

KAKTUSUN

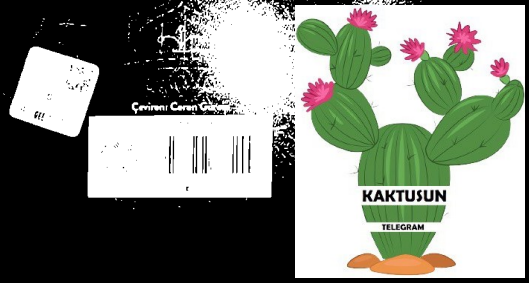

ELLİ YILDA BİR GERÇEKLEŞEN SOLSTASIA FESTİVALİ, Malik için Ziran şehrinde kız kardeşleriyle yeni bir hayat kurma fırsatıydı. Fakat şehre girebilmek uğruna kindar bir ruhla ölümcül bir anlaşma yapması gerekecekti. Ziran'ın Veliaht Prensesi Karina'yı öldürmek zorunda kalacağı bir anlaşma…

Karina'nın da ölümcül planları vardı. Hükümdarlık isyanla yüz yüze gelmenin eşiğindeyken, festival boynuna inmeyi bekleyen bir kılıç gibiydi. Bu kaosu yalnızca tek bir şey sona erdirebilirdi: Tahtın gerçek sahibini geri getirmek. Bunun için de yasaklı bir sihre ve… bir kralın kalbine ihtiyacı vardı. Sıradaki Solstasia Şampiyonu, kanla lekelenecek bir düğüne hazırlanmalıydı.

Malik hileyle yarışmaya katıldığında, ikisi de birbirlerini yok etmek üzere çoktan harekete geçmişti. Ancak aralarında bir çekim [illegible] ve kadim kötülüğün planları tıkır tıkır işlerken, sevdikleri [illegible] yapabileceklerini kendileri bile bilemezdi.

"Sihir, aşk ve entrikayla parıldayan büyüleyici bir [illegible] Brown, içinize işleyecek ve son sayfadan sonra bile [illegible] bırakmayacak bir hikâyeye hayat veriyor." —Swati T[illegible]

Yazardan Not

Lütfen bu kitabın kendine zarar verme düşüncesi, kurgu şiddeti, duygusal ve fiziksel istismar, kaygı ve panik ataklar, ebeveyn ölümü ve hayvan ölümü konularını tasvir ettiğini bilin. Bu konulara hassasiyetle yaklaşmak için elimden geleni yaptım ancak bu tür bir içeriğin tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

K
B
D
G
OSODAE
PREMSUA
OBOURE
KISSI-MOKOU
FALANDA
ESRA DAĞLARI
TALAFRI
EDRAFU DENİZİ
DARKENDİ DENİZİ
WASSIRA
ZIRAN
KALONGO
DOĞUNEHRİ SAVANI
DABUJA
KARLIDİYAR
SONANDE

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

Malik

"Abraa! Abraa! Gelin, toplanın – bir hikâye başlamak üzere!"

Griot'nun** şakıyan sesi, Ziran şehir devletinin Batı Kapısı'nın dışındaki çadır kampı oluşturan eşek ağıllarını ve mücevher renkli kervanları geçerek kavurucu çöl sıcağında yankılandı. Malik hikâye anlatıcısının olduğu yöne doğru içgüdüsel olarak dönerken göğsüne çapraz asılı çantasının kayışını daha sıkı kavradı.

Griot, dişlerini açığa çıkaran geniş bir gülümsemeyle Malik'ten hemen hemen bir karış kısa, şişman bir kadındı. Koyu kahverengi teninin her santimini, Malik'in anlayamadığı sembollerden oluşan kemik beyazı dövmeler sarıyordu.

"Abraa! Abraa! Gelin, toplanın – bir hikâye başlamak üzere!"

Bir djembe davulunun sabit ritmi şimdi Griot'nun çağrısına eşlik ediyordu ve altında durduğu baobab ağacının çevresinde birkaç dakika içinde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Hikâye anlatmak için de mükemmel bir zamandı – alacakaranlığın geceyle buluştuğu ve geriye kalan azıcık güneş ışığının göğü aydınlatırken altındaki dünyayı karanlığa gömdüğü saatti. Dinleyiciler devrilmiş kasalara ve hurdaya çıkmış at arabalarının arasına oturmuş, Bahia Kuyrukluyıldızı için her birkaç dakikada bir gökyüzünü kontrol ediyorlardı ancak yıldızın görünmesine ve Solstasia festivalinin başlamasına hâlâ saatler vardı.

---

* (Gh.) Dinleyin! Kulak verin! –*çn*

** Griotlar, kabilelerin sözlü tarihini ve geleneklerini kuşaktan kuşağa aktaran ve aynı zamanda sanatçı, müzisyen, şarkıcı, dansçı ve masalcı olarak anılan kişilerdir. –*çn*

Griot üçüncü kez seslendi ve Malik ona doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Ziranlılar Eşra Dağları'ndaki evini terk ettiğinde Griotlar ilk gidenler olmuştu ancak kalan birkaç kişi Malik'in ruhuna işlemişti. Bir Griot'yu dinlemek, kahramanların göklerde ruhlarla dans ettiği ve tanrıların bileklerinin bir hareketiyle dağları yarattıkları yeni bir dünyaya girmekti. Malik'in bedeni, kadının sesinin hipnotize edici cazibesine kapılarak kendi kendine ilerliyor gibiydi.

O ve kız kardeşleri iki aydır Odjubai Çölü'nde seyahat ediyorlardı; altında saklandıkları sahte vagon tabanının gıcırdaması, kum tepelerinden geçen rüzgârın uluyan çığlıkları ve diğer mültecilerin sessiz sızlanmaları dışında onlara eşlik eden başka kimse yoktu. Sadece bir hikâye dinlemenin ve geri dönecekleri bir evi olmadığını bir an için unutmasının bir zararı olmazdı herhalde...

"Malik, dikkat et!"

Güçlü bir el Malik'i yakasından kavradığında oğlan geriye doğru tökezledi. Bir saniye geçmemişti ki buzağı büyüklüğündeki bir kösele az önce Malik'in durduğu yere çarptı. Chipekwe* gürleyen her adımında havaya kum ve çakıl saçarken, Malik'in yüzünün üzerinden bir gölge geçti.

Malik çocukken Chipekwelerle ilgili hikâyeleri duymuştu ancak anlatılanların hiçbiri bu yaratıkların devasa boyutunun hakkını verememişti. Savanada filleri avlamak için yetiştirilen bu yaratık, zırhlı kafasıyla ailesinin eski çiftlik evinin çatısını kolayca yerle bir edebilirdi ve burnundan çıkan sivri boynuz neredeyse Malik'le aynı boydaydı.

"Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye çıkıştı Leila, Chipekwe'nin gölgesi üzerlerinden geçerken. Ablası kemerli burnunun üzerinden ters ters ona baktı. "Önüne bak!"

* Chipekwe: Bemba dilinde "canavar" anlamına gelmekte olup Zambiya'daki göller, nehirler ve sulak alanlarda, özellikle de Bangweulu Gölü ve sular altında kalan ekolojik bölgelerde görüldüğü iddia edilen efsanevi bir göl canavarını tanımlamak için kullanılan kelimedir. –çn

Gerçeklik algısı, paslı bir musluktan akan su damlaları misali parça parça geri döndü Malik'e ve hikâye çağrısı yavaş yavaş kervan sürenlerin hayvanlarına bağırışları, müzisyenlerin Solstasia'nın geçmiş hikâyeleriyle dinleyicileri eğlendiren melodileri ve kamptaki diğer sesler tarafından bastırıldı. Birkaç kişi, neredeyse çiğnenerek ölme tehlikesi atlatan aptal çocuğa bakmak için durdu ve insanların bakışlarının ağırlığı altında Malik'in yüzü kızardı. Çantasının yıpranmış deri kayışını avucuna batana kadar sıkarak döndürdü. Gözleri kararır gibi oldu ve başı ağrıyana dek gözlerini sımsıkı yumdu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı sessizce.

Leila'nın arkasından kabarık, koyu renkli bukleler dolu küçük bir kafa fırladı. "Şunu gördünüz mü?" diye haykırdı Nadia. Küçük kız kardeşinin ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Sanki – sanki bir milyon metre boyundaydı! Solstasia için mi burada? Ona dokunabilir miyim?"

"Muhtemelen öyledir çünkü herkes Solstasia için burada. Ve hiçbir şeye dokunma," dedi Leila. Malik'e döndü. "Ve böyle başını alıp gitmemen gerektiğini herkesten çok senin bilmen gerek."

Malik çantasının kayışına daha sıkı sarıldı. Bir hikâye çağrısının onun üzerindeki gücünü ablasına açıklamaya çalışmanın hiçbir faydası yoktu. Malik hayal kurmaya ve gezinmeye meyilliyken Leila mantığı ve planları tercih ederdi. Dünyaya farklı gözlerle bakıyorlardı, hem de birçok açıdan.

"Üzgünüm," diye tekrarladı Malik, gözlerini yere dikerek. Sandalet geçirilmiş ayaklarının güneşten yanmış teni de ona geri baktı, asla böyle bir görev için tasarlanmamış olan bir ayakkabının içinde aylar süren seyahatler yüzünden su toplamışlardı.

"Kutsal Patuo, sen bana güç ver. Siz ikinizi bir yere götürmenin kafası kesilmiş tavukları gütmekten farkı yok." Malik yüzünü buruşturdu. Leila, koruyucu tanrısının adını andığına göre çok kızmış olmalıydı.

Kız sol elini Malik'e uzattı, avuç içinde Ay-Dizilimli olduğunu gösteren bir amblem taşıyordu.

"Hadi. Bir fil gelip de üstüne oturmadan gidelim."

Nadia kıkırdadı ve Malik bu iğnelemeye sinirlendi ama yine de Leila'nın elini itaatkâr bir şekilde tuttu. Diğer elini Nadia'ya uzattı ve o da tereddüt etmeden uzatılan eli kavradı.

Malik ve kız kardeşleri, Solstasia için Ziran'a akın eden on binlerce insanın arasından geçerken hiç kimse istifini bozmadı. Ziran'ın dışındaki yerleşimde yüzlerce mülteci vardı ve her gün onlarca kişi daha geliyordu; genç ve refakatçisi olmayan üç yeni mülteci pek fark yaratmamıştı.

"Solstasia afeshiyal* Solstasia afeshiyal"

Haykırış hem her yerden hem de hiçbir yerden geldi, Ziran'ın kendisinden bile daha eski bir dilde bir kutlama çağrısıydı bu. Birkaç saat içinde, Ziran'ın ilk sultanının adını taşıyan Bahia Kuyrukluyıldızı gökyüzünde belirecek, bir hafta boyunca görülebilecekti ve bulundukları çağın sonuna ve bir sonraki çağın başlangıcına işaret edecekti. Bu süre zarfında Ziranlılar, Solstasia olarak bilinen bir festival düzenliyordu; burada yedi Şampiyon –her biri koruyucu tanrıları temsil ediyordu– üç imtihanla sınanacaktı. Kazanan Şampiyon, onlara bir sonraki çağda hangi tanrının hüküm süreceğini gösterecekti.

"Her karnavalın, her maskeli balonun ve bütün dünyadaki her festivalin aynı anda gerçekleştiğini hayal edin," demişti büyükannesi bir keresinde. Kadın kilometrelerce uzaktaki bir mülteci kampında olmasına rağmen Malik yanağına değen buruşuk kahverengi ellerinin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu, koyu gözleri Malik'in idrak edemeyeceği bilgilerle parlıyordu. "O bile Solstasia'nın tek bir saatine kıyasla hiçbir şey."

Leila pek hızlı hareket etmese de birkaç dakika içinde Malik'in sırtı sucuk gibi oldu ve kısa, acı dolu nefesler alıp vermeye başladı. Yolculukları zaten çelimsiz olan bedenini kırılgan bir kabuğa dönüştürmüştü ve şu raddede, acımasız çöl güneşinin altında attığı her adımda Malik'in gözlerinde mor ve yeşil lekeler dans ediyordu.

* (Gh.) Solstasia kutlu olsun! –çn

Ziranlı yetkililerin ve askerlerin şehre giren insanları gözlediği geniş bir açıklıktaki altı özdeş ahşap platforma doğru ilerlediler. Her platform bir kervan vagonunun iki katı büyüklüğündeydi ve yerleşim alanını dolduran gezginler, tüccarlar ve mülteciler etraflarında yavaşça yürüyor, hepsi de kontrol noktasından mümkün olduğunca az dikkat çekerek geçmeye çalışıyordu.

"Tüccarlar ve beş kişilik ya da daha kalabalık gruplar sağa! Yalnız olanlar ve dört kişilik veya daha az gruplar sola," diye duyurdu bir yetkili. Ziranlı askerler gümüş ve bordo zırhlarının içinde ortalıkta dolansa da Malik bir tane bile Gözcü görmedi. Güzel – Ziran'ın seçkin savaşçılarının yokluğu her zaman hoş bir manzaraydı.

Malik ilerideki heybetli yapıya baktı. Chipekwe'nin aksine, eski hikâyeler Ziran'ın boyutunun hakkını vermişti. Dış Duvar göz alabildiğine uzanarak ufkun kenarında parıldayan bir seraba dönüşüyordu. Bütünlüğü bozan at nalı şeklindeki koyu kahverengi Batı Kapısı'yla, kırmızı renkli antik kumtaşı ve kerpiçten yapılma yedi kat, yerleşim alanının üzerinde yükseliyordu.

Satıcılar heyecanlı kalabalıktan yararlanmak için şehre giden yol boyunca tezgâhlar kurmuş, gelen geçene giderek daha da hararetlenen vaatler haykırıyorlardı. Raflarında ne ararsan vardı – Yüce Ana ve yedi koruyucu tanrının abanoz ağacından oyulmuş dua heykelleri, bir filden daha yüksek sesle kükreyen fildişi savaş boruları, ruhları ve Gaddarları kovmak için tılsımlar.

Müşteriler tezgâhların başına üşüşmüş olsa da çoğu tılsımlara dokunmadı; Gaddarlar olarak da bilinen doğaüstü varlıklar karanlık gecelerde anlatılan hikâyelerden fazlası değildi. Malik tılsımların asla işe yaramadığını ve çoğu zaman cildi kaşındırıp yeşile boyadığını deneyimlerinden biliyordu.

Gaddarları düşünmesiyle Malik tekrar omzunun üzerinden şöyle bir baktı ama arkasında sadece insanlar vardı. Rahatlamalı ve hayali canavarlar her an onu yakalayacakmış gibi davranmayı bırakmalıydı. Şimdi tek odaklanması gereken, çantasındaki sahte geçiş belgeleriyle Ziran'a girmekti. Sonra o ve Leila, Solstasia sayesinde açılan binlerce

pozisyondan birinde iş bulacak ve annesiyle büyükannesi için de geçiş belgeleri alacak kadar para kazanacaklardı.

Peki ya bunu yapamazlarsa?

Bu düşünceyle Malik'in nefesi daraldı ve bir kez daha gözleri kararırdı. Dünya onun etrafında dönmeye başladığında gözlerini yumdu ve panik atakları yıllar önce başladığında annesinin ona öğrettiği mantrayı tekrarladı.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Üzerlerine dikkat çekmedikleri, kimseye bakmadıkları ve kimseyle konuşmadıkları sürece bir sorun çıkmayacaktı. Bu sadece kalabalıktı. Avuçları terden kayganlaşsa ve kalbi göğsünden çıkacak gibi atsa da kalabalığın içinden geçmek onu öldürmeyecekti.

"Hey." Nadia boştaki eliyle Malik'in pantolonunu çekiştirip rengi solmuş cellabasından* başı görünen bezden oyuncak keçiyi işaret etti. "Gege, Chipekwe bir dahaki sefer üstüne basarsa çantanı alıp alamayacağımı bilmek istiyor."

Midesini bulandıran paniğe rağmen Malik hafifçe gülümsedi. "Gege sana kötü örnek oluyor. Onu dinlememelisin."

"Gege bunu söyleyeceğini söylemişti," diye mırıldandı Nadia sadece altı yaşındaki bir çocuğun takınabileceği türden bir ciddiyetle ve Malik güldü, içini bir sükûnet kapladı. Ne olursa olsun yanında kız kardeşleri vardı. Birlikte oldukları sürece her şey yolundaydı.

Kafasının üstünde dengelenmiş birkaç papaya sepeti olan bir kadının arkasında sıraya girdiler ve Leila ancak o zaman Malik'i bıraktı.

"İşte geldik! Şimdi bekleyeceğiz."

Uzun süre bekleyecek gibi görünüyorlardı. Yerleşim alanı enerjiyle dolup taşmasına rağmen Ziran'a uzanan sıraların ilerleyişi acı verecek kadar yavaştı. Önlerindeki aceleleri yokmuş gibi görünen birkaç grup gece için kamp bile kurmuştu.

Nadia yüzünü buruşturdu. "Tezgâhlara bakabilir miyim?"

* Çoğunlukla Kuzey Afrika'da, özellikle de Cezayir, Tunus ve Fas yerlileri tarafından giyilen, kukuletalı ve oldukça geniş kollu, ayaklara kadar inen harmani –çn

"Hayır," dedi Leila, mavi başörtüsündeki bir kırışıklığı düzeltti.

"Ama sıra bir adım bile ilerlemiyor!"

"Hayır dedim."

Nadia yanaklarını şişirince Malik ardından gelecek sinir krizini sezdi. Leila'nın niyeti iyi olsa da küçük çocukları idare etmek uzmanlık alanı sayılmazdı, bu yüzden Nadia'nın göz seviyesine eğilip Dış Duvar'a işaret eden kişi Malik oldu. "Şunu görüyor musun?"

Nadia'nın başı aniden yukarı fırladı. "Neyi?"

"Yukarıda, en yüksek kulenin en tepesinde."

Solstasia'nın onuruna Dış Duvar bile yedi koruyucu tanrının her birini tasvir eden kulelerinden sarkan bayraklarla süslenmişti – Güneş Dizilimi'ni yöneten Aslan Gyata'dan, Yaşam Dizilimi'ni yöneten ve Malik'in de koruyucusu olan Tavşan Adanko'ya kadar.

Her koruyucu tanrı haftanın bir günü hüküm sürerdi ve bir çocuk doğduğunda, herkes kendi Dizilim'ini bilsin diye ebeler yedi tanrıdan birinin amblemini onun sol avucuna kazırdı. Bir kişinin Dizilim'inin, en fazla hangi işlere uygun olacağından tutun da yaşamını kiminle geçireceğine kadar hayatının her önemli ânına karar verdiği söylenirdi.

Nadia'nın ağzı duvardan sarkan Güneş Dizilimi bayrağını gördüğü gibi bir karış açıldı. "Bu benim amblemim!"

"Öyle," dedi Malik. "Gyata, bir sonraki Güneş Şampiyonu'nun kim olması gerektiğine karar vermek için Güneş-Dizilimli herkesi izliyor. Ama ağlarsan seni seçmez."

"Ağlamayacağım!" Nadia yerden bir sopa aldı ve havada salladı. "Ve sonra, Gyata beni Şampiyon olarak seçtiğinde, Sultan'la sarayda yaşayacağım ve istediğim her şeyi yiyeceğim ve Prenses Karina'dan bir daha sıraya girmemi yasadışı ilan etmesini isteyeceğim!"

"Prenses'in yasa çıkardığını sanmıyorum."

Nadia'nın yanakları bir kez daha şişti ve Malik bir kez daha birbirlerine ne kadar benzediklerini düşünerek etkilendi – içinden geçmeye çalışan her fırçayla savaşan aynı kabarık, siyah saçlar; aynı turuncuya çalan kahverengi ten; sahibinin ruh hâli ne olursa olsun

şaşkın görünen aynı büyük siyah gözler. *Ay baykuşu gözleri*, derdi babası onlara ve Malik bir an için babasını o kadar çok özledi ki nefes alamadı.

"Prenses'le tanışsaydın sen ne yapardın peki?" diye sordu Nadia.

Prenses Karina'yla tanışsa ne yapardı? Malik bu soruyu düşünmek için kayıp ebeveynine ait acı verici düşünceleri zihninin bir köşesine iteledi.

Solstasia Şampiyonu olmanın en büyük avantajlarından biri, festival süresince kraliyet sarayında yaşamaktı. Malik bunu asla yüksek sesle kabul etmeyecek olsa da bir iki kez Şampiyon olmayı ve tüm dünyanın gözü önünde Dizilim'ini temsil etmeyi hayal etmişti. Ancak iki yüz elli yıldan fazla bir süre önce gerçekleşen Ziran işgalinden bu yana hiçbir Eşralı Şampiyon seçilmediği için boş bir hayaldi bu.

Ayrıca Prenses Karina Alahari'nin, sırf ablası yaklaşık on yıl önce bir yangında öldüğü için tahtın vârisi olmuş havai, sorumsuz bir kız olduğuna dair söylentiler vardı. Prenses olsun ya da olmasın, Malik böyle biriyle bir ilgisi olmasını istemiyordu.

"Prenses'le çok iyi anlaşacağımızı sanmıyorum," dedi Malik.

Nadia ofladı. "Çok sıkıcısın!"

Malik'in karnına dirseğini geçirdi ve oğlan da abartılı bir acıyla yere düştü.

"Ahl Pes ediyorum!" diye haykırdı Malik. "Sana bir hikâye anlatırsam beni öldürmeye çalışmayı keser misin?"

"Tüm hikâyelerini zaten dinledim."

Malik, Nadia'nın gözlerinin önüne düşmüş bukleleri geriye itti. Kız yaşına göre hep ufak tefek olmuştu; aylar boyu yetersiz beslenmeden sonrası o kadar küçük kalmıştı ki Malik bazen yeterince güçlü bir esintinin onu sonsuza dek uçurabileceğinden korkuyordu.

"Ay'daki küçük kızı duydun mu?"

Nadia'nın ağzı bir karış açıldı. "Ay'da küçük bir kız mı var?"

Malik başıyla onayladı, yüzüne komik bir ciddiyet yerleşti. "Evet. Abisi onu oraya koymuş çünkü surat asmayı kesmiyormuş."

Son kelimeyi vurgularken Nadia'nın burnuna bir fiske attı ve kardeşi de ona öfkeli bir kıkırdamayla karşılık verdi. Nadia doğalı bir yıl bile olmamışken babaları onları terk ettiği için anneleri, büyükannesi ve Leila tarlalarda çalışırken ona Malik bakmıştı. Onu herkesten iyi tanıyor, hikâye dinlemek için her şeyi bırakacağını biliyordu, tıpkı kendisi gibi. Malik, vagonda onu hilebaz Sırtlan'ın hikâyeleriyle eğlendirmişti ve sonunda onlar tükenince de yıllar boyunca özümsediği tüm efsanelerden kendi versiyonunu yaratmıştı. Boğazı ağrıyana kadar hikâyeleri değiştirmiş, Nadia'nın durumlarının ağırlığı altında parçalanmasını önlemek için her şeyi yapmıştı.

Malik bir kez daha merakla Ziran'a baktı. Eşra Dağları, Ziran Toprakları'nın bir parçası olmasına rağmen meşhur şehri bizzat görebilen Eşralıların sayısı çok azdı. Geçiş belgelerinin fiyatı çok yüksek, söz konusu belgelerin onay oranları çok düşüktü ve Odjubai'de pusuya yatmış bekleyen tehlikeler de cabasıydı. Ziran, kimin hangi köyde yaşayabileceğine kadar Eşralıların hayatının her yönünü kontrol ediyor olabilirdi ancak Ziran şehri hiçbir zaman Malik'in halkının keyfini çıkarabileceği bir yer olmamıştı.

Ama oradaydılar işte, dünyanın en büyük şehrinin eteklerinde duruyorlardı. Isıran rüzgârdan ve dört bir yanlarında hayvan muamelesi gören insanların feryatlarından kaçınmak için güvelerin yediği battaniyelerin altında kız kardeşleriyle birbirlerine sokularak geçirdikleri tüm o geceler. Ana vatanlarını bir daha asla göremeyecek olmanın ruh parçalayıcı korkusu – yaşadıkları her şey buna değecekti.

Hatta Oboure'da onu rahatsız eden yaratıkların izine bile rastlamamıştı.

Artık güvendeydiler.

Malik'in düşünceleri, uyuz bir eşek tarafından çekilen kırık dökük bir at arabası platforma ulaştığında hemen solundaki sırada kopan bir kargaşayla bölündü. Eşeği süren yaşlı adam platformu denetleyen askere bir belge yığını uzattı, adamın ailesi gergin bir şekilde arkadan izliyordu. Üzerinde Eşra'ya özgü geometrik desen-

ler olan arabanın yan tarafına çizilmiş tanıdık sembolleri fark ettiğinde Malik'in kanı dondu.

Asker, ince kâğıt yığınını kasıtlı bir hassasiyetle inceledi. Sonra kılıcının kabzasını kaldırdı ve yaşlı adamın kafasına sertçe geçirdi. "Belgeniz olsun ya da olmasın, Eşralılar giremez!"

Eşralılar giremez. Dünya bir kez daha döndü ancak Malik kendini dik durmaya zorladı. Onlar güvendeydi. Belgeleri, onların Zıran sınırındaki bir şehir olan Talafri'den gelen üç kardeş olduklarını söylüyordu. Aksanlarını bozmadıkları sürece kimse onların da Eşralı olduğunu bilemezdi.

Askerler yaşlı adamın cesedini alıp arabayı kontrol noktasından uzaklaştırırken, ailenin feryatları havada yankılandı. Kaosun içinde, hiç kimse arabadan çorak zemine düşen kişiyi fark etmedi. Çocuk Nadia'dan daha büyük olamazdı ancak yine de herkes sırada o ailenin yerini almak için savaşırken onu görmezden geldi. Malik'in kalbi sızlamıştı.

Ya Nadia da yere düşseydi ve ona yardım edecek kimse olmasaydı? Bu düşünce Malik'in göğsünü daraltı ve gözleri tekrar çocuğa döndü.

Leila, Malik'in gözlerini takip etti ve kaşlarını çattı. "Sakın."

Ama Malik çoktan harekete geçmişti. Saniyeler içinde çocuğu ayağa kaldırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Malik, yaralanmış mı diye kontrol ederken. Çocuk hırpalanmış bir yüzün derinliklerine çekilmiş, içi boş gözlerle ona baktı ve Malik o siyah derinliklerde yansımasını gördü.

Şimşek kadar hızlı hareket eden çocuk, Malik'in çantasını başının üzerinden çekip kalabalığa daldı. Birkaç saniye boyunca tek yapabildiği, çocuğun az önce bulunduğu yere ağzı bir karış açık bir şekilde bakmak oldu.

"Hey!"

Naifliğine küfreden Malik daha sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Koştu.

2

Karina

Dans Eden Fok, personel de dahil olmak üzere görünür her yüzeyi kaplayan şüpheli bir kir tabakasıyla, olması gerekenden hem daha eski hem de daha pis olan şu mekânlardan biriydi. Ancak yemek iyi, eğlence daha da iyiydi, bu da Karina'nın Ziran'ın Dış Duvar'ının yakınındaki restorana gelme sebebiydi.

Aminata onun yanında surat asarken, Karina şu anda kalabalığa komuta eden müzisyeni gözüne kestirmişti; bıyıkları gerçek olamayacak derecede mükemmel bir şekilde kıvrılmış, ut çalan bir ozandı bu. Görünüşünü bir kenara bırakırsak, adam becerikliydi ve odanın ortasındaki daire şekilli sahnenin etrafında salınışına bakılırsa bunun farkındaydı da.

Bu akşamın dinleyicileri çoğunlukla gezginler ve tüccarlardan oluşuyordu, acımasız çöl yollarında yıllar süren yolculuklardan yüzleri çizgilerle dolmuştu. Kalabalığın curcunasında Karina, Odjubai'nin kuzeyindeki ormanlarda yaşayan Arkwasi halkının dili olan Kensiya'yı tanıdı; Doğunehri savanasında konuşulan bir dil olan T'hoga'yı ve hatta korkmuş Eşralı garsonlara bağırılan, Darajat diline ait bir iki kelimeyi de. Sonande'deki başlıca gruplar o gece temsil edilmişti.

Ama en güzeli, hiç kimse Karina'nın kim olduğunu bilmiyordu.

Fasulye yahnileri ve buharda pişirilmiş kuzu dilimleriyle dolu masaların etrafındaki alçak yastıklarda oturan dinleyiciler, ozana her biri öncekinden daha müstehcen olan önerilerde bulunarak çaldığı

her parçaya detone bir şekilde eşlik ediyordu. Solstasia, en cimrisini bile nispeten cömert hâle getirmişti, dinleyicilerin çoğu güneş henüz batmamış olmasına rağmen üçüncü veya dördüncü içkisindeydi.

Ozan, gözleri Karina'nınkilerle buluşunca sırıttı. Karina başını yana eğdi, ozanın yüzündeki küstah imaya karşılık olarak yüzüne meleklerinkini andıran bir masumiyet yayıldı.

"Orada öylece dikilip güzel mi görüneceksin yoksa dinlemeye değer bir şey mi çalacaksın?" diye meydan okudu Karina. Dinleyicilerden bir kahkaha yükseldi ve adamın esmer yanakları morardı. Hijyenin h'sinden habersiz görünümüne rağmen Dans Eden Fok, Ziran'ın en saygın müzik mekânlarından biriydi. Burada sadece en iyi müzisyenler kalabalığı kazanabilirdi.

Ozan, yalnız bir ruh ve fakir bir köle kız arasındaki talihsiz aşkı anlatan bir şarkı çalmaya başladı alçak tonda. Karina adamı incelerken yastığına geri yaslandı. İlk değerlendirmesi doğruydu; adam oldukça yetenekliydi, melodiyi izleyicilerin değişen ruh hâline göre şekillendiriyordu ve hikâyenin doruk noktasına gelince yükseltiyordu. Tahmin edecek olursa, muhtemelen Ateş-Dizilimli'ydi; bu Dizilim'in dramatik konularda özel bir yeteneği vardı.

Tek bir saç telinin yerinden çıkmadığından emin olmak için başörtüsünü düzelten Karina arkadaşına doğru eğildi. "Sence bu kadar parlaması için her gün bıyığını yağlıyor mudur?"

"Bence fazla uzun zamandır buradayız," diye yanıtladı Aminata, masalarını kaplayan şüpheli sıvıdan uzaklaşarak.

"On dakikadır buradayız."

"Ben de onu diyorum."

Karina gözlerini devirdi ve hizmetçisinden ne diye başka bir cevap beklediğini merak etti. Bir balığı karada yüzmeye ikna etmek, Aminata'yı tek bir gece bile rahatlamaya ikna etmekten daha kolay olurdu.

"Solstasia zamanı, Mina. Biraz eğlenebiliriz."

"En azından bizi bıçaklayabilecek insanlarla dolu olmayan bir yere gidebilir miyiz?"

Karina, teknik olarak içinde insanların bulunduğu herhangi bir odanın onları bıçaklayacak insanlarla dolu olabileceğini söylemeye başlamıştı ki ozan eskiden babasının onun için çaldığı bir şarkıya geçti ve kafatasının içine bir çekiç indirilmiş gibi donuk bir acı lafını yarıda kesmesine neden oldu. Karina gözlerini kapatıp sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı ve kıymıklar eline batana kadar masanın kenarını kavradı.

Aminata migreni neyin tetiklediğini hemen fark ederek kaşlarını çattı. "Daha da kötüleşmeden önce gitmeliyiz," diye önerdi, Karina'nın kederi onları ne zaman rahatsız etse insanların kullandığı dikkatli tonda.

"Henüz değil."

Bu, Karina'nın Solstasia sona erene kadar sahip olacağı özgürlüğün son ânıydı. Migren ya da değil, bu fırsatı kaçıramazdı.

Ozan son notasını tıngırdatırken restoranda bir tezahürat yankılandı. Bahşişlerini kadife bir para kesesinde topladı, sonra onların masalarına doğru yürüyüp önlerinde eğildi.

"Umarım bu geceki performansımı, benim sizin görünüşünüzü bulduğum kadar hoş bulmuşsunuzdur."

Sık sık migrenine eşlik eden bir baş dönmesi dalgasıyla mücadele eden Karina adama bakarak tek kaşını kaldırdı. Belki de onun da yaşı yetmişe yaklaşmış olsaydı o da adamın görünüşünü hoş bulabilirdi. Ancak Karina daha on yedi yaşındaydı ve adam ona sarayın çeşmelerinde vıraklayan kurbağaları hatırlatıyordu. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemedi.

"Etkileyiciydi." Karina'nın bakışları adamın kalçasındaki para kesesine kaydı. "Sormamda bir sakınca yoksa kazancınızla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Ozan dudaklarını yaladı. "Bana bir saat ver ve ne yapabileceğime ilk elden tanık ol."

Aminata gizlemeye çalışmadığı alaylı bir homurtu koyverdiğinde Karina cevap verdi, "Sanırım sikkeleriniz için mükemmel yuvayı buldum."

"Peki neresiymiş orası, tatlı ceylanım?" diye pis pis gülümsedi adam. Karina adamın sol avucunu kontrol etti – amblemi yoktu, yani Dizilimsiz'di. Bu adam buradan çok uzak bir yerdendi – belki de Doğunehri savanasındandı.

"Cebim." Karina adamla burunlarının arasında birkaç santimetre kalana kadar öne doğru eğildi, bıyıklarını besbelli yağladığı portakal özünü koklayacak kadar yakındı. "Onlar için çalacağım. Tek bir şarkı. Kazanana dinleyiciler karar verecek."

Ozanın yüzünden önce şaşkınlık, ardından da kızgınlık geçti. Karina gülmemek için dudağını ısırdı.

"Bir enstrümanın var mı ki?"

"Var. Aminata?"

Aminata iç çekse de kucağındaki deri çantayı itaatkâr bir şekilde Karina'ya uzattı. Ozan, Karina'nın udunun hâlini görünce sırıttı; enstrümanın armut şeklindeki gövdesini ince çatlaklar kaplamıştı ve babasının aletin boynuna oyduğu çiçek desenleri tanınmayacak hâle gelecek kadar solmuştu. Ama babasının ona verdiği son hediyeyi elinde tutmak Karina'nın içine bir sükûnet dalgasının yayılmasına neden olarak başındaki ağrıyı dindirdi.

"Kazanırsam," dedi Karina, udun on bir telinden birini kayıtsız bir tavırla ayarlarken, "bugün kazandığın tüm parayı alırım."

"Ben *kazandığımda* ise," dedi ozan, "gecenin geri kalanında sana benim deme onurunu bana bahşedeceksin."

Kız gözle görülür bir şekilde öğürmemek için kendini zor tuttu. "Anlaştık. Solstasia hatırına, şarkıyı seçmene izin vereceğim."

Ozanın gözleri kısıldı ama sonra sırıtışı genişledi. "'Bahia Alahari'nin Baladı.'"

Karina'nın kafasındaki ağrı, kalbinin sıkışmasıyla tekrar zonkladı. Babası bu şarkıyı çok severdi.

Rakibinin onu sarstığını görmesine izin vermeyi reddeden Karina karşılık verdi, "Önden buyur."

"Bahia Alahari'nin Baladı", Firavun'un Savaşı'nın son muhare-

besi sırasında Meçhul Kral, Kennoua İmparatorluğu'nun yanında yer aldığında Ziran'ın ilk sultanının kendi kocasına karşı savaşmasını anlatan kederli bir melodiydi. Birkaç dakika içinde dinleyicilerin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu, hatta çoğu baya baya hıçkırıyordu. Bununla birlikte, birçoğu bariz bir şekilde Ziranlı olmayan birkaç müşteri performanstan etkilenmemiş görünüyordu ve Karina rakibi çalarken dikkatini onlara verdi.

Son bir acı notayla gürültülü bir tezahürat havayı doldururken ozan udunu indirdi.

"Sıra sende," dedi, gözleri bir yırtıcının bakışlarıyla Karina'nın vücudunda dolaşırken. Karina öne çıktı, ellerini çalma pozisyonuna getirdi ve enstrümanının dezavantajlı durumu karşısında kıs kıs gülenleri görmezden geldi.

Evet, rakibi iyiydi.

Ama o daha iyiydi.

Kimsenin onu durduramayacağı kadar hızlı olan Karina sahneden önündeki masaya atladı ve sakinlerinden korkmuş ciyaklamalar yükselirken sandaletli ayağını restoran boyunca yankılanan sabit bir ritimle masaya vurdu. Karina'nın yüzü hizmetçisine dönük olmasa da Aminata'nın kaşlarını çatmış bir şekilde alkışladığını biliyordu. Saniyeler içinde, odadaki herkes ellerinde ne varsa masalarına vurarak onun tuttuğu ritme katıldı.

Karina, yüzünde bir sırtlanı utandıracak türden bir sırıtışla çalmaya başladı.

Balat hâlâ "Bahia Alahari'nin Baladı"ydı ama Karina melodiyi neredeyse tanınmayacak hâle getirmişti. Ozan şarkının o boğucu ama güzel kederine odaklanmışken, Karina en hızlı dans şarkıları için yaygın olarak kullanılan bir hızda çalarak ritmi coşturdu. Şarkıyı sessizleşmesi gereken yerlerde yükseltti ve yumuşak olması gereken yerlerde ise keskinleştirdi. O bunları yaparken, şarkı meşhur kederinden hiçbir şey kaybetmedi – fakat bu keder çılgın bir enerjiye dönüştürülmüştü, Karina'nın bildiği tek keder biçimi buydu.

Karina ilk dörtlüğü Ziran dilinde seslendirdi, herkes duyabilsin diye de çalarken kendi etrafında döndü.

İkinci dörtlük için Kensiya diline geçti. O gece ilk kez performansa katılan Arkwasili gruptan memnun bir haykırış yükseldi. Sonra T'hoga diline geçiş yaptı ve Kensiya'ya geri döndü. Karina her dörtlükte Sonande'nin farklı bir ana dilini kullandığından emin oldu. Bir dize bile söylemediği tek dil Darajat'tı. Öğretmenlerinin hiçbiri Eşra'nın dilini ona öğretecek kadar önemli bulmamıştı ve kendi başına öğrenmek için onu teşvik edecek bir şey de yoktu.

Seyircinin tezahüratları Karina'nın son notalarını bastırdı. Kız enstrümanını yere fırlatmaya hazır görünen ozana tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Şunu ben alayım." Karina, ozanın kesesini kaptı ve elinde tarttı. Orada en az yüz daira* olmalıydı.

"Rövanş istiyorum!" diye talep etti ozan.

"Neyin rövanşı? Kaybedecek başka neyin var?"

Ozan çantasından ağır bir nesne çıkarırken yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. "Bu var."

Ozanın elinde Karina'nın gördüğü en eski kitap duruyordu. Yeşil deri kapağın kenarlarında ısırık izleri vardı ve zamanın değdiği sararmış sayfalar küfle kaplanmıştı. Ziran dilindeki neredeyse okunmayacak kadar solgun başlıkta şu yazıyordu: *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı: Kennoua İmparatorluğu'ndaki Tuhaf Ölüm Meselesi Üzerine Kapsamlı Bir Araştırma.*

"Bunu bana satan adam başlığı bile okuyamıyordu," dedi ozan. "Eski firavunların zamanlarından kalma gerçek bir parça verdiğini fark etmedi."

Kitabın kapağındaki Kennoua diline ait kabartmalı gliflere bakarken Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti dalgası indi. Okuma hiçbir zaman tercih ettiği bir eğlence biçimi olmamıştı ve

* Para birimi –çn

tarihe gömülmüş bir kültür hakkındaki eski, tozlu bir kitaba ne ihtiyacı vardı ne de ilgisi.

"Eğer bu kitap bu kadar özelse neden onunla kumar oynuyorsun?"

"Elde etmeye değer her şey feda etmeye de değerdir."

Karina, ödül ne olursa olsun bir meydan okumayı reddedecek biri değildi. Sırtına geçirdiği udunu tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle tekrar eline aldı.

"Bir tur daha."

Yirmi dakika sonra Karina yeni kitabı yüzünden ağırlaşan çantasıyla Dans Eden Fok'tan çıktı. Aminata, Solstasia için son dakika hazırlıkları etraflarını çevrelerken ikinci bir gölge gibi onu takip ediyordu. İşçiler yapı iskelesinin tepesinden sarkmış, dip dibe duran binaların arasına yasemin ve lavantadan yapılma çelenkler asarken, beyaz elbiseli müritler insanlara Açılış Töreni'nde Yüce Ana'ya sunulabilmeleri adına, yeni çağa girerken yanlarına almak istemedikleri her şeyi getirmeleri için bağırıyorlardı. Her yaştan kalabalık, Tapınak Yolu'na doğru akıyor ve yedi Şampiyon'un kim olabileceğini hararetle tartışıyordu.

Karina'nın yeni sikkeleri çantasında şıngırdadı ve makyaj masasındaki bir mücevher kutusunda sakladığı sürekli artan daira yığınına bu akşam kazandıklarını eklemeyi hayal ederken yüzünde beliren sırıtışı engelleyemedi. Her sikke onu gerçekten istediği hayata bir adım yaklaştırıyordu, Ziran'dan uzak bir hayata.

"Her zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mısın?" diye iç çekti Aminata sokağın ortasında Patuo'ya bir sunak inşa eden bir grubun yolundan çekilirlerken.

"*Hayatım boyunca* hiç dramatik bir şey söylemedim ya da yapmadım, sevgili Mina."

Karina, *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nın sayfalarını tembel tembel karıştırırken gözleri çeşitli bölüm başlıklarını taradı: "Zawenji

Sihrini Ulraji Sihrinden Ayırt Etmek"; "Yavru Serpopard* Bakımı ve Beslenmesi"; "Meirat Kuyrukluyıldızı'nı İçeren Diriliş Ayini."

Karina duraksadı. Meirat Kuyrukluyıldızı, Kennoualıların Bahia Kuyrukluyıldızı'na verdiği isimdi.

...Diriliş Ayini, yapılması sadece Meirat Kuyrukluyıldızı'nın gökyüzünde görülebilir olduğu hafta boyunca mümkün olan en kutsal ve en uzmanlık gerektiren yöntemdir...

Açıklamanın altındaki resimlere geçti. İlkinde sargı bezleriyle sarılmış bir cesedin etrafında duran maskeli insanlar varken, ikincisinde cesedin gövdesine parlak kırmızı bir maddeyle doldurulmuş bir insan kalbi yerleştiren figürler resmedilmişti. Üçüncüsünde ise cesedin kanlı canlı etrafta dolaşması tasvir ediliyordu.

Karina cık cıkladı ve kitabı çantasına geri koydu. Eğer Kennoualılar ölüleri diriltmenin sırrını gerçekten bilselerdi, başka biri bunu şimdiye kadar keşfetmiş olurdu. Belki eve döndüğünde kitabı Farid'e verirdi. Her zaman sıkıcı, eski şeylere ilgi duyardı o.

Yolda bir ayrıma geldiler. Sola kıvrılan yol onları Nehir Pazarı'na ve Batı Kapısı'na götürürken, sağdaki yol Jehiza Meydanı'ndan Kadim Kent'e götürürdü. Günbatımına daha zaman olsa da çöl gecesinin soğuğu çoktan havayı ele geçirmişti ve Karina hangi yolu seçeceğini düşünürken başının etrafındaki eşarbı daha sıkı sardı.

Bir bakıma, Ziran aslında iki şehrin birleşimiydi. Bunlardan ilki, Bahia Alahari'nin Alahari Hisarı'nın kalesini inşa ettiği ve Ziran'ın saray eşrafına evsahipliği yapan orijinal yerleşim yeri olan Kadim Kent'ti. Kadim Kent'ten batıya doğru gidildiğinde ise Aşağı Kent vardı. Bu dallanıp budaklanmış karmaşa, şehrin yüz ölçümünün yaklaşık dörtte üçünü oluşturuyordu ve Ziran'ı ilginç kılan tüm insanların yaşadığı yerdi.

---

* Serpopard, bazı modern araştırmacılar tarafından, bir leopar gövdesine ve uzun boyunlu bir yılanın başına sahip, Antik Mısır'dan ve Mezopotamya tasvirlerinden bilinen efsanevi bir hayvan için kullanılan bir terimdir. *—çn*

Hepsini çevreleyen Dış Duvar'ın ötesinde de Sonande'nin geri kalanı bulunuyordu. Karina, Ziran'dan ayrılırsa ne bulacağını bilecek kadar kıtanın haritasını incelemeye zaman harcamıştı. Kuzeye gitmek onu Arkwasi'nin sık ağaçlı ormanlarına götürürken, batı onu Eşra Dağları'na çıkaracaktı ve bunlar yalnızca Ziran'ın en yakın komşuları, keşfedilmeyi bekleyen dünyanın sadece küçük birer parçalarıydı.

Fakat dünyanın orada olduğunu bilmek ve onu gerçek anlamda görmek iki farklı şeydi. Yine de Dış Duvar'a her yaklaştığında karnında hissettiği keskin bir kasılma Karina'yı eve doğru çekiyordu. Bu hisse karşı koyma çabalarına rağmen görev bilinci can sıkıcı derecede güçlüydü.

Karina, Aminata'nın itirazlarını görmezden gelerek sola döndü. "Hadi Tapınak Yolu'na gidelim. Belki Hava Tapınağı Seçim Seremonisi'nde bir yer bulabiliriz."

Koruyucu tanrısı Santrofie'ye pek bağlı hissetmese de Karina Hava-Dizilimli'ydi. Babası ve Hanane öldükten sonra tek bir dua etmiş ve tanrısı ona hiç cevap vermemişti.

"Bu arada," dedi Aminata, öfkeli bir yabandomuzunu yönlendiren bir dansçı ekibine yol açmak için bir duvara yapıştıkları sırada. "O şarkıyı tüm bu dillerde bildiğini bilmiyordum."

"Bilmiyordum zaten. En azından bu geceden önce."

"Çalarken mi çeviriyordun yani?"

"Onca yıllık dil eğitimi nihayet işe yaradı," dedi Karina, Aminata gözlerini devirirken sesindeki kendini beğenmişliği gizlemeyerek.

Bu ikili ilk bakışta oldukça uyumsuz bir çiftti; Karina'nın dışadönük ve pervasız olduğu yerde hizmetçisi sade ve tamamen içine kapanıktı, Karina'nın Hava'sına Su'ydu, onun kalın ve yumuşak olduğu yerde ince ve sağlamdı. Aminata'nın sıkı bukleleri neredeyse iki santimetre uzunluğundayken, Karina saçlarını saldığında lüleleri sırtına dökülüyordu. Fakat Aminata'nın annesi dadılardan oluşan ordunun içinde Karina'nın favorisiydi ve iki kız, çocukluklarından beri ayrılmaz olmuştu. Karina'nın çocukken ondan daha

fazla zaman geçirdiği yegâne kişiler, ebeveynlerinin muhafızı Farid ve ablası Hanane'ydi.

"Asıl derslerine bunun en az yarısı kadar çaba harcasan, muhtemelen şehirdeki en yüksek notlara sahip olurdun."

"Olayım da Kerkenez'in benden beklentisini mi artırayım? Deve gübresi yerim daha iyi."

"Eminim annen," diye bastırdı Aminata, sıradan halkın Sultan'a verdiği takma adı kullanmayı reddederek, "derslerinden bu kadar çok şey öğrendiğini bilmekten mutluluk duyardı. Lafı açılmışken, gittiğini fark etmeden geri dönmeliyiz."

"Gözlerinin önünde yere düşüp ölsem bile annem yokluğumun farkına varmaz."

"Bu doğru değil."

Alışılmadık derecede güçlü bir suçluluk duygusu Karina'nın göğsünü sıkıştırdı. Ancak tüm bu yolu Kerkenez'in ona olan sevgisini –ya da bunun eksikliğini– tartışmak için gelmemişti.

"Mina, bugün günlerden ne?" diye sordu Karina, hizmetçisi yeniden nasihat vermeye başlamadan önce.

"Solstasia Arifesi."

"Aynen öyle." Karina eliyle gökyüzünün batı köşesini işaret etti. "Bahia Kuyrukluyıldızı bu gece *elli yıl* sonra ilk kez görülecek ve sen bu fırsatı her gün gördüğümüz insanlarla sarayda sıkışıp kalarak boşa harcamamız gerektiğini düşünüyorsun."

Solstasia'nın mucizelerine dair hikâyeler, Sonande'nin her köşesinden insanları Ziran'a getirmişti, hatta koruyucu tanrılara inanmayan bölgelerden bile gelen olmuştu. Neden zamanını bir hafta sonra hâlâ burada olacak insanlarla harcamalıydı ki, hele de sadece şimdi görebilecekleri ve yapabilecekleri o kadar çok şey varken?

Ancak Aminata, Karina'nın ortadan kaybolmasının ancak bir yere kadar fark edilmeyeceği konusunda haklıydı. Herkesin onun bilmediğini düşündüğü, terk edilmiş hizmetkâr çıkışlarından birini kullanarak Alahari Hisarı'ndan çıkmıştı ama nihayetinde birileri

yapması gerekenin aksine kuyrukluyıldızı izlemek için hazırlanmadığını anlayacaktı.

Karina bir kez daha Alahari Hisarı'na baktı, ufukta ışıltılı bir mücevher gibi parıldayan saray, Kadim Kent'ten uzağa doğru attığı her adımda daha da küçülüyordu. Bu kutlamada gerçek bir rolü olmasa bile hiç olmazsa sokaklardaki Solstasia etkinliklerine katılabilirdi.

"Geri dönmeyeceğim," diye mırıldandı Karina, Aminata'dan çok kendine. "En azından henüz değil."

"Tam olarak nereye geri dönmeyeceksin?"

Hem Karina hem de Aminata, Dans Eden Fok'taki ozanın sesini duymasıyla arkasına döndü. Elinde bir bıçakla gölgelerden sıyrılarak sırtları bir binaya yaslanana kadar kızların gerilemesine neden oldu. Karina, adam onlara yaklaşırken koruyucu bir tavırla kolunu Aminata'nın önüne uzattı.

"Genç bir müzisyenin Ziran'dan geçtiğine dair söylentiler duydum," dedi ozan, hançeri loş ışıkta parlarken. "Daima bir performanstan hemen sonra ayrılıyor ve asla aynı mekânı iki kez ziyaret etmiyormuş."

Karina'nın gözleri yardım için caddeyi inceledi ama etraf kafayı yedirtecek derecede boştu. Aşağı Kent'in bu kısmında insanlar şiddetin kokusunu aldıklarında tüymeyi biliyorlardı.

"Rakiplerini araştırmak için bu kadar zamanın varsa kendi zanaatını geliştirmek için de zamanın var demektir," diye karşılık verdi Karina. Muhafızlara bağırmayı düşündü ama ozanın saldırması riskini göze alamıyordu.

"Tüm söyleyeceğin bu mu, tatlı ceylan? Yoksa... Ekselansları mı demeliyim?"

Ozanın gözleri kızın başörtüsünden sıyrılmış bir lülenin düştüğü alnına kaydı ve Karina içinden küfretti. Her gün her dakika yalan söyleyebilirdi ama hiçbir yalan, fırtınadan önce toplanan bulutlarla aynı renkte parıldayan gümüşi saçlarının gerçekliğini gizlemezdi.

Ziran'ın kraliyet ailesi olan Alaharilerin belirleyici özelliği.

"Kim olduğumu bildiğine göre," dedi Karina, gizlenemeyecek

bir gerçeği gizlemeye çalışmayı bırakarak, "o zaman silahını bırakıp uzaklaşmanın kendi çıkarına olacağını kesinlikle anlıyorsundur."

"Aksine, Haissa Sarahel'in tek kızı için ne kadar fidye ödemeye istekli olduğunu görmenin benim için en kârlı seçenek olduğunu düşünüyorum."

Yaşayan tek kızı, diye düzeltti Karina sessizce.

Belki önceki zaferinden, belki de daha önce içtiği birkaç bardak şaraptan kaynaklanan adrenalindendi ama Aminata panikle kolunu çekiştirirken Karina bıçağa doğru adım attığında içinde bir damla korku hissetmedi.

"Yap hadi," dedi, gecenin ikinci meydan okumasıyla yüzleşirken. "Sana meydan okuyorum."

Hem eğer ölürse babasını ve Hanane'yi tekrar görürdü. Asla kraliçe olmak zorunda kalmazdı.

Ozan bir hamle yapmak için gerildi ve Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve bunu, kulaklarında çınlayan tiz bir ağıt izledi. Bir gölge kıpırdandı ve saniyeler içinde adamın arkasında, elindeki küçük bıçaktan birkaç kat daha büyük kılıcıyla bir Gözcü belirdi. Savaşçı korkutucu bir hızla hareket etti; hızlı bir tekmeyle ozanın dengesini bozup silahını havada kaparken kadının bembeyaz zırhı solgun ışıkta neredeyse iskeletimsi görünüyordu.

Karina ve Aminata birbirlerine sarılıp duvara yapışarak kocaman gözlerle izlediler. Bir Gözcü savaştığında müdahale etmezdin – yolundan çekilir ve tanrına senin için gelmedikleri için şükrederdin.

Gözcü, ozanın yüzüne dirsek attı ve daha sonra bir dalı kırar gibi kolaylıkla bileğini kırdı. Kolu, altında anormal bir açıyla bükülürken ozan kendi kan gölüne düştü.

Karina'nın kulaklarındaki tiz ağıt Gözcü ona ve Aminata'ya döndüğünde yükseldi ve o anda kadının göğsünden geçen gümüş-kırmızı kuşağı fark etti. Bu sıradan bir Gözcü değildi – bu, Komutan Hamidou'ydu. Alahari Hisarı'ndan biri, Gözcülerin liderini gelip onu alması için görevlendirdiyse *epey* sinirli olmalıydı. Karina hislenmesi mi yoksa korkması mı gerektiğinden emin değildi.

Aminata'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir bakış attıktan sonra savaşçıya meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Gözcülerin faydaları vardı –başlıca, ortalama askerlere vermeye güvenilmeyecek kadar hassas görevleri üstlenirlerdi– ama onlarla ilgili bir şey Karina'yı kendini bildi bileli huzursuz etmişti. "Pekâlâ, beni yakaladın. Beni kime götürüyorsun, Farid'e mi?"

Komutan Hamidou cevap vermeden önce çok uzun bir sessizlik yaşandı. "Seni annene götürüyorum."

Ve o gece ilk kez, Karina'nın damarları saf korkuyla doldu.

KAKTÜS TEAM

3

Malik

Kalbi boğazında atan Malik belgelerini çalan çocuğun peşinden koştu, Nadia ve Leila da onun peşinden. Bambudan yapılma çıngıraklara göz atan, parlak kente kumaşına bürünmüş bir grup Arkwasilinin yanından koşarak geçti ve neredeyse oyun oynayan bir grup çocuğa çarpıyordu. Var olmaması gereken varlıkların fısıltısı esintide süzüldü ve hissettiği dehşet Malik'i daha da hızlandırdı.

En sonunda, bir vagona antika halılar yükleyen bir grup tüccarın orada çocuğu gözden kaçırdı. Yeşil giysilerine işlenmiş Kotoko amblemine bakılırsa Toprak-Dizilimli'ydiler.

"Şey, affedersiniz," diye fısıldadı Malik, nefesi kesildiği için neredeyse iki büklüm olarak. Kırmızı-kahverengi bir deri çanta taşıyan bir çocuk görüp görmediklerini sormak istedi ama her zaman olduğu gibi, yabancılarla konuşmaya çalıştığında kelimeler boğazına dizildi. "Buradan... geçen... çantalı bir çocuk... gördünüz mü?"

Tüccarın gözleri Malik'in düğüm olmuş saçlarını ve eski püskü kıyafetlerini incelerken kısıldı. Malik kelimeler ağzından çıktığında, konuşmadan önce aksanını gizlemediğini fark etti.

"Benden uzak durun, sizi lanet kekkiler," diyerek tükürdü tüccar ve boğazından kopan bir balgam Malik'in yıpranmış tuniğine isabet etti.

Kardeşler, adam onlara kelimelerden daha güçlü bir şeyle saldırmadan önce koşarak uzaklaştılar. Neredeyse bir saat arasalar da çocuğun buhar olup uçtuğu aşikârdı. Malik'in yardım için yaklaş-

maya çalıştığı herkes onları geri çevirdi, hatta kardeşleriyle yaklaşırken bazıları onlara taş ve çöp atacak kadar ileri gitti.

Eşralılara karşı duyulan nefret Malik için yeni bir şey değildi. Ziran ordusu, Eşralı klanlar arasında çıkan bir savaşı bastırmak için dağlara yürüdüğünden ve bir daha da oradan çıkmadığından beri, bu durum iki asırdan fazla bir süredir Malik'in halkının gerçeğiydi. Ziranlılar daha sonrasında Eşralı ihtiyarların borçlarını ödeyemediklerini iddia etmiş ve bu da süregelen işgali haklı çıkarmıştı. İhtiyarlar ise Odjubai Çölü gitgide yaşanması daha zor hâle geldiği için Ziran'ın savaşı verimli Eşra topraklarını çalmak üzere bir bahane olarak kullandığını savunuyordu.

Malik hangi hikâyenin doğru olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, içinde yaşadığı gerçeklikti; zirvede Ziranlıların dipte ise halkının olduğu gerçeklik.

Bir adım daha atacak hâli olmayan Malik, yıkılmak üzere olan bir kumtaşı duvarın yanında yere çöktü. Bu arayışları onları kontrol noktasının eteklerine geri getirmişti, burada Chipekwe kumda huzur içinde uyuyordu ve daha önce gördükleri Griot, baobab ağacının altında djembe çalıyordu. O, davulu çaldıkça kadının kemik-beyazı dövmeleri vücudunun üzerinde dans ediyor gibiydi ve Malik bitap düşmüş olsa da kadının çağrısına kulak verme arzusu içinde yeniden canlandı.

Kız kardeşlerinin gözlerine bakmaktan aciz bir şekilde başını utançla eğdi. Bu çanta Ziran'da yeni bir hayata başlamak için tek şanslarıydı. O olmadan ellerinde hiçbir şeyleri yoktu ve bunun tek suçlusu kendisiydi.

"Çok üzgünüm," dedi Malik boğuk bir sesle. Kendini Leila'ya bakmaya zorladı ama kızın gözleri kapalıydı. Dudakları sessiz bir duayla hareket ediyordu ve hem Malik hem de Nadia onu bölmemeleri gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

"Sana yapma dediğim hâlde neden sırayı terk ettin?" Leila'nın titreyen omuzları sesinin sakinliğine ihanet etti. Nadia'nın bakışları

kardeşleri arasında gidip gelirken, Malik'in hissettiği kadar perişan görünüyordu.

"Çocuk," dedi Malik zayıf bir şekilde, kelimeler kendi kulağına bile içi boş geliyordu. "Yardıma ihtiyacı vardı."

"Bu ona *senin* yardım etmen gerektiği anlamına gelmiyordu! Gitmeden önce annemin bize söylediklerini unuttun mu? 'Dışarıda sahip olduğunuz tek şey birbirinizsiniz. Başka kimse size ne olacağını umursamayacak, bu yüzden bu size düşüyor.' Tanımadığın bir yabancı bizden daha mı önemli?"

Malik'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı çünkü Leila haklıydı. Mantığı yerine kalbiyle hareket etmişti ve şimdi tüm sıkı çalışmaları, aylar boyu süren onca seyahat ve ağır emekler çöpe gitmişti. Durumun ciddiyeti tüm gücüyle onu çarptı ve içgüdüsel olarak kayıp çantasının kayışına uzandı, sonra da gömleğini kavradı.

"Ben... Ben..."

Etrafındaki gölgeler seğiriyor, oğlanın umutsuzluğuna çekiliyormuş gibi yavaşça yaklaşıyordu. Malik, avuçlarını acıyana kadar gözlerine bastırırken babasının kafasının içinde yankılanan sesi zayıflığı için onu azarladı. Gerçek erkekler ağlamazdı.

Ancak Malik bastırmaya çalıştıkça içindeki baskı bir o kadar yoğunlaştı. Ziran'da kalamazlardı, paraları yokken ve hiç kimse Eşralılara iş vermezken yapamazlardı. Ancak eve de gidemezlerdi – geri dönecekleri bir evleri yoktu. Ev artık büyükannesi ve annesi anlamına geliyordu ve ikisi de Malik ve kız kardeşlerinin onlar için göndermeleri gereken paraya güvenerek Talafri'deki bir kampta kalıyordu. Eli boş dönmek bir seçenek değildi ama başka ne seçenekleri vardı ki?

Nadia ona bir şey söyledi ama Malik zihnini tıkayan düşüncelerin sesinden onu duyamadı. Gölgeler etrafında kalabalıklaştı, bilmediği dillerde kelimeler fısıldıyorlardı. Malik çömelirken sırtı duvara çarptı, elleri kulaklarına kapandı, dizleri göğsüne çekildi ve gölgeler vücut bulurken kafasını çevirip başka tarafa bakamadı.

Davul gibi şişmiş, balığa benzer cisimler kalabalığın arasında kol geziyordu. Alacalı pulları olan diz boyu böcekler, insan dişleriyle dolu, titreşen yeşil sis bulutlarının yanındaki ağaçlarda çığlık atıyorlardı. Eşek kafalı ve akrep vücutlu cehennemden çıkma yaratıklar etraflarındaki taşın üzerinde bulunan iğne inceliğindeki çatlaklara girip çıkıyordu.

Gaddarlar, gökyüzündeki güneş kadar bariz ve gerçek bir şekilde karşısında duruyordu.

Ancak tüm Gaddarların arasında en kötüsü tayflardı – bir zamanlar kalplerinin olduğu yerde şimdi kan rengi bir bulut bulunan ve bunun etrafında birleşen çalkantılı siyah gölgelerden oluşan bedenleriyle, yaşayanlar ve ölüler arasında sıkışıp kalan asi ruhlar. Aralarında Malik'i en korkutanı tayflardı ve şimdi panik onu boğmakla tehdit ederken etrafını kuşatanlar da.

Küçükken Malik, Gaddarlar çok sıradan oldukları için kimse onlardan bahsetmiyor sanıyordu, tıpkı kimsenin gökyüzünün mavi olduğunu söylemesine gerek duymadığı gibi. Hatta saf saf bu yaratıkları arkadaş saymıştı, hikâyelerini dinlemiş ve onları eğlendirmek için kendisi de uydurmuştu.

Ama onlar arkadaşı değildi çünkü gerçek değillerdi. Babası, ihtiyarlar ve köydeki herkes, Malik'in doğaüstü şeylere saygı duyması fakat inanmaması gerektiğini öğrenmesini sağlamıştı ve bunu kanıtlamak için ona verilen derslerden kalma yara izleri hâlâ duruyordu. Halüsinasyonlar, içinde bir yerde özünde yanlış olan bir şeyin göstergesiydi ve aynı anda bu kadar fazla gördüğü gerçeği, hastalığın daha da kötüleştiği anlamına geliyordu. Malik titredi, tırnaklarını kollarına geçirdi.

Panik hissi arttıkça Malik'in etrafındaki dünya, sanki hızla batmaya devam ederken okyanusun dibinden yukarı bakıyormuş gibi kayboldu. Gaddarlar daha önce ona hiç saldırmamıştı ama pençeleriyle etini parçaladıklarını, binlerce kilometre boyunca onlara ne olduğunu umursayan hiç kimsenin olmadığı bu yerde onu ve kız kardeşlerini yuttuklarını hayal etmeyi bırakamıyordu.

"Benden uzak durun," dedi Malik hıçkırıklara boğularak. "Uzak durun, uzak durun, uzak durun!"

İnsanlar şimdi ileri geri sallanan ve kimsenin göremediği yaratıklara bağıran bu çılgın Eşralı çocuğa bakıyorlardı. Malik'in zihninin hâlâ mantıklı düşünebilen kısmı, kendisini daha da aptal durumuna düşürmeden önce ayağa kalkması için ona bağırdı ama vücudu onun kontrolünden çıkmıştı bir kere.

Ve Yüce Ana o günün yeterince aşağılayıcı geçmediğine karar vermiş olacak ki sonunda yanaklarından gözyaşları süzüldü. Yaşları görünce Leila geri çekildi.

"Bekle, dur – bunu düzelteceğim. Ağlamayı kes," dedi. Ablasının, Eşra'dan ayrıldığından beri konuşmadıkları Darajat diline geçtiğini fark etmesi Malik'in birkaç saniyesini aldı. Ziran dili, Odjubai'nin asıl diliydi, âlimlerin ve kraliçelerin dili; burada bir başka dilde konuşmak, kendinizi bir yabancı ve kolay hedef olarak etiketlemeniz anlamına geliyordu.

Büyükannesi bir keresinde Malik'e, zihni çok hızlı hareket ettiğinde daha iyi hissedene kadar dünyadaki en sevdiği yeri düşünmesi gerektiğini söylemişti. Derin bir nefes aldı ve ailesinin çiftliğindeki en büyük limon ağacını, meyvelerin hasada hazır olmasından hemen önce havadaki narenciye kokusunu getirdi aklına. Ağacın kabuğu, Malik daldan dala atlayarak canavarların ona ulaşamayacağı bir yere tırmanırken avuçlarının altında pürüzlüydü.

Leila garip bir şekilde ona doğru elini uzattı, sonra geri çekti. Malik, dünya nihayet başa çıkabileceği bir hıza dönene kadar yüzünü ellerine bastırarak birkaç derin nefes aldı. Gaddarlar hikâyelere ve kâbuslara ait yaratıklardı, yorgunluğu halüsinasyonlara dönüşüyordu sadece. Gerçek değillerdi. Gerçek olan *buydu*.

Ve gerçekten de Malik tekrar kafasını kaldırıp baktığında gitmişlerdi.

Leila nihayet konuşmadan önce kardeşler arasında birkaç dakika sessizlik yaşandı.

"Kervan sürenler genellikle potansiyel işçilere vagonlarında bir

yer verir. Üçümüzü de alacak biriyle pazarlık yapacağız. Mükemmel bir çözüm değil ama bence tek seçeneğimiz bu."

Boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmiş olan Malik başını salladı. Her zaman böyle olmuştu: bir şeyleri mahveden küçük erkek kardeş Malik ve onları düzelten ablası Leila. Eğer bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulurlarsa ablasının sözünden bir daha hiç çıkmayacaktı. Malik başını eğik ve ağzını kapalı tuttuğunda her şey herkes için daha iyiydi.

Leila kararlı bir tavırla dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ, hava kararmadan gidelim. Hadi, Nadia... Nadia?"

Hem Leila hem de Malik aşağı baktı.

Nadia yoktu.

"Abraa! Abraa!" Griot'nun djembe'sinin ritmi bir kalp atışı kadar sabitti. "Gelin, toplanın – bir hikâye başlamak üzere!"

Malik'in kanı dondu. Gözleri, rüzgârdan karışmış buklelerden ve o çok iyi tanıdığı yuvarlak yüzden herhangi bir iz bulmak için insandan insana dolaşırken az önceki paniği göğsünde bine katlandı. Belgelerini kaybettiği için kendinden sonsuza kadar nefret edecekti ama Nadia'ya bir şey olursa...

Baobab ağacının etrafında toplanmış kitlelerin arasında inip çıkan tanıdık bir kafa Malik'in korkunç düşüncelerini böldü. Sahip olduğunu bilmediği bir güçle, Malik kalabalığı yardı ve küçük kız kardeşini kolundan tuttu.

"Böyle alıp başını gitme," diye haykırdı, onun yaralanıp yaralanmadığını kontrol ederken. Nadia onun kavrayışı karşısında kıvrandı.

"Ama Griot!" diye haykırdı Nadia, Leila da sonunda yanlarına ulaştığında. "Eğer bilmecesini çözersen dileğini yerine getireceğini söyledi!"

Malik ve ablası birbirlerine hüzünlü bir bakış attı. Nadia yolculuklarıyla o kadar iyi başa çıkmış, bir kez bile ağlamamış ya da şikâyet etmemişti ki neredeyse altı yaşında olduğunu, hâlâ sihre ve diğer yalanlara inanacak kadar küçük olduğunu unutmuşlardı.

Leila, Nadia'nın yüzünü avuçlarının arasına almak için çömeldi. "Bu, bizim için bir Griot'nun bile gerçekleştiremeyeceği bir dilek."

Malik'in kalbi Nadia'nın gözlerini terk eden neşeyi izlerken parçalanıverdi. Kendi korkusunu ve paniğini, hatta etrafında kol gezen Gaddarlar hakkındaki düşüncelerini bile bir kenara itti ve bir şeyler bulmak için, durumlarından kurtulmalarına yardımcı olabilecek herhangi bir şey için kafa patlattı.

"Kardeşlerim, kuyrukluyıldızın varış saati yaklaşıyor!" diye haykırdı Griot. "Eski çağ son nefesini verirken ve yeni çağ ufukta beklerken lütfen benim, mütevazı Nyeni'nin sizi bir süre daha eğlendirmesine izin verin. Bir sonraki hikâyemiz ilk Solstasia'nın hikâyesi ve Bahia Alahari'nin bizzat bu kumların üzerinde durarak Firavun'un egemenliğinden arınmış bir dünyayı hayal ettiği geceden çok da farklı olmayan bir gecede başlıyor..."

Griot'yu dinleme arzusu intikam alırcasına geri dönerek Nyeni'nin ayaklarının dibine oturup masalını büyük bir zevkle içmesi için Malik'i çekiştirdi. Bu kendi halkının tarihi bile değildi ama yine de Malik, Bahia Alahari'nin Kennoua İmparatorluğu'nu yok edişinin –tüm muhteşem destanların barındırdığı romantizm, aksiyon ve kalp kırıklığıyla dolu– hikâyesini ezbere anlatabilirdi.

Ancak Malik, Solstasia masalını Nyeni'nin anlattığı şekilde hiç duymamıştı. Hikâye onun duvar kilimiydi ve her kelime görüntüye yeni bir iplik ekliyordu. Bu Griot konuştuğunda sihir gerçekten varmış gibi hissettiriyordu, sanki öne uzanmış ellerinde toplanmak için yüzyıllar boyunca süzülüp geliyordu.

"...Ve böylece, Bahia yardım için Sırtlan'a gitti çünkü herkes bilirdi Sırtlan'ın sözünün eri olduğunu."

Nyeni ellerini pençe gibi kıvırdı ve ünlü hilebazı taklit etmek için ağzını genişçe açtı.

"Sırtlan, Bahia'ya dedi ki, 'Eğer yardımımı istiyorsanız, önce bu bilmeceye cevap vermelisiniz: *Karım ve ben aynı evde yaşıyoruz. O istediği zaman odama geliyor ama ben onun odasına girdiğimde*

asla orada olmuyor. Ben kimim ve karım kim?' Cevap nedir, kardeşlerim? Sırtlan cevap olmadan size yardım etmez."

Bu hikâyenin numarası, bilmecenin her anlatıldığında değişmesiydi. Kalabalık heyecanla her biri bir öncekinden daha da saçma olan cevaplar haykırdı.

"Bir at ve bir katır!"

"Bir harç ve bir havanelil"

"Ben ve kocam!"

Nyeni kıkırdadı. "Aranızda bu bulmacayı çözebilecek kimse yok mu?"

"Cevap güneş ve ay," diye mırıldandı Malik dalgınca, dikkatinin çoğunu hâlâ Ziran'a girmenin bir yolunu bulmaya vermişti. Bilmeceler için her zaman özel bir yeteneği olmuştu ve bu duyduğu en kolay bilmecelerden biriydi. "Ayı gün boyunca görebilirsin ancak güneş geceleri asla görülmez."

Nadia'nın eli havaya fırladı ve Malik onu durduramadan kız bağırdı, "Güneş ve ay!"

Malik, elini Nadia'nın ağzına götürdüğü gibi Nyeni karşılık verdi, "Doğru!"

Malik'in vücudundaki tüm kaslar gerildi. Griot hikâyesine devam etti ve Malik iç çekti, nabzı hâlâ deli gibi atıyordu.

"Cevabımı çaldın, seni küçük düzenbaz!" Nadia ona dil çıkardı ve Malik başını iki yana salladı. Malik, ona yorgun bir gülümsemeyle bakan Leila'ya döndü.

"İyi olacağız," dedi Leila ve uzun süre sonra ilk kez Malik ona inandı.

"Her zaman iyiyiz."

"...ve bu, kardeşlerim, ilk Solstasia'nın hikâyesidir!"

Tezahüratlar ve alkışlar havada uçuştu. Hikâye bu kadar çabuk sona erdiği için hayal kırıklığına uğrayan Malik ayağa kalktı, kendinin ve Nadia'nın üzerindeki kumları silkeledi. Leila da gerinerek ayağa kalktı. Kardeşler tam Ziran'dan ayrılan küçük bir kervan topluluğuna doğru döndüklerinde Nyeni bağırdı, "Ama bekleyin! Da-

ğılmadan önce, bugünün bilmecesini çözen küçükhanımı çağırmak istiyorum. Çocuğum, gel!"

Nadia'nın gözleri yıldızlardan daha parlaktı. Malik'in elinden kıvranarak sıyrıldı ve Griot'nun onu geniş bir sırıtışla karşıladığı kalabalığın önüne fırladı. Nyeni'nin örgülerinin arasındaki boncuklar, o diz çöküp Nadia'nın göz seviyesine gelene kadar birbirine çarptı.

"Bugün hikâyeme yardımcı olduğun için teşekkür etme niyetiyle sana bir dilek hakkı vereceğim – ne istersen."

"Ne istersem mi?" diye sordu Nadia, ağzı bir karış açılarak.

"Hayır, teşekkürler – yani, teşekkür ederiz ama biz böyle iyiyiz," diye araya girdi Leila, Nadia'nın yanına koşuşturarak. Malik onu takip etti ve kalabalık ona ve kız kardeşlerine bakarken teninde hissettiği ürpermeleri görmezden gelmeye çalıştı. Bu Griot'da garip bir şey vardı, sanki ona bir parça renkli camın ardından bakıyormuş gibi geliyordu. Şimdi, kadının saçlarının gökkuşağı renklerindeki ipliklerle örülmüş çok sayıda ince örgüden oluştuğunu ve dövmelerinde yedi koruyucu tanrının tekrarlayan motifleri olduğunu görecek kadar yakındılar.

"Ne istersen," diye söz verdi Nyeni.

"Nadia, hadi gidelim," diye buyurdu Leila ve o arkasını dönerken Nadia bir anda dileğini yumurtlayıverdi, "Ziran'a gitmek istiyorum!"

Griot'nun dudakları tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman dileğin gerçek olacak!"

Nyeni, Malik'in gözlerinin içine baktı. Bu o kadar hızlı olmuştu ki hayal etmiş de olabilirdi. Kadının gözleri canlı, parlak maviye, çok sıcak bir alevin rengine dönmüştü.

Sonra bir kükreme sesiyle etraf gümbürdedi.

Birkaç saniye önce huzur içinde uyuyan Chipekwe şaha kalktı ve kayışını hayretler içerisindeki terbiyecisinin elinden çekiverdi. Birkaç asker canavarı yatıştırmak için öne atılsa da yaratık onları karıncaların üstüne basan bir insan kadar rahat bir şekilde ayaklarının altında ezdi.

Chipekwe zırhlı kafasını indirdi ve başka bir kükremeyle doğrudan Batı Kapısı'na çarptı. Bir örümcek ağı gibi yayılan çatlaklar koyu renkli ahşabı parçaladı ve aşağıdaki insanların kendilerini korumak için eğilmesine neden oldu. İkinci darbede kapının ortasında büyük bir delik açıldı ve Chipekwe'nin Ziran'a açılan bu yeni yola girmesini engellemek için kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Birkaç gergin saniye boyunca kimse hareket etmedi.

Ve sonra izdiham başladı.

Mülteciler, gezginler ve geçit verilmeyen herkes bir tayfun şiddetiyle şehrin duvarlarından içeri akın etti. Kalabalık, kapının açıldığı caddeye göre çok büyüktü ve hücum, herkes içeri girmek için savaşırken hızla birbirini çiğnemeye ve itmeye dönüştü.

Düşünmek için zaman yoktu, Malik Nadia'yı aldı ve kalabalığın çılgın akışına katıldı. Yanlarındaki bir adam yere düştü ve Malik'in ayak bileğini yakalayarak neredeyse Malik ve Nadia'yı da kendiyle birlikte aşağı çekti. Malik adamın yüzüne tekme attı, ayağının altına bulaşan kanla midesinde bir bulantı yükseldi ama yine de koştu.

"Leila!" diye bağırdı Malik ama bu curcunanın içinde ablasından bir iz yoktu. "Leila!"

Acil durum davullarının sesleri yükselerek bölgeye daha fazla asker çağırdı ve çılgınlık Malik'in yolculuktan yorgun düşmüş kaslarına enerji pompaladı. Davulların öfkesinden uzaklaşarak sağa doğru sert bir dönüş yaptı ve Jehiza Meydanı'na daldı.

En azından Malik buranın Jehiza Meydanı olduğunu düşünüyordu. Büyükannesinin ona Ziran hakkında anlattığı tüm hikâyeler arasında şehirde sadece bir yer şimdi girdikleri bölge kadar kaotikti.

Bir grup sanatçı tarafından yönetilen büyük, bezden bir aslan kuklası yüzüne kükrediğinde Malik geriye sendeledi ve mis kokulu, muskatlı hamur işi kızartan bir tezgâha çarpıyordu neredeyse. Solunda bir yerden bir eşek anırdı ve ateş dansçılarından oluşan bir ekip meşalelerini havaya fırlattığında közler mor gökyüzüne karşı parıldadı.

Her türlü günlük eşyadan oluşan büyük bir yığın –kırık sandalye parçaları, vagon tekerlekleri, çatlamış taşlar, paslı mücevherler, yamulmuş kovalar ve çok daha fazlası–şenlikleri meydanın merkezinde dikkatli bir nöbetçi gibi izliyordu. Alahari Hisarı'nın tek kanatlı Griffin'i*, gagası muzaffer bir çığlıkla açılmış bir şekilde her noktadan görülüyordu.

Malik koşarak yanından geçerken, "Nereye gidiyorsun, küçük kardeşim?" dedi bir zincirin üzerinde dans eden maymunu olan bir adam. "Kal ve bizimle oyna!"

Malik topuğunun üzerinde hızla döndüğünde neredeyse bir ağıla çarpacaktı ve sürünün öfkeli çobanından bir dizi küfür yedi. Koyunlar ağıldan fırlayarak büyük bir dans çemberine çekildiler; çemberin tam ortasında taştan bir maske takan bir sanatçı, atalara ve Yüce Ana'ya gırtlaktan gelen bir sesle dua okuyarak gerçekleşmek üzere olan festival için onlara teşekkür ediyordu.

Davullar gümledi ve flütler şakıdı. Havayı ter, duman, kavurma eti, tatlı safran ve olgunlaşmış meyvelerin kokusu sardı ve Malik'in tüm duyularını bulandırdı. İnsanlar kutlamanın çılgınca akışıyla birlikte onu ve Nadia'yı itip çekiştirirken, fenerlerden gelen ışık bir figürü diğerinden ayırt etmeyi güçleştirerek tüm yüzleri gölgelerle kapladı.

Tıpkı büyükannesinin tarif ettiği gibiydi.

Kâbustan farksızdı.

Birisi Malik'in omzunu tuttuğunda neredeyse çığlık atacaktı ama Leila'nın yüzünü gördü, darmaduman ama oldukça canlıydı.

"İşte buradasınız! Hadi!"

Üçü kargaşadan arınmış küçük bir sokağa saptı ve kapısında dans eden bir fok balığının resmi olan bir mekânın yanından geçtiler. Malik, çarpışana kadar yoluna çıkan kızı görmedi.

Yere düştüler ve Malik, Nadia sert taş yerine ona çarpsın diye kendini yere attı. Çarpışmanın gücü dünyasını sarsmıştı ama boşa

* Griffin ya da Griffon, genellikle bir aslanın vücuduna ve bir kartalın kanatları ile kafasına sahip mitolojik yaratıktır. –ç.n

harcayacak zaman yoktu. Nadia'nın zarar görüp görmediğini kontrol ettikten sonra ayaklandı ve kız kardeşini kaldırdı.

"Özür dilerim!" diye bağırdı Malik.

Kızın elleri kahverengi başörtüsüne gitti ve çenesinin etrafındaki örtüyü daha sıkı bağladı. Cellabasının basit kesimi onun sadece bir hizmetçi olduğu izlenimini veriyordu ama kehribar gözlerinde Malik'in içini titreten bir vahşilik vardı. *Bir aslanınkini andıran gözler*, diye düşündü. İlk düşen ilkbahar yağmurundan sonraki sıcak toprak gibi koyu kahverengi ten, geniş burun, dolgun dudaklar. Yanında başka bir kız duruyordu ve ikisinin arkasında da bir Gözcü vardı. Savaşçı karanlık bakışlarını ona doğrulttu ve Malik donakaldı. Neyse ki Leila onu restoranın arkasına çekti ve kalın bir kumaş rulosuyla kısmen gizli küçük bir patikaya daldılar. Onu bir Gözcü'yle bırakıp gittiği için, devirdiği kızdan sessiz bir özür diledi; kaderi artık Yüce Ana'nın elindeydi.

Malik nerede olduklarını ya da ne kadar koştuklarını bilmiyordu. Yollar, binlerce kıvrım ve dönüşle insanın zar zor sığabildiği geçitlerden oluşan bir labirente dönüşene dek daralmıştı ve tayflar her köşeden yaklaşıyordu, gölgelere bürünmüş karanlık yüzlerinde gözleri iki ay ışığı noktası gibiydi. Malik'in ayaklarının altındaki zemin kayar gibi oldu ve Nadia onlar yana doğru sallanırken bağırdı.

"Burayal"

Nyeni, Ziran'ın kendisinden bile daha eski görünen yıpranmış bir evin kapısından kardeşlere çılgınca işaret etti. Ona doğru koştular. Uzaklarda bir yerde Chipekwe kükredi.

Malik yön duygusunu etrafına bakacak kadar geri kazandığında, yüzlerce surat ona bakıyordu. Neredeyse çığlık atıyordu ama... bir dakika. Bunlar surat değildi – en azından gerçek değillerdi.

Akla gelebilecek her şekil ve boyuttaki maske evin duvarlarını kaplıyordu. Malik birkaçını Eşra'dan tanıdı, mesela Ziran halkını Dizilim sistemine geçirtmeden önce şamanlarının kullandıkları özel ahşap maskeleri; gerçi bazıları hiç görmediği yaratıklara benziyordu, mesela dokuz kıvrık boynuzlu bir koç maskesi. Yedi siyah

taş maskeden oluşan bir sıra koruyucu tanrıları tasvir ediyordu ve Malik içgüdüsel olarak Adanko'yu saygıyla selamladı.

"Teşekkürler," dedi Malik nefes nefese.

Nyeni yüzünü onlara çevirdi, ağzı vahşi bir hırıltıyla geri çekildi.

"Teşekkür etmen gereken ben değilim, ufaklık."

Ve öylece ortadan kayboldu.

Malik, Griot'nun durduğu yere ağzı açık bir şekilde baktı ve Nadia'yı göğsüne daha sıkı bastırırken korkudan sesini çıkaramadı. Duvardaki çatlaklardan karanlık gölgeler kıvrıla kıvrıla çıkarken kardeşler bir araya toplandı ve Malik'in Nyeni'nin gözlerinde gördüğü o fazla parlak mavi ışık dünyanın sınırında titreşti.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Leila, kapıya geri koşarak.

Malik kendini çıkışa doğru attı ancak kapı çerçevesinin kenarında sendeleyerek aniden durdu. Karşısında bulutsuz gece göğünden başka bir şey yoktu ve epey aşağıda kalan yeryüzünde görebildiği tek şey Ziran'ı çevreleyen kumlar kadar çorak bir çöldü.

Bu sefer kaçacak bir yer yoktu.

4

Karina

Karina ve Aminata, Alahari Hisarı'na döndüklerinde gece çökmüştü ve saray tam bir kargaşa içindeydi.

Belki de durumu tanımlamak için kullanılacak en iyi kelime *kargaşa* değildi. En kaotik hâliyle bile Alahari Hisarı, Karina'nın öğrenme zahmetine girmediği metodik bir sistemle yönetilen görkemli ve iyi organize edilmiş bir mekândı.

Ancak havada bir gerginlik, Solstasia için büyük bir heyecan ve misafirleri gelmek üzere olduğunda tüm evsahiplerinin hissettiği giderek büyüyen bir tedirginlik karışımı vardı. Karina sarayın dolambaçlı koridorlarından geçerken hizmetçiler her yöne koşuşturuyor, falanca büyükelçinin odasında daha fazla yastığa ihtiyaç duyulduğunu ya da soğanların filanca mutfağa henüz gelmediğini bağırıyordu. Bir grup hizmetkâr duvarları kaplayan girift zellij* karoları hışımla temizliyordu, hatta çiçek açmış zakkum çelenkleriyle kaplı kudretli siyah-beyaz kaymaktaşı kemerler bile sıranın onlara gelmesini bekliyormuşçasına tir tir titriyor gibiydi.

Ve tüm bunlara rağmen Farid yine de ona bağırmak için zaman buldu.

"Yapılacak tüm aptalca, pervasız, sorumsuz, aptalca..."

"'Aptalca' demiştin."

* Zellij veya zellige, alçı bir tabana yerleştirilmiş, ayrı ayrı elle oyulmuş karo parçalarından oluşan bir tür mozaik işidir. Parçalar genellikle farklı renklerde olup yıldız desenleri gibi ayrıntılı geometrik motifler oluşturmak için bir araya getirilir. *—çn*

Karina birinin yüzünün morardığını hiç görmemişti ama Farid'in yüzü hızla o renge dönüyordu. Kâhya garip kıvrımları, çok uzun kolları ve bacakları olan bir adamdı, bu yüzden öfkeli olduğunda bile komik görünüyordu. Özenle taranmış siyah saçları ve sık sık endişeyle kasılan uzun bir yüz, Farid'in yirmi yedi yaşından yaklaşık on yıl daha yaşlı görünmesine neden oluyordu.

Farid, Karina'yı gül yapraklarıyla dolu süs havuzlarıyla kaplı bir patikada ilerletirken ellerini yüzüne götürüp ovuşturdu. Ancak derin nefesler aldıktan sonra konuşabildi, "Yüce Ana, sen yardımcım ol, onca yerin arasından Nehir Pazarı'nda bir izdihamın içinde."

"Sanki izdiham olacağını biliyormuşum gibi konuşuyorsun, ki seni temin ederim bilmiyordum."

"Ezilip ölebilirdin! Ya da bıçaklanabilirdin! Ya yine o migrenlerinden biri tutsaydı ve Gözcüler seni bulamadan bayılmış olsaydın?" Farid elini göğsüne götürüp sıkıca tuttu. "Ziran'ın veliaht prensesinin Solstasia'dan sadece birkaç saat önce öldüğü söylentisinin yayıldığını bir hayal et. Ah, düşündükçe ülserim azıyor."

"Senin ülserin yok, Farid."

"Böyle giderse yakında olacak!"

Farid homurdanmaya devam etti ancak Karina, ona çarpan pis bir çocuk yüzünden Baba'nın udunda oluşmuş yeni çizikle daha çok ilgileniyordu. Neyse ki enstrümanın aldığı tek yara buydu ancak udun çalınması imkânsız hâle gelmeden önce daha kaç çatlağı kaldırabileceği meçhuldü. Baba'nın ona verdiği son hediyeyi kaybetme korkusuyla karşılaştırıldığında, Farid'in yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey onu korkutmuyordu.

"Ve Aminata, sen de böyle pervasız davranışlara uymaman gerektiğini bilecek kadar akıllısın," diye azarladı Farid. Karina gözlerini devirirken hizmetçi başını eğdi. Farid yalnızca beş yıldır saray kâhyasıydı ancak görevini çok ciddiye alıyordu. Karina'nın gözünde onun ve Hanane'nin yanında büyüyen sessiz çocuk olacaktı sonsuza dek. Ayrıca, onun Karina'yı sert bir şekilde cezalandırmak için çok yumuşak kalpli olduğunu ikisi de biliyordu.

Bu, Kerkenez'in işiydi.

Karina, Komutan Hamidou'nun Kraliçe'ye kızının geri döndüğünü haber vermek için gitmesine minnettardı. Komutan, Sultan'ın etrafında düzenli olarak konuşlandırılan birkaç Gözcü'den biriydi ancak bu, Karina'nın kadının etrafında rahat hissettiği anlamına gelmiyordu. Onları Nehir Pazarı'ndan beri sessizce takip etmişti ve şimdi gittiği için havadaki basınç ortadan kalkmış gibi hissettiriyor ve Karina daha kolay nefes alabiliyordu.

Aminata'nın kuyrukluyıldızı izlemeye hazırlanmak için kaçtığı an Farid yeniden söylenmeye başladı.

"Benim yüzümden mi? Sorun ben miyim?" diye sorguladı yüksek sesle. "Bir an olsun huzur bulmamamı hayat gayen mi belledin?"

Farid nasihatlerine başladığında her zaman olduğu gibi aklı başka yerlere giden Karina, dört bir yanındaki sanat eserlerinde yer alan binlerce yıllık Alahari sultanlarının geride bıraktıklarını inceledi. Her kraliçe bu duvarlardaki yerini kazanmıştı ve bir gün torunları orada durup Karina'nın aile tarihine katkısına bakacaklardı.

Hayatını sonlandıran yangın yüzünden Hanane'nin asla kendinden bir şeyler veremeyeceği bir katkı. Karina'nın kafasının arkasındaki dur durak bilmeyen ağrı bir kez daha zonkladı ve yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Beni dinliyor musun?" diye çıkıştı Farid.

Karina şakaklarını ovma dürtüsüyle savaştı. Ay-Dizilimli insanlar sakin ve soğukkanlı olmalıydı ama Farid konu Karina olduğunda genellikle bu niteliklerden yoksundu. "Alakası bile yok."

Kâhyanın başlıca görevleri arasında vârisin günlük yaşamını denetlemek de yer alıyordu. Son beş yılda bu ikili, Farid'in Karina'ya özenle hazırlanmış planlar sunduğu, Karina'nın ise her fırsatta onları görmezden geldiği bir düzen oturtmuştu. Farid'in, Karina'nın bekçisi olarak sürdürdüğü bu hayatın onu yavaş yavaş erken bir ölüme yaklaştırdığını ilan etmediği bir gün bile geçmiyordu.

Farid iç çekti, bir sonraki sözleri yumuşaktı. "Bir sorun mu var,

Karina? Son birkaç haftaki davranışların senin için bile alışılmadık derecede düşüncesiz. Derslerini kaçırıyorsun..."

"Çok sıkıcılar."

"...seyislerle yakalanıyorsun..."

"Daha çirkin seyisleri işe al."

"...bütün bunlar tek başına da yeterince kötü ama günümün yarısını seni kovalayarak geçirirsem, Solstasia için saraydaki sayısız talebi karşılayamam." Farid elini Karina'nın omzuna koydu. "Eğer canını sıkan bir şey varsa bana söyleyebilirsin, tamam mı?"

İşte tekrar, Karina'nın nefret ettiği o hassas ton açığa çıkmıştı. Gerçek şuydu ki Farid'e sorunun ne olduğunu söyleyemezdi çünkü kendisi de gerçekten bir şey olup olmadığından emin değildi. Gelişi her yıl onu huzursuz etse de sorun sadece fırtınalı mevsimin yaklaşmasıyla ilgili değildi. Sorun, babasının ve Hanane'nin Solstasia için herkesten daha heyecanlı olduğunu fakat şimdi asla göremeyeceklerini hatırladığı zaman içindeki onu yiyip bitiren boşluk bile değildi.

"Bazı etkinliklere katılmama izin verebilirsin," dedi Karina. "O zaman her iki işi de aynı anda yapıyor olursun. Mesela wakamal Wakama'da iyiyimdir."

Wakama, Karina'nın oynamasına izin verilen birkaç spordan biriydi çünkü Kerkenez yangından kısa bir süre sonra Karina'nın gerçek silahlarla eğitilmesinin güvenli olmadığına karar vermişti. Hanane de dahil olmak üzere önceki prensesler eskrim eğitimi almış ancak hiçbiri Karina gibi pamuklara sarılmamıştı.

Farid başını iki yana salladı ancak tekrar konuştuğunda sesinde bir parça acıma duyuldu, "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Karina öneriyi şaka olarak yapmış olsa da bir hayal kırıklığı dalgası ümitlerini sular altında bıraktı. Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını Farid'den başka tarafa çevirdi.

"O zaman sanıyorum ki beni kovalamak için programında daha fazla zaman yaratman gerekecek."

Komutan Hamidou'nun Kerkenez'i gelişleri konusunda bilgilendirmek için yeterli zaman geçmişti. Karina kapıya bakarken,

öğrendiği yeni bir şarkının temposunda parmaklarıyla bacağında ritim tuttu.

Çoğu kızın aileleri vardı – onlara bir şeyler öğretecek kız kardeşleri, onlarla birlikte büyüyecek kuzenleri, onlara hikâyeler anlatacak büyükanne ve büyükbabaları.

Karina'nın sahip olduğu tek şey Kerkenez'di ve onlar da konuşmuyorlardı. Annesi, onunla konuşması gerektiğinde, mesajı genellikle Farid'in ya da bir hizmetçinin iletmesini isterdi.

Ama bu kez kraliçe Gözcülere onu yakalamalarını bizzat emretmişti. Yüz yüze görüştükleri zamanlar o kadar nadirdi ki Karina'nın merakı, annesinin ona neler yapabileceği korkusundan neredeyse daha ağır basıyordu.

"Şaka bir yana, bu gece beni endişelendirdin," dedi Farid.

Karina alay edercesine güldü ve tembel bir şekilde udunun kılıfını inceledi. "Gideli bir saat bile olmamıştı. Eminim o kadar endişelenmemişsindir."

"Senin için her zaman endişeleniyorum," dedi Farid usulca.

Karina'nın boğazında adını koyamadığı bir duygu düğümlendi. Öksürerek cevap verdi, "Duyarlılığın için teşekkür ederim ama kimse senden bunu yapmanı istemiyor."

"Bu öylece durdurabileceğin bir şey değil." Farid yine iç çekti. "Biliyor musun, Hanane her zaman derdi ki..."

"*Sakın*," diye uyardı Karina, içindeki duygu ânında soğurken. Hanane, Farid'in en iyi arkadaşı olabilirdi ama Karina'nın ablasıydı. İnsanların yalnızca anısını bir silah olarak kullanmak istediklerinde onun hakkında konuşmaları inanılmazdı.

Karina ve Farid birbirlerine baktılar, aralarındaki mazi artık ikisinin de geçemeyeceği bir uçurumdan ibaretti. Farid, Karina'nın doğumundan yıllar önce, anne babası Sibari ailesinin Mwale ve Mwani'sinin ölümünden sonra Alahari Hisarı'na getirilmiş ve Hanane'yle yakın bir bağ kurmuştu. Karina'nın en eski anılarından bazıları, ikisinin peşinden koşması ve onu geride bıraktıkları her seferinde ağlamasından oluşuyordu.

Ancak yangından bu yana geçen on yıl ikisini de değiştirmiş ve şimdi Karina'nın tanıdığı o leylek tipli çocuktan neredeyse eser kalmamıştı.

Eski ahşabın gıcırtısı sessizliği bozdu ve Komutan Hamidou'nun başı kapıdan uzandı.

"Majesteleri Haissa Sarahel sizi kabul etmeye hazırlar."

Kerkenez'in bahçesi bir zamanlar Karina'nın dünyada en sevdiği yerdi. O ve Hanane'nin oyun alanı, babalarının müziğini icra etmek için tercih ettiği yer ve ailesinin saray sakinlerinin sürekli üzerlerinde olan meraklı gözlerinden kaçabildikleri tek sığınağıydı.

Bahçe başlı başına küçük bir ormandı; sarkık söğütler, tatlı kokulu çamlar ve Kerkenez'in uzman bakımı olmasa bu kadar kurak bir iklimde asla yaşayamayacak bir dizi başka bitkiyle doluydu. Karina artık buraya nadiren geliyordu; mekânı sık sık ziyaret eden tek kişi Kerkenez'in kendisi, Kraliçe ilgilenemediği zamanlarda bitkilere bakan beş özel hizmetçi ve Kerkenez'in toplantıları Mermer Oda'da değil de kendi dairesinde yaptığı zamanlarda gelen kraliyet konseyiydi.

Karina ve Farid onlara yaklaşırken annesi bu toplantılardan birini yönetiyordu. Kokulu zambaklarla süslenmiş ferforje bir pagodanın* altındaki uzun bir masanın etrafında oturan ve önlerine bir Ziran haritası serili kraliyet konseyi hararetli bir tartışma içerisindeydi.

"Geçit töreni yolu üniversitenin yanından geçmeli yoksa Chellaoui ailesi ödeneklerini yeni bimaristandan** çekmekle tehdit ediyor! Eğer inşa edilmezse artan talebi karşılamak için yeterli hastanemiz olmayacak."

"Ancak bu, Üniversite Bölgesi'ne daha fazla muhafız taşımak

---

* Genellikle çokgen planlı kuleler şeklinde inşa edilen, Budistlerin dini yapılarına verilen ad. –*çn*

** Aynı zamanda bimarhane veya darüşşifa olarak da bilinen bimaristan, hastane anlamına gelir. –*çn*

anlamına gelir, özellikle bugünkü izdihamda kaç askerin yaralandığını göz önüne alırsak batıdaki kalabalığı kontrol etmek için yeterli sayıda muhafızımız kalmayacak!"

Karina ve Farid pagodanın kenarında durdu. Konseyin her bir üyesi, üç parmağını önce dudaklarına sonra kalplerine götürerek onu saygıyla selamladı. Kerkenez dikkatini tekrar tartışmaya çevirmeden önce Karina'ya kısacık bir bakış attı.

"Chellaouilerin gülünç talepleri uğruna geçit törenini tehlikeye atamayız," dedi Sadrazam Jeneba al-Bekhri parmağını sertçe haritaya bastırarak. Sadece görünüşüne bakarak kimse bu küçük, kalp şeklinde bir yüzü olan kadının Ziran'daki en güçlü ikinci kişi olduğunu tahmin edemezdi ama konuştuğunda duyulan, koca koca adamları titreten otorite dolu bir sesti.

"Ama bimaristan!.."

"Yeter."

Kerkenez'den gelen tek bir kelimeyle konsey sus pus oldu. Yüzünde hiçbir ifade olmadan harita üzerindeki figürlerden birini oynattı.

"Tören alayının üniversitenin yanından geçmesine daha fazla zaman tanımak için davul performansını üçüncü güne erteleyeceğiz. Bu değişimi sağlamak için bölgeye güneydoğu garnizonlarından yüz ekstra askerden oluşan bir birlik eklenecek ve karşılığında Chellaoui ailesi bimaristana yapacakları bağışı iki katına çıkaracak. Sıradaki gündem nedir?"

Kerkenez konuşmanın geri kalanını da bu şekilde yönetti, konseyin ortaya koyduğu her sorun karşısında her zaman bir çözümü vardı. Birkaç dakika içinde gösteri programını ayarladı, iki Doğunehri kabilesi arasında festival için arazi tesisi konusunda yaşanan bir anlaşmazlığı çözdü, onca gezgin yüzünden kapasiteyi aşan hanlara daha fazla ödenek tahsis etti ve yabancı diplomatlara Ziran Toprakları üzerinden özel geçiş sağlayan bir bildirge hazırladı. Karina'nın zar zor takip edebildiği bir dizi isim ve unvandan oluşuyordu tüm toplantı.

Tüm bunlar olurken annesi ona bir kez bile bakmadı.

"...ve hepsi bu kadar." Kerkenez'in bakışları sonunda kızına çevrildi ve Karina bakışların ağırlığı altında un ufak oldu. "Hemen ilgilenilmesi gereken acil bir durum yoksa hepiniz dağılabilirsiniz. Bu gece görüşürüz."

Konsey bahçeden çıktı, Farid de aynı şeyi yapmak için bir hamle yaptığı sırada Kraliçe konuştu, "Farid, bekle."

Farid, Kerkenez ona doğru ilerlerken olduğu yerde dondu. Uzun boylu olmasına rağmen o bile Sultan'ın bakışlarına karşılık vermek için kafasını kaldırmak zorundaydı.

"Son zamanlarda uyumuyorsun." Bu bir beyandı, bir soru değil; Farid'in uykusuzlukla savaşı tüm saray tarafından iyi biliniyordu.

"Her zamanki gibi uyuyorum, Majesteleri," diye kabul etti Farid.

"Yani çok az. Bu gece biraz dinlenmeye çalış. Kendini tüketene kadar çalıştığında ne bana ne de kendine bir faydan olur."

Farid bakışlarını indirdi. "Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Kerkenez elini Farid'in omzuna koydu ve bu basit hareket Karina'nın içinde kıskançlıkla çığlık atan çirkin bir sesi ortaya çıkardı. *Senin çocuğun benim, o değil!* diye kükredi bu duygu onu utandırmasına rağmen. Ebeveynlerinin ölümünden sonra Farid'i Karina'nın ailesi büyütmüştü çünkü Sibari ailesinde bunu yapacak başka kimse yoktu; eğer birisi annesinin sevgisini hak ediyorsa o da Farid'di. Yine de Farid, Kerkenez'e son bir selam verip Karina'ya cesaret verici bir bakış atarak bahçeden çıkarken içindeki bu kıskançlık azalmadı.

Birkaç dakikalık bir sessizlik yaşandı ve Karina parmaklarıyla ritim tutmamak için kendini zor tuttu. Söylemek istediği çok şey vardı ama hitap edilmedikçe kimse Sultan'la konuşmazdı. Kerkenez bugün sade, kıvrılan kırmızı çiçek motifleri işlemeli siyah bir kaftan giymişti. Tek mücevheri, Toprak-Dizilimli amblemini taşıyan elinden hiç çıkarmadığı gümüş mühür yüzüğüydü ama yine de Karina'nın sık sık kazanmaya çalıştığı –ve başarısız olduğu– kraliçelere özgü bir hava yayıyordu.

Sessizlik dayanılamayacak kadar ağırlaştığında Kerkenez sandalyesinden kalktı ve Karina'nın yanından geçti.

"Bu taraftan."

Karina annesini bahçenin derinliklerine doğru takip etti ve tüm Ziran'da gerçekleşen Solstasia Arifesi şenliklerinin donuk uğultusu dışındaki tek ses, ağaçların tepesinden gelen çobanaldatanların ötüşüydü. Annesinin sessizliği Karina'yı ondan gelecek herhangi bir kınamadan daha fazla endişelendirdi; kelimelerle başa çıkabilirdi fakat sessizlik başa çıkmayı beceremediği bir canavardı.

Geniş, güneş şekilli bir çeşmenin yanında durdular, akşamüstü göğü sakin sularına yansıyordu. Kerkenez çeşmenin kenarına oturdu ve Karina'nın da yanına oturmasını işaret etti.

"Bu gece Dans Eden Fok'a gittiğini duydum."

Karina donakaldı, bunun bir çeşit tuzak olup olmadığı ihtimalini kafasında tarttı. "Gittim."

Karina'yı şaşırtan bir şekilde, annesinin yüzünde yılların yorgunluğunu silen küçük bir gülümseme belirdi. "Hâlâ babanın orada çaldığı zamanki kadar iğrenç mi?"

"Kesinlikle pislik içinde," diye yanıtladı Karina, sesindeki şaşkınlığı gizleyemeyerek. Bu, annesinin bunca yıldır babası hakkında en çok konuştuğu andı ve ailesinin Ziran'ın en fakir kısmını ziyaret etme sebebini anlamak şöyle dursun, Karina bu bilgiyi nasıl sindireceğinden bile emin değildi. Karina, babasını onun gibi on yedi yaşında, koyu saçlı ve hayat dolu, gülen kehribar rengi gözlerle canlandırdı zihninde. Aynı yaşta Kerkenez'i hayal etmeye çalıştı ama yapamadı.

"Neden?"

"Ne?"

"Neden?" Karina, o tek kelimenin arkasına saklanan duygusuzluğu duyabiliyordu. "Bana söylenenlere göre, bu gayriresmî kariyere epey bir zaman ayırmışsın. Neden?"

"Çünkü..."

Çünkü kalbini müziğine açmak Karina'yı bu günlerde kendisi

gibi hissettiren tek şeydi. Çünkü Alahari Hisarı bir evden çok mezardı ve bu duvarların içinde geçmişlerinin yaralarından kaçabildiği hiçbir yer yoktu.

Fakat Karina bunu söyleyemedi, bunun yerine başka bir cevap verdi, "Gerçek müzisyenlerle rekabet edebilecek kadar iyi olup olmadığımı görmek istedim."

Bu cevap annesinin hoşuna gitmemiş gibiydi. "Peki bu fantezinin peşinden koşarken harcadığın zamanı çalışmalarını ilerletmek için kullanabileceğini hiç düşündün mü?"

"Ben..."

"Notların tarih ve ekonomide ortalamanın altına düştü ve diğer konuların da aşağı kalır yanı yok. 'Gerçek müzisyenlerle rekabet etmenin' bir ülkenin nasıl yönetileceğini öğrenmekten daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Karina cevap vermeyince Kerkenez avucunu açtı. "Onu bana ver."

"Neyi vereyim?" diye sordu Karina, sesinin bu kadar alçak çıkmasından nefret ederek.

"Keseyi bana ver."

Karina ozandan kazandığı para kesesini teslim etti. Kerkenez, o akşam erken saatlerde Karina'nın gurur duyduğu ufak daira yığınına gözlerini kısarak baktı.

"Bunu alıyorum."

"Bunu yapamazsın!"

Kerkenez her ikisinin de bildiğini söylemek zorunda kalmadan tek kaşını kaldırdı – hem annesi hem de sultanı olarak istediği her şeyi yapabilirdi.

"Sahip olduğun her şey halkımıza ve şehrimize aittir," dedi Kerkenez, paraları keseye geri koyarak. "Buna odanda sakladığın paralar da dahil. Ancak kitap sende kalabilir. Daha fazla okumak yararına olur."

"Paradan haberin var mı?"

"Bu şehirde haberimin olmadığı hiçbir şey yok."

Annesi her zaman böyle yapardı, Karina'nın dünyası çöl kumları kadar kıt görünene kadar zevk aldığı birkaç şeyi tek tek elinden alırdı. Baba, Kerkenez'in disiplinini dengelemek için nezaket gösteren ebeveyndi ama şimdi o olmadan ya sürekli azar vardı ya da sessizlik – çok fazla sessizlik. Karina'nın Ziran'ı terk etmek için yeterli para kazanma hayali her zaman çok uzak bir ihtimaldi ama şimdi bu bile kalmamıştı elinde.

Karina tekrar kafasını kaldırdığında Kerkenez mühür yüzüğüne bakıyordu. Yüzüğün yüzeyindeki kabartmalı Griffin'in gözleri hayal kırıklığıyla Karina'ya bakıyor gibiydi.

"Karina, son birkaç yılın ikimiz için de... zor olduğunu inkâr edemem."

Karina yanındaki başka biri olsa gülebilirdi. Yangından sonraki ilk yıllar koca bir bulanıklıktı ama o zamandan beri aklından çıkmayan tek hatıra, hiç kavuşamadığı bir teselli edilme arzusuydu. Karina kederini bir kılıca evirmişti ve yaklaşmaya cesaret eden herkese zarar vermeye hazırdı. Ama annesi kendi kederinden bir duvar örmüştü ve ne kadar keskin olursa olsun hiçbir kılıç böylesi güçlü bir savunmayı geçemezdi.

Karina o duvara tırmanmaya çalışmayı yıllar önce bırakmıştı.

Kerkenez lafına devam etti, "Hobilerinde teselli bulduğunu gördüm, bu yüzden seni görevlerinden uzaklaştırmalarına izin verdim. Ama yeter. Artık on yedi yaşındasın ve Ziran'ın gelecekteki sultanının böyle bayağı davranışlar sergilemesini daha fazla kabul etmeyeceğim."

Karina'nın nefesi kesildi. Bayağı. Öz annesi onun bayağı olduğunu düşünüyordu.

"Halkımız şu âna kadar bana gösterdiğinden daha iyisini hak ediyor. En önemli geleneğimiz olmasına rağmen Solstasia'yla hiç ilgilenmedin."

"Solstasia'yla ilgilenip ilgilenmemem neden önemli?" dedi Karina pat diye. "Bu sadece başka bir festival."

"...Sadece başka bir festival mi?"

Karina'nın adını koyamadığı bir duygu Kerkenez'in yüzünü gölgeledi ve sanki etraflarındaki bitkiler annesinin uzun bedenine doğru kıvrılmış gibi göründü. Kraliçe ayağa kalkıp elini çeşmenin zemininde gezdirdi. Üzerinde Alahari Griffini'nin olduğu küçük bir girintide durdu ve yüzüğünü içine bastırdı.

"Her şeye rağmen, ayaktayız hâlâ."

Karina'nın ayaklarının altındaki karolar çeşmenin içine doğru kayarak yere inen bir taş merdiven ortaya çıkardı. "Bu da nel.."

Annesi merdivenlerden indi ve Karina onu karanlığın içine doğru takip etti. Geçidi oluşturan taş, Alahari Hisarı'nın kumtaşından daha az cilalıydı ve nemli hava Karina'nın gümüş renkli buklelerinin çekip kısalmasına neden oldu. Gürüldeyen suyun sesi etraflarında yankılandı.

"Büyükanne Bahia neden Ziran'ı kurdu?" diye sordu Kerkenez, yollarını aydınlatmak için duvardan bir meşale kaparak. Dünyanın geri kalanı için Bahia Alahari efsanevi bir figürdü ama onun soyundan gelenler için her şeyden önce aileden biriydi ve her zaman o şekilde hitap edilirdi.

"Kennoua İmparatorluğu'nun zulmünden uzakta güvenli bir sığınak yaratmak istedi."

"Büyükanne Bahia Ziran'ı nasıl kurdu?"

"Firavun ve Meçhul Kral'a karşı savaşı kazanarak... değil mi?"

Merdivenin sonuna ulaştıklarında Kerkenez, Karina'ya döndü. Meşalenin ışığı annesinin yüzüne dans eden gölgeler düşürüyor, onu tanınmaz hâle getiriyordu.

"Büyükanne Bahia Ziran'ı işte böyle kurdu."

Annesi meşaleyi kaldırdı. Karşılarında, yaklaşık iki kat yüksekliğinde uzanan bir duvar resmini oluşturan binlerce seramik karo parçası parıldıyordu. Çığlık atan yakut rengi kuşların ve kıvrımlı zümrüt rengi yılanların motifleri, tırtıklı çizgiler ve Karina'nın daha önce hiç görmediği karmaşık sembollerle iç içeydi. Meşale ışığının köşesinde, Karina karanlığa karışan kapkara bir su girdabı görür gibi oldu.

"Burası neresi?" diye fısıldadı Karina.

"Kraliçe'nin Tapınağı."

Kerkenez, ileri uzattığı ellerinde güneşi ve ayı tutan, özenli detaylarla işlenmiş altından bir başlık takan bir adam tasvirinin önünde durdu. Siyah giyinmiş on üç maskeli figür, etrafında bir daire oluşturarak diz çökmüştü.

"Kennoua firavunları binlerce yıl boyunca Odjubai'yi ve içinde yaşayan herkesi yönetti." Kerkenez'in tonu dingindi ancak sesi Kraliçe'nin Tapınağı'nda yeryüzündeki bir depremden daha yüksek sesle yankılandı. "Ölümlüler arasında tanrı suretine bürünmek için Yüce Ana'nın nimetlerini reddettiler. Firavun'un yanında bir kral, okyanusun yanında bir su birikintisi gibiydi."

Karina annesinin yanına ilerledi ve maskeli figürlerden birini işaret etti.

"Kim bunlar?"

"Ulraji Tel-Ra. Firavun'u tek tanrıları sayıp ona sadakat yemini eden büyücüler." Kerkenez meşaleyi daha sıkı kavradı.

"Büyücüler mi?" Karina, annesinin bunun yalnızca bir tür efsane olduğunu açıklamasını bekledi ama Kerkenez başıyla onaylamakla yetindi.

Ziranlılar, Firavun'un Savaşı'ndan bahsederken Bahia'nın sondaki muzaffer zaferine odaklanma eğiliminde oluyorlardı. Ancak mozaik tüm kanlı tarihi en başından gözler önüne seriyordu, her görüntüde şiddetin ya da katliamın bir formu söz konusuydu. Karina'nın solunda, güneşin altında çalışan kölelerle dolu bir tarla vardı, sağında ise tam ortasında Bahia'nın gözyaşı döktüğü kana bulanmış bir savaş alanı.

Bulunduğu her resimde Meçhul Kral'ın yüzü pençelenmiş, sonsuza dek zamanda kaybolmuştu.

"Bunu neden yaptık?" diye fısıldadı Karina. Elini, yaralı bir kölenin boynunda biriken kan kırmızısı karo parçalarına koydu, sonra kendi vücudunda aynı noktaya dokundu. Ziran, Sonande'nin büyük güçlerinin en genciydi ve halkı, Kennoua yönetiminin deh-

şetinden sonra yeni bir şey inşa etmek için bir araya gelmişti çölün dört bir yanından gelen insanlardan oluşan ama tamamen kendi başına bir yer. Ancak bu duvar resmi kendi tarihlerinin ne kadarını yitirdiklerinin bir hatırlatıcısıydı. Bin yıllık bir ilerleme bile bunu silemezdi.

"Geçmiş, onu unutacak kadar naif olanları yok eder." Kerkenez meşalesini indirdi ve tüm dikkatini Karina'ya çevirdi. "Ama sana göstermek istediğim tek şey bu değil. Solstasia'nın gerçekleşmesini sağlamanın neden ailemizin en önemli görevi olduğunu öğrenmenin zamanı geldi."

Kerkenez yüzüğünü başka bir girintiye bastırdı ve duvar resminin bir kısmı kayarak açıldı. Sonsuz bir yıldız ışığı ve çöl önünde uzanırken, hafif bir toprak kokusuyla harmanlanmış ani bir rüzgâr Karina'nın yüzüne doğru esti. Dış Duvar görünürde yoktu.

Kerkenez ileriyi işaret etti. "Devam et."

Karina'nın Dış Duvar'ın yakınında sık sık hissettiği geri dönme dürtüsü geri geldi ancak önünde uzanan kilometrelerce özgürlüğün yolunu tutmaktan kendini alamadı.

İleriye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha.

Herhangi bir yere gidebilirdi. Osodae, Kissi-Mokou, Talafri. Bu şehirlerden herhangi biri onun ulaşabileceği bir mesafedeydi.

Sonunda okyanusun, babasının hep söylediği kadar mavi olup olmadığını öğrenebilirdi.

Bir adım daha.

Vücuduna aniden dökülen buzlu suyun yarattığına benzer bir his Karina'nın adımlarını durdurdu. Teninin her bir noktası karıncalandı ve aniden midesi bulandı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, karanlık taşın açık renk kumla buluştuğu çizgiyi geçemedi. Elini uzatmaya çalıştı –işte oradaydı, istediği her şey *işte oradaydı*– ama havada bir duvarla karşılaşmış gibi öylece kalıverdi. Gözleri korku içinde fal taşı gibi açılan Karina, Kerkenez'e döndü.

"Ziran'ı hiç terk etmedin," diye fısıldadı.

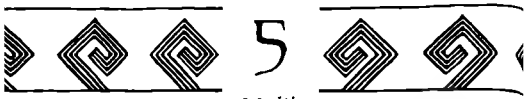
Annesi uzaklara baktı. "Bunu yıllar önce kabullendim."

Karina'nın ailesi hakkında bildiği tüm hikâyeler bir anda ona geri döndü ve ortak noktalarını fark etti: Bahia Alaharl hakkındaki masallar dışında hepsi şehir sınırları içinde gerçekleşmişti. Karina her zaman atalarının Ziran'da kalmayı tercih ettiğini varsaymıştı.

Ama bu bir tercih değildi.

Oraya hapsolmuşlardı.

KAKTÜS TEAM

5

Malik

Duvarlardaki çatlaklardan kıvrılan gölgeler, köpüren simsiyah bir su kütlesi gibi yerde toplanırken Malik ve kız kardeşleri birbirlerine sokuldular. Hayaletler etraflarında gevezelik ederken Malik gözlerini kapadı ve cisimler dayanılamayacak kadar korkutucu hâle geldiğinde hep ne yapıyorsa onu tekrarladı.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Bu gerçek değildi. Hiçbir zaman olmamıştı.

Gözlerini açtı. Başka bir çift göz, yeni alev almış kömürler kadar parlak ve ortalarında siyah yarıklarla zehirli dumanın arasından ona baktı.

"Beklediğimden daha küçüksün."

Ses, bir taş ocağında yankılanır gibi gümbürdedi. Gölgeler kuvvetli bir fırtına gibi yerden yükselip tek vücut olarak başı gökyüzüne doğru uzanan devasa bir yılan figürüne dönüştü. Yıkılmaya yüz tutmuş evin tavanı yok oldu ve yukarıda Malik'in hiç bilmediği bir gece göğü göründü. Bunlar çocukken ezberlediği takımyıldızlarıyla aynıydı ama kırık bir aynadan yansır gibi parça parçaydılar. Nyeni'nin gözleriyle aynı renk olan ürkütücü mavi ışık, gökyüzünün çentikli kenarlarında parlayıp sönüyordu.

Siyah pulları yanardöner parıltılar saçıyordu, yılan öne doğru kayarak bir inek büyüklüğündeki kafasını Malik'in göz hizasına indirdi. Burun deliklerinden sıcak, çürümüş bir nefes verdi ve Malik'i, tüm vücudunu sarsan bir öksürük krizine soktu.

"Sakin ol, evlat. Bu gece, öleceğin gece değil."

Titremesine rağmen Leila yaratık karşısında Malik ve Nadia'ya kalkan oldu. Malik sıcak bir şeyin yanından geçip gittiği hissetti, Nadia korkudan altını ıslatmıştı ve şimdi omzuna kapanmış hıçkırarak ağlıyor, tırnaklarını Malik'in derisine geçiriyordu.

Yılan gözlerini devirdi. "Belki de sizin türünüz için daha hoş bir biçime bürünürsem bu süreç hızlanır."

Gölgeler vücudunu sardı ve kaybolduklarında açıklığın ortasında insansı bir yaratık duruyordu. Yılanın derisi canlı bir kızıl kahverengiye dönüşmüştü, muhteşem bir çenesi ve ince kaşları vardı. Kar beyazı saç telleri yaratığın sarığından fırlamış ve koyu bordo uzun bir cüppe ince bedenine yapışmıştı. Fakat gözleri daha öncekiyle aynıydı: yılan gibi ve keskin.

"Bu daha iyi mi?" diye sordu yaratık, sesi şimdi bir insanınkiyle aynı tonda çıkarken.

Nadia, Malik dizlerinin üzerine düşerken çığlık attı. Malik'in zihni yavaşladı ve karşısındaki gerçekliği algılamayı reddetti. Bu halüsinasyon şimdiye kadar gördüklerinin en kötüsüydü ama yine de bu sadece kendi çılgın zihninin bir oyunuydu. Birazdan bu kâbustan kurtulacak ve hâlâ vagonda olduğunu ya da Chipekwe'nin ayaklarının altında ezildiğini fark edecekti, burası hariç her yerde olabilirdi.

"Sanırım tanışmamız gerek," dedi yaratık. "Gerçek ismim topraktan daha eski ve gökyüzünden daha uzun ama bana Idir diyebilirsiniz, bu gördüğünüz her şeyin kralıyım. Mütevazı topraklarıma hoş geldiniz."

Tayflar, Idir'in arkasında yarım daire şeklinde sıralandılar, kırmızı kalpleri bir bütün olarak atıyordu. Leila'nın, kafasındaki şeylerin ona zarar veremeyeceğini söylemesini ve bunun gerçekten yaşanmadığına dair bir onay vermesini bekledi Malik. Fakat Leila sadece Idir'e odaklanmıştı, kolu hâlâ koruyucu bir tavırla kardeşlerinin üzerindeydi.

"H-h-huzurunuzda olmak bir onurdur, Majesteleri," dedi Leila zar zor. Silahı ya da kalkanı olmadan gerçek bir canavara gözlerini

diken kız kardeşine bakmak, Malik'e nihayet kafasını kaldırmak için güç verdi.

"Nesin sen?" diye sordu Nadia dudağı titreyerek ve yorgun gözleri ona çevrildiğinde kısıldı.

"Ne olduğumu sanıyorsun, çocuğum?"

"Bir canavar."

Idir alayla güldü. "Zekice bir gözlem. Sanırım ben halkımızın obosom dediği kişi oluyorum."

"Lütfen, Majesteleri, topraklarınızı istila etmek istemedik," dedi Leila, Malik obosom hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalışırken. Onlar, bir nehir ya da dağ gibi belirli bir yere bağlı bir tür doğa ruhlarıydı, koruyucu tanrılardan daha güçsüz fakat yine de ortalama bir ruhtan daha güçlülerdi. Eski hikâyelerde, evlerinin yakınında yaşayan insanların saygısını talep ederlerdi ve bu saygıyı almadıklarını hissettiklerinde ölümcül oldukları biliniyordu. Ancak Malik, Idir'i daha önce hiç duymamıştı.

Leila devam etti, "Lütfen gitmemize izin verin."

"O olmasa bunu yapardım." Idir metalik renkli pençelerinden biriyle doğrudan Nadia'ya işaret etti ve kız ağlayarak yüzünü Malik'in omzuna gömdü. "Benim topraklarımdayken ona bir sihir armağan edildi ve bunun için ödeme yapması gerekiyor."

Bu tamamen saçmalıktı. Nadia hiç sihir... Malik'in nefesi kesildi. Hikâye çemberi. Chipekwe, Nadia dileğini Nyeni'ye söyleyene kadar gayet uysaldı. Midesi bu kez korku yerine öfkeyle çalkalandı.

"Bu dileği sırf Griot ona teklif etti diye tuttu!" diye bağırdı Leila.

"Nedeninin bir önemi yok," dedi Idir. "Önemli olan dileğin yerine getirilmiş olması. Kadim Kanunlar'da da yazdığı gibi, isteği topraklarımdaki sihir yoluyla gerçekleştirilen herhangi bir kişi bana haraç ödemek zorundadır. Kız istediğini aldı. Şimdi ben de onu alacağım." Obosom, Malik ve Leila'ya üstünkörü bir bakış attı. "Ancak siz ikiniz gitmekte özgürsünüz."

"Dileğini geri al," diye yalvardı Leila, Malik kız kardeşini daha sıkı tutarken. "Daha önce olduğu gibi duvarın dışına geri döneriz."

Ruhun gözleri keyifle parladı. "O işler öyle yürümüyor."

Idir eliyle bir kavrama hareketi yaptı ve Malik'in kollarına acı saplandı. Nadia çığlık attı, vücudu görünmeyen bir iplikle ona bağlıymış gibi ruha doğru çekildi. Malik var gücüyle ona tutundu ama acı ağır bastı ve gitmesine izin vermek zorunda kalırken Nadia oyuncak bir bebek kadar hafifmişçesine havaya uçtu. Leila kız kardeşini yakalamak için atılsa da birkaç tayf onu geri itti.

Nadia havada asılı kaldı, siyah saçları altında süzülüyor ve çığlıkları geceyi delip geçiyordu. Haykırışları, Malik'in bunun bir yalan ya da hile olmadığını fark etmesine neden oldu – hiçbir halüsinasyon kız kardeşini böyle bir acıyla ağlatamazdı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak dağınık düşüncelerinin arasında Nadia'yı kurtarabilecek bir şey bulmaya çabaladı.

Canavarlar hakkında bildiği her şeyi eski hikâyelerden öğrenmişti.

Ve eski hikâyelerde, canavarlar haklanabilirdi.

"Bekle!" diye bağırdı Malik, Idir kardeşine uzanırken.

Obosom durakladı. "Evet?"

"Bir anlaşma..." Malik'in sesi çatladı. Öksürüp devam etti, "Ya seninle bir anlaşma yaparsak?"

"Sen benim isteyebileceğim ne sunabilirsin ki?"

"Herhangi bir şey. Fiyatını söyle ve onu karşılayalım." Kafasında rahatsız edici bir ses vardı, sanki babası her şeyi daha da kötüleştirmeden önce konuşmayı derhal bırakmasını istiyordu ama Malik devam etti. "Eğer başarırsak, gitmesine izin vereceksin ve bizi rahat bırakacaksın."

"İlginç. Peki ya başaramazsanız?"

"Başarısız olursak, sadece Nadia'yı değil, beni de alırsın." Malik'in hem sesi hem de bedeni o konuşurken titriyordu. "Kaybedecek bir şeyin yok. Eğer başarırsak, istediğin bir şey elde edersin. Eğer başarısız olursak, hiç yoktan ikimizi alırsın."

Leila'nın kaşları arasında bir çizgi belirdi; Malik ablasının onun bu önerisini hiç beğenmediğini görebiliyordu. Ama bir kez ol-

sun onu azarlamak yerine sessiz kalırken kocaman açılmış gözler onunla Idir arasında dans etti.

Malik ellerini yumruk yapıp açtı, çantasının kayışını bükme isteğiyle tutuşuyordu. Idir, Nadia'nın havada asılı vücudunun et rafında adım atarken yıldızlar titredi, ta ki o ve Malik'in arasında birkaç santim kalana kadar.

"Neyi kabul ettiğinizi bile bilmeden, istediğim her şeyi yapmaya hazır mısınız?"

Malik üzerine doğru eğilen yaratığa baktı, avcı ile av arasında ölüm ânından hemen önce oluşan kırılgan bağla birbirine bağlanmış gibilerdi. Malik'in kalbindeki korku ve şaşkınlığın altında başka bir duygu vardı, Nyeni'nin çağrısını duyduğunda içinde hareketlenen daha güçlü bir kuvvet biçimi. Bu duygunun yoğunluğu onu korkuttu ve Malik onu bastırarak obosomun bakışlarına karşılık verdi.

"Her şeyi yapmaya hazırım."

Idir pençeli ellerinden birini uzattı ve Malik'in onu sıkmasını istediğini fark etmesi biraz zaman aldı. "Sözünü kan yeminiyle mühürle."

Kan yemini, bir insanın verebileceği en yüksek mertebe sözdü ve onu tutmamak kişinin kalbini durdururdu. Malik'in her zerresi bu anlaşmayı reddetmesi için çığlık atıyordu ancak Nadia'nın zayıf bedenine tek bir bakış atması Idir'in elini sıkmasına yetti. Yaratığın derisi doğal olmayan bir şekilde sıcaktı, güneşte çok uzun süre bırakılan bir et parçası gibiydi.

"Ne olursa olsun, benden istediğin her görevi yerine getireceğime söz veriyorum."

Idir'in bakışlarına karanlık bir ifade yerleşti. "Sana bir tavsiye, çocuk: Şartların ne olduğunu bilmeden önce bir anlaşmayı asla kabul etme."

Obosomun pençeleri Malik'in derisini deldi ve kanı Idir'in avucuna sızarken bir acı seli kolunu ele geçirdi. Ruhun Malik'in teniyle temas ettiği yerde şimdi mürekkep karası ve yumruğunun büyüklüğünde bir tayf dövmesi vardı. İşaret, vücudundan yükselip kabzasında ağır bir altın topuzu olan kavisli bir hançere dönüştüğünde

Malik'in ağzı açık kaldı. Sonra hançer bir dövme olarak tenine geri gömüldü ve tunîğinin kolunun altına kaydı.

"Bana yardımcı olabileceğin bir şey var," dedi Idir, dalgınlıkla Malik'in kanını parmaklarının arasında inceleyerek. "Yüzyıllar önce, büyükbaban hatta büyükbabanın büyükbabası dünyaya ayak basmadan çok önce, Bahia Alahari'ye güvenmek gibi bir hata yaptım."

"Eski kraliçe Bahia mı?" diye sordu Malik, gözleri açılarak.

"Yok, küflü sandalet Bahia. Tabii ki eski kraliçe! Başka kaç tane Bahia Alahari tanıyorsun?" diye çıkıştı Idir. "Ona gücümü ödünç verdim, böylece değerli şehir devletini inşa edebildi ve Ziran'ın kuyularını dolduran yeraltı suyunu bulabildi. Peki bana borcunu nasıl ödedi dersin? Beni bu Yüce Ana'nın cezası dünyaya sürgün ederek!"

Idir'in etrafındaki dünya sözlerinin kuvvetiyle titredi.

"Bahia'nın torunlarının oturacak bir tahtı varsa benim sayemde ve ben, *benim* sihrimi kullanarak oluşturdukları Bariyer nedeniyle ölümlü âlemine adım atamazken onlar fedakârlığım sayesinde zenginleşiyor. Ona her şeyimi verdim, o ise bana ihanet etti!"

Idir'in sesindeki öfke arttıkça insansı formu değişti. Ruh bir yılana, bir kartala, çığlık atan bir tayfa, kanlar içindeki bir gulyabaniye dönüştü. Sadece gözleri aynı kaldı, içlerindeki duygu... kedere benziyordu, gerçi Malik bir obosomun yas tutmak için ne gibi bir sebebi olabileceğinden emin değildi.

"İşte senin görevin, Malik Hilali. Sarahel Alahari'nin kızını öldür. Ancak o zaman kız kardeşini sana sapasağlam bir şekilde geri vereceğim."

Malik'in nefesi ciğerlerinde takılı kaldı. Sarahel Alahari'nin kızını öldür.

Idir, Prenses Karina'yı öldürmesini istiyordu.

Alahariler, Malik'in o çok sevdiği hikâyelerdeki fantastik unsurlar gibiydi – karşısına çıkmaları için fazla efsanevi ve güçlülerdi. Idir, güneşi öldürmesini istese yeriydi.

"Yapacağım," dedi Malik. "Şimdi, gitmemize müsaade et."

Idir homurdandı. "Bu işte 'biz' diye bir şey yok. Bu sadece senin

görevin. Eğer Prenses'i senden önce başka biri öldürürse anlaşma mız geçersiz olur. Sen görevini yerine getirene kadar küçük kardeşin benimle kalacak." Malik itiraz etmeye yeltendi ancak Idir'in sesi tonu kararlıydı, "Kız kardeşin benimle kalacak yoksa teklifimi iptal ederim."

Malik, Nadia'nın çaresiz bedenine baktı, o anda bile bebekken birçok kez yaptığı gibi Malik'e uzanıyordu.

"Lütfen beni bırakma," diye yalvardı kız ve Malik, kaybedecek bir parçası kalmadan önce kalbinin kaç kez kırılabileceğini merak etti.

"Sadece kısa bir süreliğine. Söz veriyorum," dedi Malik, içinde hissetmediği bir güveni sesine yansıtarak. "Sen farkına varmadan geri döneceğiz. O zamana kadar cesur olabilir misin?"

"Olabilirim," dedi Nadia hıçkırıklarının arasından.

"Pekâlâ, bu iş yeterince uzadı."

Idir ellerini çırptı ve gölgeler Nadia'nın bedenine dolandı. Malik ona uzandı fakat sihir ellerini yaktı.

"Nadia! Bekle!"

"Malik! Leila!" diye bağırdı küçük kız ve sonra gölgeler onu tamamen yuttu. Malik dizlerinin üzerine düştü. Leila'dan boğuk bir hıçkırık yükseldi.

"Prenses üzerinde ruh kılıcını kullan, hemen çağrılmış olacağım," dedi Idir, Malik'e tepeden bakarak. "Kızı öldürmek için Solstasia'nın bitimine kadar vaktin var."

Malik sarsıldı. Farkına bile varmadan o ve Leila tüm duvarları maskelerle kaplı olan harabe eve geri dönmüştü. Nadia ortalıkta yoktu.

Yalnızca Idir'in sesi duyuluyordu. "Bu gece olanları birine söylersen, İşaret kalbinde bir delik açar. Umarım şimdi sihirli güçlerin anlaşmaya uyar."

Bununla birlikte, Idir ortadan kayboldu. Malik ve Leila birbirlerine baktılar. Solstasia Arifesi etraflarında giderek gürültülü bir şenlik hâlini alır ve duman gözlerini yakarken ikisi de hiçbir şey söylemedi.

6

Karina

Bin yıl önce Bahia Alahari, yeni kurulan Ziran'ı savunmak için Firavun'un Savaşı'nda yer almıştı. Son savaş sırasında, elli yılda bir gelen kuyrukluyıldızın sihrini kullanarak Ulraji Tel-Ra'nın büyücülerini, kendi kocasını ve Firavun'un diğer müttefiklerini Kennoua İmparatorluğu'nu sonsuza dek yok etmek üzere bozguna uğratmıştı.

Bahia, yeni şehrini onları tehdit edebilecek herhangi bir insan gücünden korumak için Dış Duvar'ı inşa ettirmişti. Bununla birlikte, Ziran'a bir kez daha saldırmaları durumunda doğaüstü düşmanları karşısında hiçbir taşın yeterli olmayacağını biliyordu, bu yüzden onları dışarıda tutmak için hem kendi hem de tüm torunlarının hayatını, duvarı yerinde tutan sihrin teminatı olarak kullanıp Bariyer'i inşa ettirmişti.

Ve bunu yaparak, Karina'nın Ziran'ı terk etme hayalini daha o doğmadan tuzla buz etmişti.

"Peki siz ne düşünüyorsunuz, Ekselansları?"

Karina dikkatini tekrar topladığında karşısında, dinlemediği bir hikâye hakkında fikrini almak için kendisine bakan bir grup saray mensubu buldu. Aklı hâlâ Kraliçe'nin Tapınağı'ndaydı ve Kerkenez'in ona gösterdiği, hayatını değiştiren bilgileri sindirmekle meşguldü; bedenen ise Alahari Hisarı'nın iç avlusunda, yıldız tozuyla karıştırılmış şarap gibi parıldayan tül kumaşla kaplı kıpkırmızı bir sayvanın altında oturuyordu. Bahia Kuyrukluyıldızı'nın gelmesi an meselesiydi, gece yarısına yaklaşık iki saat vardı.

"Bence bu harika," dedi Karina. "Lütfen devam et."

Masanın karşısında Mwale Omar, Benchekroun hikâyesine devam ederken bir tavuk budunu önünde bir kılıç gibi salladı. Konseyin en yaşlı üyesiydi ve kafasında olması gereken tüm saçlar göğsüne uzanan görkemli beyaz sakaldaydı. Karina'nın anlayabildiği kadarıyla bu adamın konseye yaptığı en büyük katkı, ailesinin sahip olduğu çok sayıda üzüm bağı ve Ateş Şampiyonu olarak geçirdiği zaman hakkında saçmalamaktı.

"Yani Halima da ben de aslanla karşı karşıyayız. Mızrağım ikiye bölünmüş hâlde ama alnımdan tek bir damla ter düşmüyor..."

Karina ve konsey avludaki en büyük masada oturuyorlardı. Dolgun yastıklarla çevrili alçak masalar alanı tamamen sarmıştı, etraflarındaysa sarayın en önemli mensupları oturuyordu; mücevherlerle bezenmiş tombul tüccarlar ve parlak yüzlü sanatçılarla sohbet eden buruşuk âlimler.

Gece için hazırlanan ziyafet inanılmazdı: kızarmış bütün tavuklar ve kuskus yığınının üzerinde portakal aromalı sığır eti. Haşlanmış sebze ve etle dolu yüzlerce güzel desenli güveç kabı, baharatlardan neredeyse kararmış görünen düzinelerce kuzu kaburga ve hizmetkârlar onları fırından masaya yetiştirirken hâlâ üstünde tüten buharlarıyla yığınlarca ekmek. Ziran'ı oluşturmak için bir araya gelen pek çok kültür ve tarih önlerindeki yemeklerde sergileniyordu.

Yıllarca süren görgü kuralları dersleri, kibar gülümsemenin Karina'nın yüzünden kaymasını engelleyen tek şeydi.

Sihir gerçekti. Her yerdeydi, her şeyden bihaber orada yaşayanlarla birlikte Ziran'ın temellerine sızmıştı. Bu sihir onları bin yıl boyunca korumuştu ve bunu sadece ailesi biliyordu.

"Bunu sana bir gün oynayacağın rolün gerçek önemini anlamanı umarak gösteriyorum," demişti Kerkenez, Karina'yı Kraliçe'nin Tapınağı'ndan çıkarıp geçmişlerinin kanlı hikâyesini bir kez daha gölgelerin ardında bırakırken. "Solstasia sadece bir festival değil; bu bir ritüel ve o olmazsa Bariyer düşer. Biz, Ziran'ı sevdiğimiz her şeyi yok edecek büyülü güçlere karşı koruyabilecek tek savunma hattıyız."

"Ama son saniyede mızrağım kırıldı!" Mwale Omar tavuğunu havaya saplarken yağ damlaları masanın üzerine uçtu. "Yüce Ana şahidimdir ki silahım kırılmamış olsaydı, Halima'dan önce aslanın boynuna atılır ve kazanırdım." Mwale Omar, yanındaki genç adama özür dilercesine bir bakış attı. "Büyükannenin zaferinin hak edilmediğini ima ettiğimden değil, oğlum."

"Böyle bir şeyi asla ima etmeyeceğini biliyorum, amca," diye yanıtladı Driss Rhozali düz bir ses tonuyla. Rhozaliler safkan bir aileydi, yani her aile üyesi aynı Dizilim'de doğmuştu – Güneş. Safkan aileler son derece nadirdi çünkü elde etmek için saf şansın yanı sıra yoğun bir koordinasyon da gerekiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, Driss'in merhum büyükannesi mevcut Güneş Çağı'nı başlatan son Solstasia'yı kazanmıştı. Bu gerçekler göz önüne alındığında, herkes Güneş Tapınağı Seçim Seremonisi'nin sadece bir formalite olduğunu biliyordu çünkü Driss'i çoktan bu yılki Güneş Şampiyonu olarak seçmişlerdi. Ve ailesi bu konuda daha kendini beğenmiş olamazdı.

Driss ve Karina aynı anda birbirlerine nefret dolu bakışlar attılar. Driss'in iltimasla Güneş Şampiyonu olduğu gerçeğini affedebilirdi. Affedemediği şey, her an saldırmaya hazır bir boğaya benzer kişiliği ve insanların sadece soyadı yüzünden öfke patlamalarını seve seve görmezden gelmeleriydi.

En azından Adetunde burada değildi. Onun varlığı geceyi daha ilginç kılardı ama son kez birbirlerini gördükleri zamanı düşününce –Karina ona "salaklıkta bayrak taşıyan şerefsiz" demişti– belki de burası yerine Su Tapınağı'nda ailesiyle olması en iyisiydi.

Mwale Omar, Solstasia deneyimini yedinci kez anlatmaya başladı ve Karina'nın düşünceleri Bariyer'e geri döndü. Yukarı baktı ama her zaman olduğu gibi aynı gece göğü üzerinde parlıyordu. Palmiye ağaçlarından sarkan küre şeklindeki fenerler avluyu sıcak sarı bir parıltıyla sarmıştı ancak ortam hâlâ Bahia Kuyrukluyıldızı'nın gelir gelmez görülebileceği kadar karanlıktı.

"Ekselansları, festival sırasında sizi sahnede veya sahada görmeyi bekleyebilir miyiz?" diye sordu Mwani Zohra Rhozali, Driss

elini başka bir pastaya uzatırken onu savuşturarak. Driss ve annesi birbirlerinin tıpatıp aynısıydı – kadın dalgalı saçlarını oğlunun kadar kısa kesse kimse onları birbirinden ayıramazdı.

"Ne yazık ki hiçbir etkinliğe katılmayacağım," diye cevapladı Karina.

Farid aylar önce Solstasia sırasındaki rolünün ne olacağını bildirmişti: kenarda oturmak ve tüm Ziranlı yarışmacılar için tezahürat yapmak. Yapması gereken ve *yapabileceği* tek şey de buydu çünkü en sonunda ölene kadar Ziran'da yaşayacaktı, tıpkı kız kardeşi gibi...

Karina'nın kafası birden zonkladı, o kadar ani geri çekildi ki masa sarsıldı. Tüm gözler ona çevrildi ama o bir şey söyleyemeden Farid ortaya çıkıp elini Karina'nın omzuna koydu.

"Böyle hararetli bir konuşmayı böldüğüm için özür dilerim ama Majesteleri'yle derhal görüşmem gereken bazı konular var. İzninizle."

Farid onu diğerlerinin duyamayacağı bir yere çeker çekmez Karina rahatladığını belirten bir inilti koyverdi.

"Yanan deve sidiği, oradan asla çıkmayacağımı düşündüm! Mwale Omar sanki zaman yirmi iki yaşında kalmasına izin vermeyerek ona ihanet etmiş gibi davranıyor."

"Belki de öyledir. Ayrıca herkesin içinde 'deve sidiği' deme. Kibar bir davranış değil."

"Sıçan sidiği o zaman. Benden ne istemiştin?"

"Ah, hiçbir şey. Kıpırdanmaya başlamıştın ve ikimizin de pişman olacağı şeyler söylemeden önce seni oradan çekip çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Farid'in yüzünde nadir görülen sinsi bir sırıtış belirdi ve Karina da karşılığında ona surat yaptı. Yine de her zaman yaptığı gibi ona yardım etmek üzere orada olduğu için minnettardı. Hanane hâlâ yaşıyor olsaydı belki de durum böyle olmazdı...

Karina'nın migreni tekrar bastırdı ve o yüzünü buruştururken Farid ona endişeli bir bakış attı. Babasıyla Hanane'yi düşünmek baş ağrılarını her zaman daha da kötüleştiriyordu ama bu ağrıyı,

annesinin yapmaya karar vermiş gibi göründüğü üzere aklının ucundan bile geçmelerine izin vermemenin olanaksız alternatifine yeğlerdi. Migrenler geçen yıl daha da kötüleşmişti; önceleri birkaç ayda bir, sonra haftada bir kez oluyordu, şimdiyse kendini başını günde en az bir kez acı içinde tutarken buluyordu. Şifacılar çıkmaza girmişti – herkesin bulabildiği kadarıyla, Karina fiziksel olarak iyiydi. Ona verdikleri ilaçlar, tıpkı alkol gibi acıyı köreltiyordu ama sadece bir kısmını ve asla yeterince uzun sürmüyordu.

Farid onu avluda gezdirirken masada Karina'nın kaslarına sızan gerilim bir şekilde azaldı. Geçerken eğilip selam verenlere başıyla karşılık verdi ama Farid sırayla herkesi selamlamak için zaman ayırdı, öğretmenlerinin ona öğretmek için yıllarca çalıştığı davranışların mükemmel bir örneğiydi.

Arkwasi büyükelçisi ve maiyetiyle konuşmak için durdular; grubun gelecek şenlikler için heyecanı gece boyunca ilk defa Karina'nın yüzüne gerçek bir gülümseme kondurdu. Birçok Arkwasili koruyucu tanrılara ibadet etse de Solstasia'yı kutlamazdı, bu yüzden festivali bir yabancının sınır tanımayan merakıyla gözlerdi. Karina'nın gülümsemesi, Arkwasi'nin Bariyer yüzünden asla göremeyeceği başka bir yer olduğunu hatırlamasıyla hızla soldu. Gerçi ailesindeki hiç kimse görmemişti, Kerkenez bile, bu yüzden gerçekten şikâyet edebilir miydi?

Büyükelçi onu daha uzun süre tutmaya çalıştı –görünüşe göre küçük kızı bir yere kadar gitmişti ve onunla tanışmaktan mutluluk duyacaktı– ama Farid gitmeleri gerektiği konusunda ısrar etti.

"Herkesin iyi vakit geçirmesine sevindim," dedi Farid yürüyüşlerinin sonuna ulaştıklarında. Düşünceli bir ifadeyle Karina'ya baktı. "Bu, muhtemelen düğününe kadar evsahipliği yapacağımız en büyük etkinlik."

Karina'nın boğazı düğümlendi. "*Neyime* kadar dedin?"

"Bana öyle bakma. Er ya da geç bu olacak." Farid onu dirseğiyle dürttü. "Evlenmek istediğin biri varsa, annen senin fikrini almadan birini seçmeden önce onu ortaya çıkarmanın tam zamanı."

Ay, gökyüzünde bir başınaydı ve Karina özlemle onu izlemeye başladı. Ay, Arkwasi'de ya da Edrafu Denizi kıyılarında da aynı görünüyor muydu? Biriyle evlenmek, onu hayatının geri kalanının Ziran'a tutsak edeceği anlamına mı gelirdi?

"Evlenmekle ilgilendiğim tek kişi, Ay'ı çıplak elleriyle yakalayabilen kişidir," diye açıkladı, kulağa ne kadar saçma geldiğinin tamamen farkında olarak.

Farid onun bu alaycı tonu karşısında kaşlarını çattı. "Kendi iyiliğin için umarım o kişiyi yakında bulursun. Geleceğin üzerinde biraz kontrolün olması daima iyidir ve iyi planlanmış bir politik evliliği kendi yararına kullanabilirsin."

Karina'nın dilinin ucuna, kendisi pek çok potansiyel eşi reddetmişken o kadar insanın arasında ona evlilik hakkında nutuk çeken kişinin Farid olmasıyla ilgili bir sataşma geldi ama söylemedi. Farid'in kırık kalbini bu karışıma eklemeden de yeterince yaraya tuz basılmıştı bugün.

Avludaki turlarını tamamladılar ve Alahari masasının Kerkenez'in birkaç üst düzey bankacıyla derin bir konuşma içerisinde olduğu ucuna geri döndüler. Karina'nın annesi üstünü değiştirmiş ve yakasının etrafında kıvrılan gümüş çiçek işlemesiyle göz kamaştırıcı, şarap kırmızısı bir takşita* giymişti. Mühür yüzüğüne ek olarak, küçük yıldızlar gibi parıldayan iç içe geçmiş mücevherlerden oluşan bir kolye, kolları hareket ettikçe şıngırdayan gümüş bilezikler ve örgülerinin arasında parlayan zümrüt küpeler takmıştı. Karina'nın kıyafeti de benzer bir kesime sahip olmasına rağmen annesi kadar çarpıcı görünmediğini biliyordu.

"Size yalvarıyorum, Majesteleri, bu gece iş konuşmaya bir son verelim!" diye sitem etti bankacılardan biri. "Bu yaşlı kadına bir iyilik yapın ve bize Solstasia ödülünün ne olacağını söyleyin. Doğru bahisleri oynadığımdan emin olmak istiyorum."

* Takşita ya da takchita, genellikle resmî törenlerde veya özel günlerde giyilen, ayak bileğine kadar uzanan geniş bir kıyafettir. Kaftandan farklı olarak iki parçadan oluşur. –çn

Kerkenez çekingence gülümsedi. "Korkarım bunu öğrenmek için Açılış Töreni'ne kadar beklemek zorunda kalacaksınız."

Sultan, Şampiyonlar Müsabakası'nda sadece sembolik bir rol oynardı, böylece hiç kimse onu bir tapınağı diğerine tercih etmekle suçlayamazdı. Ancak kazanan Şampiyon'un Son Müsabaka'dan sonra alacağı ödüle karar verme yetkisi ondaydı. Bu her zaman sadece bir kraliçenin verebileceği abartılı bir armağan olurdu, konseyde ya da valilikte bir mevki gibi. Ödül aynı zamanda sıkı korunan bir sırdı; sadece Açılış Töreni'nde ilan edilir, asla daha öncesinde duyurulmazdı.

Saray mensupları hayal kırıklığı içinde homurdandı ancak Kerkenez hemen ardından yaptığı bir yorumla çok geçmeden onları güldürdü. Annesinin hareketlerinin ya da iyi zamanlanmış duraklamalarının her biri, yaptığı her şeyin arkasında bir güç olduğunu ima ediyordu. Karina, ikisini birlikte gördüklerinde insanların aklından neler geçtiğini merak etti – Sultan ve hükmetmek için doğmamış kızı.

Karina'nın yapması gereken tek şey annesinin yanında yer almaktı. Oturup herkesin ondan olmasını beklediği vâris olmak.

Tek yapması gereken, Hanane'nin sahip olmak için doğduğu alanı doldurmaktı.

Karina, başına keskin bir acı saplanınca homurdandı. Birkaç saray mensubu, Karina'nın en göz kamaştırıcı gülümsemesiyle karşılık verdiği endişeli bakışlar attı.

"Affedersiniz, lavaboya kadar gitmeliyim," dedi avludan kaçarcasına uzaklaşırken.

Tuvalete gittiği gibi yıllar önce gevşettiği bir pencere ızgarasını çıkardı ve ana avluya bitişik küçük bir bahçede sırtı duvara yaslı bir şekilde oturana kadar açıklık boyunca süründü. Saray mensuplarının onu böyle acıdan iki büklüm görmesine izin vermeyi ve herkesin şüphelendiği kadar zayıf olduğunu onaylamayı reddetti.

Avuçlarını şakaklarına bastırdı ve çitlerin ardından gelen müziği dinledi. Bu, babasının sevdiği başka bir şarkıydı. Aldığı her nefes, babasıyla Hanane'nin asla göremeyeceği bir dünyada yaşadığının

hatırlatıcısıydı, attığı her adım onu tanıdıkları o kızdan daha da uzaklaştırıyordu.

Görüntülerini zihninde canlandırmaya çalıştı ancak anılarının olması gereken yerde sadece bulanık boşluklar vardı. Onlarla ilgili bazı şeyleri hatırlıyordu, örneğin Hanane'nin tıpkı annelerininki gibi etrafı morla çevrili kahverengi gözleri olduğu ya da babalarının kısa olan ebeveyn olduğu gibi. Ama seslerinin tam tınısı, kendi ellerinin arasındaki ellerinin hissi bir türlü aklına gelmiyordu. Karina anılarına sıkı sıkıya sarılmaya çalıştıkça onlar daha da uzaklaşmışlardı, öne uzanmış ellerinin arasından düşen kum tanelerinden yalnızca birazcık fazlası kalmıştı ona. Yangını bile tam hatırlayamıyordu, sadece havadaki duman ve yüzündeki alevler vardı. O anılara tutunmaya çalıştıkça acı hep daha da kötüleşiyordu.

Hanane, Ziran'ı asla terk edemeyeceğini bilerek mi ölmüştü?

"Ee, affedersiniz, Ekselansları? İyi misiniz?"

Sesin sahibi, tüm vücudunu saran ve ortasında rengârenk boncuklarla sıkıca tutturulmuş koyu mor, yeşil ve siyah renklerinde bir kıyafet giymiş, on iki yaşından büyük görünmeyen bir kızdı. Altın takılar kulaklarında ve boynunda parıldıyordu. Vücudunun sadece yarısı çalılıktan görülebilecek şekilde çitin ortasında sıkışmış olmasaydı, kız için etkileyici bile denebilirdi.

"Sen kimsin?" diye sordu Karina. Kuyrukluyıldızı izlerken herkesi selamlamıştı ve bu çocuk selamladıkları arasında yoktu.

"Ah, beni bağışlayın!" Kız, küçük bir reverans yaptı ya da insan bir çalılıkta sıkışmışken ne yapabilirse onu. "Benim adım Afua, Arkwasi'nin Ziran büyükelçisi Kwabena Boateng'in kızıyım. Sizinle tanışmak bir zevk."

Demek Arkwasi büyükelçisinin aradığı çocuk buydu. "Nasıl oldu da bitkilerimin içine girdin?"

"Avluda bir kediyi kovalıyordum ve çitin üzerinden atlayabileceğimi düşündüm." Afua bıkkın bir nefes verdi. "Çitin üzerinden atlayamadım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Ekselansları ama bana yardım edebilir misiniz?"

Karina'nın ilk tepkisi kızı azarlamak olacaktı ki bu arazide kendi başının ne kadar belaya girdiğini hatırladı. Bunun yerine, Afua'yı bileklerinden yakalayıp çekti. Kız gümbürtüyle yüzüstü yere düştü, sonra da hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim!"

Karina bir şey söylemek için ağzını açtı fakat Afua kaşlarını çatıp parmaklarını Karina'nın alnına bastırdı.

"Sizin nkra'nız... çok karmaşık," diye mırıldandı Kensiya dilinde. Afua kalçasında duran keseden bir deri matara çıkardı ve Ziran diline geri döndü. "İşte buyurun, doğrudan Osei Nana'nın* Osodae'deki özel bağından. Kediye verecektim ama isterseniz bir iki yudum alabilirsiniz. Daha iyi hissetmenize yardımcı olabilir."

Karina hayretler içindeydi, izni olmadan birisinin ona en son ne zaman dokunduğunu hatırlamıyordu. Bir kez daha ağzını açtı ama Afua omzunun üzerinden bakıp yüzünü buruşturdu.

"Yakında dönmezsem annem beni öldürecek. Hoşça kalın, Ekselanslarıl Geçmiş olsun!"

Afua matarayı Karina'nın ellerine tutuşturdu ve Karina *nkra* kelimesinin ne anlama geldiğini soramadan çitten sıyrılıp uzaklaştı. Karina mataraya baktı, başı tekrar zonklayınca suratını buruşturdu.

Eh, şarap her zaman migrenini biraz hafifletirdi zaten...

On dakika sonra Karina sendeleyerek ana avluya girerken elbisesinin ayak bileklerinin etrafında nasıl da dalgalandığına kıkırdıyordu. Afua'nın deri matarası artık boştu ve şarabının geri kalanını içtiği için kızın ona çok kızmayacağını umuyordu.

İnsanlar, Karina'nın geri döndüğünü fark edemeyecek kadar Bahia Kuyrukluyıldızı'nı izlemeye dalmıştı, ki umurunda olduğu da yoktu. Sonunda hepsi onunla uğraşmak zorunda kalacaktı çünkü kelimenin tam anlamıyla gidecek başka bir yeri yoktu.

* Gana'da, Akan halkı arasında Nana, toplumdaki en yüksek makamı temsil eden ve cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir unvan olarak kullanılır. Ayrıca, taht yerine iskemleye oturan kralların ve kraliçelerin iskemle adlarından önce her zaman Nana gelir. —ç*n*

"Farid!" diye bağırdı Karina, sesi düşündüğünden daha tiz çıkmıştı. Kâhya âmında onun yanında bitti, sallanan bedenini sabitlemek için dirseğini tuttu.

"Tuvalete gideceğini söylemiştin," diye mırıldandı Farid.

"Gittim!" Karina yüksek sesle hıçkırdı. "Kuyrukluyıldızı kaçırdım mı?"

"Ekselansları'nı yatak odasına götürün," dedi Farid en yakın muhafıza. Karina başını iki yana salladı ve dünya döndü.

"Pardon ama bütün gece yanınızdan ayrılmaya çalıştım" –tekrar hıçkırdı– "ve sen beni kuyrukluyıldız gelmeden hemen önce mi gönderiyorsun?"

"Gitme zamanın geldi. Kendini gülünç duruma düşürüyorsun."

"Hanane değilim diye, değil mi?"

Farid sanki Karina ona vurmuş gibi geri çekildi. "Kimse bununla ilgili bir şey..."

"Ama düşünüyorsun! Herkes daima bunu düşünüyor!" Farid'in yüzünü dürttü. "Özellikle de sen! Yaptığım her şeyi onunla karşılaştırıyorsun çünkü hâlâ ona âşıksın, seni reddetmesinden sonra bile!"

Müzisyenler artık çalmayı bırakmıştı ama Karina ne fark etti ne de umursadı. Yılların hayal kırıklığı kızın içinden boşandı ve şimdi onu serbest bırakmaya başladığı için bu duygu selini durdurmanın bir yolu yoktu.

"Sana şunu söyleyebilirim, Farid. Hanane hâlâ hayatta olsaydı ve şu anda önümüzde kanlı canlı dursaydı bile, bu dünyada ya da başka hiçbir yerde seni istemezdi."

Farid ona bakakaldı, Karina sözlerinin onun içinde açtığı yaraları resmen görebiliyordu. Dehşetten nefesi kesildi – çok ileri gitmişti. Dudaklarını oynatarak sessiz bir özür diledi ama bunu kelimelere dökemeden iki büklüm oldu ve midesinde ne var ne yok yere çıkardı.

Etrafında toplanmış herkes üzerlerine kusmuk sıçramaması için geri çekildi. Kerkenez, birisinin onu oradan çıkarmasını emretti ve sonra bir muhafız Karina'yı karnından kavradığı gibi yarı taşıyıp yarı

sürükleyerek avludan uzaklaştırdı. Karina tüm yol boyunca savaştı, hatta muhafızın yüzünü çizecek kadar ileri gitti ama muhafız bana mısın demedi. Kadın, Karina'yı yatak odasına değil, çok daha yakın olan annesinin dairesine sürükledi ve onu içeri atmak için bir dizi karmaşık kilidi açtı. Sonra kısa bir reverans yaparak odadan çıktı ve kapıyı sıkıca kilitlerken Karina arkasından küfür kıyamet çığlıklar attı.

Karina ayakta durmaya çalıştı ama dünya altından kaydı ve yüzünü ellerine götürerek yere çöktü. Migreni kulaklarını donuk bir kükremeyle doldurarak zonkladı ve ağzına safra tadı geldi. İki ömür gibi hissettiren bir süre sonra odanın kapısı nihayet açıldı. Karina, Farid'e bağırmak için doğruldu fakat karşısında duran kişi Kerkenez'di.

Birkaç saniye için Karina ve annesi sadece birbirlerine baktılar.

"O da neydi?" diye sordu Kerkenez.

"Gidip özür dileyeceğim," diye mırıldandı Karina. Farid'in yüzündeki acı dolu ifadeyi hatırladı ve yeniden utançla doldu. Onu en çok inciteceğini bildiği şeyi nasıl söyleyebilirdi?

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Az önce tüm ailemizi mahcup ettin ve ben de davranışlarından utanıyorum."

Karina bir kez daha bu muhteşem asillikteki görünümün arkasındaki kadına ne olduğunu merak etti, babası ve Hanane'yle aynı gece kaybettiği annesine. Farid'le tartışırken Karina'yı dolduran zehir eskisinden daha kuvvetli bir şekilde geri döndü.

"Benden bu kadar utanıyorsan beni gönder o zaman. Ah, bekle, bunu yapamazsın. İkimiz de hayatımızın geri kalanı boyunca burada birlikte kapana kısıldık çünkü. Bahse girerim, bana kıyasla ne kadar mükemmel olduğunu ilk elden görmek hoşuna gidiyordur."

"Senden asla mükemmellik beklemedim. Tek istediğim sultan olmanın gerektirdiği sorumluluklara saygı duymandı, tam da bu yüzden bugün Bariyer'le ilgili bilgiyi verirken sana güvendim. Rolümü devralmaya hazır olmadığını bana bir kez daha kanıtladın."

"Bana Hanane'ye öğrettiğin gibi öğretseydin hazır olurdum! İkiniz birlikte hep özel dersler yapardınız. Ama şimdi sadece sen ve ben kaldığımız hâlde ikimiz hiç öyle bir şey yapmadık."

Kerkenez'in yüzünün etrafındaki çizgiler, biri ne zaman kocasından ya da Hanane'den bahsetse olduğu gibi derinleşti. "Hanane'ye çok sert davrandım. Ayrıca sen o değilsin. Kimse onun yaptığını yapmanı beklemiyor."

Bu konuşma midesini altüst eden şaraptan daha kötü bir etki yarattı ancak Karina, annesine gerçekten nasıl hissettiğini tekrar söyleme şansı olup olmayacağını bilmiyordu.

"Bunu yapamam. Sen olamam ve hayatımın geri kalanında Ziran'da yaşayamam. Başka bir vâris bul, nefret etmediğin bir kız doğur, umurumda değil. Sadece lütfen bana bunu yaptırma."

Kerkenez'in yüzünden Karina'nın adını koyamadığı bir duygu geçti.

"Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Karina ondan öfke bekliyordu. Hatta iğrenme. Ama annesinin sesindeki samimi incinmişlik, Karina'nın içindeki bir şeyi paramparça etti. Kerkenez'in yüzü hariç her yere baktı, sanki yıllar boyunca aralarında kırılıp dökülen her şeye bir çözüm bulabilirmiş gibi.

Ve sonra çığlık attı.

Maskeli bir figür, elinde altın kabzalı, kapkara kavisli bir kılıçla odanın köşesindeki gölgelerden fırladı. Gözlerini nefret bürümüştü ve suikastçı üzerine atlarken Karina korkudan donakaldı.

Kerkenez, Karina'yı yoldan çekti ve suikastçının kılıcı Karina'nın kafasının az önce bulunduğu yere ölümcül bir darbeyle inerken Gözcülere seslendi. Hamlesinin ivmesiyle topuğunun üzerinde dönen suikastçı, Karina ve annesi bahçeye dalarken onların peşinden koştu.

Oldukça sık ağaçların arasından geçerken dallar Karina'nın derisini parçaladı. Karanlıkta bile Kerkenez tam olarak nereye gideceğini biliyordu ama Karina suikastçının onlara yetiştiğini hissedebiliyordu. Annesi tekrar çığlık atarak Gözcüleri çağırdı ama hiçbiri ortaya çıkmadı. Neredelerdi? Bu adam bu kadar çok kişiyi nasıl geçmişti?

Suikastçı, Karina'yı yakasından tuttu ve ciğerlerine giden havayı kesti. Kerkenez hırlayarak kolunun içinden küçük bir hançer çekti ve suikastçının eline sapladı. Adam inleyerek Karina'yı bırakınca

Kerkenez kızı çalıların altına itti, ardından suikastçının bir sonraki darbesini saptırmak için hemen çark etti.

Karina aniden kulağının üzerinde hissettiği şiddetli bir acıyla yere çarptı. Kafasını kaldırıp baktığı anda annesinin sola doğru hamle yapacakmış gibi yapıp suikastçının suratını çizdiğini gördü.

"Yardım edin!" diye çığlık attı Karina. Zemin ellerinin altında gürledi, annesi ve suikastçının savaştığı yere doğru eğiliyormuş gibiydi. Umutsuzca etrafına bakınarak Kerkenez'e yardım etmek için kullanabileceği bir şey aradı ama kulaklarında uğuldayan rüzgârdan başka bir şey yoktu. "Muhafızlar! Muhafızlar!"

Annesine Kerkenez lakabını kazandıran şey savaştaki çevikliğiydi ama Karina onu savaşırken bizzat hiç görmemişti. Şaşkınlık ve dehşet içindeyken bile, annesinin suikastçının darbelerinden rüzgârda savrulan bir yaprak gibi kaçınmasını izlerken Karina'nın nefesi kesildi.

Artık Kerkenez'in ondan hiçbir zaman nefret etmediğini anlamıştı çünkü annesinin nefreti böyle görünüyordu ve tüyler ürperticiydi.

Vahşi bir çığlık atan Kerkenez şiddetle saldırganın yüzüne vurdu. Etraflarındaki ağaçlar titriyordu, kökleri yerden yükseliyor ve adamın ayak bileklerine sarılıyordu. Karina'nın ağzı bir karış açıldı. Bunu yapan annesi miydi?

Kerkenez'in parmaklarının ufak bir hareketiyle kökler aşağı doğru çekildi ve suikastçı da onlarla birlikte aşağı indi. Serbest elini bir kez daha büktü ve kökler adamı Kraliçe'nin Tapınağı'nın girişini gizleyen çeşmenin üzerine sertçe bıraktı. Karina'nın annesi suikastçının kafasını aldı ve pürüzsüz mermere çarptı, sonra bir kez de karnını tekmeledi.

Adamın bedeni birkaç kez seğirip hareketsiz kaldı, akan kanı çeşmenin berrak suyuna karışıyordu. Kerkenez geri çekildi, nefes nefese ve kanlar içinde ama hâlâ hayattaydı. Annesinden, Karina'nın daha önce hiç hissetmediği türden bir enerji dalgalar hâlinde yayıldı ve bahçedeki tüm ağaçlar koruyucu bir tavırla ona doğru eğildi.

Karina ağlama ve tezahürat arası bir ses çıkardı. Kerkenez, Karina'ya döndü, yüzü yorgun ama muzafferdi ve Karina o andan önce aralarında geçen her şeyin önemsiz olduğunu anladı. Hayattaydılar ve önemli olan tek şey buydu.

"Karina, sen iyi mi—"

Cümlesini bitiremeden, Kerkenez suikastçının kılıcı sırtına saplanmış bir biçimde öne düştü.

Dünya durdu. Karina'nın çığlıkları boğazında düğümlendi.

Annesinin yanına koşarken, Karina'nın ardında alarmlar acı acı çalmaya başladı; Gözcüler nihayet gelmişti ama çok geçti. Tek bir kelime etmeden suikastçı ikinci bir hançer çıkardı ve kendi kalbine sapladı. Vücudu bir gümbürtüyle yere düştü.

Karina, Kerkenez'in yanında diz çöktü ve sert metalin annesinin sıcak kahverengi tenine gömüldüğü yere baktı. Kılıcı çıkarmalı mıydı? Dokunmamalı mıydı? Yüce Ana aşkına, annesi gözlerinin önünde ölüyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Her şey yoluna girecek, anne," diye mırıldandı Karina, kendi dediğine inanmayarak.

Kerkenez güçlükle mühür yüzüğünü çıkarıp Karina'ya doğru kaldırmaya çalıştı fakat eli gevşeyiverdi. Yüzük toprağa düştü. Annesinin bedeni tüm canlılığını yitirirken Karina'nın gördüğü son şey, gece yarısı göğünün köşesinde acımasız, parlak bir ışıkla parlayan Bahia Kuyrukluyıldızı'ydı.

7

Malik

Malik, yerde öylece duran Gege'ye bakarken aklından tek bir düşünce geçti.

Yanılmışlardı. Tanıdığı herkes yanılmıştı.

Her şey altı yaşındayken başlamıştı, o ve büyükannesi köylerinde nehir gribine yakalanmış yaşlı bir kadın olan Büyükanne Titi'yi ziyarete gitmişti. Yetişkinler içeride kasvetli bir ses tonuyla konuşurken Malik kadının kulübesinin dışındaki bahçede oynuyordu ve çalılıklarında yaşayan çiçek perileri ona yaşlı kadının bir sonraki gün doğumunu görmeyeceğini söylemişti. Bu bilgiyi ailesine yardımsever bir şekilde ilettiğinde, onun bu iddialarına çocukça bir keder diyerek başlarından savmışlardı.

Büyükanne Titi sabaha ölmüştü.

Bu olayın ardından çığlıklar havada uçuşmuştu – Büyükanne Titi'nin ailesi kendi ailesine bağırdı; kendi ailesi ona bağırdı, Malik'in yaşlı kadının hayatını sona erdirmek için sihir kullandığı söylentileri yayıldığında ise panikleyen köylüler yaygara kopardı. Büyükler "içindeki şeytanı kovmaya" çalışırken, kanayana kadar ayaklarını kırbaçlarken ve onu midesinin almadığı karışımları içmeye zorlarken Malik de bağırdı avazı çıktığınca. Eve döndüğünde halüsinasyonların –artık onların halüsinasyon olduğunu biliyordu, her zaman halüsinasyondan ibaret olmuşlardı, herkes öyle demişti– bir yere gitmediğini ve hâlâ eskisi kadar sorunlu olduğunu görünce tekrar bastı çığlığı.

Hepsi –büyükler, diğer köylüler hatta kendi ailesi– Malik'e ruhların var olmadığını söylemişti. Ona deli olduğunu, hasta olduğunu, lanetlendiğini söylemelerine izin vermişti. Yapması gereken tek şeyin biraz daha çabalamak olduğunu, geri kalan herkes için işleri biraz olsun kolaylaştırmak adına, olduğu kişiden daha azı olması gerektiğini söylediklerinde onları dinlemişti.

Onlara güvenmişti. Ama onlar *yanılmışlardı*.

Idir'in gölgeleri etrafından çekilirken Malik'in zihninde yankılanan tek düşünce buydu. Nyeni, Idir veya Gaddarlardan hiçbir iz yoktu, maskelerin onları izleyen boş gözlerinden başka bir şey yoktu. Malik isterik bir kahkahayı bastırdı – tabii ki, artık çocukluğunu şekillendiren yalanın sadece yalandan ibaret olduğunu kanıtladığına göre Gaddarlar onu yalnız bırakmayı seçecekti.

"Onu aldı. Onu... onu öylece *aldı*," dedi Leila, sanki kelimeleri tekrarlamak onların doğruluğunu azaltabilirmiş gibi.

Malik, Nadia'yı kollarında tutmuştu ve o şey –hayır, Idir– onu koparıp almıştı, sanki o eskiden her gece ayağında salladığı ya da yürümeyi öğrettiği bebek değilmiş gibi. Sanki bir hevesle alınıp kenara atılan bir oyuncakmış gibi.

"Bu olamaz – hayır!" Leila en yakınında duran maskeyi duvardan söküp altına baktı. Ellerini tüm çatlakların üzerinde gezdirdi, hatta ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek zemindeki çizgileri inceledi. "Burada bir yerde gizli bir kapı var mı? Bir çeşit, ne bileyim, bir kol falan? İnsanlar öylece ortadan kaybolmazl"

Eğer Malik kelimeleri bir araya getirebilseydi, kız kardeşine karşılarındakinin insan olmadığını hatırlatırdı. İnsanlar ev büyüklüğünde hayvanları ele geçiremez ya da gölgeleri kuklacı misali kontrol edemezdi. Malik'in omurgasından bir ürperti indi; Idir'e adını hiç söylememişti ama yine de obosom bunu çoktan biliyordu. Ruh ne zamandır onları izliyordu? Başka ne biliyordu?

Leila evin içindeki çılgın arayışına devam ederken Malik, Gege'ye doğru emekledi ve oyuncağı yavaşça göğsüne götürdü. Nadia onsuz hiçbir yere gitmezdi – oynuyor, yemek yiyor, hatta uyuyor

olsun. Gege her zaman sevgiyle kollarının arasında kıvrılmış ya da gömleğinin önüne tıkıştırılmış olurdu. Oyuncağı ona geri vermek zorundaydı yoksa Nadia bu gece uyuyamazdı...

İşte o zaman gözyaşları akmaya başladı. Tutacak bir çanta kayışı olmayınca Malik çoktan yırtık pırtık olmuş tuniğinin önünü kavradı, tüm bedeni titriyordu. Öğürdü ama ağzından hiçbir şey çıkmadı – son yemeğini yemesinden bu yana günler geçmişti ve midesinde hiçbir şey, hatta safra bile yoktu.

Her şey onun hatasıydı. Keşke Griot'yu takip etmeseydi. Keşke o çocuğa yardım etmeseydi. Keşke başını eğmesini ve ağzını kapalı tutmasını söylediklerinde insanları dinleseydi. Idir'in esiri olarak çürümeyi hak eden Malik'ti, Nadia değil. Tutunacak bir dalı kalmamış hâlde Adanko'ya, Yüce Ana'ya, şimdiye kadar var olmuş ve olacak her tanrıya Nadia'nın canını bağışlamaları için dua etti. Eğer bu, kız kardeşinin yaşayacağı anlamına gelecekse binlerce kez ölmeyi kabul ederdi.

Tanrılar onu duyduysa da cevap vermediler.

Malik'in aklında çok fazla soru vardı. Eğer Gaddarlar gerçekse bu, tanrıların da var olduğu anlamına mı geliyordu? Idir'in belli ki Bahia Alahari'yle bir tür mazisi vardı – Bahia Alahari'nin bin yıl boyunca onu hapsetmesine neden olacak ne yapmış olabilirdi? Eğer Idir onun tüm soyundan intikam almak istiyorsa neden Prenses Karina'yla birlikte Sultan'ın da ölmesini istemiyordu?

Ve Sonande'de yaşayan milyonlarca kişi arasından Idir neden Prenses Karina'yı *onun* öldürebileceğini düşünmüştü?

Prenses Karina'yı *öldürebilir* miydi?

Malik'in başı dönerken İşaret göğsünün üzerinden hızla geçerek sol koluna yerleşti. Teninin üzerinden yağ akıyormuş gibi hissettiriyordu ve bu, içinde başka bir tiksinti dalgasının yükselmesine neden oldu. İşaret'in ısısının, o gece neler olup bittiğinden bahsetmeye cüret ederse göğsünü cayır cayır yakıp geçecek olan bir cehenneme dönüştüğünü hayal etmek çok kolaydı.

Idir bunun silah formuna ruh kılıcı demişti – Malik'in hiç duy-

madığı başka bir ifade daha. Boştaki eli Idir'in, vücudunda bırakt[ığı] izi tırnaklarıyla kazımak için seğirdi ancak bunun yerine Gege'y sıktı. İşaret bedeninin tüm sınırlarını ihlal ediyormuş gibi hissett[i] se de Prenses'i öldürmenin kilit noktası olduğu düşünüldüğünd[e] ona zarar verme riskini göze alamazdı.

Yine de korku, tükenme ve iğrenme duygularının altında Malik'in hiçbir zaman adını koyamadığı bir kuvvet içinde filizleniyord[i]. Aynı güç onu o öğleden sonra Nyeni'nin çağrısına çekmişti ve kan yemini sırasında Idir'e bağlanmıştı.

Sihir. Ruhun Malik'in içindeki huzursuz şeye verdiği isim buydu. Bu düşünce tüm vücuduna yayıldı, orada olduğunu bile bilmediği çatlakları doldurdu.

Hiç delirmemişti. Başından beri haklıydı.

Başı dönüp boğazı yanarken kafasını kaldırdığında Malik, Leila'nın önünde durduğunu gördü.

"Biz..." Leila'nın sesi çatladı. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Buradan çıkmak zorundayız. Buranın ne kadar güvenli olduğunu bilmiyoruz."

"Ama ya Nadia bizi aramaya gelirse?" Eğer kız kardeşleri bir şekilde Idir'den kaçmayı başarırsa ya da obosom fikrini değiştirip gitmesine izin verirse onu burada beklemek en iyisiydi.

"Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Leila, Malik'e uzandı ama o kendini geri çekti. Aniden tekrar çocuk oldular; sırf yapabildikleri için, başka bir sebep olmadan kavga ediyorlardı. Malik, Leila'nın bu konuda nasıl bu kadar sakin ve kalpsiz olabildiğini anlamıyordu. Duygularını bir kenara itip hiçbir şey hissetmemesi onun da aynısını yapabileceği anlamına gelmezdi.

"Hemen gitmemiz lazım!"

"Sadece biraz daha!" diye haykırdı Malik. "Geri gelebilir!"

Omurgasından aşağı bir ürperti indi, ardından tiz bir ağıt duydu. Gürültülü ayak sesleri eve doğru geliyordu.

"Bu caddede bir kargaşa olduğunu sezdik," dedi pes bir ses.

Malik ve Leila donakaldı. Askerler.

Önce Leila kendine geldi, Malik'i ayağa kaldırdı. Ablası onu mutfaktan dışarıya açılan harap bir kapıdan dışarı çekiştirirken oğlan bu sefer karşı koymadı. Sokağa fırladıklarında bir ışık selinde kayboldular.

Bahia Kuyrukluyıldızı gökyüzünün batı köşesinde küçük bir güneşin yoğunluğuyla parlıyordu, o kadar parlaktı ki Malik gözlerini kısmadan doğrudan ona bakamadı. Kuyrukluyıldız ilk bakışta kemik beyazı görünüyordu ancak biraz daha inceleyince, kuyruğunun arkasında bir parça mavi, mor ve yeşil izler bırakarak yıldızlarla dolu gecede kaybolduğu görülüyordu. Sokaktaki herkes yüzlerini gökyüzüne çevirmişken ışık bedenlerinin üzerinde dalgalar hâlinde dans ediyordu. O anda Ziran'daki herkes daha kendileri doğmadan çok önce, yüzyıllar boyunca var olan bir şeyle bağlantılıydı ve Malik, Nadia'nın bu anı görmek için orada olmamasıyla bir kez daha ağlayacak gibi hissetti.

Onu serbest bırakacaktı. Yüce Ana ve gökteki kuyrukluyıldız adına yemin etti.

Fakat nasıl?

Malik, eve girdikleri mahallede olmadıklarını ancak gözleri parlaklığa alıştığında fark etti. Önceki caddenin aksine bu seferki çiçekli bahçeleri ve dört bir yandaki güçlü duvarlarıyla gösterişli görünüyordu. Bir anda kaybolup istediği yerde yeniden ortaya çıkabilen bir ev o gün yaşananlar arasında en az garip olanıydı, yine de Malik hâlâ şaşkındı.

Alahari Hisarı'nın ışıltılı görüntüsüne baktı. Prenses Karina şu anda orada, diğer insanlar acı çekerken prenseslerin yaptığı şeyi yapıyordu şüphesiz. İşaret avucuna ilerledi ve kılıç formunu aldı, ağır ve beklenti içindeydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Leila, o uzaklaşırken elini Malik'in koluna sararak.

"Prenses'i bulmalıyım." Alahari Hisarı çok yakındı. Eğer şimdi ayrılırsa şafağa kadar mutlaka orada olurdu.

"Yani elinde bir bıçakla öylece saraya yürüyeceksin, öyle mi?

Muhafızlar sen kapılara ulaşmadan önce seni oklarıyla delik deşik eder."

"Ama bir şeyler yapmak zorundayım!"

"Kendini öldürtürsen hiçbir şey yapamazsın!" Leila, Malik'i bir yakacak odun yığınının arkasına çömeldikleri bir yan sokağa sürükledi. "Seçenekler. Seçeneklerimiz neler?"

"Alahari Hisarı'na gitmek," diye önerdi Malik.

"Kimse *öylece* Alahari Hisarı'na gidemez, Malik."

"İyi. Peki zehir?"

"Saraya giremezsen onu nasıl zehirleyeceksin?" diye çıkıştı Leila ve Malik ablasının bir planı var mı yoksa sadece onunkilere saldırmaya devam mı edecek diye sormamak için kendini zor tuttu.

"Belki Açılış Töreni'nde onu pusuya düşürebilirim?"

"Ama her yerde insanlar olacak. Yakalanmadan bunu nasıl başaracaksın?"

Ruh kılıcı derisine gömüldü ve Malik başını ellerinin arasına aldı. Buralarda bir cevap vardı; olması gerekiyordu. Idir, Malik'e başaramayacağı bir görev vererek zamanını boşa harcamazdı, değil mi?

Sokaktan mor giyimli insanlardan oluşan bir kalabalık geçti ve Malik avuçlarına baktı – hepsi Yaşam-Dizilimli'ydi, tıpkı onun gibi. Bu, Tapınak Yolu'nun Yaşam kısmı olmalıydı, bu da insanların Seçim Seremonisi'ne gittiği anlamına geliyordu. Şimdi Malik'in dünyası kül olmuşken bile, Ziran halkı Dizilimleri için savaşma ve gelecek hafta boyunca Alahari Hisarı'nda yaşama onuruna kimin nail olacağını öğreniyorlardı.

Malik ayağa fırladı. Şampiyonlar, Solstasia süresince Alahari Hisarı'nda konaklayacaklardı.

Prenses Karina'yla yaşayacaklardı.

Malik'in gözleri, avucunun içine kazılı olan Yaşam-Dizilimli ambleminin tanıdık çizgileri üzerinde gezindi. Şampiyon'un rolü Ziranlılar arasında o kadar kutsaldı ki Sultan bile verilen unvanı geri alamazdı. Bir Şampiyon olursa Solstasia'nın geri kalanı boyun-

ca Prenses Karina'nın iki adım uzağında yaşardı. Başka hiçbir şey onu Prenses'e bu kadar çabuk yaklaştıramazdı.

Prenses Karina'ya yaklaştığında ise ruh kılıcını çağırmak ve silahın yapmak üzere yaratıldığı şeyi yapmasına izin vermek için bir fırsat bulmak kolay olurdu.

Malik başını iki yana salladı. Hayır, bu çok saçmaydı. Ziran'da görev için daha uygun binlerce insan varken ve yüzlerce yıldır hiçbir Eşralı seçilmemişken Şampiyon olmasının hiçbir yolu yoktu.

Ama başka seçeneği var mıydı ki? Malik düşündü de düşündü ama başka hiçbir yol bu kadar açık görünmüyordu.

Bir şekilde, Yaşam Rahibesi'nin onu Şampiyon olarak seçmesini sağlamak zorundaydı. Ama bundan önce Yaşam Tapınağı'na gitmesi gerekiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Leila, Malik onu sokaktan çekerek çıkarırken. Bu garip bir duyguydu, bir kez olsun onun yol göstermesi ve ablasının takip etmesi.

"Sadece bana güven!"

Malik'le Leila kalabalığın içine sıvıştı ve eğer insanlar Leila'nın Yaşam-Dizilimli olmadığını fark ettiyse bile umursamayacak kadar heyecanlı görünüyorlardı. Kız kardeşinin, kolunu mengene gibi kavrayışı Yaşam Tapınağı'ndan önce meydana giden kalabalığı takip ederken gevşemedi.

Adanko'nun resimleri tüm sunakları ve kapı eşiklerini süslüyordu ve tanrıçanın göz kamaştırıcı gözleri, sanki zihninde büyüyen küçük planı çoktan biliyor ve onaylamıyormuş gibi Malik'i delip geçiyordu.

Tepeden bir hışırtı geldi. Gaddarlar geri dönmüştü – birer ikişer değil, onlarca, düzinelerce, sayıları Malik'in bugüne kadar tek seferde bir arada gördüğünden daha fazlaydı. Gökyüzünde aşağıdakine eşdeğer bir geçit töreni yapıyorlardı. Ve Malik, hayatında ilk kez korkamayacak kadar etkilenmişti. Efsanelerde, doğaüstü yaratıklarla temasa geçtikten sonra anormal yetenekler edinen insanlar anlatılırdı; Idir'le tanışmak Gaddarları görme yeteneğini güçlendirmiş miydi?

"Şunu görüyor musun?" diye sordu Leila'ya imkânsız bir umutla dolarak, aynı umut ablasının cevabıyla kaybolup gitti, "Neyi görüyor muyum?"

Hayal kırıklığı ağzında acı bir tat bıraktı. Keşke kız kardeşine onları her an ne kadar fazla sihrin çevrelediğini göstermenin, dünyaya onun gözünden bakmasını sağlamanın bir yolu olsaydı. Bu düşünceyle, güçleri içinde bükülerek diğer duyularını boğdu. Rahatlatılmak isteyen bir kaşıntı gibiydi ancak Malik yanmayı nasıl hafifleteceğini bilmiyordu. Bir şeyler olmasını isteyerek parmaklarını kastı ve gevşetti. Hiçbir şey olmadı.

Yaşam Tapınağı'na çok erken ulaştılar. Yaşam Köşkü, Dizilimlerini simgeleyen spiralden esinlenerek tasarlanmıştı ve kalabalık da bu spiral desende duruyordu. Adanko'nun taş heykeli, uzun kulakları Bahia Kuyrukluyıldızı'na dönmüş bir şekilde herkesin üzerinde yükseliyordu.

Tören devam ediyordu, Malik'in iyi bildiği bir melodiyle şarkı söyleyen binlerce ses vardı. Haftalık tapınak hizmetleri sırasında Yaşam-Dizilimlilerin söylediği şarkıyla aynıydı ve melodinin o tanıdık hissi, Malik'in o gün yaşadığı korkunç olaylardan sonra sıcak bir kucaklama gibiydi. Tapınağın önündeki kürsüde Yaşam Rahibesi öne çıktı; eğilmiş başı tıraş edilmiş ve vücudu koyu mor bir elbiseyle sarmalanmıştı. Büyük bir beyaz tavşan omuzlarını bir şal gibi sarıyor ve izleyicilere merakla bakıyordu.

Yaşam Rahibesi başını geriye attı ve ellerini gökyüzüne kaldırdı.

"Ah, kutsal Adanko, sen hayattan doğan, yaşayanların ve doğruların yolunu izleyenlerin tanrısı, bu gece kutsal huzurunda toplanmaktan onur duyuyoruz! Sevgili tanrımız, bilgeliğinle bizi kutsal dünyaya zaferini en iyi şekilde gösterebilecek ve bizi yeni bir çağa sokacak bir Şampiyon seçebilelim!"

Koronun sesi bir tsunami kadar kuvvetlendi ve Yaşam Rahibesi, Adanko'nun heykelinin tabanından yükselen duman bulutunun içine bir girip bir çıkarak şarkının ritminde dans etmeye başladı.

"Konuş benimle, tanrıçam! Bana seçtiğin Şampiyon'u göster!"

Malik, tanrıçanın taş cephesiyle göz göze geldi. Bir rahibeyi ikna edebilir, kafasına girebilir, ona rüşvet verebilir ve onunla pazarlık edebilirdiniz ancak hiç kimse ona zorla Şampiyon seçtiremezdi.

Bizzat bir tanrıça dışında hiç kimse.

Eğer Şampiyon olmak Prenses Karina'ya yaklaşmanın tek yoluysa Malik kendini Şampiyon seçtirecekti.

Malik'in bu kadar uzun süre inkâr ettiği sihir varlığının her santimini yakarak yüzeye tırmandı. Gözyaşları istemsizce yanaklarından süzülürken aniden eliyle ağzını kapadı. Uzun yıllar boyunca sihrini içindeki en karanlık kuytu köşelere ittikten sonra Malik şimdi elindeki güçle ne yapacağını bilmiyordu.

"Malik? Ne oldu?" Leila onun yanına çömeldi. "Sorun ne?"

"Benim," diye fısıldadı Malik ve tören devam ederken bile etrafındaki hava daha yoğun, daha gerçek görünüyordu.

"Ne?" diye sordu Leila.

"Benim. Şampiyon. Ben – Adanko beni seçecek," dedi. Ondan başka kimse bunu göremese de Nyeni ve Idir'i çevreleyen aynı doğaüstü mavi ışık şimdi Malik'i çevreliyordu.

"Konuş benimle, Adankol Konuş benimle!" diye haykırdı Yaşam Rahibesi, sesi onu çevreleyen koroyla birlikte yükselerek.

"Benim. Şampiyon benim! Adanko, Şampiyon olarak beni seçti!"

Leila, Malik'in vücudunun seğirmesini ve teninin altında hızla ilerleyen sihir akışıyla savaşmasını şaşkınlık içinde izledi. Onu kendi içinde katlayıp bir köşeye kaldırması öğretilmişti ve şimdi dünyanın tekme tokat içinden çıkardığı bu kişi ona her zamankinden daha uzaktı. Yaşam Rahibesi'nin sesi başının üstünde zarif bir şarkıyla yükseldiğinde, Malik tuniğinin önünü sıkıca kavradı ve çığlık attı.

Malik o anda Solstasia'yı unuttu. Idir'i, Gaddarları ve hatta Nadia'yı unuttu. Malik'in zihnindeki tek kişi kendisiydi ya da uzun zamandır unutulmuş bir anıdaki, bir limon ağacının tepesinde tek başına oturan ve kendini daha az yalnız hissetmek için masal ardına masal uydururken inanılmaz genişlikteki dünyayı izleyen o çocuktu.

Sihir onu hiç terk etmemişti. Doğduğu andan beri onundu. Onu nasıl adlandıracağını bilmeden bile önce sahip olduğu yoldaştı ve artık başından beri sahip olduğu şeyi dünyanın ondan esirgemesine izin vermeyecekti.

Sesi alışılmadık derecede sakın olan Malik son bir kez daha tekrarladı, "Adanko beni Şampiyon olarak seçti."

Tezahüratlar yerini şaşkınlık seslerine bıraktı. Adanko heykelinin içinden beyaz bir cisim yükseldi, bir duman bulutu gibi belirsizdi. Yaratık büküldü, uzun kulaklar meydana geldi ve zarif bir şekilde, üzerinde durduğu tavşan heykeliyle tıpatıp benzeyene kadar kamburlaştı. Zarif işaretler doğaüstü beyaz tenini çevreledi, sadece bir varlıkla ilişkilendirilebilecek işaretlerdi bunlar.

Adanko. Yaşam Tanrıçası.

Köşkteki herkes diz çöktü, Malik hariç. Çünkü herkesin bir tanrı gördüğü yerde Malik'in hissedebildiği tek şey, yaratıktan dışarıya doğru yayılan kendi büyüsüydü, ikisini birbirine bağlayan bağdı. Yanılsama heykelden sıçradı ve havada ona doğru koştu. Malik'in kolları yüzünü örtmek için içgüdüsel olarak kalktı ancak Adanko'nun görüntüsü bir kez, iki kez, üç kez etrafında döndü, hayalet pençeleri arkasında beyaz bir iz bıraktı.

Sonra da belirdiği gibi çabucak ortadan kayboldu. Malik ellerini indirdi, dizlerinin bağı çözüldü. İçindeki sihir söndü ve İşaret'in çılgın hareketleri yavaşladı.

Leila onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Az önce ne yaptın?" diye fısıldadı kız.

Malik'in bildiği herhangi bir sesten daha ağır olan sessizlik köşkü doldurdu.

Sonra Yaşam Rahibesi konuştu, sesi huşuyla dalgalanıyordu, "Tanrıçamız Şampiyon'unu seçtil"

"Tanrıçamız Şampiyon'unu seçtil Tanrıçamız Şampiyon'unu seçtil"

Malik, insanlar onu omuzlarına alıp Yaşam Rahibesi'ne götürdüklerinde itiraz etmedi, Leila ise yetişmekte zorlanıyordu. Onu,

Malik'in kolunu başının üstünde kaldıran ve herkesin görmesi için avucundaki Yaşam-Dizilimli amblemini sergileyen kadının yanına bıraktılar.

"Kardeşlerim, Adanko bu gece bizleri bizzat kutsadıl Tanrıçamıza şükretmek için seslerinizi yükseltin ve Solstasia'nın en yeni Yaşam Şampiyonu'na sevginizi gösterin!"

Ardından gelen kükreme şimdiye kadarkilerin en gürültülüsüydü ve şehrin her yerinde, Alahari Hisarı ve ötesinden duyulabilirdi. Malik, tüm dünya ona tezahürat yapıyormuş gibi görünen kalabalığa baktı.

Başarmıştı. Adanko'nun yanılsamasına hayat vermiş ve o da onu Şampiyon olarak seçmişti. Sihri o çağırdığında gelmişti, sanki hiç zorla ayrılmamışlar gibi.

Şimdi de onu Prenses Karina'yı öldürmek ve Nadia'yı kurtarmak için kullanacaktı, bunu yapmak için Ziran'daki herkese yalan söylemek zorunda kalsa bile.

8

Karina

Saldırıdan sonraki her şey bulanıktı.

Karina, boğazı yanana kadar çığlık attığını hatırlıyordu. Onu annesinden uzaklaştırmaya çalışan ellerle savaştığını ve Amina-ta'nın onu, dünyayı karanlığa gömen acı ve yoğun bir şey içmeye ikna ettiğini hatırlıyordu.

Karina ilk uyandığında derisi soyulup kanayana kadar ellerini tırnakladı. Hizmetçiler kızın kendisine ne yaptığını gördüklerinde çığlık attılar ve hiçlik onu ele geçirirken avaz avaz bağırdığı sırada acı sıvıyla dolu bir bardağı daha bitirene kadar onu tuttular.

Karina ikinci kez uyandığında kendi kusmuğunun içinde yatıyordu ve oldukça yakınından gelen sesler anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Ayağa kalkmak yerine tekrar uykuya daldı.

Üçüncü kez uyandığında yalnızdı.

Yatak odasındaydı, üzerinde gecelik vardı ve kalın bir battaniye yığını içinde kundaklanmıştı. Pencerelerden süzülen karanlık ya sabahın çok erken saatleri ya da gecenin geç saatleri olduğunu gösteriyordu, kuyrukluyıldız görüldükten sadece birkaç saat sonra annesinin...

Karina öğürdü, boğazı yanıyordu. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Annesi, Alahari Hisarı'nın meşhur Kerkenez'i, sıradan bir suikastçının kılıcıyla can vermiş olamazdı.

Kulaklarındaki geçmeyen uğultu, şokun yarattığı donukluk ve hissizlik çok tanıdık geliyordu. Belki de rüya görüyordu ve biraz-

dan uyandığında bu kâbus sona ermiş olacaktı. Aminata Açılış Töreni'ne hazırlanmasına yardım etmek için koşuşturacak, Farid her zaman olduğu gibi başının etini yiyecek ve Kerkenez bir köşede kaşlarını çatmış bir şekilde kanlı canlı dikilecekti çünkü o hayattaydı – aksi *olamazdı*...

Karina'nın yatak odasına yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve muhafızı, Farid'in gelişini bildirdi. O, mezarlığa giren bir adam edasıyla başucuna yaklaşırken Karina tek kelime etmedi. Farid'in gözleri kızın yatağının yanındaki kusmuktan ellerini kaplayan yaralara kaydı. Neredeyse tam on yıl önce aynı şeyleri yaşamışlardı, rahibeler babasıyla ve Hanane'yi Yüce Ana'yı görmeye gönderirken her ikisi de beyaz yas elbiseleri içindeydi. Karina'nın çocukluk yas kıyafetleri hâlâ ona olur muydu yoksa birileri yenilerini dikecek kadar öngörü sahibi miydi?

"Konsey şu anda Mermer Oda'da toplanıyor," dedi Farid. "Dinlenmen gerektiğini biliyorum ama bunun bir kısmına bile katılabilsen çok iyi olurdu çünkü..."

Karina, Farid'in onunla konuşmaya çalıştığını hissediyordu ama rüzgâra karşı bağırsa da olurdu. Her kelime zihninde ağır ağır ilerleyen bir tortuydu, hiçbir şey olması gerektiği gibi birbirine bağlanmıyordu. Annesi ölmüştü – söylenecek başka bir şey yoktu.

"Lütfen, Karina." Farid'in sesi çatladı, artık tam anlamıyla yalvarıyordu. Kıyafetlerindeki buruşukluk onlarla uyuduğunu gösteriyordu, tabii uyuduysa. Her zaman kusursuz olan Farid'i böyle darmadağın bir durumda görmek, Karina'nın zihninde beliren ilk aydınlanmayı tetikledi. Dün ailesini kaybeden tek kişi o değildi.

Farid ona elini uzattı – bir barış teklifi. Ona söylediği ve virgülüne kadar hatırladığı korkunç şeylerin utancıyla Karina elini tuttu ve yavaşça yatağından kalktı.

Alahari Hisarı'nın konut kanadından ayrılırken hiçbir şey söylemediler, Gözcüler geldiklerini duyurup onları Mermer Oda'ya aldıklarında da hiçbir şey söylemediler. Adından da anlaşılacağı üzere, konseyin toplandığı odanın duvarları neredeyse tamamen

mermerdendi, zemin siyah-beyaz kareli bir desendeydi ve cinsi rengi ahşaptan mobilyaları vardı. Karina'nın gelişiyle on iki konsey üyesi ayağa kalktı ve sol elleri havadayken sağ ellerini önce dudaklarına, sonra kalplerine götürdü. Komutan Hamidou köşede duruyordu, elinde bir kumaş yığını vardı.

Herkesin Sultan'ın sandalyesine oturmasını beklediğinin farkında olan Karina, solundaki koltuğa geçerken Farid de onun soluna oturdu.

Sessizlik tonlarca ağırlığıyla odaya çöküverdi. Onu bölecek cesareti gösteren kişi Sadrazam Jeneba olmuştu, "Nasıl hissediyorsunuz, Majesteleri?"

Karina'nın Sadrazam'ın onunla konuştuğunu fark etmesi kafa karışıklığıyla dolu birkaç saniyesini aldı. "Majesteleri" artık onun unvanıydı çünkü annesi...

Dünya tekrar dondu. Karina sessizce oturdu, gözleri karşısındaki duvara sabitlenmişti. Mermer o kadar pürüzsüzdü ki kendini görebiliyordu, hareket ettirilemez, kırılmaz taştan yapılmış bir süs havuzuydu âdeta.

Karina'nın cevap vermeyeceği netleşince Farid lafa girdi, "Şifacılar Majesteleri'nin dün gece ciddi yaralar almadığını söylüyor."

Sadrazam Jeneba başını yukarı aşağı salladı. "Teşekkür ederim, Mwale Farid, Majesteleri."

Kerkenez'in neden böyle bir kadını sağ kolu olarak seçtiğini anlamak kolaydı. Kaos ve korkunun ortasında Sadrazam odadaki en sakin kişiydi.

"Suikastçı hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Mwale Omar, küçük gözleri sanki birilerinin yeni hedefi o olabilirmiş gibi gergin bir şekilde etrafta gezindi.

"Maalesef, henüz bir şey yok." Sadrazam Jeneba başını iki yana salladı. "En iyi Gözcülerimiz soruşturmayı sürdürüyor ancak suikastçının kim olduğunu veya nereden geldiğini henüz bulamadık. Ancak bir ipucumuz var. Komutan Hamidou, buyurun."

Gözcülerin lideri, kumaş yığınını masanın ortasına koyup açtı.

Bu, suikastçının annesini öldürdüğü kılıçtı, bıçağı bir şekilde gün ışığında gece olduğundan daha siyah görünüyordu. Birisi neyse ki Kerkenez'in kanını akıtan silahı temizlemişti ama Karina hâlâ kanın metalden damladığını, ellerini asla silinmeyecek bir kırmızıya boyadığını görebiliyordu.

"Bu Ziran tarzı bir silah değil, değil mi?" dedi Farid yüzünü buruşturarak.

"Çoğunlukla Arkwasi'deki yüksek rütbeli savaşçılar tarafından kullanılan bir akrafena'." Komutanın sesi duygusuz, soğuktu ve Karina bir kez daha Gözcülerin bu kadar şiddet karşısında bu kadar sakin kalmak için ne tür bir eğitimden geçmeleri gerektiğini merak etti. "Ve buradaki şey." Komutan Hamidou, iki yatay çizgi arasındaki iki dikey çizgiden oluşan bir sembolün yuvarlak uca oyulmuş olduğu akrafena'nın altın kabzasına işaret etti. "Bu, Yüce İskemle, Arkwasi-hene'nin** sembolü. Hem bu kılıç hem de diğeri bu nişanı taşıyor."

Her kelime, bütün hâline gelmeyi reddeden bir bulmaca parçası gibi hissettiriyordu. Akrafena. Arkwasi-hene. Dün gece kuyruklu-yıldız izlemesi sırasında, o Afua denen kız Arkwasi-hene'den bahsetmişti. O kızın bununla bir ilgisi var mıydı? Karina'yla konuştuğunda biliyor muydu birkaç saat içinde Kerkenez'in...

Karina kendini konuşmaya odaklanmaya zorladı.

"Ama neden?" diye araya girdi daha düşük rütbeli bir vezir. "Arkwasi'yle ittifakımız hâlâ devam ediyor ve Osei Nana, Majesteleri'yle iyi ilişkiler içindeydi – huzur içinde yatsın."

"Ziran, artan nüfustu, kuraklığın onuncu yılıydı derken son zamanlarda zorluklarla karşı karşıya," dedi Sadrazam Jeneba. "Belki de Solstasia'yı savunmasız olduğumuz anda bir saldırma fırsatı olarak gördü."

Alçak sesli mırıldanmalar odayı doldurdu. Karina, Hanane'nin on altıncı doğum gününü kutlamak için Ziran'a geldiğinde Ark-

* Akrafena, esasen savaş için tasarlanmış bir Akan kılıcıdır ancak başka işlevleri de bulunur. Bu kılıçlar, üzerlerinde belirli mesajlar taşıyan adinkra sembolleri bulundururlar. –*çn*

** (Gh.) Arkwasi kabile reisi. –*çn*

wasi-hene'yle sadece bir kez karşılaşmıştı. Arkwasi'nin en önemi kabile şefi, Sadrazam'ın tarif ettiği kurnaz katilden çok uzak, güler yüzlü ve şen şakrak biriydi. Ayrıca, bu teoriyle ilgili başka bir şey Karina'nın duraksamasına neden oldu.

"Ama bundan Arkwasi-hene sorumluysa neden suikastçıya kişisel nişanını taşıyan bir kılıç versin ki?" diye sordu Farid, Karina'nın aklından geçeni dillendirerek.

"Muhtemelen aramızda sembollerini anlayabilecek kimsenin olmayacağını düşündü," diye iç çekti Mwale Omar başını iki yana sallayarak. "Orman sakinleri çok zeki insanlar sayılmaz."

Mwale Omar'ın sesinden akan küçümseme Karina'nın tüylerini diken diken etti. Akıllı pek çok Arkwasiliyle tanışmıştı ve çoğu, konuşan adamdan daha hoş insanlardı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu danışmanlardan biri.

Karina yatak odasına geri dönmeyi diledi. O sabah gözlerini açmamış olmayı diledi.

Sadrazam Jeneba konuşmadan önce duraksadı, "Suikasttan haberdar olanlar yalnızca bu odada bulunanlar ve soruşturmaya katılan Gözcüler, hepsi gizlilik sağlamak için kan yemini etti. Bu nedenle bir sonraki eylemimiz, tapınaklara Açılış Töreni'nin ve ilgili tüm Solstasia festivallerinin bir sonraki duyuruya kadar ertelendiğini bildirmek olmalıdır..."

"Solstasia'yı iptal mi ediyorsunuz?" diye araya girdi Karina.

Odadaki tüm gözler ona döndü ve konsey üyelerinin neredeyse yarısı, ona hızla endişe görünümlü maskelerinin altına sakladıkları şaşkın bakışlar attı.

Sadrazam Jeneba başıyla onayladı. "Mecburuz. Eminim bu gibi olaylarda uygulanan standart protokolü size hatırlatmama gerek yoktur."

"Hayır, Sadrazam, annemin öldüğünü hatırlatmanıza gerek yok."

Yeni gerçekliğini ilk kez yüksek sesle söylerken Karina'nın kalbine keskin bir acı saplandı.

Annesi ondan nefret ettiğini düşünerek ölmüştü.

Ama kendi kederinden daha da önemlisi, Kerkenez'in Kraliçe'nin Tapınağı'nda ona gösterdiği şeydi. Eğer Solstasia olmazsa Bariyer düşecekti ve Karina onu durduracak hiçbir şey olmadan Dış Duvar'ı aşmak için yanıp tutuşsa da Bariyer etkisini kaybederse Ziran düşmanlardan gelen her türlü sihirli saldırıya karşı savunmasız kalacaktı.

Ne pahasına olursa olsun Solstasia kutlanmak zorundaydı.

"Solstasia'yı her elli yılda bir düzenliyoruz," diye karşı çıktı Karina. "On binlerce insan bunu deneyimlemek için buraya geldi. Bu yüzden iptal edersek düşmanlarımız kazanır."

"Aynı anda hem festivali düzenleyip hem de Kraliçe için –huzur içinde yatsın– uygun bir cenaze töreni gerçekleştiremeyiz," dedi bir vezir. "Solstasia'ya harcadığımız tüm emeklerin boşa gideceğini düşünmek bana da acı veriyor ama başka seçeneğimiz var mı ki?"

Başka bir vezir devam etti, "Ayrıca, festivalin iptali bize bu iğrenç suçtan sorumlu olanları bulmak için zaman verecektir."

Vezirlerin beyanlarında prova edilmiş bir hava vardı, bu da Karina'yı duraksattı. Konsey bu konuyu onsuz tartışmak için daha önce bir araya gelmiş olmalıydı. Siniri arttı.

"Buradaki hiç kimsenin sizden daha derin bir şekilde yas tutmadığını anlıyoruz," dedi Sadrazam Jeneba. "Üstüne bir de Solstasia'yı düzenlemenin duygusal ve fiziksel yükünü sırtlamanızı istemeye cüret edemeyiz."

Karina, Kraliçe'nin Tapınağı'ndaki duvar resmini ve ailesinin Bahia Alahari'nin hayalini gerçeğe dönüştürmek için yaptığı acımasız fedakârlıkları düşündü. Her şeyin boşa gitmesine izin veren Alahari o olamazdı.

"Yapacağım," dedi Karina, sözlerinin gücüyle kendini şaşırtarak. "Solstasia'yı düzenleyeceğim."

Zihninde, Kerkenez'in başıyla onayladığını hayal etti. Ziran'ın, yeni sultanından görmeyi hak ettiği şey buydu.

Ancak vezirlerin yönelttiği endişeli bakışlar aksini gösteriyordu. Çok uzun bir aradan sonra Sadrazam Jeneba öne doğru eğildi ve

karşılık verdi, "Açıksözlü olmam gerekirse, Majesteleri, bunun en akıllıca fikir olacağını düşünmüyorum."

"Hayal edilemez bir kayıp yaşadınız," dedi gözlerinde Karina'nın çığlık atmak istemesine sebep olacak bir acıma olan bir vezir. "Bir de böyle genç bir yaşta. Lütfen siz istirahat etmeye bakın. Biz Ziran'ı idare edebiliriz."

Konsey tekrar başıyla onayladı. Farid koltuğunda kıpırdandı.

"Ekselansları'nın fikrinin dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum," dedi Farid. "Haissa Sarahel –huzur içinde yatsın– festivalin onun yüzünden iptal edilmesini istemezdi. Yine de belki Ekselansları iyileşirken Solstasia'yı düzenleyecek başka birini bulabiliriz?"

Kraliyet ailesinin, şahsen katılmaları çok tehlikeli olan etkinlikler için etrafa sahte hedefler yerleştirmesi bilindik bir şeydi fakat Kerkenez, yalnızca gerçek bir Alahari'nin Bariyer'i yenileyebileceğini açıkça belirtmişti. Karina yaşayan son Alahari'ydi, bu da Solstasia'yı düzenleyenin yalnızca ve yalnızca o olması gerektiği anlamına geliyordu.

Karina hiçbir zaman kraliçe olmak istememişti – Hanane hayatta olduğu dönemde de o zamandan beri geçen çalkantılı on yılda da. Ama saltanatı başlayalı bir gün bile olmamıştı ve Ziran şimdiden parmaklarının arasından kayıyordu.

Ama ondan şüphe ettikleri için konseyi suçlayabilir miydi? Hayatının on yedi yılı boyunca yetkili bir yönetici olabileceğini kanıtlamak için ne yapmıştı? Annesi gibi doğuştan bir lider değildi, merhum kız kardeşi kadar tatlı ve sevecen değildi. Konuşmanın konsey tarafında olsaydı, Karina da kendisine inanacağından emin değildi.

Ama Solstasia *onundu*. Eğer onu da alırlarsa gerçek anlamda hiçbir şeyi kalmayacaktı.

"Ben yapmak istiyorum." Karina, titremelerini engellemek için yumruklarını elbisesinin kumaşına gömdü. "Bu benim görevim. Beni bunu yapmaktan alıkoymak için hiçbir sebebiniz yok."

Farid'e döndü. "Farid, onlara bunu yapabileceğimi söyle," dedi, gözlerindeki yalvarışı gizlemek için ses tonunu talepkâr tutmuştu.

Farid dudaklarını birbirine bastırdı. Kuyrukluyıldız sırasındaki korkunç sözleri aralarında ağır bir şekilde asılı kaldı, Karina onları geri almak için her şeyi verirdi. Güneş ışığının ilk ışınları pencereden içeri süzüldü, Mermer Oda'daki gergin hava için fazla parlaktı. Çok geçmeden güneş bir kez daha batacak, Açılış Töreni ve İlk Müsabaka zamanı gelecekti. Bu tartışma yeterince uzun sürmüştü.

"Farid, lütfen," diye yalvardı Karina.

Farid ona baktı, tüm mazileri ve anıları iyisiyle kötüsüyle havayı doldurdu. Sonunda konuştu.

"Şüphelerim olduğunu itiraf edeceğim. Ama yıllar boyunca Ekselansları'nın büyümesini yakından izleyen biri olarak, ailesinin geleneğini onurlandırma ve Solstasia'nın devam etmesini sağlama şansını hak ettiğine inanıyorum."

Karina bunu yapmak tamamen uygunsuz düşmeyecek olsa kollarını Farid'e dolardı. Kendi sözü konseyin gözünde çok bir şey ifade etmiyordu fakat Farid bir kâhya adayı olduğundan beri ona güvenleri tam olmuştu. Sadece onun onayı bile birçok danışmanın yüzündeki sıkıntılı ifadeyi hafifletmişti.

"Peki ya ödül ne olacak?" diye sordu bir vezir. "Haissa Sarahel –huzur içinde yatsın– ölmeden önce aklında ne olduğunu bize söylemedi."

"Aslında söyledi," deyiverdi Karina bir anda. "Bana bu yılki ödülün ne olacağını söyledi." Bu bir yalandı ama Solstasia büyük ödülü olarak sunmaya değer bir şey düşünmek çok zor olamazdı kesinlikle. Çoğu insan sarayın topraklarından bir kaya parçası ya da belki bir midilliyle bile mutlu olurdu.

"O zaman mesele çözüldü," dedi Sadrazam Jeneba pencereden dışarı bakarak. Sabahın ilk çanları çalmaya başladı ve Ziran görmek için elli yıl beklediği güne uyandı. "Haissa Sarahel'in ölümü bu odanın dışında konuşulmayacak. Festival süresince Majesteleri'ne eski unvanları ve statüsüyle hitap edilecek. Mwale Farid, Ekselansları'nın ihtiyaç duyacağı tüm kaynaklara erişimini sağlayacağınıza inanıyorum."

"Elbette," dedi Farid.

"Bu olayların geldiği noktadan oldukça memnun olduğumu söylemeliyim," dedi Mwani Zohra her zamanki şakımasıyla. "Driss altına bez bağladığım günden beri Güneş Şampiyonu olmaya hevesliydi."

Sıçan sidiği, Şampiyonları tamamen unutmuştu. Kerkenez'in görevlerini devralmak, şimdi resmî olarak Alahari Hisarı'nda onları ağırlayacak kişi olduğu anlamına geliyordu. Ailesinin mülkündeki pek çok konaktan biri olan Gökyüzü Bahçesi, festival boyunca Şampiyonların geleneksel eviydi ve Karina, hem Adetunde hem de Driss'in kendi yaşam alanına çok yakın olacağı düşüncesiyle yüzünü buruşturdu.

"Açılış Töreni'nden önce Şampiyonlar hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Karina.

"İçlerinden altısı tam olarak beklediğimiz kişiler," dedi Sadrazam Jeneba. Sonra durdu, yüzünden bir huzursuzluk ifadesi geçti. "Ama yedinci... Bize gelen haberlere göre Adanko, Yaşam Tapınağı'nda belirmiş ve Yaşam Şampiyonu'nu seçmiş. Talafri'den bir çocuk."

"*Cık cık*, hepsi sarhoş, aşırı hevesli zihinlerin tetiklediği halüsinasyonlar. Ben olsam pek güvenmezdim," dedi Mwale Omar küçümseyen bir tavırla.

"Yine de Yaşam Tanrıçası'na ait kitlesel bir halüsinasyonunun Sultan'ın öldürüldüğü gece görülmesi..." diye mırıldandı Farid. Öne doğru eğildi ve yüzündeki ifadeyi Karina iyi biliyordu – henüz çözmeyi başaramadığı bir problemle karşı karşıya kaldığında takındığı ifadeydi bu. "Ben bu işi hiç sevmedim."

"Ben de öyle ama Majesteleri'nin –özür dilerim, Ekselanslarının– haklı olduğuna inanıyorum. Bizim için Solstasia'yı düzenlemek, ertelemekten daha kazançlı olacak," dedi Sadrazam. Karina zafer duygusuyla dolup taştı. Konseye direnmiş ve kazanmıştı. Atalarının bin yıl boyunca yaptığı gibi Bariyer'i yenileyecek ve Ziran'ı güvende tutacaktı.

Yine de bu zafer önemsiz gelmişti. Çünkü Kerkenez burada olup da onu görmedikten sonra kazanmanın anlamı neydi?

Her şeyi düzelteceğim, anne, diye düşündü Karina, sandalyesinden kalkıp Solstasia'ya hazırlanmak için kapıdan çıkarken. *Söz veriyorum.*

KAKTÜS TEAM

9

Malik

'aşam Tapınağı'nın dışındaki kalabalığın coşkusu öyle gürültülüydü ki Malik, Yaşam Rahibesi'nin ona sorduğu soruyu zar zor duydu. "Adın ne, evlat?"

Ayaklarının üzerinde sağa sola sallandı. Sihir seli gitmiş, onun erine şimdi duyularını ele geçirmekle tehdit eden bir tükenmişlik ıissi kalmıştı geriye.

Ad. Yaşam Rahibesi adını bilmek istiyordu.

"Ma–" Başladı ama durdu. Kısmen şu anki nehir gibi vebası e klanlar arasında tırmanan şiddet yüzünden, öngörülebilir gelecekte Ziran'a hiçbir Eşralının girmesine izin verilmiyordu. Gerçek dını vermek bu oyunu daha başlamadan bitirirdi ve o zaman Nalia'yı kim kurtarırdı?

"A-Adil," diye kekeledi, sahte geçiş belgelerindeki ismi söyleyerek. "Adil Asfour."

Yaşam Rahibesi'nin yüzü sevinçle parladı ve mest olmuş kalabalığa döndü bir kez daha. "Kardeşlerim, lütfen Adanko'nun seçilmiş Şampiyon'u Adil Asfour için sesinizi yükseltin!"

Bu son kükreme en gürültülüsüydü ve Adanko heykelini temeline kadar sarsmıştı. Yaşam Rahibesi sahneye bir asker timi çağırdığında tezahürat hâlâ hız kesmeden devam ediyordu, hepsi de Yaşam-Dizilimli olanların giydiği koyu mor renklere sarılıydı. Malik irkildi ancak Yaşam Rahibesi ona döndü, "Bu taraftan, lütfen, Şampiyon Adil."

Leila neredeydi? Onsuz gidemezdi. Malik aşağısındaki kalabalığı taradı ancak etrafında sık bir çember oluşturan askerler tarafından görüşü hızla engellendi. Onu sahneden o kadar hızlı bir şekilde çıkardılar ki ayak uydurmaya çalışırken neredeyse kendi yaralı ayaklarına takılıp düşecekti.

"Yol açın!" diye bağırdı askerler fakat dünyadaki tüm çığlıklar bir olsa da kalabalığı sakinleştiremezdi. Çılgına dönmüş insanlar, caddeyi kaplayan ahşap bariyerler sanki parşömenden yapılmış gibi üzerinden tırmandılar.

"Solstasia afeshiya, Yaşam Şampiyonul Afeshiya!"

"Çok yaşa, Adanko'nun kendisi tarafından seçilen Şampiyon!"

"Şampiyon Adil! Şampiyon Adil! Buraya, lütfen!"

Bir kadın bebeğini Malik'in kollarına tutuşturmaya çalıştı ve bir askerin mızrağının kör ucundan keskin bir darbeyle karşılandı. Yeni bir insan sürüsü az önce kadının olduğu alanı doldurmak için ileriye doğru atıldı ve onu tamamen yuttu. Yüzlerinden sadakat okunuyordu, gözleri huşuyla doluydu ve dudaklarından dökülen her dua ve abartılı övgüyle Malik'in midesindeki korku hissi büyüyordu. Oldukça bunalmış bir hâlde bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklandı, kız kardeşlerini düşündükçe elleri titriyordu.

Malik varış noktaları göründüğünde neredeyse sevinçten ağlayacaktı: Yan tarafına Adanko'nun spiral sembolü oyulmuş mor ve gümüş renkli bir tahtırevandı bu. Muhafızlar Malik'e selam çakıp aracın kapısını açtıklarında koyu abanoz ağacından ve davetkâr mor yastıklardan oluşan bir iç mekân göründü.

"Bu taraftan, lütfen, Şampiyon Adil."

"Ama kız kardeşim!" Tahtırevan sadece bir kişi için yapılmıştı. Onu o şeyin içinde götürürlerse Leila kardeşini nasıl bulabilirdi?

"Hadi ama lütfen, Şampiyon Adil."

Malik'in zayıf itirazlarını duymazdan gelen askerler onu tahtırevana yönlendirdi ve kapıyı yüzüne kapattı. Araç birkaç muhafızın sırtına alınıp da hareket etmeden önce yerleşmesi için sadece birkaç

saniyesi oldu. Şaşırtıcı bir hızla yürüyorlardı, Malik'in Odjubai'de gördüğü kum mavnaları ve vagonlar kadar hızlıydılar neredeyse

Malik'in bu kadar küçük bir alanın içinde bulunduğu son yer onu ve kız kardeşlerini çöl boyunca taşıyan vagondu. Tahtırevanın lüks iç mekânı, vagonun çürüyen, eski ahşabından çok uzak olsa da duvarların üzerine kapanma hissi aynıydı. Malik dizlerini göğsüne çekti ve gözlerini kapattı.

"Nefes al. Anda kal. Burada kal," diye yalvardı kendi kendine. "Nefes al. Anda kal. Burada kal."

Ama limon ağacını düşünmek bile göğsünde gittikçe büyüyen düğümle mücadele etmek için yeterli olmadı. Tek tesellisi, tayflardan ya da diğer Gaddarlardan hiçbir iz görememesiydi. Yüce Ana'ya şükürler olsun.

Malik tahtırevanın tek penceresinden dışarı bakmaya çalıştı ancak kalın ızgaradaki delikler o kadar küçüktü ki belirsiz renkler ve taşlardan başka bir şey seçemedi. Haissa Sarahel ve Prenses Karina saraya geldiğinde onu selamlayacak mıydı? Bu düşünce Malik'in omurgasından bir ürperti inmesine neden oldu. Bu çılgınlık kontrolden çıkmadan önce Prenses'i oracıkta öldürmek mümkün müydü?

Peki ya muhafızlar onu saraya götürmüyorlarsa? Ya Yaşam Rahibesi gerçekten Adil Asfour olmadığını öğrenmişse ve onu kutsal bir kadına yalan söylediği için infaza götürüyorlarsa? O zaman Nadia gerçekten mahvolurdu.

Nadia'nın korkmuş yüzünü düşünmek Malik'in enerji patlaması yaşamasına neden oldu ve beyhude bir çabayla kapının mandalıya uğraştı. Bu işe yaramayınca sihrine döndü.

Adanko'nun yanılsamasının ortaya çıkmasından birkaç dakika önce nasıl hissettiğine odaklanmaya çalıştı – tam ve eksiksizdi, zihnindeki dur durak bilmeyen sesler bir kez olsun tamamen onun kontrolü altındaydı. Fakat zihni sakin olamayacak kadar hızlı çalışıyordu ve sihrine ulaşılamadı. Malik dişlerini sıktı ve tekrar denedi. Sakin olması gerekiyordu, kontrolü eline alması gerekiyordu – nafile. Tahtırevan durduğunda, Malik'in çabalarının karşılığı al-

nından akan bir ter parıltısı, mide bulantısı ve bir zerre bile ortaya çıkmayan sihri olmuştu yalnızca.

Muhafızlar kapıyı açtığında Malik ne tablo çizmiş olmalıydı ama – gözlerini kocaman açmış ve dehşete düşmüş, tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi köşeye çömelmişti. Ancak Malik'in bir Şampiyon olarak geçerliliği hakkında herhangi bir şüpheleri vardıysa da muhafızlar sadece eğilip Malik'in çıkması için elleriyle yol göstererek bu şüphelerini kendilerine sakladılar.

"Geldik, Şampiyon Adil."

Korku, Malik'e yerinden kıpırdamamasını haykırsa da kendini ayağa kalkmaya zorladı. Sonunda tahtırevandan çıktığında karşısındaki manzara nefesini kesti.

Bu geleneksel Ziran tarzı konak dört katlıydı ve o mavinin parıldayan o kadar çok tonuna boyanmıştı ki sanki duvarlarını okyanusun kendisi oluşturuyormuş gibi görünüyordu. Batıda, Ziran'ın tamamı, büyükannesinin kendisi ve kız kardeşleri için ördüğü battaniyeler gibi renkli bir sarmal şeklinde Malik'in önünde seriliydi. Doğuda, Alahari Hisarı'nın geri kalanı şimdi yükselmiş güneşin ışığı altında parıldıyor, bu da onun birkaç saattir tahtırevanın içinde olduğunu gösteriyordu.

Orada, bazı kuşların uçtuklarından daha yüksekte, tüm Ziran ayaklarının altında dururken ânın gerçekliği Malik'in kafasına dank etti. Bir gün önce umutsuz ve dünya tarafından unutulmuş sıradan bir Eşralı mülteciydi. Şimdiyse yeni bir çağın habercisi olması için gözünün içine bakan binlerce kişi vardı.

Ayrıca, onları çevreleyen gümüş ve taştan oluşan labirentte bir yerlerde Prenses Karina öldürülmeyi bekliyordu.

Başka bir baş dönmesi Malik'i sarstı ve sallanmayı kesmek için kollarını tuttu.

Alahari'nin kırmızı ve gümüş rengini kuşanmış düzinelerce hizmetçi, Gökyüzü Bahçesi'nin at nalı şeklindeki kapısına giden çinili yolda diz çöktü; sütunun önünde aynı renklerde giyinmiş bir adam duruyordu ancak kıyafetlerinin kesimi sadece bir hizmetçi olama-

yacak kadar iyiydi. Malik ve muhafızları yaklaşırken adam yere kadar eğilerek selam verdi.

"Solstasia afeshiyal" Adam doğrularak ellerini önünde birleştirdi. "Benim adım Farid Sibari, Alahari Hisarı'nın kâhyası ve Majesteleri Haissa Sarahel'in danışmanıyım. Ne yazık ki sizi bizzat karşılamaya gelemeyen sevgili kraliçemiz adına sizi Gökyüzü Bahçesi'ne davet etmeme izin verin."

Bütün hizmetkârlar alınlarını yere koyarak birlikte secdeye vardılar. Son bir saat içinde tüm hayatı boyunca olduğundan daha fazla reverans yapılan Malik konuşamayacak kadar hayrete düşmüştü. Farid sessizliğini onay olarak almış olmalıydı çünkü gülümsemesi genişledi.

"Ekibim ve ben Gökyüzü Bahçesi'ni gelişinize hazırlamak için yıllardır çalışıyoruz, Şampiyon Adil. Lütfen keyfinize bakın ve halihazırda temin etmediğimiz bir şeye ihtiyaç duyarsanız veya herhangi bir şey yanlışsa lütfen hemen haber göndermekten çekinmeyin. Çok bir şey olmasa da Gökyüzü Bahçesi'ni ikinci eviniz olarak görmenizi rica ediyorum."

Kâhyanın ses tonu misafirperverdi ama gözlerinin altındaki şişlikleri ya da kıyafetlerinin bir tuhaf duran hâlini gözden kaçırmak imkânsızdı, sanki son dakikada üstüne geçirmiş gibiydi. Bir şey Malik'e, kendi gecesi ne kadar kötü geçmiş olursa olsun Farid Sibari'nin ondan da kötü bir gece geçirdiğini söyledi ve bu, sonunda birkaç kelime edecek kadar korkusunu unutturdu, "Misafirperverliğiniz beni mahcup ediyor. Çok teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Ancak zamanınızı bu kadar harcadığım için özür dilerim. Eminim içeri girip... rahatınıza bakmak istiyorsunuzdur."

Farid'in sözleri, Malik'in kendisinin ve paçavralarının Alahari Hisarı'nın zenginliğinde ne kadar yersiz göründüğünü fark etmesini sağladı. Yanakları alev alev yanarak başını salladı ve Farid bir hizmetkâr alayını işaret etti. Sıranın önündeki genç bir adam ha-

rekete geçip Malik'e koştu, o kadar abartılı bir reverans yaptı ki neredeyse devriliyordu.

"Bu Hicham, Gökyüzü Bahçesi'ndeki baş görevliniz," diye açıkladı Farid.

"Solstasia afeshiya, Şampiyon Adil. Yüce Ana'nın lütfu ve Adanko'nun rehberliği üzerine yemin ederim ki hayatımı bu hafta size hizmet etmeye adayacağım. Lütfen, bu taraftan."

Gökyüzü Bahçesi'nin dışı çarpıcıysa içi nefes kesiciydi. Üst katta, küçük mavi çiçekli sarmaşıklar parmaklıkların etrafına sarılmıştı ve aşağıda, avlunun ortasında küçük bir süs havuzu parıldıyordu. Beyaz perdeler hafif esen meltemde dalgalandı ve Alahari Griffini'nin heykeli kükredi, bu lüks için kime teşekkür etmeleri gerektiğinin daimi bir hatırlatıcısı niteliğindeydi.

Yine de Gökyüzü Bahçesi'nin tüm güzelliğine rağmen bu yerle ilgili garip bir şey vardı ve bu şey avluda viyaklayan albino tavus kuşlarından çok daha fazlasıydı. Birden Malik'e dank etti – Gaddarlar hiçbir yerde yoktu. Ne bir gulyabani ne de bir ifrit, kirişlerin arasından gizlice bakan basit bir orman perisi bile yoktu. Her ne sebeple olursa olsun, ruhlar bu yerden kaçınıyordu ve bu farkındalık Malik'in olacağını düşündüğü kadar güven verici gelmemişti.

Hicham, Malik'i kalın tadelakt sıvadan yapılmış duvarları ve bütün bir orduyu temizlemeye yetecek kadar sabun kalıplarıyla Oboure'daki yargıcın evinin büyüklüğündeki bir hamama götürdü. Sudan kokulu buhar bulutları yükseldi ve Malik o kadar büyülendi ki Hicham ve ekibi onu soymadan önce İşaret'i ayağının altına göndermeyi neredeyse unutuyordu. Sonra Malik'i neredeyse kavurucu suya sokup işe giriştiler.

Hizmetçiler Malik'in cildini oldukça siyah bir sabunla lifleyip saçları için kil kullandılar; temiz tutmaya yönelik girişimlerine rağmen kafa derisinde aylardır biriken kirden sonra kil hoş bir rahatlık vermişti. Birkaç dakika içinde, Malik'in yolculuğunun kiri ve tozu suda kara bir buluta dönüştü. Ona dokunan bunca insandan rahatsız oluyordu ama Malik'in katlanmaktan başka yapabileceği bir

şey yoktu. Sanki Prenses Karina musluklardan çıkabilirmiş gibi birçok kez etrafına bakındı ama tabii böyle bir şey olmadı.

"Bunlarla ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu hizmetçilerden biri, Malik'in eski kıyafetlerini kol boyu mesafede tutarak.

Hizmetçilere kıyafeti attırmalıydı ama farklı bir şey söyledi, "Onları benim için temizleyip ütüleyebilir misiniz, lütfen? Ama lütfen sağ cebindeki oyuncağa dikkat edin."

Hizmetçi başıyla onayladı ve hızla uzaklaştı. Diğer görevliler Malik'in beline ve boynuna birer havlu sardılar ve Hicham elinde büyük bir makasla arkasında dolanırken onu alçak bir tabureye oturttu.

"Nasıl şekillendirmemi istersiniz?" diye sordu adam, Malik'in saçına hafif bir dehşetle bakarak.

Sonande'deki çoğu kişinin, aşağıya doğru uzamaktan ziyade enlemesine kabaran kıvırcık veya dalgalı saçları vardı ancak Malik'in saçı herhangi bir şekil vermenin katıksız zorluğu nedeniyle istisnaiydi. Düzenli olarak tıraş olduğunda bile saçıyla başa çıkması yeterince zordu; şimdiyse yolda geçen onca aydan sonra tutamları, çözmeye çalışmaktan vazgeçtiği karmakarışık bir kitle hâline gelmişti.

"Size göre en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapın," diye ciyakladı Malik ve Hicham birkaç dakika kendi kendine mırıldandıktan sonra kesmeye başladı. Koyu saç telleri Malik'in gözlerinin önünde süzüldü ve Hicham işini bitirip yüzüne bir ayna tuttuğunda Malik yalnızca bakakaldı. Bu hâlâ tüm kusurlarıyla ve çok büyük, çok siyah gözleriyle aynı yüzdü. Ama aynadan ona bakan çocuğun alnına düşen zarif bukleleri ve hizmetçilerin o banyoya koydukları her neyse onun sayesinde ışıldayan sıcak turuncuya çalan kahverengi bir teni vardı.

"Bu sizi memnun etti mi, Şampiyon'um?" diye sordu Hicham, sesinde korkuyla.

Malik gözlerini kırpıştırdı.

Bir prens gibi görünüyordu.

Kendisine hiç benzemiyordu.

"Evet," dedi Malik kendine hayret ederek ve Hicham rahat bir nefes aldı.

Hizmetçiler Malik'e ipek gibi yumuşak, mor bir kaftan verdi ve onu taze meyve, sıcacık güveç ve büyük ekmek somunlarıyla dolu masalarla bezenmiş geniş bir yemek odasına götürdü.

"Yaşam Rahibesi, Açılış Töreni'ne ve İlk Müsabaka'ya hazırlanmanıza yardımcı olmak için her an gelebilir," diye açıkladı Hicham, Malik'i onur konuğu sandalyesine oturturken. "Lütfen beklerken bu mütevazı yemeğin tadını çıkarın."

Malik'in aklındaki tüm sorular yiyecekleri görünce uçup gitti. Bir somun ekmek kaptı ve ağzını yakmasını umursamadan sert bir şekilde ısırdı. Gözleri doldu fakat sebebi sadece kısmen acıdandı. Malik, hizmetçileri gözlerini ona dikmiş olsa bile yiyecekleri ağzına olabildiğince hızlı bir şekilde tıkıştırmaya devam etti. Bu, bir yıl içinde gördüğü yemeklerin toplamından fazlaydı neredeyse ve o kadar lezzetliydi ki Nadia kadar seçici biri bile...

Bir bulantı dalgası Malik'e tüm gücüyle çarptı ve iki büklüm oldu. Hicham endişeyle yanına koştu ama Malik eliyle onu savuşturdu.

"Ben iyiyim!" diye öksürdü. "Sadece... biraz fazla hızlı yedim. Bağışlayın."

Malik'in açlıktan midesi burkulsa da ağzına bir lokma daha götüremedi. Nadia bir canavar tarafından rehin tutulurken ve Leila ortalıkta yokken nasıl burada oturup keyfini çıkarabilirdi? Annesi görse hayal kırıklığına uğrardı.

Bilakis, Gökyüzü Bahçesi, Prenses Karina'nın neden ölmeyi hak ettiğinin mükemmel bir hatırlatıcısıydı. Malik'inki gibi ailelerin acıları sayesinde her gün bu abartılı hayatı yaşayabiliyordu. Ailelerin tarlalarda var güçleriyle çalışmalarını ya da çocuklarının tüm o vergiler yüzünden aç olup olmadıklarını umursamıyordu. Malik'in burada olmasının tek nedeni onu öldürmenin bir yolunu bulmaktı. Bu hedefe ulaşmak için ona faydası dokunmayan her şey göze alamayacağı bir zaman kaybıydı, yemeklerin ne kadar lezzetli ya da hediyelerin ne kadar güzel olduğu fark etmezdi.

Malik durumunu zihninde enine boyuna tarttı. Ruh kılıcı vardı ve Yaşam Şampiyonu olmak. Solstasia bitene kadar başının üstünde bir çatı ve önünde yiyecek olacağı anlamına geliyordu. Geriye kalan tek şey Prenses'i bulmaktı.

Farid, Prenses Karina'nın o sırada Gökyüzü Bahçesi'nde olmadığını söylemişti ve Açılış Töreni'nden önce yollarının kesişmesi pek olası görünmüyordu. Konağın sarayın geri kalanına nasıl bağlandığını anlamak için ilk fırsatta kaçması gerekiyordu.

Malik henüz onlardan herhangi bir iz görmemiş olsa da endişelenmesi gereken diğer Şampiyonlar vardı bir de. Şüphesiz, kendi ekipleri de Açılış Töreni için onları hazırlıyordu. Sinsi sinsi etrafında gezinen pek çok potansiyel engelle, bu geçici ev mücevherden yapılma bir engerek yuvasına benziyordu daha çok.

Malik ekmeğe huzursuzca baktı. Ahlaki değerleri bir yana, açlıktan ölmek Nadia'yı kurtarmayacaktı.

Böylece Malik yeniden, daha yavaş da olsa yemeye başladığı sırada Yaşam Rahibesi odaya girdi, her zaman yanında olan tavşanı şimdi kollarındaydı.

"Şampiyon Adil, seni bu kadar tazelenmiş gördüğüme çok sevindim," dedi. "Yemek yerken seni rahatsız etmek hiç istemezdim ancak Açılış Töreni'nden önce yapacak çok şeyimiz var. Lütfen bu taraftan gelir misin?"

Belinde gergin daireler çizen İşaret'i görmezden gelen Malik, Yaşam Rahibesi'ni ortasında bir podyum bulunan yuvarlak bir odaya kadar takip etti. Yaşam Tapınağı'ndan gelen müritler odanın etrafında oturuyordu, onların arkalarındaysa ellerinde uzun kumaşlar, mezuralar ve çeşitli giysiler tutan hizmetçiler vardı.

"Podyuma, lütfen," dedi Yaşam Rahibesi. "Kollarını uzat."

Malik itaat etti ve Hicham elbisesini çıkararak onu yabancılarla dolu odada öylece iç çamaşırlarıyla bıraktı. Malik tam olarak bu senaryonun oynadığı birden çok kâbus görmüştü ve Yaşam Rahibesi gözlerini kısmış, onun etrafında dönerken ifadesini sakin tutmak

için mücadele ediyordu. İşaret'i yine tam zamanında ayağının altına sakladı.

"Lütfen adını bir kez daha söyle," dedi Yaşam Rahibesi.

Yabancılara karşı duyduğu her zamanki korku Malik'in boğazını düğümledi ve uzun bir an tereddüt etti. Dudağının üzeri boncuk boncuk terlerken Yaşam Rahibesi'nin gözleri kısıldı. Kıvrılıp dertop olmak ve saklanmak istedi ama Nadia'nın hayatı, bu insanları bir tanrıçanın onu gerçekten Şampiyon olarak seçtiğine ikna etmesine bağlıydı. Korkusundan kendisi için kurtulamayacaksa bile kız kardeşi için yapmak zorundaydı.

"Adil Asfour, teyzeciğim," dedi boğuk, alçak bir sesle.

"Anne babanın isimleri?"

"Adja ve Mansa Asfour, teyzeciğim." Bu isimler de sahte belgelerde yazılanlardan geliyordu. Onları Malik'e satan kaçakçı, bilginin geçmişleriyle ilgili herhangi bir soruşturmayı geçeceğine yemin etmişti.

"Nerelisin?"

"Talafri, teyzeciğim. Ailem yaşamlarını baharat satarak idame ettirirdi."

"Şimdi buradalar mı?"

"Üç yıl önce vefat ettiler, teyzeciğim. Yanımda olan tek kişi ablam."

Malik'in kolları titremeye başladı. Bu sorgulama daha ne kadar sürecekti? Yakında Yaşam Rahibesi cevabını bilmediği bir soru soracaktı ve sonra onun bir sahtekâr olduğunu keşfedeceklerdi, ardından kellesini kaybedecek ya da daha kötüsü olacaktı.

Ama Yaşam Rahibesi başka bir soru sormak yerine arkasında kıpraşan müritlere döndü.

"Yeni Şampiyon'umuz hakkındaki ilk izlenimleriniz nedir?"

Bir düzine el aynı anda havaya kalktı.

"Esnek yapısı ve güçlü bacak kasları altıncı Solstasia'daki koşu yarışı gibi müsabakalarda iyi olacağını gösteriyor!"

"Özlü ve net bir şekilde konuşuyor. Bu sefer bilgiye dayalı müsabaka varsa bu yararlı olabilir."

"Ama genel olarak kas kuvvetsizliği ne olacak? Tahminlerim, İlk Müsabaka'nın muhtemelen fiziksel aktivite içereceği yönünde ve Şampiyon Adil bu alanda eksik görünüyor."

Malik, müritlerin onun potansiyel zayıflıklarını ve güçlü yanlarını ele almasını dinlerken ne kadar süre orada durduğundan emin değildi. Ona yöneltikleri her soruyu olabildiğince dürüstçe cevapladı – hayır, Şampiyon olarak görevlerini yerine getirmesini engelleyebilecek büyük bir hastalığı yoktu; evet, Yüce Ana'ya yürekten inanıyordu ve bir çocukken gerekli kutsamalardan geçmişti; hayır, herhangi bir nedenle tapınağın bir üyesine veya başka bir yetkiliye asla yalan söylememişti.

Tüm bu süre boyunca hizmetçiler onu dürttü ve çekiştirdi, uzuvlarının her birini ölçtü ve hatta bir noktada dişlerini bile inceledi. Shea yağı ve taze çiçekler gibi kokuyor olsa da babasının pazarda sattığı ödüllü atlar gibi hissediyordu kendini. Malik bütün bunlara rağmen limon ağacının görüntüsünü zihninde canlandırdı çünkü öyle yapmasaydı bu kadar çok kişinin ona aynı anda dokunmasının yarattığı yoğun rahatsızlık, onu tam anlamıyla bir panik atağa sürükleyecekti.

Nadia, diye hatırlattı kendine başka bir hizmetkâr kolunu çekiştirirken. Bunu Nadia için yapıyordu.

Yaşam Rahibesi, Malik'in kollarını indirmesini işaret etti nihayet ve o da minnetle bu isteği yerine getirdi. Tavşanının çenesini kaşıyan Yaşam Rahibesi konuştu, "Tanrıçamız Şampiyon'unu iyi seçti. Kararından memnunum."

Birkaç mürit hâlâ endişeli görünse de bu fikre katıldıklarını gösteren mırıldanmalar odayı sardı.

Yaşam Rahibesi devam etti, "Bunu sana söylememe gerek yoktur ama yine de bunu yapmak benim görevim. Tanrıçamız Adanko, seni Şampiyon'u olarak seçti, bu da Solstasia ve sonrasında bu büyük

onura uygun bir şekilde davranman gerektiği anlamına geliyor. Bu göreve uygun olmadığını düşünmen için herhangi bir sebep var mı?"

Malik'in aklı derisinde saklanan silaha gitti. "Hayır, teyzeciğim."

Yaşam Rahibesi başıyla onayladı. "Yaşam Şampiyonu olarak başlıca görevin, şanlı sultanımızın evsahipliği yaptığı üç müsabakadan oluşan yarışmada yer almak olacak. Bu müsabakalardan ilki bu gece Açılış Töreni'nden hemen sonra, bir sonraki üçüncü gece ve en sonuncusu da beşinci gece gerçekleşecek. Her müsabaka sonrası iki Şampiyon elenecek. Kalan kişi, Yüce Ana'nın hangi koruyucu tanrının bir sonraki çağa hükmetmesine karar verdiğini kanıtlayacak.

"Solstasia hakkında sana ne söylendiyse, müsabakaların ne olabileceği hakkında ne gibi fikirlerin varsa şimdi hepsini unut. Bu görevler sadece sizi test etmek için değil, sizi kırmak ve kalbinizin derinliklerinde ne olduğunu dünyaya göstermek için tasarlanmıştır." Yaşam Rahibesi'nin gözleri parladı, bakışları bir bıçağın sivri ucundan daha keskindi. "Yüce Ana, Adanko ve tüm Ziran halkı adına bunun için ve daha fazlası için savaşmaya hazır mısın?"

Üzerindeki onlarca gözün ağırlığı Malik'in üzerine bin tonluk kaya gibi çöktü. Özellikle Yaşam Rahibesi'nin bakışları onu delip geçti ve kısacık bir an için Malik, Adanko'nun kadının siyah gözlerinden ona baktığını sandı.

Bu maskaralıktan çekilmek, süslü kıyafetleri ve sıcak banyoları onları daha çok hak eden birine, halkın istediği ve hak ettiği Şampiyon olabilecek birine vermelerine izin vermek için son şansıydı bu.

Malik ağzını açtı.

Geri kapadı.

Bir havlunun üzerinde onu en çok seven kişiyle yeniden bir araya gelmeyi ümitsizce bekleyen Gege'ye baktı.

"Hazırım, teyzeciğim," dedi Malik ve çok tuhaf bir şekilde bir kapının çat diye kapanıp bir diğerinin ardına kadar açıldığını hissetti. Odadaki gerginlik müritler arasında heyecanlı bir sohbete dönüştü. Yaşam Rahibesi ellerini önünde birleştirerek sivri hatlı yüzünde küçük bir gülümsemeyle bir adım geri attı. Tavşanı kulaklarını oynattı.

"Bunu söylemeni umuyordum."

"Bekle, teyzeciğim!" dedi Malik, cesaretini bir kez daha kaybetmeden önce. Artık ne olursa olsun o Yaşam Şampiyonu'ydu; elbette bir istekte bulunabilirdi. "Adanko beni seçtiğinde ablam ve ben Solstasia için kalacak bir yer ayarlama sürecindeydik. Onun da Gökyüzü Bahçesi'ne getirilmesinin bir yolu var mı?"

Yaşam Rahibesi kaşlarını çattı. "Ne yazık ki sadece Şampiyonlar ve onların hizmetindekiler Solstasia sırasında Gökyüzü Bahçesi'nde yaşayabilir. Senin için bir istisna yapmak, diğer Şampiyonların ailelerinin de burada yaşamasına izin vermemiz gerekeceği anlamına gelir." Duraksadı. "Ancak kurallarda hiçbir yerde *benim* bir Şampiyon'un aile üyesine evsahipliği yapamayacağımdan bahsedilmiyor. Kız kardeşinin adı nedir? Muhafızlarım onu tapınağa getirsin, Solstasia bitene kadar orada misafirim olarak kalabilir."

"Eshaal. Adı Eshaal Asfour," dedi Malik, Leila'nın sahte ismine cevap vermeyi hatırlaması için dua ederek. "Çok teşekkür ederim."

Yaşam Rahibesi küçük bir kahkaha attı. "Tanrıçamızın seçmek için bizzat cennetten indiği Şampiyon'a en azından bunu yapabilirim. Şimdi, başka sorun yoksa günün eğlenceli kısmına geçelim. Açılış Töreni'ne kadar fazla zamanımız yok ve o zamana kadar tüm kıyafetlerini hazırlamalıyız. Şampiyon'um onunki kadar iyi giyimli değilse Hava Rahibesi'ni susturabilene aşk olsun."

Yaşam Rahibesi ellerini çırptı ve kolları kıyafet yığınlarıyla dolu bir düzine hizmetçi öne atıldı. Rahibe bir kıyafet aldı ve Malik'in görmesi için tuttu.

"Söyle bakalım, pelerinler hakkında ne düşünüyorsun?"

10

Karina

Açılış Töreni tek bir davulun ritmiyle başladı.

Yalnız bir Griot, Ziran sokaklarında yolunu yara yara ilerleyip herkesi Jehiza Meydanı'na çağırırken davulundan yükselen ritim yeri göğü inletiyordu. Bu kadını görenler yakında yüzünün hatlarını ve giydiği kıyafetleri unutacaklardı ama kahkahalarını, aynı anda hem neşeli hem de tüyler ürpertici olan, insanın içine işleyen kıkırdamasını sonsuza dek hatırlayacaklardı.

Griot'nun ardından trompetçiler geldi, fildişinden yapılma kol uzunluğundaki borularını üfleyerek yaşlıların gözlerini yaşartan bir melodi tutturdular. Birçoğu ikinci Solstasialarını görecek kadar yaşadığı için tanrılara teşekkür ederken, diğerleri göremeyenlerin yasını tuttu.

Daha sonra dansçılar geldi, döne döne, avazları çıktığınca Yüce Ana'ya övgüler şakıdılar. Arkalarında, bir sıra rahibe iyi şans getirmesi için yere mısır unu, bal ve süt karışımı serpiştiriyordu. Hizmetçiler, ucunda lavanta ve yaseminin tatlı kokularıyla meydanı dolduran yakılmış tütsü kâseleri salınan ahşap asalar taşıdılar.

Çocuklar yanlarından bir yabanıl hayvan kervanının geçmesiyle sevinçle haykırdı – zarif zürafalar ve gösterişli leoparlar, sıçrayarak yürüyen zebralar ve gökkuşağının her rengini yansıtacak şekilde yetiştirilmiş tüyleriyle tavus kuşları. Onları binlerce süvari ve binlerce piyade takip ediyordu, hepsi de savaş naraları atarken silahlarını havaya kaldırdı.

Yukarıda ise Bahia Kuyrukluyıldızı gökyüzünde süzülüyordu, gündüzleri daha sönük ama yine de gözalıcıydı. Bugün Güneş Günü'ydü – haftanın ilk günü ve Aslan Gyata tarafından yönetilen gün. Güneşin kendisi her zamankinden daha parlak görünüyordu, belki de sadece bir kuyrukluyıldız tarafından gölgede bırakılmayı reddederek tüm yansıtıcı yüzeyleri binlerce minik yıldıza dönüştürmüştü.

Karina, Alahari Hisarı'nın dışında gerçekleşen geçit törenini bulunduğu yerden ağzı bir karış açık izledi. Alayda yer aldığını hayal etti – hayır, kıkırdayan Griot'nun yerinde, alayın önünde olduğunu. Kendini çocuklarla gülerken ve tek bir muhafız bile olmadan dans ederken hayal etti ve duyduğu hasret o kadar güçlüydü ki Aminata konuştuğunda içi minnettarlıkla doldu, "Pekâlâ, Karina, her şey hazır."

Konseyle yaptığı gergin toplantıdan sonra, Karina annesinin görevlerine koyulmadan önce kendine gelmek için en azından bir iki saati olmasını beklemişti. Ancak muhafızları onu doğrudan bir grup Doğunehri diplomatıyla yapılacak bir toplantıya, oradan da İlk Müsabaka'nın son ayrıntılarını onaylamaya ve daha sonra ise akşam yemeği hazırlıklarını denetlemek için mutfaklara götürmüşlerdi.

Karina tüm bu küçük ayrıntıların Bariyer'i yenilemeye nasıl yardımcı olacağından emin değildi ancak sihri tehlikeye atmak istemedi. Bu yüzden, her soruyu cevaplamak ve her insanı son derece kibar bir gülümsemeyle selamlamak için elinden gelenin en iyisini yaptı, o kadar ki hiç kimse bir gece önce başından geçenleri tahmin bile edemezdi.

Ancak karşılarında Kerkenez yerine onu gördüklerinde insanların gözlerindeki hayal kırıklığını fark etmemek imkânsızdı. Hiç kimse açık açık söylememişti ama onların da maskeli suikastçının o kılıcı Kerkenez'in sırtına sapladığı andan itibaren kendi aklından çıkmayan şeyi düşündüklerini biliyordu.

Annesi ve kız kardeşi yerine neden burada o duruyordu?

Karina'nın şakakları zonkladı. Eğer bunu daha fazla düşünürse kelimenin tam anlamıyla dağılacaktı ve Solstasia'nın planlandığı

gibi devam etmesini öyle hararetli bir şekilde savunduktan sonra konseyin bunu görmesine izin veremezdi.

Neyse ki sıra Solstasia'nın ilk gününün son ve en önemli bölümüne gelmişti – Açılış Töreni. Geçit töreni bittikten sonra her tapınak resmî olarak Şampiyonlarını halkın önünde açıklayacaktı. Bunun ardından Karina, Ateş Yakma Merasimi'nde Yüce Ana'ya adak olarak tek bir aygır kurban edecek ve kanını şenlik ateşini yakmak için kullanacaktı. Bu, törenin onu en çok endişelendiren kısmıydı; bir aygır kadar büyük bir canlı şöyle dursun, daha önce hiç başka bir yaratığı öldürmemişti. Ama Farid, kılıcını hızlı ve doğru bir şekilde indirdiği sürece sorun olmayacağına dair ona güvence vermişti.

Ateşe gelince de... Çok uzun süre yanında durmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Bu yüzden, Aminata halkaların modasının geçtiğini mırıldanarak Karina'nın mücevherleri ve saç süsleriyle uğraşırken, Karina hizmetçisinin onun için hazırladığı kıyafetleri inceliyordu. Kraliyet terzileri Solstasia için kendilerini gerçekten aşmıştı. Karina'nın ellerindeki kumaş hava kadar hafifti ancak elbiseyi kaplayan boncuk işi, normal bir iğnenin yarısı boyutundaki bir iğne kullanılarak titiz bir gözle yapılmış olmalıydı.

Fakat kıyafette doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Aminata, yanlış elbiseyi getirmişsin. Geçen gün seçtiğim bu değildi."

Karina'nın festival için seçtiği tüm kıyafetler, koruyucu tanrısı Santrofie'ye ve Hava Dizilimi'ne saygı göstermek için sarının çeşitli tonlarındaydı.

Yine de elinde tuttuğu elbise o kadar soluk bir beyazdı ki neredeyse transparandı. Beyaz, Yüce Ana'nın rengiydi; bir bebeğin doğumundan sonra sarıldığı ilk kundağın ve öldüklerinde sevdiklerini gömmek için kullandıkları kefenin rengiydi. Gözcüler dışında, sadece sultan tüm tanrıların en büyüğüne olan bağlılığını göstermek için Dizilim'i ne olursa olsun resmî yetkisiyle düzenli olarak beyaz giyerdi.

Aminata dudağını ısırdı ve yavaşça açıkladı. "Konsey, [illegible] için annenin kıyafetlerini giymenin en iyisi olacağını düşündü çünkü kraliyet ailesinin en az bir üyesinin beyaz giymiş olmaması geleneğe aykırı olurdu. Merak etme, bu elbiseyi senin ölçülerine göre ayarladım ve gerisini de saraya döndüğümüzde halledeceğim."

Karina elindeki elbiseye baktı. Bakışlarını Aminata'nın endişeli yüzüne çevirdi, sonra da tekrar elbiseye.

Nihayetinde kırılma noktasına ulaşmasını sağlayan şey bu olmuştu. Ruhunu parçalayan tükenmişlik değil, şakaklarındaki ağrı değil. Kerkenez'in bedeni yere düştüğünde çıkan o korkunç ses bile değil. Aminata'nın, sırf elbise Karina'ya daha iyi otursun diye, annesi için dikilen dikişleri titizlikle söktüğü düşüncesi onu büsbütün yıktı.

"Çık dışarı," diye fısıldadı Karina. Bir uğultu doldurdu kulaklarını.

"Ne?"

"Çık dışarı dedim!"

Normalde Aminata onunla tartışırdı ama Karina'nın tonundaki uyarı o kadar şiddetliydi ki hizmetçisi arkasına bile bakmadan çadırdan kaçtı. İyi ki de kaçtı çünkü o an Karina avazı çıktığınca çığlık atmaya başlayarak elbiseyi çıplak elleriyle yırttı ve ayaklarının altında çiğnedi. Birkaçının paramparça olmasını umursamayarak tüm mücevherleri yere attı. O anda taşkın bir enerji ve büyük bir kederden ibaretti, hedefi olmayan bir oktu. Babasının ve Hanane'nin ölümlerinin içinde açtığı yara hiçbir zaman iyileşmemişken şimdi annesinin ölümü de bu acıya eklenmişti ve kabuk bağlamayı reddeden bir kederle yüreğini dağlıyordu. Kanadı da kanadı ama yine de durmadı, bir insanın vücudunda olması gerekenden fazlası dökülmeye devam etti.

Annesi tanık olmak için burada değilken tüm bunların –Açlış Töreni'nin, Solstasia'nın hatta Bariyer'i yenilemenin– amacı neydi? Ailesi, kimsenin asla bilemeyeceği bir koruma için özgürlüklerini feda etmek zorunda kalırken neden diğer herkes keyfine bakıyordu?

Karina, Farid'in çadıra girdiğini fark eder gibi oldu. Farid onu kendisine çekmeye çalıştı ama kız onu itti. Annesi bir daha asla uyanmayacakken bu adam ne cüretle bu sabah uyanabilmişti? Ne cüretle nefes almaya devam edebilirdi?

Belki de Bariyer'in parçalanmasına izin vermeli ve Ziran'ı kendi kaderine bırakmalıydı. Ne de olsa bir Alahari olarak doğmayı o istememişti. Hayatını bu duvarların içinde hapsolmuş olarak yaşamak istememişti. Eğer Ziran düşerse, tek pişmanlığı şehrin altını üstüne getiren fırtınanın kendisi olamamak olurdu.

"Karina, bana bak."

Farid, Karina'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve nazik ama sıkı bir şekilde kendisine doğru çevirdi. Birdenbire Karina'nın öfkesi onu terk ederek geride yalnızca belli belirsiz bir hissizlik bıraktı. Patlamasının kalıntılarına baktı: Mücevher kutuları yere fırlatılmıştı, iskemlenin bir bacağı artık eksikti. Çadırın girişindeki muhafızlar çevredeki endişeli insanlara Prenses'in iyi olduğunu söyledi, o çok iyiydi.

Elbise ise parçalara ayrılmıştı.

Hissizliğin yerini yeni bir duygu aldı – mahcubiyet, ardından da hızla utanç geldi. "Farid, ben..." diye başladı ama Farid anlayışlı bir gülümsemeyle sözünü kesti.

"Zamanımız yok." Dudaklarını hızla kızın saçlarına bastırdı ve sonra uzaklaşarak Karina'ya yeni bir kıyafet getirmesi için birilerine bağırdı. Hizmetçileri onun kırdığı şeyleri düzeltmek için çabalarken Karina gözlerinde bir yanma hissiyle dizlerinin üzerine çöktü. Istırabı içinde uluyarak hiddetlendi ve tek, değişmez bir gerçeğe dönüştü: Bunu yapamazdı.

Kraliçe olamazdı ve hayatının geri kalanını Ziran'a feda edemezdi, dünyayı parçalara ayırmaya çalışmadan beş dakika duramazken bunu yapamazdı.

Fakat Karina hayatta kalan tek Alahari olduğundan onun yerine hükmedebilecek tek bir kişi bile yoktu gerçekten. Kaçmak bir seçenek bile değildi, yalnızca fiziksel olarak şehri terk edemediği için

değil, aynı zamanda Ziran'ı ikiye bölebilecek bir veraset krizine yol açacağı için.

O sultan olamazdı. Ama sultan *olmamazlık* da yapamazdı. Bu çelişkili gerçekler, Karina çıkmazından herhangi bir çıkış yolu ararken sonsuz bir döngüde zihninde birbirini kovalıyordu.

Udunun o tanıdık rahatlatıcı etkisine kavuşmak için çantasını karıştırırken eli *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'na gitti. Kitabı çıkardı ve parmaklarını kapaktaki kabartmalı gliflerin üzerinde gezdirirken ölüm bahsiyle üzerinde duraksadı. Bir gün önceye ait bir anıyı yavaş yavaş hatırladı ve Dans Eden Fok'un önünde göz gezdirdiği başlığın olduğu sayfayı hararetle açtı.

Diriliş Ayini, yapılması sadece Meirat Kuyrukluyıldızı'nın gökyüzünde görülebilir olduğu hafta boyunca mümkün olan en kutsal ve en uzmanlık gerektiren yöntemdir.

Karina'nın kanı dondu.

Bu imkânsızdı. İmkânsızdan da öteydi.

Ama eğer bu kitabın iddia ettiği şeyler doğruysa ve birini ölümden geri getirmenin bir yolu varsa...

"Karina, geri döndüm," dedi Aminata ve Karina aceleyle kitabı çantasının içine tıkıştırdı. Bu katıksız aptallıktı. Kalbinin derinliklerinde bir yerde bunu biliyordu.

Ancak Aminata'nın ekibi, Ziran'daki herkesin beklediği an için onu giydirirken Karina bir an olsun kitabı aklından çıkaramadı.

Nekromansi* gerçek değildi. Kerkenez'i hayata döndürmek mümkün değildi.

Gerçi daha dün, Ziran'dan ayrılmasını engelleyen tek şeyin annesini hayal kırıklığına uğrattığından duyduğu suçluluk olduğunu dü-

* Nekromansi, genellikle gelecekten haber almak veya olayların gidişatını etkilemek amacıyla ölülerin ruhlarının çağrılmasına ya da ölülerin diriltmesine dayanan bir kara büyü uygulamasıdır. —çn

şünüyordu. Şehirlerini bin yıl koruyacak kadar güçlü bir sihir varsa, ölüleri diriltebilecek bir sihrin olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

At arabası Ziran boyunca Imane Kalesi'nin yaldızlı sokaklarından Üniversite Bölgesi'nin yalın kaldırımlarına ilerlerken ve hatta Nehir Pazarı'nın küçük bir kısmından bile geçerken Karina'nın aklında fırıl fırıl dönen düşünceler bunlardı. Karina, Farid'in ona bahsettiği plana sadık kaldı ve lüks arabasının içinden kınalı elini sallayarak bir Alahari'nin gerçekten orada olduğuna dair insanlara güvence verdi. Kraliyet ailesi geleneksel olarak tören alayına at sırtında katılırdı ama hiç kimse, özellikle de Karina, suikasttan bir gün sonra böyle bir risk almaya hazır değildi.

Her yaştan insan o geçerken sevinçle çığlık attı ve Karina heyecanı paylaşmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, hatta zaman zaman "Solstasia afeshiya!" diye bile bağırdı. Ancak düşünceleri, çadırda kendini kaybettikten sonra Farid'in gözlerinde gördüğü hayal kırıklığına geri dönmeye devam etti.

Annesi ve kız kardeşi, onların başarılı oldukları her alanda Karina'nın ne kadar başarısız olduğunu görebilselerdi ne derlerdi acaba?

Daha da kötüsü, kendinden geçtiği sırada ne kadar iyi hissettiğini, dünyayı çıplak elleriyle parçalamanın ona ne kadar doğal geldiğini bilselerdi ne derlerdi?

Arabanın kapısındaki sert bir tıklatma düşüncelerini böldü. "Geldik, Ekselansları."

Karina derin bir nefes aldı. Şampiyonların tanıtılma zamanıydı. Geçit törenine katıldığından beri ilk kez karanlık düşüncelerinden uzaklaştı ve kutlamayı izledi.

Adı meydan olmasına rağmen, Jehiza Meydanı aslında Ziran'daki en büyük üç bulvarın kesişerek kabaca üç köşeli yıldız şeklinde bir açık alan oluşturduğu bir kavşaktı. Her santimi insanlarla doluydu – yaşlılar, gençler, aileler ve gezginler, sanatçılar ve akademisyenler ve daha fazlası. Herkes Dizilim'inin rengini giymişti, bu da ateşe verilmeyi bekleyen devasa nesneler yığınının etrafında dönen insanlardan oluşan bir gökkuşağı dalgası yaratıyordu.

Karina, Bariyer'i yenilemek için gereken sihrî harekete geçirecek işaret ateşini incelemek için boynunu uzattı. Onun gözünde bir çöp yığınından farksızdı ama atalarının ne yaptıklarını bildiğine güvenmek zorundaydı.

Karina ana platformun üzerinde bulunduğu noktadan, izleyicilerin yakınındaki alt platformda neler olduğunu göremese de duyabiliyordu. Tekrar arabadan dışarı baktığında gördüğü şey, insanları dua etmeye yönlendiren yedi Baş Rahibe'nin sırtları oldu. Duaya katılmak yerine, Karina bir kez daha *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nı açtı.

> *Diriliş Ayini'ni tamamlamak için ihtiyacınız olan dört şey vardır: İlk olarak, taze ezilmiş kanlı ay çiçeğinin yaprakları. İkinci olarak, bir kralın kalbi, yeni sökülmüş olmalı. Üçüncü olarak, ölen kişinin bedeni. Ve dördüncü olarak, nkra'nızın tam kontrolü.*

Karina hiçbir zaman sultan olmayı istememişti. O hâlde bunu isteyen kişiyi geri getirmek herkesin yararına olmaz mıydı?

Ancak Kadim Kanunlar oldukça açıktı — ölüler ölüydü ve ölü kalırdı. Birini hayata geri döndürmek doğanın tüm kanunlarını ve muhtemelen birkaç tane de sihir kanununu ihlal etmek olurdu, tabii eğer sihir kanunları diye bir şey varsa. Üstüne üstlük, Karina'nın nkra'nın ne olduğu, kanlı ay çiçeğini nereden bulabileceği ya da bir kralın kalbini nasıl ele geçirebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Babası öldüğünden beri Ziran'ın bir kralı yoktu ve sokaktan geçen bir kral bulması da pek olası değildi.

Kapı bir daha çaldı. "On dakika daha."

Bu saçmalıktı. Sırf yabancının birinden kazandığı bir kitap dirilişin sırrını sakladığını iddia ettiği için birini öldürmeyecekti.

Karina kitabı bırakarak ut çantasını göğsüne bastırdı ve yanağını yıpranmış derisine yasladı. Keşke babası burada olsaydı. Onunla bir dakika daha geçirebilmek için, Karina bunun doğru olmadığını

bilse bile ona her şeyin güzel olacağını söylemesi için vermeyeceği şey yoktu.

"Ve şimdi, Yüce Ana'nın izniyle, Şampiyonlarımızı tanıtma zamanı geldi!" diye gürledi Rahibeler. "Güneş'in Kızı Gyata adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Driss Rhozalil!"

Kalabalığın Driss'e verdiği tepki kulak patlatan türdendi. Güneş Tapınağı gerçekten de yanlarında bir aslan sürüsü getirmişti; Güneş Rahibesi, Driss'in nasıl da yetkin bir savaşçı olduğunu anlatırken aslanlar onun ve Driss'in etrafında kükrüyordu. Karina, Driss'in yüzünü oturduğu yerden göremiyordu ama tüm bunlar sırasında kaşlarını çattığını biliyordu.

"Ay'ın Oğlu Patuo adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Bintou Conteh!"

Uzun siyah bukleleri olan selvi boylu bir kız omzuna tünemiş bir baykuşla sahneye çıktı. Görünüşe göre Bintou, Ziran Üniversitesi'nden çıkan en parlak öğrencilerden biriydi. Driss'le fiziksel bir çatışmaya girerse yenilmesi muhtemelen uzun sürmezdi ama akıl oyunlarında kızın kazanma şansı sağlamdı.

"Hava'nın Oğlu Santrofie adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Khalil al-Tayeb!"

Karina ortak Dizilimleri göz önüne alındığında Hava Şampiyonu'na karşı bir yakınlık hissetmeliydi ama içindeki tek duygu şiddetli bir kayıtsızlıktı. Khalil'in şu anda Santrofie'yi simgeleyen çobanaldatanlar etrafında çırpınırken kalabalığa öpücükler attığı düşünülürse Karina'nın coşku eksikliğini önemsediği pek söylenemezdi.

"Toprak'ın Kızı Kotoko adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Jamal Traore!"

Jamal, Driss'ten daha yapılı olan tek Şampiyon'du ve onun iki katı yaşındaydı. Şampiyon, kalabalığa kibar bir selam verdi ve hızla sıraya geri döndü. Yanında duran kirpi esnedi.

"Su'yun Kızı Susono adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Adetunde Diakité!"

Tunde'nin ailesi Su Tapınağı'nın en büyük bağışçılarından biriydi, bu yüzden Su Rahibesi'nin Şampiyon olarak onun adını vereceği aylardır herkesçe bilinen bir sırdı. Karina bunu biliyordu ve bu buluşma için kendini hazırlamıştı ancak bu, tam olarak eski sevgilisi olmayan eski sevgilisi sahnede yürürken hain kalbindeki hızlanmayı durdurmaya yetmedi.

Tunde kalabalığın önünde eğildi ve onu sadece uzaktan görmek bile, Karina'nın hatırlamak istemediği bir sürü anıyı birbiri ardına su yüzüne çıkardı – miskinlikle geçen öğleden sonraları bahçelerde sarmaş dolaş uzanmaları, Tunde'nin ona tatlı tatlı bakarkenki ayrık dişli gülümsemesi. Ama o günler mazide kalmıştı ve birkaç tozpembe anının, onunla olan ilişkisini bitirerek doğru seçimi yapmadığına kendisini ikna etmesine izin veremezdi.

"Ateş'in Oğlu Osebo adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Dedele Botye!"

Sahneye adımını atan bir sonraki kişi geniş omuzlu bir kızdı, balıksırtı örülüp sıkıca topuz yapılmış saçları ve kollarını sarıp sarmalayan güçlü kasları vardı. Karina'nın Botye ailesi hakkında bildiği tek şey, her yıl çölü bir uçtan diğerine geçen çok sayıda kum mavnasını işleterek ticaret endüstrisinde öne çıktıklarıydı.

Karina'nın rolünü oynama zamanının gelmesine sadece bir Şampiyon kalmıştı.

"Ve son olarak, Yaşam'ın Kızı Adanko adına yarışacak olan Şampiyon'umuz, Adil Asfour!"

Adanko'nun bizzat seçtiği çocuğun bakılacak bir yanı yoktu – ne çok uzundu ne de öne çıkan herhangi bir özelliği vardı. Öne çıktığı gibi tekrar çizgiye geçmişti; yüzünü göremese de Karina onun titrediğini görebiliyordu. Başını iki yana salladı. Diğer Şampiyonlar onu çiğ çiğ yiyecekti.

Başka bir tezahürat havayı doldurdu ve muhafızı sinyal verdi.

Zamanı gelmişti.

Başını dik tutan Karina arabadan çıktı. Kerkenez'in de ortaya çıkmasını bekleyen Jehiza Meydanı'ndaki tüm insanların bir ağız-

dan şaşkınlıkla aldığı nefesi neredeyse hissedebiliyordu. Ancak arabadan ikinci bir gümüş saçlı figür çıkmadı ve Sultan'ın nerede olduğunu, Karina'nın neden onun rengini giydiğini yüksek sesle sorgulayan kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

Karina aldırış etmeden sahnenin merkezine vardığında konsey sağına ve Baş Rahibeler soluna dizildi. Şampiyonlar onun altındaki platformda sıralanmış olsa da yüzlerini hâlâ tam olarak göremiyordu.

Karina yüzünü kalabalığa döndü ve güvenliği tamamen ona bağlı olan on binlerce surete bakarken zihnindeki tüm düşünceler solup gitti. Ne söylemesi gerekiyordu? Şimdi ne olacaktı?

Baba'nın sesi anılarından çıkarak içindeki paniği bastırdı: *Bu insanlar bir gösteri için geldi. Onlara izlemeye değer bir şeyler ver.*

Bunu ona ilk resitalinin yapıldığı gün söylemişti ve kelimeleri o zamanlar olduğu kadar şimdi de doğruydu. Karina bir elini havaya kaldırdı ve mırıldanmalar durduldu. Üç parmağıyla önce dudaklarına, sonra kalbine dokunarak amblemini göstermek için sol avucunu açtı. Kalabalık da aynısını yaptı.

"Solstasia afeshiya!" diye haykırdı.

"Solstasia afeshiya!" diye inledi Ziran karşılığında.

İzleyicilerinin tam olarak ihtiyacı olan yerde olduğunu bilmenin tanıdık heyecanı sardı Karina'yı. Belki ailesinin geri kalanı gibi doğuştan bir lider değildi ama bildiği bir şey varsa o da rol yapmaktı.

Sesi meydanda yankılanan Karina söze başladı, "Bu güzel gün için Yüce Ana'ya teşekkür ediyoruz. Karşımızdaki hediyeler için Yüce Ana'ya teşekkür ediyoruz."

Kalabalık duayı tekrarladı.

Karina devam etti, "Bin yıl önce, Kennoua İmparatorluğu şu anda durduğumuz yerdeydi, kindar ve acımasız firavun Akhmen-ki tarafından yönetiliyordu. Söylenenlere göre, Firavun'un açgözlülüğü gökyüzü kadar sonsuz ve denizler kadar engindi. Sonande'nin daha önce hiç şahit olmadığı kadar büyük bir imparatorluğa hükmetmek onun için yeterli olmamıştı. Akhmen-ki ülkede Kennoualı

olmayan herkesi köleleştirene, her köyü yağmalayana ve atalarımızın inşa ettiği her şeye el koyana kadar dinlenmeyecektik!"

Kalabalıktan yuhalayan sesler yükseldi.

Karina devam etti, "Kennoua'nın Sonande'deki terör saltanatı binlerce yıl sürdü. Halkımız bu zulümden kurtulmak için Yüce Ana'ya dua etti ve o da onlara bir kahraman gönderdi – büyük büyükannem Bahia Alahari'yi!"

Kalabalık, sevgili kurucularının adının duyulmasıyla tezahüratlara boğuldu ve Karina onları susturmak için elini bir daha kaldırdı.

"Çoğu, durumun umutsuz olduğuna inanmasına rağmen Büyükanne Bahia Firavun'a karşı savaş açtı. Atalarımız, henüz çok yeni şehrimizin elinde olan tüm imkânları kullanarak var güçleriyle savaştı; Meçhul Kral gibi eski müttefikler onların karşısına geçerek saf değiştirdiğinde bile. Ve yıllarca süren savaşlardan, dökülen onca kandan sonra kazandılar!"

Kalabalığın hep bir ağızdan yeri göğü inleten tezahüratı Karina'nın durduramayacağı kadar güçlüydü, öyle ki lafını tamamlamak için dinmesini beklemek zorunda kaldı. "Bugün, atalarımızın barış ve refahımızı güvence altına almak için yaptıkları fedakârlıkları anıyoruz. Bugün kendimize güçlü kasırgalar da kopsa, başımızdan büyük trajediler de geçse neden asla yıkılmayacağımızı hatırlatıyoruz, Ziran çok yaşa!"

"Ziran çok yaşa! Ziran çok yaşa!"

Tezahürat havada yankılanırken Karina'nın nefesi kesildi. Bu, Büyükanne Bahia'nın hayalinin vücut bulmuş hâliydi, ailesinin feda ettiği her şeyin boşuna olmadığının kanıtıydı. Böyle anlar sık sık tekrarlanacaksa Ziran'dan hiç ayrılmadan yaşamayı bile öğrenebilirdi.

Bir hizmetçi, gece yarısından daha siyah bir kürkü olan güzel bir aygırı sahneye çıkardığında tezahürat hâlâ devam ediyordu. Karina hayvanı işaret etti.

"Şimdi, Yüce Ana'nın zafere giden yolda halkımıza yardım etmek için son savaş sırasında gönderdiği yol gösterici ışığı simgele-

ven şenlik ateşini yakacağız. Ama önce, bizi kutsamaya devam eden sevgili tanrıçamıza duyduğumuz minnetin bir göstergesi olarak bir kurban sunacağız."

Bir hizmetçi Karina'ya neredeyse önkolu kadar uzun bir bıçak verdi ve o da kıllarının gösterişli parlaklığını, büyük kahverengi gözlerindeki zarif bakışları inceleyerek aygıra yaklaştı. Kraliyet ahırlarındaki en popüler atlardan biriydi, Karina'nın kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Bundan sonra, hayvanın etinden ve derisinden yararlanılacaktı. Sarayda yetiştirdikleri hayvanlardan farklı değildi, tereddüt etmek için bir sebep yoktu.

Temiz bir kesik. Tek yapması gereken buydu.

Bıçağını kaldırdı ve beceriksiz bir açıyla kesti.

Aygır, öteki dünyadan kopup gelmiş gibi bir çığlıkla titreyip seğirerek sahneye düştü. Karina korkudan olduğu yerde donakaldı fakat kaçamazdı. Bir daha denese de kesik hâlâ en hayati atardamarı kesecek kadar derin değildi ve elde ettiği tek şey kanla kaplı bir elbise oldu. Ama kandan daha da kötüsü aygırın yalvaran çığlıklarıydı ve Karina, Komutan Hamidou öne çıkıp atın kafasını vücudundan temiz bir kılıç darbesiyle ayırdığında boğazında yükselen safrayı bastırmak zorunda kaldı.

Baş Rahibeler aygırın kanını toplayıp şenlik ateşinin üzerine dökerken Karina olan biteni şok içinde izliyordu. Fedakârlığın amacı Ziran'ı kutsamaktı ve masum bir yaratığa gereksiz zulüm uygulamak Yüce Ana'nın gazabına uğramamalarına sebep olacağından hayvanın insanca öldürülmesi gerekiyordu.

Oysaki aygır son anlarında acı çekmişti. Karina'nın halka güvence vermesi gerekiyordu ve bunun yerine saltanatının ilk gününde onları kötü bir alametle lanetlemişti. Şüphesiz, başka hiçbir sultan bu kadar kısa zamanda bu kadar kötü çuvallamamıştı.

Baş Rahibeler'in yedi meşaleyi şenlik ateşine tuttuğunu fark etmedi, ta ki alevler adakları yutarken yüzüne bir ısı dalgası çarpana kadar. Karina, zihninin bir köşesinde onu rahat bırakmayan silik bir anının su yüzüne çıkmasıyla büyüyen alev demetinden kaçındı.

Alahari Hisarı'nda bir yangın çıkıp bu süreçte babasını, Hanane'yi ve yaklaşık bir düzine kişiyi öldürdüğünde henüz sekiz yaşındaydı. O geceden kalan hatıraları sınırlıydı. Çoğunlukla havada uçuşan çığlıklardan, babasının onu Aminata'nın annesine teslim etmesinden, Hanane'yi bulmak için cehenneme daldığında uzaklaşan görüntüsünden ibaretti.

Fakat o kızgın sıcaklık. Ateşin yoluna çıkan ne var ne yoksa acımasızca yutarak yok etmesi. Bu, kaç yıl geçse de asla unutamayacağı bir şeydi. Baş ağrısı yoğunlaştı; gözyaşları görüşünü bulanıklaştırsa da düşmelerine katiyen izin vermedi.

Kalabalık, şenlik ateşi için tezahürat yaptı ancak sesleri daha önce olduğu kadar yüksek çıkmamıştı. Şüphesiz, onun yerine Kerkenez'in orada olmasını ne kadar çok istediklerini düşünüyorlardı. Annesinin, kurban ritüelini bu şekilde yüzüne gözüne bulaştırmasının ve bu kadar insanın önünde kendini küçük düşürmesinin imkânı yoktu.

Karina tekrar konuştuğunda, bir yandan migreninin belli olmasına izin vermemek için mücadele ettiğinden sesi zayıf çıktı.

"Bahia Alahari'nin tuzağa düşmüş yedi tanrıyı serbest bırakmak için yüzleşmesi gereken üç imtihanın onuruna, şimdi Şampiyonlarımızın her biri üç zorlukla karşı karşıya kalacak. Kazanan aracılığıyla, Yüce Ana'nın hayatımızın sonraki çağına hükmetmek için hangi tanrıyı seçtiğini göreceğiz."

Karina, bu yılki büyük ödülün ne olacağını bilmek isteyen yüz binlerce göz onu delip geçerken duraksadı.

Başından beri sultan olmaması gerektiği doğruydu. Başarısızlığı bunu şimdi her zamankinden daha fazla kanıtlar nitelikteydi.

Ama hâlâ yapabileceği tek bir şey vardı. Diriliş Ayini'ni gerçekleştirebilir, annesini hayata döndürebilir ve gerçekten başlamadan önce bu uğursuz saltanatını sona erdirebilirdi. Tek yapması gereken ritüel için tüm malzemeleri toplamaktı, bunlardan biri de bir kralın kalbiydi.

Karina uzaktaki Şampiyonların belli belirsiz figürlerine şöyle

bir baktı, hepsi de başarılarına layık gördüğü ödülü kabul etmeyi bekliyordu.

Henüz kimsenin bilmesine izin verilmese bile çoktan bir kraliçe olmuştu. Eğer bir krala ihtiyacı varsa kendine bir kral seçecekti. Ayrıca, Farid'in de bir gece önce söylediği gibi – eğer siyasi bir evlilik yapacaksa bunu kendi yararına kullanabilirdi.

"Ve sonunda, her üç müsabakadan da galip çıkan Şampiyon en büyük ödülü kazanacak – benimle evlenecek!"

Sözler o kendisini durduramadan Karina'nın ağzından çıktı ve etrafındaki coşku feryatları, şakaklarındaki baskı giderek artsa da pişmanlığa yer bırakmadı.

Bu hafta bitmeden önce Bariyer'i yenileyecek ve Ziran'ı güvende tutacaktı.

Ve kralın kalbini, kanlı ay çiçeğini ve annesini hayata döndürmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi temin edecekti. Bu, henüz tüm bunlardan bihaber olan sahnedeki oğlanlardan birinin öleceği anlamına gelse bile.

II

Malik

Malik doğru duymuş olamazdı. Evlilik mi? Hem de *Prenses Karina'yla*?

Diğer Şampiyonların yüzlerindeki şaşkın bakışlardan hiçbirinin böyle bir şey beklemediği anlaşılıyordu. İlk defa yedisi de aynı yerdeydi ve Malik rakiplerine kaçamak bir bakış atarak onun kadar hazırlıksız hissedip hissetmediklerini merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Su Şampiyonu Adetunde özellikle sıkkın görünüyordu – rahibesi onu tanıttığında takındığı rahat gülümsemesi silinmişti. Şampiyonlar, Prenses Karina'yı zar zor seçiyor olsa da Adetunde bakışlarını kıza kör kuyularda güneşi bulmuş gibi direkt yöneltmişti. Bu ikisinin bir tür bağlantısı olmalıydı; Malik üzerine daha sonra düşünmek için bu gözlemi zihninin bir köşesine itti.

Yine de *evlilik*. Kraliyet ailesinin ödül olarak nişanlanmayı teklif etmemesi için bir neden olmadığını düşündü. Sultan dilediği kişiyle evlenebilirdi, bazıları dilediklerinde birden fazla erkek ve kadınla bile evlenmişti. Ama halktan biriyle evlenmek? Bu duyulmamış bir şeydi. Malik'in elleri sırt çantasının kayışının olduğu yere doğru seğirdi. Bu gelişmeyi Nadia'ya yardım etmek için nasıl kullanabilirdi?

Kalabalık yatışıp da Prenses Karina sonunda bir şeyler söyleyebilene kadar epey zaman geçti, "Anladığım kadarıyla hepiniz bu duyuruya şaşırdınız. Annemin ve tabii benim de dileğim, bu yirminci Solstasia'nın daha öncekileri geride bırakmasıdır. Bu yüzden

bu yılki ödülün, Yüce Ana'nın bize verdiği nimetleri paylaşma ve ailemize yeni bir fert katma şansı olmasına karar verdik."

Prenses'in sesi daha da zayıfladı ve sendelliyormuş gibi görün dü. Aygırın kanı hâlâ ellerindeydi.

Prenses Karina devam etti, "Artık Güneş'in çağı sona erdi, bakalım bir sonraki çağ için Yüce Ana'nın planları neler olacak. Koruyucu tanrıları serbest bırakma arayışı sırasında Büyükanne Bahia, Eşra Dağları'nın en karlı zirvelerinden Kissi-Mokou deltasının bataklıklarına kadar Sonande'nin her bir köşesini katetti. Onun bu kararlılığının şerefine, İlk Müsabaka dayanıklılık üzerine olacaktır. Ziran'ın çeşitli yerlerinde ailemin sembolünü taşıyan beş eşya bulunuyor. Yalnızca eşyaları bulan ve gündoğumuna kadar bu sahneye getiren beş Şampiyon bir sonraki tura geçecek. Başarısız olan diğer iki kişi ise yarışmadan elenecek."

Başarısız olan diğer iki kişi aynı zamanda Gökyüzü Bahçesi'nden de atılacaktı. Malik yarışmanın daha bu kadar başında Prenses'le olan tek bağlantısını kaybederse bir daha asla ona yakın olma şansını elde edemezdi.

Gözlerini Prenses Karina'ya çevirerek bulunduğu konumdan görebildiği kadarıyla onu inceledi. Hem çok yakın hem de Malik'in bugüne dek duyup gördüğü herhangi bir dünyanın ötesinde bir yerde kozasına çekilmiş gibi görünüyordu. Kendini ona bakmaya bile layık hissetmezken onu nasıl öldürebileceğini kavrayamıyordu.

"Şampiyonlar, işte size ipucu: 'Beş tane var bizden, beşimiz de farklı, beşimiz de bir. Kardeşlerimin ve benim arkamda saklanırsın fakat hep ortadayızdır biz. Gece gündüz demeden hep tarihi yerlerdeyiz.' Kuralları anlıyor musunuz?"

Yedi Şampiyon'un hepsi doğruldu, sol avuçlarının içinde bulunan amblemlerini sergilediler ve sağ elleri dudaklarından kalplerine doğru hareket etti. "Kuralları anlıyoruz!"

"Peki, Yüce Ana sizi layık gördü mü?"

"Yüce Ana'mız bizi layık gördü!" diye bağırdılar, söylediği yalan Malik'in boğazını yakmıştı âdeta.

"O zaman İlk Müsabaka başlasın!" Prenses Karina ellerini çırptı ve bir rahibe bir boynuza üfledi. "Başlayın!"

Şampiyonlar dağılırken kalabalığın tiz çığlıkları ve gürültülü uğultuları havayı doldurdu ve o kargaşanın içinde Malik, başını ellerinin arasında tutan Prenses Karina'nın birkaç muhafız eşliğinde sahneden hızla indirilmesini neredeyse kaçırıyordu.

Dakikalar içinde Malik platformda kalan tek Şampiyon'du ve diğer Şampiyonların peşinden koşmayıp orada kalan kalabalığın bir kısmı ona bir şeyler bağırıyordu; Yaşam-Dizilimliler destek verici sözler haykırırken, diğer tüm Dizilimliler onunla alay ediyordu. Güneş şimdi tamamen batmıştı ve Jehiza Meydanı, Chipekwe'nin izdihamı sırasında rastladığı gece karnavalına dönüşmüştü tekrar.

Prenses Karina'nın ekibinin onu arabasına bindirmesini izlerken Malik'in zihninde dondurucu bir panik filizlendi. Tüm şehrin dikkati Şampiyonlar tarafından dağılmışken yolunu kesmeye mi çalışsaydı? Peki ya İlk Müsabaka ne olacaktı? Bunun yerine göreve odaklanmak ve bütün bir günü kaybedecek olsa bile daha sağlam bir plan oluşturmak için beklemek daha mı mantıklı olurdu?

Her iki seçenek de bir diğerinden iyi gelmemişti. Malik'in kafasındaki bir ses ona bir şey yapması için bağırıyordu fakat yanlış bir şey yapma korkusu bedenini ele geçirmişti. Gözleriyle etrafı tarayıp durdu, ta ki sinir olmuş birkaç yaşlıyı dirsekleyerek kalabalığın önüne doğru ilerleyen tanıdık bir yüze rastlayana kadar.

"Şampiyon Adill Buraya gel, Şampiyon Adil!"

Malik, sahneyi çevreleyen korkuluklara muhafızların izin verdiği kadar yaklaşabilen Leila'ya koşarken hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı. Ablası kollarını ona dolayana kadar onun sürekli varlığını ne kadar özlediğini fark etmemişti. Bedeni şenlik ateşinin ışığından turuncu turuncu parlayan Leila, Malik'e bir göz attı ve dudaklarını kararlılıkla birbirine bastırdı.

Koruyucu bir şekilde yakınlarda duran muhafıza dönerek buyurdu, "Şampiyon Adil, rehberliği için tanrıçasına dua etmek amacıyla Yaşam Tapınağı'na gitmek istiyor!"

Muhafız onay için Malik'e baktı ve esasında midesi gerginlikten altüst olmuş olsa bile otoriter olduğunu umduğu bir tavırla başını sallayarak onayladı. Asker daha sonra Şampiyon'a yol açmaları için timini çağırdı ve birkaç dakika içinde Malik'le Leila Yaşam Tapınağı'na doğru yola koyuldu.

Leila üst katlardaki bir odaya ulaşana kadar durmadı, Malik'e Gökyüzü Bahçesi'nde verilenden daha küçüktü ama yine de Oboure'daki evlerden daha görkemliydi. Ancak kapıyı arkalarından kilitlediğinde Leila nihayet Malik'in ellerini bıraktı ve ona suçlayıcı bir bakış attı.

"Pelerin giyiyorsun."

Malik aniden savunmacı hissederek pelerinini elinde topladı. Eski bir savaşçının giyebileceği bir şeymiş gibi havalı göründüğünü düşünmüştü.

"Sen de mor giyiyorsun," diye karşılık verdi. Leila'nın Açılış Töreni kıyafetinin Yaşam-Dizilimlilere ait mor olmayan tek parçası eski mavi başörtüsüydü ve o tanıdık oval yüzünün etrafına sarılmıştı. Hayatları bir günde çok değişmişti ama görünüşe göre bazı şeyler asla değişmiyordu.

"Yaşam Tapınağı'nda yaşamanın gerçeklerinden biri: Sana verdikleri her şey mor oluyor." Malik konaklama yerini ayarladığı için teşekkür etmesini bekledi ancak bunun yerine bir soruyla karşılaştı, "Görevinde ne gibi ilerlemeler kaydettin?"

Herhangi birinin onları dinlediğine dair belli bir işaret yoktu ama Malik yine de alçak sesle konuştu. "Seçim Seremonisi'nden beri yalnız kalamadım. Gökyüzü Bahçesi'ni keşfetme ya da yapabildiğim şu... şeyi uygulama şansım bile olmadı."

Leila'nın gözleri kısıldı. "'Yapabildiğin şu şey' – onu ne kadar zamandır yapabiliyorsun?"

"Sanırım küçükken, Büyükanne Titi ölmeden önce nasıl yapacağımı biliyordum ama daha yeni hatırladım." Burası, Leila'nın özür dilemesi ya da en azından onu kendi duyularına güvenmemesine ikna etmeye yardımcı olan insanlardan biri olduğunu kabullenme-

si gereken yerdi. Aralarına rahatsız edici bir sessizlik çöktü, birkaç dakika sonra bu sessizlik gürleyen davullar ve Jehiza Meydanı'ndan yükselen heyecanlı çığlıklarla bölündü. Leila küfretti. "Sanırım ilk eşya bulundu."

Malik'in dili damağı kurudu. Artık geriye sadece dört tane kalmıştı. Kararsızlığı ona ne kadar zamana mal olmuştu?

"Panik yapma," dedi Leila keskince, Malik'i sadece daha da fazla panikleterek. "İlk Müsabaka'yı geçmeye odaklan. Bunu yaptın mı bir sonrakine kadar iki günün daha olacak ve bu süre zarfında seni Prenses'e yaklaştırmanın en hızlı yolunu belirleyebiliriz."

Malik başıyla onayladı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Yaşam Tapınağı'nın kendi kütüphanesi var ve görünüşe göre bazı kayıtlar Ziran'ın kuruluşuna kadar uzanıyor. Şu Idir hakkında bir şeyler bulabilecek miyim diye bakacağım. Bütün bu karmaşanın kaynağı o."

Leila uzun zamandır ilk kez, babasının onları bırakıp gitmesi onu herhangi bir çocuğun yaşaması gerekenden daha hızlı büyümeye zorlamadan önce olduğu o her daim meraklı kız gibi konuşuyordu. Malik ani bir sevgi dalgasıyla dolup taştı.

Ablası her zamanki gibi haklıydı. Her ikisinin de oynaması gereken roller vardı ve onun rolü şafak sökene dek bu müsabakayı kazanması gerektiği anlamına geliyordu. Malik derin bir nefes aldı ve düşüncelerini tekrar ipucuna yoğunlaştırdı.

Beş tane var bizden, beşimiz de farklı, beşimiz de bir.

Yani beş eşya vardı ama bunu zaten biliyordu. Hem farklılar hem de bir... belki de aynı türden nesnelerdi ama şekilleri farklıydı.

Kardeşlerimin ve benim arkamda saklanırsın fakat hep ortadayızdır biz.

İnsanlar neyin arkasında saklanırdı? Duvarların? Kelimelerin?

Tapınakta çığlık atarak koşuşturan çocukların sesleri havada süzüldü ve Nadia'ya o kadar benziyorlardı ki Malik'in gözleri yanmaya başladı. Ya ruhlar âleminde üşüdüyse? Ya Idir onun karnını doyurmadıysa? Nadia günlerdir yemek yememişti ve Malik o terk edilmiş evde yiyecek bir şey olduğundan şüpheliydi, o her yanı şeylerle kaplı olan evde...

"Maskeler!" diye bağırdı Malik, yerinden sıçrayarak. "Gizli eşyalar, onlar maske!"

Heyecanı hızla korkuya dönüştü. Ziran'da beş maskeyi saklamak için milyonlarca yer vardı ve düzenini bilse bile şehrin her köşesini aramak için zamanı yoktu. Fakat başka ne seçeneği vardı ki?

Leila pencereden aşağıda gittikçe genişleyen gece manzarasına bir baktı, saklı tutmak için savaşacağı sırlarla dolu karanlık bir yaratık olan şehre. "Güneş doğmadan önce bir maske bulacaksan şimdi gitsen iyi edersin. Yarın öğleden sonra Gökyüzü Bahçesi'ne geleceğim, o zaman yeniden görüşürüz."

Malik başıyla onayladı ve gitmek için döndü ama daha dönemeden Leila omzunu tuttu. Yumuşak bir şekilde sıkarak ekledi, "İyi olacağız."

Malik hafifçe gülümsedi. "Her zaman iyiyiz."

Olmak zorundaydılar. Nadia buna güveniyordu.

Bununla birlikte, Malik odadan fırladı ve kalbinin boğazında attığı hissini görmezden geldi.

İlk Müsabaka'yı geçmek için yapması gereken tek şey tek bir maske bulmaktı. Bu imkânsız olamazdı, değil mi?

Bu imkânsızdı.

Jehiza Meydanı'nı çevreleyen pazaryeri, yer yer bir fareden daha büyük hiçbir şeyin geçemeyeceği kadar küçülüp ayrılan yollardan oluşan dolambaçlı bir labirentti. Çarşılar, ayakkabıcıların yanında ayakkabıcılar, kuyumcuların yanında kuyumcular şeklinde mesleğe göre düzenlenmişti ve yolların dairesel yapısı nedeniyle hangi yoldan giderse gitsin, kişi teorik olarak sonunda Jehiza Meydanı'na

çıkıyordu. Potansiyel müşterilere neredeyse sınırsız bir ürün yelpazesi sunan akıllı bir tasarımdı.

Ne yazık ki bu aynı zamanda Malik'in kelimenin tam anlamıyla yerinde saydığı anlamına geliyordu.

Seçtiği ilk yol onu kalın yün halılardan devasa çadır örtülerine kadar her türlü işlemeli ürünü satan geniş bir meydana götürdü. Dokumacı kadınlar kulaklarını sağır eden bir sesle müşteri çekmeye çalışırken Malik kendi boyundan uzun, burulmuş demir metal işçiliğiyle dolu yeni bir çarşıya saptı. Bir sonraki yol, telaşlı suretinin tüm yüzeylerden ona geri yansıdığı bir cam dünyasına açıldı. Sokaklardan bazıları onları neredeyse gündüz vakti gibi aydınlatan fenerlerle doluyken diğerleri aysız bir gece kadar karanlıktı ve Bahia Kuyrukluyıldızı'nın ışığı bile orada gizlenen şeyi açığa çıkaramamıştı. Malik bu sokaklardan ve oralarda fink atan tekinsiz insanlardan kaçındı.

Gökkuşağının her renginde boya kuyularıyla dolu bir alanda başka bir çıkmaza girdiğinde Malik'in yan tarafına bıçak gibi bir sancı saplandı. Malik, gök mavisi ve parlak gül kırmızısı rengindeki iki kuyunun arasında çömeldi. Yüzündeki teri sildi ve Jehiza Meydanı'ndan gelen bir tezahürat patlamasına kulak verdi. Başka bir maske daha bulunmuştu, bu da üç tane kaldığı anlamına geliyordu. İçinde yükselen panik dalgasını bastırmaya çalıştı.

Belki de birine Ziran'da maske almak için en iyi yerin neresi olduğunu sorabilirdi? Ama çantasını bulmak için yardım istediğinde kontrol noktasında ne olduğunu görmüştü. Hayır, artık yabancıların nezaketine inanacak kadar saf değildi.

Jehiza Meydanı'ndan tam on bir çan sesi geldi; yakında gece yarısı olacak ve kısa bir süre sonra gün doğacaktı. Malik bilmeceyi zihninde tekrar okudu. *Tarihî yerler... tarihî yerler...* Cevabın onunla alay edercesine başının üzerinde, uzandığında parmaklarını yalayıp geçen bir yerde asılı durduğunu hissedebiliyordu.

Malik'in yakınlarında bir şey hışırdadı. Gözleri bir anda açıldı.

Onlarca tayf, Malik'in etrafındaki boya kuyularının üzerinde

duruyor, bembeyaz gözleriyle onu izlerken biri bile boyayı dalgalandırmıyordu. Malik'in nefesi ciğerlerinde hapsolup kaldı, etrafına bakındı ama İdir hiçbir yerde yoktu.

Dakikalar geçti ve tayflar dik dik bakmaktan başka bir şey yapmadı. Malik yavaşça en yakınındakine doğru titrek bir el uzattı. Eli, tayfın kalbinin olması gereken yerdeki kırmızı parıltıdan zararsız bir şekilde geçti ve bir ürperti olmak için fazla yoğun, acı olmak içinse fazla sakinleştirici bir his tüm bedenini sardı. Bu hisle birlikte göğsünde bir kıpırdanma oldu; görünüşe bakılırsa sihri onu terk etmemişti ve bu duygunun bir kez daha belirmesiyle kendini olması gerekenden daha rahatlamış hissetti. Tahtırevanın içinde onu çağırmaya çalışırken bulunduğu ruh hâlinin tam aksine sakin olduğunda sihrini daha iyi kontrol ediyormuş gibi görünüyordu.

Malik, tayfın gölgeleri parmaklarının etrafında kıvrılırken şaşkınlık içinde yavaşça nefes verdi. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsunuz?"

Tayflar birbirlerine baktılar. Sonra en yakınındaki doğrudan Malik'in üzerine hücum etti.

Malik başka biri daha atılmadan önce ilk saldırıdan zar zor kaçmıştı. Ayağa fırladı ve koştu, tayflar da kara bir bulut hâlinde onu takip etti. Şekilsiz bir kütlenin kâh iç içe geçip kâh parçalara ayrıldığı, yüzlerden ve uzuvlardan oluşan bir fırtına hâlinde yekpare hareket ettiler. Tayf yığını, yolunu kapamak için başının üzerinden atladı ve Malik yeni bir yola döndüğünde bir kez daha önünü kestiler. Ona uzandıklarında Malik çökmeye yüz tutmuş bir merdivenden döne döne çıktı.

"Durun! Lütfen!" diye haykırsa da tayflar onun yalvarışlarını görmezden geldi.

Malik boş bir alana sıçradı ve tayfların hepsi bir anda durarak ayrı formlarına dağıldı. Yavaş yavaş onlardan uzaklaşıyordu ki adımı boşta kaldığında durdu.

Aşağı Kent'i Kadim Kent'ten ayıran vadinin kenarında duruyordu ve Malik aşağıya bakacak kadar soluklandığında karanlıkta

seçebildiği tek şey sarp kayalıklar ve memleketininkinden pek de farklı olmayan bir arazideki çarpık çurpuk ağaçlar oldu. Aşağıda, Gonyama Nehri'nden geriye kalan zayıf akıntı karanlık derinliklerinde Ay'ın ve Bahia Kuyrukluyıldızı'nın ışığını yansıtıyordu.

Tam karşısında ise Dul'un Parmakları vardı.

Dul'un Parmakları, vadiyi bağlayan birkaç köprüden biriydi ve cılız temellerinin yaşlı bir kadının ellerine benzemesi nedeniyle bu şekilde adlandırılmıştı. Efsaneye göre, söz konusu dulun ruhu gece yarısından sonra köprüde dolaşır ve onun sefaleti karşısında aşklarını gözüne sokmaya cesaret ederek köprüyü geçen çiftleri lanetlerdi. İnsanlar bu batıl inanca burun kıvırsa da Dul'un Parmakları gecenin bu saatinde genellikle boş olurdu ve tek kanatlı bir Griffin'in çektiği yalnız bir araba dışında durum böyleydi.

İçinde Prenses Karina'nın olduğu araba.

Malik vadinin sınırındaki ağaçların arasına çömeldi, fark edilmeden köprüyü gözlemek için mükemmel bir bakış açısıydı. Kafasından milyon tane soru geçti ama sessiz yoldaşları hiçbirine cevap vermeye meyilli görünmüyordu.

Araba köprüyü neredeyse yarılamıştı. Malik'in Kadim Kent'e girmeden önce ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu ve ulaşabilse bile araca bu kadar açık bir şekilde yaklaşmak muhafızlar tarafından saldırıya davetiye çıkarmak olurdu. Leila'nın planını izlemeli ve Prenses'i öldürmek için daha iyi bir fırsat ortaya çıkana kadar İlk Müsabaka'ya odaklanmalıydı.

Ama ya daha iyi bir fırsat çıkmazsa? Malik'in, Nadia'yı Idir'den bir saniye bile önce kurtarma olasılığı varsa şansını denemek zorundaydı.

Ancak ruh kılıcı uzun menzilli bir silah değildi. Artık tek seçeneği sihriydi.

Malik damarlarında dolaşan sihir akışına ulaşmak için odaklanarak yumruklarını sıktı. Tıpkı Prenses Karina'nın Şampiyonlara verdiği bilmecede olduğu gibi, o da uzanan parmaklarını yalayıp geçen bir yerde gizleniyordu. Esasında ne kadar güçlü olduğuna

veya sihrinin illüzyonlar dışında neler yaptığına dair bir fikir oluşturabilecek hiçbir tecrübesi yoktu. Dünya sihrini tüm hayatı boyunca bastırmaya zorlamasaydı her şey ne kadar da kolay olurdu kim bilir?

Hayır, "acaba"larla kaybedilecek zaman yoktu. Araba şimdi yolun dörtte üçünü katetmişti ve her saniye daha da küçülüyordu. Malik gözlerini bir kez daha kapadı ve Adanko'nun yanılsamasını yarattığında nasıl hissettiğini düşündü. Büyüsü ona, kendisiyle tamamen uyum içinde hissettiğinde gelmişti ve sadece limon ağacındayken böyle hissetmişti. Ağacının görüntüsünü bir kez daha gözünde canlandırdı, dallardaki kuşların yumuşak cıvıltısını ve yanaklarını okşayan yaprakları hayal etti.

"Nefes al," dedi usulca. "Anda kal. Burada kal."

Sihri, gerektiği gibi söküp atılabilecek veya boğulabilecek yabancı ya da dünyadışı bir şey değildi. Gözleri ve kanı kadar onun bir parçasıydı. Daha da derine indi – akciğerlerini hissedebiliyordu ve nabzını. Kalbini hissetti, sabit bir tempoda güçlü bir şekilde atıyordu.

Ve sihrini hissetti, yoğun ve gerçekti.

Dilinin ucunda güç uğuldarken Malik dikkatini hızla gözden kaybolan arabaya geri çevirdi. Prenses'i öldürmenin en kolay yolu bir tür kazaya sebebiyet vermek olurdu. Ölmek için korkunç bir yoldu ama Malik'in böyle bir mesafeden başarabileceği tek şey buydu. Gözleri arabayı çeken atlara çevrildi, koyu renk tüyleri olan güzel safkanlara.

Tıpkı onun gibi, atlar da kolayca korkan canlılardı.

O ya da kız kardeşleri çocukken yaramazlık yaptıklarında büyükanneleri onları Çayır Gezenler'in hikâyeleriyle tehdit ederdi. Çayır Gezenler, bir sonraki yemeklerini bulmak için savanada dolaşan yamyamlardı ve onların düşüncesi genç Malik'i o kadar korkutmuştu ki varlıklarını öğrendikten sonraki bir hafta boyunca evden çıkmamıştı. Malik parıldayan bir ağ hayal etti ve aklına bir fikir geldiğinde ipleri kendine doğru çekti.

"Gri derileri, gözlerinin olması gereken deliklerin üzerine gerik," dedi yüksek sesle. Adanko'nun formu o konuştuktan sonra ortaya çıkmıştı, bu yüzden yeni bir şey yaratmak için bir kez daha konuşması gerekiyordu. "Hayvanlar gibi dört ayak üzerinde hareket ederler, insan etine aç gıcırdayan dişleriyle."

Arabanın önündeki hava titredi ama hiçbir şey belirmedi. Yanağının içini ısıran Malik, Leila'yla birlikte büyükannesinin ayaklarının dibinde oturduğu çocukluk günlerini anımsadı. Büyükannesinin hikâyelerini, konuşurken ensesini kavrayan buruşuk ellerini hatırladıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Çayır Gezenler'den kaçış yokturl" diye bağırmıştı büyükannesi ve sihri gece havasını yakıp geçerken Malik de bağırdı. "Çayır Gezenler'in bildiği tek şey açlıktır ve bir Çayır Gezen açken, yolundaki her şey onun gözünde bir yemeğe dönüşür!"

Son kelimenin Malik'in dudaklarından dökülmesiyle geceyi bir çığlık böldü. Gri tenli, salyalar saçan bir insansı yaratık sürüsü dört ayak üzerinde arabaya doğru ilerledi ve sürücü aracı yollarından saptırmaya çalıştı. Çayır Gezenler havlayıp tıslad ve atlar şaha kalktığında onları arabaya bağlayan bağlar tamamen koptu.

Malik, arabanın yaptığı dönüşün ortasında savrularak köprünün duvarına çarpmasını izlemekten başka hiçbir şey yapamadı. Sürücünün çaresizce arabanın tekerleklerinin altına sıkışması ve kanının etrafındaki kayalara sıçramasıyla bir çığlık daha koptu.

Safra Malik'in genzini yaktı. Eğer o zavallı adam ölmüşse Malik'in kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Enkazdan tek bir figür çıktı, sırtında deri bir çanta ve serbest kolunda da bir kitap vardı. Önüne düşen bukleler yüzünü gizlese de Bahia Kuyrukluyıldızı'ndan yayılan ışık parlak gümüş renkli saçlarını aydınlatıyordu.

Malik, Prenses Karina'nın güvenli bir yere sürünmeye çalışmasını izlerken sihrinin dışında yeni bir duyguyla doldu.

Bu, Ziran askerlerinin evine baskın yaptığı ve büyükannesini yerde hıçkırıklar içinde bıraktığı zaman hissettiği duyguydu.

İnsanlara yardım etmeleri için yalvarmasının karşılığında alay ve tehditlerden başka bir şey görememe duygusuydu.

Sadece var olduğu için ondan nefret eden bir dünyada var olma duygusuydu ve dünyayı bu hâle getiren herkesin sembolü olan Prenses Karina işte oradaydı. Malik'in içindeki akkor öfke büyüdü ve farkında olmadan ruh kılıcını çağırmıştı bile, Nadia'nın çığlıkları kulaklarında yankılanırken parmak eklemleri bembeyaz olana dek silahının kabzasına sarıldı.

Çayır Gezenler'in yanılsaması şimdi Prenses Karina'yı köprünün kenarına sıkıştırmıştı. Bir adım daha atsa aşağıdaki vadinin karanlık derinliklerine düşerdi. Yaratıklar durakladı, onları birbirine bağlayan görünmez zincir aracılığıyla Malik'ten bir sinyal bekliyorlardı. Zaman durma noktasına gelene dek yavaşladı, sanki tanrılar bizzat biraz sonra ne olacağını görmek için izliyordu.

Malik öfkesini kararlılığa çevirdi. Nadia'yı kurtarmak anlamına geliyorsa Prenses Karina ölmeyi hak ediyordu. Alaharilerin kendi halkına yaptıkları her şey için ölmeyi hak ediyordu. Bunu hak ediyordu.

"Şimdi," diye fısıldadı ve canavarlar Prenses'in üzerine atıldı. Prenses çığlık attı ve başını korumak için hamle yaparken kitap elinden yuvarlandı ve vadiye düşerek kayboldu.

Fakat yanılsamalar Prenses'i ittiremeden büyük bir güç Malik'e çarptı. Sihri sönüp gitti ve bu geri tepme onu yere serdi. Köprüdeki Çayır Gezenler ortadan kayboldu.

Malik'in gördüğü son şey fazla beyaz ve kendininkiler gibi fazla büyük gözleriyle ona bakan tayf sürüsüydü.

Ve sonra dünya karardı.

"Kestirmek için ilginç bir yer seçmişsin, ufaklık."

Malik'in gözleri aniden açıldı. Doğrulmaya çalışsa da vücudu itiraz içinde çığlık attı. Nerede olduğunu ve nedenini hatırlamadan önce nafile bir çabayla Nadia'nın ya da Leila'nın elini yokladı.

Çayır Gezenler. Dul'un Parmakları'nın ucunda duran Karina. Kendininkinden daha büyük bir gücün sihrini durdurması.

Malik'in omurgasından aşağı bir ürperti indi. Sadece iki gündür tekrar sihir yapabiliyordu ama yine de onu kaybetme düşüncesi kendisini çıplak ve küçük hissetmesine neden oldu. Yeni bir yanılsama yaratmaya çalıştı ama odağını kaybetmişti.

Hissettiği sihir, Idir'inkinden veya Nyeni'ninkinden farklıydı ve kesinlikle kendininki değildi. Kesin bir hamleyle yapılmıştı ve güçlüydü, onun güçlerini korkutucu bir netlikle bastırmıştı. Karina'nın maiyetinde sihir kullanan biri mi vardı? Eğer öyleyse, onun hakkında ne biliyorlardı?

"Yerinde olsam şu anda endişeleneceğim şey bu olmazdı."

Griot Nyeni, Malik'in yakınlarındaki düz bir taşın üzerine tünemişti. Malik'i sık sık takip eden perilerden birini yakalamış, öyle tembel tembel midesini dürtüyordu. Her dürtmeyle küçük ışık perisinden bir duman bulutu çıkıyordu. Bulutlardan birini tutup cebine koyduktan sonra Nyeni başıyla Jehiza Meydanı'nı işaret etti. Binaların tepelerinin üzerinde, gökyüzü şafak sökmeden önceki griye bürünmüştü.

"Bir sonraki tura geçmek istiyorsan acele etsen iyi olur. Şampiyonların üçü" –davul sesleri havayı doldurdu, hemen ardından da uzakta kopan tezahüratlar geldi– "Şampiyonların dördü çoktan maskelerini buldu."

Malik'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Cinayet girişimine o kadar odaklanmıştı ki İlk Müsabaka'yı hepten unutmuştu. Malik'in zavallı perisini bacağından tutmuş sallayan Nyeni'ye tekrar baktı – Malik, periler için endişelenmenin ne zamandan beri onun görevi olduğunu bilemese de artık öyle olduğundan emindi. Dün Griot onu maskelerle kaplı bir eve götürmüştü. O zamanlar bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüştü ama artık bu şehir hakkındaki hiçbir şeyin basit bir tesadüf olmadığından şüphelenmeye başlıyordu.

"İlk Müsabaka'yı kazanmama yardım edebilir misin?" diye sordu.

Nyeni periyi serbest bıraktı ve yaratık çığlık çığlığa gökyüzüne

[illegible] "Kesinlikle. Kafama koyduğum her şeyi yapabilirim. Asıl soru sana yardım edecek miyim ve henüz bunu yapmayı kafama koymadım." Meşhur sırıtışı yüzüne geri döndü. "Belki de doğru fiyata ona edilebilirim."

Malik, karısının üstüne koşturan İşaret'in acı verici farkındalığıyla duraklad. Bu bir anlaşmayı aceleyle kabul ettiği son seferin fiziksel kanıtıydı ve aynı şeyi tekrar deneyimlemeye hiç hevesli değildi.

"Hiç param yok ve kan yemini etmeyeceğim," diye uyardı Malik.

"Para sıkıcı ve kan yeminleri ise sıradan. Ayrıca bana verdiğin sözü tutmazsan, sana bedelini ödetmek için çok daha yaratıcı yöntemlerim var." Nyeni başını yana yatırdı, o Malik'e bakarken dövmeleri soğuk kahverengi teninin üzerinde dönüyordu. "Şimdilik, kızı öldürene ya da Solstasia'nın sonuna kadar ödemeni ertelemeye hazırım, hangisi önce olursa. Ama bundan önce, bana şunu söyle: Paylaştıkça çoğalan şey nedir?"

"...Sevgi."

"Ben sorunlar diyecektim ama o da iş görür." Nyeni kolunun içine uzandı ve bir duanın ortasındaki huşu dolu ifadeye sahip yuvarlak, ahşap bir maske çıkardı. Alnına Alaharilerin simgesi olan tek kanatlı Griffin kazınmıştı.

Malik maskeyi ve Griot'yu dikkatle izledi. "Kimsin sen?"

"Senin hikâyenin nasıl bittiğini görmek isteyen biri. Şimdi git. Zamanın neredeyse doldu."

Maskeyi göğsüne bastıran Malik dizlerinin bağı çözülmüş bir şekilde ayağa kalktı. Bacaklarını sınamak için bir adım attı, sonra başka bir adım daha ve sonra var gücüyle koşmaya başladı. Güneşin doğuşuna sadece birkaç dakika kalmıştı.

Malik güneşin ilk ışınları ufuktan yayılırken kendini sahnenin kenarına attığında bilinci pek yerinde sayılmazdı. Bir asker onu ayağa kaldırdı ve sıranın sonuna sürükledi.

"Tanrılar konuştu!" diye haykırdı bir rahibe, ellerini gökyüzüne kaldırarak. "Devam eden Şampiyonlar: Driss Rhozalil Dedele Conteh! Khalil el-Tayebl Adetunde Diakitél Ve Adil Asfour!"

Kalabalığın kükremesi kulaklarını sağır ederken saf adrenalin Malik'i ayakta tuttu. Her şeye rağmen başarmıştı.

İlk Müsabaka'yı geçmişti.

Yine de Prenses Karina'yı öldürmeye daha önce olduğundan daha yakın değildi.

KAKTÜS TEAM

12

Karina

Karina ve maiyeti topallaya topallaya nihayet Alahari Hisarı'na geri döndüklerinde Sadrazam Jeneba çılgına dönmüştü.

"Beni bir çeşit aptal falan mı sanıyorsunuz?" diye sordu kadın, rahatsız edici derecede sakin bir tonda. Dul'un Parmakları'nı gözlemesi gereken askerler Sadrazam'ın önünde diz çökerken silahlarından ve zırhlarından tamamen arındırılmışlardı – bu, onlara yaşatılabilecek en büyük utançtı.

Haklarını vermek gerekirse hiçbir asker ağlamadı ama birinin omuzları epey titredi. Karina onu suçlayamazdı; Sadrazam bir kez bile sesini yükseltmemişti ancak öfkesinin sessiz tehdidi dehşet vericiydi.

Sadrazam Jeneba muhafızların etrafında dolaşırken öfkesi giderek büyüyordu. "Şimdi gözlerimin içine bakıp siz nöbetteyken bir Çayır Gezen sürüsünün Dul'un Parmakları'na nasıl girdiğini bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Majesteleri gelmeden önce köprüyü bizzat temizledim," diye tekrarladı iki asker arasından daha sakin olanı. "O zamanla saldırı arasında, yemin ederim ki araca kimse yaklaşmadı." Alahari Hisarı'na döndükleri andan beri aynı hikâyeyi anlatıyordu ve Karina, akla mantığa sığmasa bile, kadının bunun doğru olduğuna inandığını hissedebiliyordu.

"Yani hiç yoktan var oldular, öyle mi?" Sadrazam homurdandı. "Bir Çayır Gezen sürüsü, tam da Prensesimizin Dul'un Parmakla-

rı'ndan geçtiği anda kendilerini sihirle yaratmaya mı karar verdi yani?"

"Köprü temizdi," dedi asker en az bedeni kadar titrek bir sesle. "Annemin hayatı üzerine yemin ederim. Çayır Gezenler gökten indi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Adam mırıldanarak Susono'ya hızlıca dua etti.

Karina burnunun kemerini sıkma ve iç çekme dürtüsüyle savaştı. Bu sorgulama yaklaşık bir saattir dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu ve hâlâ saldırı hakkında ellerinde kayda değer hiçbir bilgi yoktu.

Farid, Karina'nın omzunu sıktı; bu basit dokunuşun altında korku yatıyordu. Endişeden ölecek gibi görünüyordu, hatta Karina'nın ufak tefek yaralarına şahsen pansuman yapmıştı. Karina'ya gelince, babasının udu kazadan sağ çıktığı için rahatlamıştı. Vücudu kendini onarabilirdi ama en değerli varlığı bunu yapamazdı.

Ancak *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nın şansı o kadar yaver gitmemişti. Tam da Diriliş Ayini'ni yapmaya karar vermişken ritüele dair tek bilgi kaynağını da kaybetmişti. İhtiyaç duyabileceği daha fazla ayrıntı olup olmadığını görmek için tüm kitabı okuma şansı bile olmamıştı.

Karina'nın canı acıyorsa bile bunu hissetmiyordu — öfkesi başka bir duyguya yer bırakmamıştı.

Sadrazam Jeneba sorgulamaya yeniden başladı ve Karina, "Baştan sona sarsıcı bir gün olduğundan değil ama ben artık yatıyorum. Birisi lütfen 'beni kim öldürmeye çalışıp duruyor' cephesinde bir ilerleme kaydettiğimizde bana haber versin," dedi.

"Saygısızlık etmek istemem, Majesteleri fakat uyumak için çok erken. Bu gece yapılması gereken işler var daha," dedi Sadrazam. Karina kadının haklı olduğunu biliyordu ancak ona karşı takındığı küçümseyici üslup, Karina'yı meydan okumaya kararlı hâle getirdi.

"Yirmi dört saat içinde neredeyse iki kez ölüyordum. Saygınızı gübre yığınına iletebilirsiniz, zira şu anda benim gözümdeki değeri o kadar."

Bunun üzerine Karina öfkeyle çıkıp gitti ve yatak odasına ula-

şana kadar da durmadı. Babasının udunu sırtından çıkardı ve yavaşça ayaklığının üzerine koydu. Sonra da başını ellerinin arasına alarak düş kırıklığı içinde çığlık attı.

Şimdiye dek üç kez ölümle burun buruna gelmişti. Önce babasıyla Hanane'nin öldüğü gece, sonra annesinin suikastı sırasında, şimdi de bugün Dul'un Parmakları'nın çökmeye yüz tutmuş kalıntılarında. Üç seferdir hayatı tehlikeye giriyordu ve o hiçbir şey yapamayacak kadar acizdi.

Fakat buraya kadardı. *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı* olmadan bile Diriliş Ayini'ni tamamlamanın bir yolunu bulacaktı. Bu sefer ölüme nişan alan oydu ve ıskalamadığından emin olacaktı.

Karina, kelimeler zihnine işlenene kadar Diriliş Ayini'ni tekrarlamıştı ancak kitaptaki diğer yazıları okumak için zamanı olmamıştı. Öğretmenleri tarafından kendisine verilen cilt cilt kitap ve parşömenlerden oluşan küçük koleksiyona yöneldi, çoğu o andan önce hiç okunmamıştı. Bir sayfadan diğerine çılgınca dönmekten boynuna ağrılar girmişti; belki de Farid'in sarsıntı endişelerini geçiştirmekte fazla erkenci davranmıştı. Ama Karina'nın iyileşmek için vakti yoktu, özellikle de birisi onu iki gün içinde ikinci kez öldürmeye teşebbüs etmişken ve Kerkenez mezarında her geçen saniye daha da çürürken.

Bugün onu öldürmeye çalışan her kimse, bir dahaki sefere başarılı olsa iyi olurdu çünkü yolları bir daha kesiştiğinde onu çıplak elleriyle öldürecekti.

Aminata yanına yaklaştığında Karina bir şifa kaynağı olarak kehanet konusu üzerine yazılmış bir denemenin yarısından fazlasını okumuştu.

"Dinlenmelisin," dedi hizmetçi. İlk Müsabaka'nın sona erdiğine dair verilen işaretin gürültüsü kulağına gelmişti; şafak sökmüştü, bu da bütün gecesini okuyarak geçirdiği anlamına geliyordu.

"Daha sonra," dedi Karina dişlerini sıkarak. Sahip olduğu tek bir kitapta bile nkra'dan bahsedilmiyordu. Neden yasaklı büyüyle ilgili bilgi bulmak bu kadar zordu?

Bir sonraki başlığa geçtiği sırada –"Fildişinin Nötrleştirici Ol rak Birçok Kullanımı"– Aminata kitabı elinden çekerek aldı. Kar kitabı geri almak için atılsa da Aminata ondan daha uzundu kitabı onun ulaşamayacağı kadar yukarı kaldırdı.

"Bunun için kelleni alacağım," diye kükredi Karina.

"Hayır, almayacaksın," diye tersledi Aminata eşit derecede se bir şekilde.

Çoğu zaman Aminata kendisinden isteneni şikâyet etmeden ya pan uysal biriydi. Ama bu gibi anlarda farklı bir tarafı öne çıkıyor du, benim diyen Gözcü'yü bile korkutacak çelik gibi bir kararlılığ içinde gizleyen tarafı.

Mağlup olan Karina, birkaç kez yıkamış olmasına rağmen aygı rın kanının kalıntılarını hâlâ gördüğüne yemin edebileceği ellerine baktı. Gözleri aniden yandı ancak tek bir gözyaşının düşmesine izin vereceğine Çayır Gezenler'in onu almasına izin verirdi. Ami nata kitabı masaya koydu ve Su-Dizilimi amblemini taşıyan elini beyaz bayrak gibi önünde tutarak yavaşça Karina'ya yaklaştı.

"Sırf sen kendine biraz zaman ayırdın diye dünyanın sonu gel meyecek."

Karina başını yukarı aşağı sallarken kavga etme isteği bedenini terk etti. Nkra'nın anlamını araştırmasını körükleyen çılgın enerji olmadan geriye kalan tek şey kazadan hatırladıklarıydı – köprü du varına çarpan arabanın kemiklerini titreten sarsıntısı, yerle gök bir olurken boynuna saplanan keskin acı, boğazına yapışmaya çalışan Çayır Gezenler'in korkunç çığlıkları. Kafa karışıklığının hâkim ol duğu zihninde Çayır Gezenler, Kerkenez'in bahçesindeki suikastçı ya dönüşmüşlerdi ve şimdi her iki tehdidin de ona saldırdığı anlar kafasında dönüp durmayı bırakmayacaktı.

Aminata haklıydı. Dünya o olmadan bir sabah daha dönmeye devam edebilirdi. Ve eğer etmezse de o zaman bu onun sorunu değildi.

Böylece, yatmadan önce hizmetçisi saçlarını toplarken Karina kıpırdamadan durdu. Aminata, Karina'nın lülelerini ikiye ayırarak

burgular hâlinde birbirine dolarken havaya shea ve argan yağı kokusu yayıldı.

"Gelelim fasulyenin faydalarına, sen mi konuşmaya başlarsın ben mi?" diye sordu Aminata.

"Bağışıklık sistemini güçlendirdiğini duymuştum. Karaciğere de iyi geliyormuş."

"Çok komik. Bana Solstasia ödülü olarak evleneceğini söylemeyecek miydin gerçekten?"

Karina'nın gözleri şak diye açıldı. Ve bir anda sorunları öylece geri dönmüştü.

"Ben de dün öğrendim." Teknik olarak yalan değildi.

"Ve buna karşı değil misin?"

"Olsam ne yazar? Annemin kararlarını sorgulayacak konumda değilim."

"Sanki bu seni daha önce durdurdu da." Aminata başını iki yana salladı ve bir sonraki lüleye daha fazla pomat uyguladı. "Bu, kuyrukluyıldız seyri sırasında talep ettiğin gibi Şampiyonların İkinci Müsabaka'da senin için Ay'ı yakalayacağı anlamına mı geliyor?"

Karina yüzünü buruşturdu. Tabii ki söylentiler hızla yayılmıştı.

Kerkenez'in politik açıdan Ziran için en stratejik eş olduğunu düşündüğü kişiyle evleneceğini varsaymıştı her zaman. Kraliyet ailesindeysen sevgiyi ve evliliği birbirinden mümkün olduğunca uzak tutmak en iyisiydi çünkü ikincisi genellikle sadece bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

Aminata devam etti, "Peki ya Ateş Şampiyonu, şu Dedele denen kız kazanırsa? Yine de onunla evlenecek misin?"

Karina omuz silkti. "Karısı olan ilk kraliçe ben olmam."

"Doğru ama diğerleri eşlerini seçmişti, sen ise bugüne kadar bir kadına hiç ilgi göstermedin."

"Korkunç bir erkektense nazik bir kadını yeğlerim."

Aminata doğru bir noktaya parmak basmıştı – Diriliş Ayini özellikle bir kralın kalbi diyordu ve geçmiş günlerde sadece erkeklerin yönetmesine izin veriliyordu. Kennoua'nın ataerkil verasete

olan saçma saplantısı nedeniyle Karina erkeklerden birinin kazandığından emin olmalıydı – farklı cinsiyetten birinin kalbini kullanıp da büyünün işe yaramaması riskini almak istemiyordu. Ödüle fazla yaklaşırsa diye gözünü bir sonraki tura geçen kadın Şampiyon Dedele'nin üstünde tutması gerekiyordu. Of, sanki işi başından aşkın değilmiş gibi.

Bu, Karina'nın başını yastığa koyarken aklından geçen son düşünceydi. Bir dakika bile geçmemişti ki sadece can korkusunun uyandırabileceği derin bir uykuya daldı.

"Böyle dövüşerek hiçbir yere varamazsın, yavru kuş."

Karina, Hanane onun tepesinde dikilip gülerken gözlerini öfkeyle yere dikti. Kerkenez'in bahçesindeki ağlayan çamların ortasındaydılar ve sabah güneşi büyük Prenses'in çilli yüzüne ve Karina'ninkinden birkaç ton daha açık olan ışıltılı gümüş saçlarına puslu bir parıltı düşürüyordu.

"Bu adil değil, hile yaptın!" diye haykırdı Karina. Hanane, en sevdikleri spor olan wakama'yı oynadıklarında hep böyle yapıyordu. Karina'nın kız kardeşi daha büyük, daha uzundu ve üçkâğıt yapma konusunda hiçbir çekincesi yoktu, bu yüzden şimdiye kadar oynadıkları her maçı kazanmıştı.

"Hayat hilekârlarla dolu," dedi Hanane, Karina sopasını yerden alıp beceriksizce ona hücum ederken. "Adil oynuyorsan, kazanmak için oynamıyorsun demektir."

Tek bir hareketle Hanane, Karina'ya çelme taktı ve ayaklarını yerden kesti. Karina sendeledi ama yere düşmeden önce ablası onu yakaladı ve acımasızca gıdıklamaya başladı. Karina'nın kızgınlığı, karnına ağrılar girmeye başlarken bile yeri göğü inletmeye devam eden kahkahalara dönüştü çünkü ablasına asla sinirli kalamıyordu; o sinsi, muzip, gün ışığını andıran ablasına ve...

Ah. Rüya görüyordu.

Karina o zaman muhtemelen kendini uyandırmalıydı ama birkaç saniye daha rüyada kalmak için kendine izin verdi. O ve Hana-

ne orkideler arasında uzanıp ayak parmaklarını beyaz zambaklarla dolu havuzlara daldırdılar. Hanane gevezelik edip durdu ve rüyalardaki insanların bazen yaptığı gibi aileleri aniden etraflarında belirdi. Karina bunun bir rüya olduğunu daha önce anlamamış olsaydı bile şimdi anlardı – babasıyla Hanane hayatta olduğu için ya da Farid bir kez olsun rahat göründüğü için değil, sırtına dökülen gümüş saçlarıyla annesi gülümsediği ve kahkaha attığı için.

Müzik çalmaya başladı – Karina nereden geldiğini ve kim tarafından çalındığını bilmiyordu. Ailesi dans etti ve onun dışında herkesin biliyormuş gibi göründüğü bu melodinin ritmine göre Karina'yı aralarına alıp zahmetsizce birbirlerine attılar. Güvende hissettiği bir çift koldan diğerine sıçrarken rüyanın asla bitmemesini diledi. Ama sonra Hanane'ye geri döndü, onu fazla sıkı tutuyordu. Karina'yı havaya fırlattığında sıcak kahverengi gözlerinin içi gülüyordu.

İlk başta, Karina ayağının yerden kesilmesinden zevk aldı. Fakat bedeni düşüşe geçmek yerine bulutların ve atmosferin içinden yükselmeye devam ederek sadece kuşların bildiği bir dünyaya geçiş yaptı.

Yardım çığlıkları attı ama ona yardım edecek kimse yoktu. Yüzüne hücum eden iğne gibi sivri yağmur damlalarını derisini parçalayan keskin dolu parçaları izledi. Şimşek gökyüzünü ikiye bölüp onu tepetaklak ederken bile o hâlâ yükselmeye devam ediyordu. Ailesini artık göremiyordu, neden onu bir başına bu girdaba fırlattıklarını anlayamıyordu. Bir sonraki şimşek göğsüne çarptı ve Karina güç dalgası onu kasıp kavurur, içini yakarken tekrar çığlık attı ama hâlâ yükseliyordu, yükseğe, daha yükseğe tırmanıyordu ve yıldızlar Karina yanlarından geçip giderken ona gülüyordu ve...

Karina irkilerek uyandı ve uyandığı gibi de pişman oldu. Dünya bulanıklaştı, yatak odasındaki aşina olduğu eşyalar şekilsiz lekelerden fazlası değildi. Uçma kâbusunu en son görmesinin üzerinden aylar geçmişti. Yangından sonraki yıllarda sık sık görmüştü ama artık iyice seyrekleşmişti, çocukluğundaki şeytanların her an saldırmaya hazır olduğunun bir hatırlatıcısından ibaretti.

Pencerelerden süzülen güneş ışığından şakakları zonklamaya başladı, güneş doğalı epey olmuştu. Bugün Ay Günü'ydü, yani haftanın ikinci günü. Ay Günü düşünme ve iyileşme içindi ama Karina'nın düşünebildiği tek şey, o lanet pencerenin bir saniye daha açık kalması durumunda gidip birisini öldüreceğiydi.

Karina zar zor ayağa kalktı ve dengesini bulamayarak birkaç saniye boyunca sağa sola sendeledi. Gözlerinin önünde ışıklar parladı; sarı, pembe, mavi. Bu, şifacıların aura dediği şey, migreninin yolda olduğuna dair onu önceden uyaran bir semptomdu. Ağrı baş edilemez raddeye gelmeden önce pencereyi kapaması için Aminata'yı veya diğer hizmetçilerden birini çağırabileceğini biliyordu ancak bir şekilde bunu kendisi yapmak zorunda hissetti. Açılış Töreni'ndeki başarısızlığından sonra en azından bunu yapabilirdi.

Karina odayı yarıladığında ağrı gözlerinin arkasında zonkladı ve dizlerinin üzerine düştü. Kuru bir kahkaha kaçtı dudaklarından. İşte, Sonande'nin tanıdığı en büyük hükümdarın soyundan kalan son kişiydi ve bunu bile düzgün yapamıyordu. Ne kadar acınası.

Hayır, acınası değil. Bayağı. Tıpkı annesinin düşündüğü gibi.

Başka biri yatak odasına girdiğinde Karina onu gönderemeyecek kadar acı içindeydi. Giren kişi üzerine doğru eğildi ve gözlerini kısıp bakmaya çalışırken Karina'nın gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti.

"Anne?" diye fısıldadı.

Komutan Hamidou'nun yüzü netleşti. Karina geri çekilse de Gözcü'nün onu yatağa geri götürmesini engelleyemeyecek kadar zayıftı. Karina bir kez daha güvenli bir şekilde yatırıldıktan sonra Komutan Hamidou tüm pencerelerin üzerindeki panjurları ve perdeleri kapadı. Kutsal karanlık odaya geri döndü ve Karina'nın başındaki ağrı biraz olsun azaldı. O kadar minnettardı ki ağlayabilirdi ama bunu yapmak, ulaşmaya hazır olmadığı yeni bir küçük düşme seviyesiydi.

Bunun yerine, ihtiyatla komutanı süzdü. Hiçbir Gözcü daha önce onu özel olarak ziyaret etmemişti ve onlardan biriyle yalnız

kalmak, başının migrenliyle ilgisi olmayan bir şekilde uğuldamasına neden oluyordu. Gözcüler savaş ve acıyla dövülmüş canlı silahlardı. Perdeleri örtmezlerdi.

Yine de Karina savaşçıların onu neden bu kadar gerdiğinden emin değildi. Her şeyden önce onu ve ailesini korumak için yemin etmişlerdi – muhtemelen komutanın yanında, Ziran'daki herhangi biriyle olacağından daha güvenliydi.

"Saat kaç?" diye sordu Karina.

"Neredeyse öğleden sonra üç."

Karina aniden doğruldu. Solstasia'nın ikinci gününün yarısını uyuyarak geçirmişti. Konsey muhtemelen öfkeden kuduruyordu.

"Aminata'yı çağır. Bir an önce giyinmem gerek." Karina yataktan kalkmaya çalıştığında Komutan Hamidou yavaş ama sert bir hareketle onu geri itti. Karina, başkası olsa izni olmadan ona el sürdüğü için o kişiyi ısırırdı ama o bile Gözcülerin liderine saldıracak kadar pervasız değildi.

"Farid konseye çoktan bu gece Şampiyonlarla olan yemeğinize kadar dinleneceğinizi söyledi."

Tanrı Farid'i korusun, her zaman ileri görüşlüydü ancak hiç şüphesiz Karina'nın yerinde Kerkenez olsaydı ayağa kalkardı. Ancak Karina o günü herhangi bir etkinlik boyunca yere yığılmadan geçirebileceğinden emin değildi. "Sadece bunu söylemek için mi geldin?"

"Pek sayılmaz. Haissa Sarahel'in özel dairesine erişimi olan hizmetçileri bulduğumuzu söylemeye geldim."

Karina'nın ifadesi değişmedi fakat yumruklarını sıktı. Avuçları kan içinde kalmıştı. "Öyle mi?"

Suikasttan bu yana, Kerkenez'in cinayetinde bir parmağı olanlar için en uygun cezanın ne olacağına kafa yormuştu. Ölüm onlara fazla merhametli kalıyordu. Kerkenez'in asla alamayacağı her nefes için binlerce kez acı çekmeyi hak ediyorlardı. Karina'nın o kılıcın annesinin sırtını delip geçtiğini gördüğünde hissettiği acının bir zerresini hissetmeyi hak ediyorlardı çünkü o kadarı bile bir kişinin dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Ancak Komutan Hamidou konuşmaya başladığında bu umutları suya düştü. "Beş cesedin hepsi de ahırın arkasındaki harabenin dibinde bulundu."

Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Biri bir gecede beş hizmetçiyi öldürdü ve kimse fark etmedi mi?"

"Araştırmacılarım amirleriyle konuştu ve hepsinin mazeretine doğrulandı. Ama bulduğumuz yalnızca hizmetçiler değil. O sırada nöbetçi olması gereken iki Gözcü'nün de cesetlerini bulduk."

Yani Solstasia Arifesi'nde toplam sekiz kişi ölmüştü, Ziran'ın en iyi savaşçıları yenme becerisine sahip biri tarafından öldürülmüşlerdi. Karina titredi. "Başka bir iz var mı?"

"Şimdilik tüm bildiğimiz bu. Öğrenir öğrenmez size söylemeye geldim." Komutan Hamidou'nun bakışları karardı. "*Yalnızca* size söylemeye geldim."

Karina öne eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Haissa Sarahel'in dairesine kimin erişebileceği bilgisi saray personeli arasında bile bir sırdı. O hizmetçiler dışında erişimi olanlar sadece siz, ben, Farid, anneniz ve..."

"...konsey," dedi Karina, midesi altüst olarak. Ağrı, dışarıdan gelen müziğin ritmiyle eşzamanlı olarak kafasının içinde zonkladı. "Konseyden biri annemi öldürdü ya da en azından katile yardım etti."

"Bu tür kesin sonuçlara hemen atlamamayı tercih ederim ancak kanıtlar buna işaret ediyor. Tanıdığımız biri bize ihanet etti."

Komutan Hamidou'nun bakışları Karina'nın elindeki mühür yüzüğüne çevrildi. Bu kadın, üç kuşak Alahari kadınının bu yüzüğü taktığını görmüştü – önce Kerkenez'in teyzesi, sonra Kerkenez, şimdi de Karina'nın kendisi. Yüzünü kaplayan ince kırışıklıklar, her zamanki sert tutumuna keskin bir tezat oluşturarak gözlerine dolan kederle derinleşti. Komutan Hamidou, Kerkenez'in doğumunda oradaydı, sultan olmasını ve kendi iki çocuğunu büyütmesini izlemişti. Karina aralarında nasıl bir bağ olduğundan emin değildi ama acısı kraliçesini kaybeden bir askerden daha derindi.

"Annenizin bebekken karın ağrısı tutardı," dedi Komutan Ha-

midou. "Gençken bana odasının kapısında nöbet yazarlardı, gece boyunca ağlayıp dururdu. Şimdi ise cenazesine katılacağım..." Gözcü garip bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim, Ekselansları."

Karina bir Gözcü'nün bu kadar hüzünlenebileceğini bilmiyordu. Bir şekilde, bu insancıl görüntü onu daha da rahatsız etti. "Özür dilemene gerek yok."

Gözcü eğilerek selam verdi ve onu yalnız bıraktı. Karina bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak uzun süre oturdu.

Eğer Komutan Hamidou'nun söyledikleri doğruysa ve konseyden birileri katile yardım etmişse Kerkenez'in hainle baş edebilmesi için Karina'nın Diriliş Ayini'ni bir an önce tamamlaması gerekiyordu. Zaten kralın kalbini ele geçirme planları işliyordu ve diğer iki malzeme arasında daha önce duyduğu tek şey nkra'ydı, bu yüzden oradan başlamak mantıklıydı.

Eğer Karina bu ritüeli gerçekleştirmek için herhangi bir şansı olmasını istiyorsa onun huzurunda *nkra* kelimesini telaffuz etmiş tek kişiyi bulması gerekiyordu.

Afua Boateng'in izini sürmenin zamanı gelmişti.

13

Malik

Hiç kimse Prenses Karina'nın Solstasia'nın ikinci gününde Şampiyonların öğle yemeğine katılmamasına şaşırmış görünmüyordu. Dul'un Parmakları'ndaki olayla ilgili haberler Ziran'a yayılmıştı ve söylenti Malik'i bulana kadar, Prenses'in boşlukta sallanırken bir parmağıyla köprüye tutunduğu ve bu sırada Çayır Gezenler'in bacağını kemirdiği destansı bir ölüm kalım savaşına dönüşmüştü. Malik'in bir yanı başarısız bir cinayet girişiminden kısa bir süre sonra onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağı için minnettar olsa da ağır basan diğer yanı giderek sabırsızlanıyordu.

Ancak Prenses Karina sadece Şampiyonların öğle yemeğini değil, aynı zamanda üniversitenin ev sahipliğini yaptığı şiir resitalini ve kertenkele canavar yarışını da kaçırmıştı. Şimdi de kesinlikle katılacağına dair saraydan haber gelmiş olsa da saray sakinleri ve Şampiyonlarla olan akşam yemeğini kaçırıyordu. Saray sakinlerinin anlayışlı tavrının yerini şüpheye bırakması ışık hızında gerçekleşmişti.

"Haissa Sarahel'in ailesinin ölümünden bir gün sonra konseyin başında olduğu zamanı hatırlıyor musun? Gelgelelim küçücük bir kaza Prenses'in sorumluluklarından kaçmasına yetiyor," diye fısıldadı bir saray mensubu diğerine.

"On dairaya bahse girerim sarhoş olup ahırda bir yerde sızmıştır."

"On beş dairaya artırıyor ve bir arka sokakta diyorum."

Saray mensupları şeytani bir şekilde kıkırdadılar ve sesleri Malik'in midesinin altını üstüne getirdi. Prenses bu kadar ağır eleşti-

rilere maruz kalmayı hak edecek ne yapmıştı? Kendi halkının onu neden sevmediği açıktı ama Malik saraydakilerin onun müttefiki olduğunu sanıyordu. Ziran'ın iç işleyişine dair pek bir fikri yoktu ve kimin kimi, niçin desteklediği düğümünü çözmek giderek daha da zorlaşıyordu.

Saray mensuplarının alaylarını daha fazla dinleyemeyen Malik dikkatini tavanda asılı bir dizi çemberde zahmetsizce dönen, döküm-lü eşarplar kuşanmış bir dansçıya çevirdi. O ve diğer Şampiyonlar saray sakinlerinin çoğunluğuyla birlikte Gökyüzü Bahçesi'nin ana salonunda akşam yemeği yiyorlardı ve bu geceki eğlence Odjubai Çölü'nün tarihinin akrobatik bir yeniden canlandırmasıydı.

Oyuncular salonda dönüp durarak repliklerini okurken muhteşem bir zarafetle hareket ediyorlardı. Kennoua'nın yükselişinden önce çöl yaşamının detaylı bir tasviriyle başlamışlardı. Bu bölüm Malik'i büyülemişti; Kennoua, Odjubai'nin orijinal kabilelerini öyle derinlemesine fethetmişti ki tarihlerinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Ama gösterinin gerçek yıldızı Meçhul Kral'dı. Adamı asla insan yüzüyle tasvir etmeme geleneğine dayanarak, onu canlandıran aktör yalnızca bir goblinle çok çirkin bir domuzun karışımı olarak tanımlanabilecek bir maske takıyordu. Hikâyede, Bahia Alahari'nin Firavun'un ordusunun Ziran'a girmesine izin veren kişinin kendi kocası olduğunu keşfettiği noktaya ulaşmışlardı.

"Ama neden, aşkım?" diye haykırdı Bahia, gözyaşları yüzünden akarken oldukça etkileyici bir ters takla atarak. "Neden bana bu şekilde ihanet ettin?"

"Seni hiçbir zaman sevmedim. Sevdiğim tek şey... GÜÇ!" Meçhul Kral ellerini havaya kaldırdı ve bir davul gök gürültüsüne benzer bir sesle gümbürderken tavandan siyah sis süzülmeye başladı. Eserin abartılı tarzına rağmen, Bahia ve Meçhul Kral'ın hikâyesinin her zaman etkileyici güzellikte trajik bir yanı olmuştu ve Malik'in en sevdiği hikâyelerden biriydi.

Keşke Nadia da burada olup bunu görebilseydi. Muhtemelen aktörleri çeşitli çubuklarla ipleri denemesine izin vermeye ikna ederdi ancak Malik asla onlara yaklaşmasına izin vermezdi.

"Bu hikâye hiç eskimiyor, değil mi?" dedi en yakınındaki saray mensubu.

Malik adamın gözlerine bakamayarak başıyla onayladı. Şampiyonların her birine akşam yemeği için kendi masaları tahsis edilmişti, saray mensupları ise beşiyle de konuşabilmek için aralarında dolaşıyorlardı. Ay ve Toprak-Dizilimli insanlar kayda değer derecede azdı, ki bu şaşırtıcı değildi; ilk iki Dizilim yarışmadan elendiği için yaraları kutlama yapmak için fazla tazeydi.

Katılan insanların çoğunluğu Güneş-Dizilimli'ydi ve bir kovanın etrafındaki arılar gibi Driss'in masasını kuşatmışlardı. Annesi Mwani Zohra hariç hepsi onun yanındaydı, o ise yemeğin başlangıcından itibaren Malik'in masasına oturmuş ve o zamandan beri bir santim bile hareket etmemişti.

"Çok hoş değil miydi?" dedi kadın, performans sona erdiğinde alkışlarken.

Malik utangaç bir şekilde başını yukarı aşağı sallayıp fasulye çorbasına bakarken sosyal becerilerinin ne kadar zayıf olduğunu düşünerek dehşete düştü. Bu gibi zamanlarda, Sonande'deki diğer herkese nasıl normal bir insan gibi etkileşime geçileceği konusunda bir kılavuz verilmiş de onunki eline hiç ulaşmamış gibi geliyordu.

Leila'nın nerede olduğu hakkında bir fikri olsaydı akşam yemeğini daha kolay atlatabilirdi. Ancak bir gün önce söz vermesine rağmen ablası henüz Gökyüzü Bahçesi'ne gelmemişti ve içini kemiren endişe yüzünden iki kelimeyi bir araya getiremiyordu.

"Eminim gidip İkinci Müsabaka'ya hazırlanmak için sabırsızlanıyorsunuzdur," dedi Mwani Zohra. "Söylentiye göre, stadyumun yakınında büyük bir inşaat varmış. Genellikle üst üste iki fiziksel mücadele yapılmıyor, bu da biricik Driss'im için talihsiz bir durum çünkü bu alanda herkesi gölgede bırakır ancak eminim bu sizin için iyi haberdir."

Bu bir iltifat mıydı yoksa hakaret mi? Mwani Zohra konuşmaya devam ederken Malik hâlâ bunu çözmeye çalışıyordu. "Ailenizin bizimle kutlamak için burada olamaması çok yazık. Ne işle meşgullerdi demiştiniz?"

"Baharat satıyorlar!" dedi oğlan pat diye. "Demek istediğim, baharat satıyorlardı. Hayattayken. Ama artık değiller. Çünkü öldüler. Bu yüzden baharat... satamıyorlar."

Malik içinden inledi. Aptalca bir şey söyleyip onu katıksız bir aptal olduğu için Gökyüzü Bahçesi'nden atmalarını sağlaması an meselesiydi.

"...Anlıyorum. Baharat." Mwani Zohra çaydanlığı aldı ve Malik'in bardağını kusursuz bir hamleyle nane çayıyla doldurdu. "Dizilimleri neydi?"

"Annem Su-Dizilimli'ydi ve babam ise Ateş." Bu konuda yalan söylemek için bir sebep olmadığını düşündü.

"Su ve Ateş mi? Oldukça sıradışı bir kombinasyon."

Sıradışı, ebeveynlerinin ilişkisini tanımlamanın bir yoluydu. Leila sakin annelerinin atılgan babalarında ne bulduğunu sık sık yüksek sesle sorgulardı ancak Malik, beraberliklerini zıt kutupların gerçekten de birbirini çektiğinin bir işareti olarak görmeyi seçmişti. Bu ona bir gün kendisinin en kötü yanlarını dengeleyebilecek birini bulabileceğine dair umut veriyordu ancak bu olasılık o büyüdükçe azalıyor gibiydi.

"Sizi bugün olduğunuz harika genç adam, özellikle de bir tanrıça tarafından bizzat seçilmeye layık biri olarak yetiştirdiklerine göre mükemmel insanlar olmalılar. Eminim yaptığınız her şey için sizi yukarıdan gururla izliyorlardır."

Gururla mı? Bir ruhun küçük kız kardeşini kaçırmasına izin vermenin ve onu özgür bırakacak tek görevi yerine getirmekte fena hâlde çuvallamanın neresi gurur vericiydi? Ebeveynlerinin gurur duyabileceği türden bir oğul olmamıştı hiçbir zaman ve bu üzücü gerçeği hatırlamak göğsünü sıkıştırdı.

Malik aniden ayaklandı ve Mwani Zohra'nın yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "Bir sorun mu var, Şampiyon Adil?"

Malik'in daha önce Driss'in annesinin onun gözünü korkutmaya çalıştığına dair herhangi bir şüphesi varsa da kadının sesindeki küçümseme bunu ortadan kaldırmıştı. Ve onu utandıracak derecede işe yarıyordu bu; orada oturup ne kadar başarısız olduğunu düşünmeye devam ederse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Benim... Gitmeliyim... Özür dilerim."

Malik salondan kaçarken içindeki bir ses ona bağırıyordu. *Geri dön! Nadia'ya yardım edecek bir şey yap!*

Ancak Gökyüzü Bahçesi'nin ana avlusuna ulaşana kadar koşmayı bırakmadı, dua odalarına giden eski merdivenlerin altından geçerken albino tavus kuşlarından birine neredeyse takılıp düşecekti. Derin bir nefes alıp girişin yanındaki muhafıza yaklaştı.

"Sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm ama kız kardeşim geldi mi?" diye sordu Malik, sesi fısıltıdan bir tık yüksekti.

"Gelmedi. Daha önce de söylediğim gibi, Şampiyon Adil, gelir gelmez size haber göndereceğiz." Muhafızın tonu kibardı ama Malik onun sinir olduğunu hissedebiliyordu. Malik adama bol bol teşekkür etti ve onu daha da sinirlendirecek bir şey söyleyemeden yanından ayrıldı. Dün gece Leila karanlık çökmeden Gökyüzü Bahçesi'ne geleceğini söylemişti. Hava kararmıştı ve ondan hiçbir iz yoktu. Neler oluyordu?

Gökyüzü Bahçesi'nin çatı terasına giden merdivenleri tırmanırken soğuk gece havası Malik'in tenini ısırıyordu. Leila'dan hiçbir iz yoktu. Terasın bir ucundan diğerine volta atıp durdu. Şimdi herkes ana salondayken sıvışma şansı vardı, belki sarayı keşfeder ve Prenses Karina'nın nerede yaşadığını öğrenirdi.

Ya Leila yaralanmışsa? Malik merdivenlerin tepesinde durakladı. Ya Gözcüler onun iddia ettiği kişi olmadığını fark etmişse ve şimdi sahip olmadığı bilgiler için ona işkence ediyorduysa? Onu bulmak zorundaydı.

Ağzına gelen safra Malik'in genzini yaktı. Leila'yı aramaya gitse

bile Ziran gibi bülyük bir şehirde nereden başlayacaktı? Ablası da aptal değildi. Çölde üçünü sadece zekâsını kullanarak aylarca güvende tutmuştu.

Ama ya yaralanmışsa? Ya da ona yardım edecek kimsenin olmadığı bir sokakta kan kaybediyorsa? Ya her iki kız kardeşinin de yardımına ihtiyacı varsa ve Malik'in ikisi için de yapabileceği bir şey yoksa?

Malik yürümeye çalışsa da bacakları hareket etmedi. Dışarıda, açıkta olmasına rağmen yine boğuluyordu, dünya hızla dört bir yandan üzerine geliyordu.

Nefes al. Nefes alıyor muydu? Ağzı hareket ediyordu ama ciğerlerindeki havayı hissedemiyordu. Leila iyi olmak zorundaydı. Yoksa kendini asla affetmezdi.

Anda kal. Andaydı ama burası neresiydi? Burası – Gökyüzü Bahçesi. Evet, çatıdaydı, Leila'yı arıyordu. Öyle olmalıydı... Yüce Ana adına, çantası neredeydi? Ona uzandı ama elinin değdiği şey kendi kollarıydı. Tırnakları yumuşak derisine battı ve acı onu bir anlığına geri getirdi ama sonra kendi kanını görmesiyle sersemledi ve düşmeye başladı, düşüyordu, düşüyordu...

Malik bir gümbürtüyle yere yapıştı. Bir şeye takılmış olmalıydı ve şimdi orada yatarken ters dönmüş bir kaplumbağa gibi uzuvları işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu. Görüntü o kadar komikti ki Malik güldü çünkü gülmek ağlamaktan daha az acı veriyordu. Gözlerinden yaşlar gelmesine ve burnunun akmasına neden olacak kadar kuvvetli kahkahalar attı.

Görünüşe göre, sorunu her neyse o kadar derine gömülüydü ki sihrini geri kazanmak bile bunu düzeltememişti. Eninde sonunda muhafızlar onu aramaya gelecekti ve nasıl bir manzarayla karşılaşacaklardı? Kız kardeşleri olmayan isterik, paniklemiş bir Yaşam Şampiyonu. Gerçi gerçek bir Yaşam Şampiyonu bile değildi. O sadece bir kekki'ydi; kız kardeşi olmayan isterik, paniklemiş bir kekki.

Şimdi kolları kanıyordu; boğazı acımaya başlasa bile gülmeyi kesemedi ve kaplumbağa o kadar komik bile değildi ve *Yüce Ana adına, yoksa Leila...*

"Adil, sen misin... Bu da ne..."

Su Şampiyonu Adetunde birkaç adımda Malik'in yanına geldi ve onu ayağa kaldırdı. Malik'in kafası, özellikle başka bir Şampiyon tarafından böyle görülmemesi gerektiğini bilecek kadar çalışıyordu ancak Adetunde onu yatak odasına götürürken ona karşı koymadı. Malik bir şeyler söylediğini hissetti ama ağzından ne çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak Adetunde başını yukarı aşağı sallamakla yetindi. Sonra gitti ve dünya dönmeye başladı, daha sonra Adetunde geri döndü, bu sefer elinde gümüş bir sürahi, bir somun ekmek ve... uzun bir lastik miydi o?

"Yemekte fazla bir şey yemedin. Bunu bitir – daha iyi hissedeceksin," dedi çocuk, somunu Malik'in eline tutuşturarak.

Malik aç olmasa da kendini ekmekten birkaç ısırık almaya zorladı. Fazla hızlı yutunca öksürmeye başladı. Adetunde sırtına vurdu.

"Bak, o kadar da kötü değildi. Su iç."

Malik bu şekilde ne kadar kaldıklarından emin değildi – dakikalar, belki de saatler sürmüştü. Adetunde tüm bu zaman boyunca yanında oturdu ve aklına ne geliyorsa boş boş ondan konuştu. Paniğin onu saran filizleri hafifçe geri çekilirken Malik'in bilinci de yavaş yavaş geri geldi. Paniğin yerini hızla dolduran yorgunluk ve utanca, yerin dibine girme arzusu da eklendi.

"Neden?" dedi Malik sesi çatlayarak.

Adetunde sırıttı. "Neden mi bu kadar müthiş bir şekilde yakışıklıyım?"

"Neden lastik getirdin?"

"Ah, bir dahaki sefere bunu yapmak istersen" –Adetunde, Malik'in kollarına batırdığı tırnakların neden olduğu kesiklere işaret etti başıyla – "yerine bunu yap." Lastiği çekip Malik'in bileğinin iç tarafına bıraktı ve Malik ani bir acıyla irkildi. Bununla birlikte tenini kesmemişti, bu da diğer seçenekle karşılaştırıldığında daha iyiydi. "Bu küçük numara bana çok yardımcı oldu."

Bu, Malik'in eskiden çantasının kayışını kullanarak yaptığı şeyin aynısıydı, içindeki kaçınılmaz baskıyı kendine yöneltmeden

önce başka bir yere saptırıyordu. Adetunde'nin kendi zihnini kontrol altında tutabilecek herhangi bir şeye umutsuzca tutunmaya çalıştığını hayal edemese de çocuk, Malik etkisiz hâle geldiğinde tam olarak ne yapacağını biliyordu. Şimdi bile gözlerinde Malik'i daha kötü hissettirecek hiçbir yargı ya da acıma yoktu – yalnızca anlayış vardı.

"Teşekkür ederim... Adetunde'ydi, değil mi?"

"Sadece Tunde diyebilirsin. Bana Adetunde diyen tek kişi, onu kızdırdığımda annem ve kavga başlatmak istediğinde küçük kardeşim."

"Teşekkürler, Tunde."

"Lafını bile etme çünkü ben etmeyeceğim. Başka biri sorarsa, tanrıların kutsal iyiliğine ve şaraba boğulduktan sonra çatıda sızdın. Küçük kardeşimin sekizinci doğum günü partisinde benim de başıma geldi. Ayrıca zaten seni arıyordum."

"Beni mi arıyordun? Neden?"

"Saray mensuplarının çoğu yatmaya gitti ve hiçbirimizin yarın İkinci Müsabaka'nın nasıl gideceğini bilmediğimizi düşünürsek, boş gecemizde Şampiyon Şampiyon'a ufak bir bağ kurmamız gerektiğine karar verdim." Tunde öne doğru eğilerek sanki Malik'le birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlarmış gibi konuştu. "Daha iyi hissediyorsan bize katılmalısın. Dans Eden Fok, en gerçekçi Şampiyon kostümüyle gelen kişiye ağırlığı kadar ücretsiz palmiye şarabı verecek, ben de bu teklifi kabul etmeye son derece niyetliyim."

Tunde'nin konuşmasını duyan, önümüzdeki elli yıl boyunca Ziran'ın ve topraklarının kaderine karar vermek için yarıştıklarını değil de bir pijama partisi düzenlediklerini düşünürdü. Bu onun stratejisinin bir parçası mıydı, diğer Şampiyonlar onu hafife alsın diye mi onlara yanaşıyordu?

"Sana haber veririm," dedi Malik çünkü neredeyse hiç tanımadığı insanlarla sosyalleşmek için bile isteye bir dakika bile harcamaktansa şansını bir grup Çayır Gezen'den yana kullanmayı tercih edeceğini söylemek için fazla kibardı.

Tunde tekrar konuşmaya başladı, muhtemelen Malik'i ikna etmeye çalışacaktı ama Leila elleri kitap ve parşömenlerle dolu olarak koşar adım odaya girince lafı yarım kaldı. Su Şampiyonu ayağa fırladı.

"Kayıp kız kardeş de nihayet geldi," dedi. "Olur da fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve sonra Tunde gitti ve Leila'yla ona ters ters bakan Malik'i yalnız bıraktı.

"Nerelerdeydin sen?" diye haykırdı Malik. Hem rahatlamış hem de gayet iyi göründüğü için sinirlenmişti. Sadece iyi de değil, mest olmuş gibiydi, yüzünde nadir görülen bir sırıtış vardı.

"Kütüphanedeydim! Dün gece demiştim ya sen Şampiyonluk görevlerinle meşgulken bugün biraz araştırma yapmak için uğrayacağım diye."

Yüzü kızaran Malik her hareketinin farkında olarak kıyafetinin kolunu aşağı indirdi; yine yok yere paniklemişti. "Akşama kadar döneceğini söylemiştin."

"Zamanın farkına varmadım. Hepimizin her saniye nerede olacağımızı hatırlatacak hizmetkârları yok."

Leila gözlerini devirdi ve Malik eğer kardeş olmasalardı birbirlerine katlanıp katlanmayacaklarını bir kez daha merak etti.

"Her neyse, şunu bir dinle." Getirdiği yığından bir parşömen çıkardı ve okumaya başladı, "'Kennoualılar, Gonyama Nehri'nin gücünün doğrudan Firavun'un esenliğine bağlı olduğuna inanıyordu. Kayıtlara göre, Firavun'un en yakın danışmanları nehre bir kurban verir ve kurban da firavun soyunun refahını sağlamak için bedenini nehrin ruhuyla paylaşırdı.'"

"Ama bunların Idir'le ne ilgisi var?" diye sordu Malik, dinleyen birileri olabilir diye sesini alçaltarak.

"Oraya geliyorum. 'Gonyama'nın ruhu, Ɔwɔ olarak bilinen bir varlık tarafından temsil edilirdi. Ɔwɔ, Kennoua sanatında ve mitolojisinde başta yılan ya da tayf olmak üzere pek çok biçimde tasvir edilmiştir.'"

Leila parşömeni aralarındaki yatağa koyarken Malik'in kanı donmuştu. O eski parşömenin üzerinde İşaret ona pis pis sırıtıyordu. İnsan bir köpeği nasıl çağırırsa o şekilde gerçek İşaret'e avuç içine gelmesini emretti içinden ve öyle de oldu. Dövmeyi parşömendeki görüntüyle karşılaştırdı; aynıydılar. Şimdi İşaret'i yakından incelediğinde, ilk varsaydığı gibi simsiyah olmadığını, Kennoua yazı sistemini oluşturan gliflerden çok da farklı olmayan, iç içe geçmiş binlerce küçük Kennoua sembolünden oluştuğunu fark etti.

"Yani Idir esasen Ɔwɔ?"

"Mantıklı geliyor, değil mi? Ɔwɔ, Gonyama Nehri'nin ruhuydu. Bahia Alahari, şehrini inşa etmek için nehrini boşalttı. Neden torunlarından intikam almak istemesin ki?"

Leila'nın gözleri şimdi ışıl ışıl parlıyordu ve Malik'in bir yanı, onun eski Leila'ya benzediğini görmekten mutluluk duydu. Obouré'daki kâhinlerden hâlâ eğitim aldığı dönemde, araştırma Leila'nın uzmanlık alanıydı. Kâhinler, bir Eşra köyünde geleneksel şifacı, danışman, bilginin koruyucusu ve daha fazlasıydı. Leila öğrendiği büyüleyici bir tarihi olay ya da denediği yeni bir pansuman tekniğiyle ilgili bir dolu hikâyeyle sık sık Malik'e gelirdi. O zamanlar en iyi arkadaşlardı.

Ama sonra babaları onları terk etmişti. Leila çiftliğe yardım etmek için çıraklığı bırakmış ve bir daha asla kâhinlerden bahsetmemişti. Malik, kız kardeşinin ailesiyle ilgilenmek için çalışmalarını bıraktığından bir kez olsun şikâyet ettiğini duymamıştı ama o zamandan beri Leila aynı Leila değildi.

"Ama bu hâlâ bu görev için neden beni seçtiğini açıklamıyor." Ruhun Alaharilere karşı tuttuğu bu yıllanmış kinin nedeni her ne ise Malik ve ailesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca, eğer Idir intikamını almak için bin yıl beklemişse Malik'i onu yerine getirecek en iyi kişi olarak görmesine neden olan şey neydi? Şüphesiz, yüzyıllar boyunca bu görev için daha uygun birileri gelmiş olmalıydı.

"Kim bilir? Ancak Idir veya Ɔwɔ hakkında ne kadar çok şey öğ-

renebilirsek, seçeneklerimizin ne olduğunu o kadar iyi anlayabiliriz. B planı yapmamız gerekirse diye."

Leila'nın ima ettiği şey açıktı: Onun Prenses Karina'yı öldürebileceğinden şüphe ediyordu. Ona olan güvensizliği Malik'i kırsa da haklıydı. İdir hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar iyiydi.

"Başka ne öğrendin?" diye sordu Malik.

"Çok değil, sadece ruhani bağlanma hakkında birkaç bir şey. Yanıki İkinci Müsabaka'nın ne olduğuna bağlı olarak daha fazla bilgi edinmek için tekrar sıvışıp sıvışamayacağıma bakacağım. Bunun için hazırlanıyordun, değil mi? İnsanlar, ilki izlenmesi kolay bir şey olmadığı için ikincinin öyle olacağını söylüyor."

"İyi de bu gece için plan ne?"

"Tunde, Şampiyonların Aşağı Kent'e gittiğini söylememiş miydi?"

Malik kıvrandı. "Bence burada kalsam daha iyi olur."

"Ne? Gitmelisin!" diye itiraz etti Leila. "Bu insanlar yaşamları boyunca Ziran'da yaşadılar; onlardan ne kadar faydalı bilgiler edinirsin kim bilir."

"Ama bugün boş gün olduğundan bu gece Prenses'i bulmaya çalışmam gerekmez mi?"

"Dul'un Parmakları'ndaki olaydan bir gün sonra mı?" Başını iki yana salladı. "Bahse girerim şu anda etrafında yirmi Gözcü kol geziyordur." Malik başını suçlu bir şekilde yere eğince Leila gözlerini kıstı. "Bu bakış da ne anlama geliyor?"

Malik çabucak ona saldırıdaki rolünü anlattı ve Leila sıkıntıyla inledi. "Neden beni hiç dinlemiyorsun? Bilakis bu, Prenses'i bulmaya çalışmaman için daha fazla sebep oluşturuyor. Arkasında kimin ya da neyin olduğunu bilmeden, sana saldıran güçle uğraşma riskini almamalıyız. Ve bence sihrini bir daha kullanmamalısın."

"Ne, neden?"

"Hâlâ nasıl çalıştığını ya da nereden geldiğini yeterince bilmiyoruz. Bu gece yapabileceğimiz en iyi şey toplayabildiğimiz kadar bilgi toplamak olacak. Ben kitaplarımı inceleyeceğim. Sen de sarayı

işleyişiyle ilgili Şampiyonlardan ne öğrenebileceğine bak. Böylece mümkün olduğunca çok yol katederiz."

Malik, Tunde'nin bileğine bağladığı lastikle oynadı. Bir kez –sadece bir kez– olsun Leila yanılıyor olsa ne güzel olurdu.

"Bu yüzü biliyorum. Korktuğun zaman yüzün böyle oluyor." Leila şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Tunde ve diğerleriyle gitmekten o kadar mı korkuyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledi Malik. Gerçek şuydu ki, diğer Şampiyonlarla gerektiğinden daha fazla zaman geçirmek istemiyordu. Hepsi burada olmayı hak ediyordu; eğer Malik'i tanımaya başlarlarsa, onun hak etmediğini hemen fark ederlerdi.

Leila dudak büktü. "Korkun kız kardeşimizin hayatından daha mı önemli?"

Malik'in göğsündeki baskı büyüdü ve yatışana kadar bileğindeki lastiği çekip çekip serbest bıraktı. Neden bu kadar sinirlendiğinden bile emin değildi. Leila'nın söylediği her şey doğruydu ve hiçbir sonuca bağlanmasa da Idir hakkında bu bilgiyi bulduğu için ablasına minnettar olmalıydı.

Yine de o anda Malik'in düşünebildiği tek şey, çatıda Tunde yerine Leila'nın onun için orada olmasını ne kadar dilediğiydi.

Ama bu adil değildi. Ablası, Nadia'ya yardım etmek için elinden gelen ne varsa yapmak için gitmişti. Onun da aynı şeyi yapıyor olması gerekirdi.

"Tunde'yle gideceğim," dedi Malik, lastikle bir kez daha oynayarak.

Zaten ikinci günün çoğunu boşa harcamıştı. Bu gece bulabildiği her türlü bilginin, kendisini maruz bırakacağı işkenceye değeceğini umuyordu.

14

Karina

Gece yarısı nihayet çökmüştü, beraberinde de tapınaklardan yankılanan geleneksel çanları ve Jehiza Meydanı'ndan yükselen alışılmamış tezahüratları getirmişti. Solstasia'nın ikinci günü resmen sona ermişti ve Karina'ya göre fazla bile uzun sürmüştü.

Huzursuzluğuna rağmen, muhafızı onu kontrol etmeye geldiğinde ikna edici bir uyuma taklidi yaptı. Adamın gözlerinin onu herhangi bir terslik olup olmadığını görmek için dikkatle incelediğini hissedebiliyordu ama en sonunda muhafız odanın kapısını bir iç çekiş kadar yumuşak bir sesle arkasından kapatarak oradan ayrıldı. Karina, ayak sesleri uzaklaşırken beş yüze kadar saydı, sonra tüy kadar hafif adımlarla yataktan fırladı.

Komutan Hamidou'yla yaptığı konuşmadan sonra Karina günün geri kalanını sahip olduğu tüm kitapları nkra hakkında bilgi almak için okumakla geçirse de nafileydi. Konsey muhtemelen bir kez daha Şampiyonlara ev sahipliği yapmayı kaçırdığı için öfkeden kudurmuştu. Bununla birlikte, göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir parçası bu karşılaşmadan kaçındığı için mutluydu çünkü eğer *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nda yazanlar doğruysa Şampiyonlardan biri Kerkenez'i hayata döndürmek için ölmek zorunda kalacaktı.

Eğer. Tüm planı bu kelimeye dayanıyordu.

Planı basitti. Arkwasi büyükelçisinin kızı Afua, Karina'nın *nkra* kelimesini kullandığını duyduğu tek kişiydi, bu yüzden genç kız Diriliş Ayini'nin mümkün olup olmadığını anlamak için elindeki

en iyi ipucuydu. En kötü ihtimalle, Afua hiçbir şey bilmiyordu ya da ritüel gerçek değildi. Eğer durum bundan ibaretse Karina'nın kaybedeceği tek şey, Solstasia'nın –ve muhtemelen özgürlüğünün– tadını çıkararak geçirebileceği bir geceydi, ne de olsa bir yabancıyla hiçbir çıkar sağlamadan evlenmeyi kabul etmişti.

Ama eğer Afua ritüeli gerçekleştirmesine yardım edebilirse Karina annesini temelli geri kazanırdı. Kerkenez, konseydeki hainin icabına bakar ve Ziran da Karina'nın saltanatının kaçınılmaz felaketinden kurtulurdu. Omuzlarından bu ağırlığın kalktığı düşüncesi bile zihnindeki şüphelere galip gelmişti.

Derin bir nefes alan Karina son bir kez aynada kendini kontrol etti. Aminata'nın yedek hizmetçi elbiselerinden birini giymişti, gümüş saçları örtülüydü ve abartılı mücevherleri çıkarılmıştı; Ziran sokaklarında dolaşan binlerce kızdan ayırt edilemezdi. Farid iki gün önce el koyduğu için bu üstündeki Dans Eden Fok'a giderken giydiğinden farklı bir kıyafetti ama tek yapması gereken Aminata'nın odasından bir tane daha ödünç almaktı –hizmetçinin umursayacağı yoktu– ve gitmeye hazırdı.

Sadece bir öğe eksikti: Aminata.

Karina, daha önce hizmetçisi olmadan Alahari Hisarı'ndan hiç sıvışmamıştı. Savaşa zırhsız girmek gibi hissettiriyordu ve Karina, bu olasılığın düşüncesiyle midesinin altüst olmasına hazırlıksız yakalanmıştı.

Udunu çıkardı ve göğsüne yakın tutarak sarıldı, enstrümanın tanıdık ahşap kokusunu içine çekti. Normalde, şimdiye kadar çalışmasının üçüncü saatine girmiş olurdu, parmakları bunu kanıtlar nitelikte nasırlarla doluydu. Udu sırtına geçirdi, durakladı, sonra Kerkenez'in yüzüğünü parmağından çıkardı ve yatağının yanındaki şifonyerin üzerine büyük bir özenle yerleştirdi. Yüzüğü sadece iki gündür takıyordu ama o olmadan eli şimdiden boş kalmış gibi geldi.

Ona olduğundan daha fazla bağlanmamalıydı. Kerkenez kesinlikle onu geri isterdi ve Karina onu takmayı hak etmiyordu. Henüz değil.

Her şey yerli yerindeydi artık ve Karina yatağının altına gizlenmiş olan girişin üzerinde durdu. Tek yapması gereken aşağı inmekti...

"Karina? Nereye gidiyorsun?"

İrkilen Karina başını karyolaya çarptı. Gözyaşlarını tutarak ortak odalarının arasındaki kapıda duran Aminata'ya baktı. Hizmetçinin kaşlarının arasında derin bir çizgi oluştu ve Karina'nın dilinin ucuna birkaç yalan gelmişti bile, ta ki gözleri Aminata'nın üzerindeki kıyafete kayana kadar.

"Senin üzerinde neden geceliğin yok?" diye sordu Karina.

Aminata, Karina'nın ödünç aldığı elbiseyle neredeyse aynı olan kıyafetlerine baktı. "Yarın sabahki banyon için yasemin yağına ihtiyacımız var, bu yüzden unutmadan biraz almak istedim."

"Ve kilerden yasemin yağı almak için günlük kıyafetlerini mi giyinmen gerekiyordu?" Karina alaycı bir şekilde başıyla hizmetçinin üstündekileri işaret etti. "Bana gerçekten nereye gittiğini söyleyecek misin çünkü bu kapağı açık tutmak elime kramp girmesine neden oluyor. Belki de sevgilinle buluşacaksındır? Kumar oynamaya mı gidiyorsun yoksa?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Seninle ilgili her şeyi beni de ilgilendirir."

Aminata'nın çenesindeki bir kas seğirdi. "Buna inanmak zor olabilir ama senin hizmetçin olmamın ötesinde de bir hayatım var."

Otuz saniye öncesine kadar, Karina hizmetçisi hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini söylerdi. Ancak sıçan sidiği gibi korkunç geçen bu hafta, herhangi bir şey hakkında ne kadar az şey bildiğini ona kanıtlamaya kararlı görünüyordu.

Tanıdığımız biri bize ihanet etti.

Karina keskin bir nefes aldı. Hayır. Aminata'nın, Kerkenez'in ölümünde herhangi bir rol oynamış olmasına imkân yoktu.

Ama neden arkadaşı bunca yıldan sonra ondan sır saklamak için bu anı seçmişti?

Aminata iç çekti. "Karina, ben öyle demek..."

"'Ekselansları' diyeceksin."

"Ne?"

Karina'nın içinde yükselen öfke kontrolden çıkarak mevcut tek hedefe doğru şiddetle hücum etti. "Belli ki aramızdaki sınırları korumak konusunda çok gevşek davranmışım. Şu andan itibaren bana sadece 'Ekselansları' şeklinde hitap edeceksin yoksa pozisyonunu dolduracak birini bulacağım. Bilmem anlatabildim mi?"

"Ama..."

"*Anlatabildim mi dedim?*"

Yüzünde incinmiş bir bakışla Aminata geri adım attı ve ellerini çekingen bir şekilde önünde birleştirdi. "Evet... Ekselansları."

Karina, tekrar eskisi gibi bir araya getirilemeyecek bir şeyi parçaladığı hissini bastırmaya çalışarak başıyla onayladı.

"Mükemmel. Şimdi odana dön ve sabah görevlerine başlama vaktin gelene kadar orada kal. Bu konuda da kimseye tek kelime etme."

Aminata'nın kaşları yukarı kalktı. "Aşağı Kent'e tek başına gidemezsin! En azından yanına bir Gözcü al ya da..."

"Bu bir emirdi."

Aminata daha fazla itiraz etmeye hazır görünüyordu ve başka bir gece olsa Karina, arkadaşının iyi niyetli endişesini memnuniyetle karşılardı. Ancak Karina'nın gözlerindeki soğuk parıltıyla Aminata bakışlarını yere indirdi.

"Elbette, Ekselansları."

Karina, onu bekleyen karanlığa inmeden önce odaları arasındaki loş ışığın sönmesini bile beklemedi.

Alahari Hisarı'nın duvarları içinde Firavun'un Savaşı sırasında inşa edilmiş geniş bir geçit ağı vardı. Saraydaki her odayı dolduracak kadar Alahari'nin olduğu zamanlarda hizmetçiler bu ağı, işlerini arazinin etrafında görünmeden halletmek için kullanırlardı. Fakat Karina doğmadan çok önce, ailesinin çoğunu katleden parçalanmadan sonra bu kadar çok hizmetçiye gerek kalmamıştı ve bu nedenle tünellerin çoğu terk edilmişti.

Karina'nın şimdi hızla geçtiği de böyle bir geçitti, yolunu av dinlatan tek ışık yatak odasından aldığı küçük bir fenerdi. El fenerini kol mesafesinde tutarak bakışlarını içinde titreyen alevden kaçırdı. Tünelin karanlık taşı tüm sesleri boğuyordu ve karanlıktan hiç korkmamış olsa da Karina onunla daha önce hiç kendi başına yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

Tüneller onu Alahari Hisarı'nın sınırına götürdü, burada hizmetkâr kapılarının birinden gizlice çıktı. Karina yirmi dakika sonra Kadim Kent'ten Aşağı Kent'e gitmek için vadiden geçen insan kalabalığının arasına kolayca sızmıştı.

Karina, Nehir Pazarı'na doğru yol alırken Solstasia kutlamaları coşmuştu. Cambaz ayaklığı üzerinde dans eden bir sanatçı grubunun altından ve çocukları eğlendirmek için hayvanların kafataslarını havaya atıp tutan jonglör ekiplerinin arasından geçti. Genç çiftler fallarına baktırmak için rengârenk çadırlara dalarken, hayvan terbiyecileri burun deliklerinden duman çıkan evcil kertenkele canavarlarında bir gezinti vadediyordu.

Tüm bunlar yaşanırken çanların, davulların ve Karina'nın bilmediği enstrümanların güzel bir senfonisi dolduruyordu havayı. Açılış Töreni'ni berbat etmesinden rahatsız olan biri varsa da bu, kutlamalarından bir şey eksiltmemişti. Saraydan birinin onu yakalaması ihtimaline karşı babasının udunu bir mazeret olarak getirmişti ama şimdi onu çantasından çıkarmak ve gerçekten de buraya ait olan müzisyenlerden biri gibi bir sokak köşesinde çalmaya başlamak için can atıyordu.

Nehir Pazarı'nın adını aldığı kurumuş kanalı geçtiğinde karşısında bir çadır kent belirdi. Nehir Pazarı'nın nüfusu, Solstasia Arifesi'ndeki izdihamdan bu yana artmıştı ve Karina, boyutları evden dolaba kadar değişiklik gösteren, deniz mavisi, gül kırmızısı ve ışıltılı altın rengi çadırlar arasında ilerledi, ta ki küçük bir vagondan biraz daha büyük olan sade kahverengi bir çadırın yanında durana kadar. Dikkat çekici tek özelliği, Arkwasi'nin yaban domuzu sembolünü taşıyan yeşil, siyah ve altın renginden oluşan bayrağıydı.

Tek bir muhafız, girişin dışındaki ahşap bir taburede elinde bir mızrakla uyuyordu, ağzının köşesinden akan salyası siyah-beyaz çizgili üniformasına damlıyordu.

Karina onu önce nazikçe dürttü, sonra bacağına sağlam bir tekme attı ve muhafız bağırarak uyandı, "Çadır boyutlarımız yönetmeliğe uyuyor!"

"Haber verdiğin için sağ ol ama çadırınız için burada değilim," dedi Karina. "Büyükelçinin kızı Afua Boateng'e saraydan bir mesaj getirdim."

Muhafız gözlerini kısarak onu süzdü. "Sen de kimsin?"

"Prenses'e mesajının neden Afua'ya ulaşmadığını açıklamak zorunda olmayacağını ümit eden biri." Karina, odadan ayrılmadan önce Kerkenez'in yüzüğünü kullanarak mühürlediği bir zarfı gösterdi. Adam yutkundu ve ayağa fırlayarak çadıra geri geri yürüdü.

"Lütfen bir dakika bekleyin."

Karina, muhafız içeri girdiğinde kafası karışmış bir hâlde çadıra göz attı. Arkwasi heyeti *bunun* için mi Alahari Hisarı'nda kalmayı reddetmişti?

Birkaç dakika sonra çadırdan Afua'nın kafası uzandı. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ama o bir şey söyleyemeden Karina öne çıkıp konuşmaya başladı, "Prenses'ten size bir mesajım var. Bunu size yalnızken iletmem söylendi."

Karina'nın "yalnız" kelimesine olan vurgusu açıktı ve Afua hızla başını yukarı aşağı sallayıp muhafıza Kensiya dilinde birkaç kelime mırıldandı. Karina'yı çadırın arkasına götürdüğünde gölgesine çömeldiler. Afua kuyrukluyıldız seyrinde giydiğinden daha sade bir kıyafet giyiyordu, üzerinde göğsünün üzerinden geçen mavi-sarı desenli bir şerit ve dizlerinin altında kalan bir rafya eteği vardı yalnızca, saçlarıysa bulutu andıran iki puf şeklinde toplanmıştı. O, Karina'ya sırıtarak bakarken belindeki rengârenk cam boncuklar birbirine çarpıyordu.

"Merhaba! Nasıl hissediyorsunuz? Neden buradasınız? Deri mataramı getirdiniz mi?"

"Daha iyi günlerim olmuştu. Sana bir sorum var. Ve hayır." Karina, zihninin bir köşesine Afua'ya yeni bir deri matara alması için birini göndermeyi not etti. Zahmetleri için de ayrıca bir midilli. Herkes kendisine midilli hediye edilmesini severdi. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Ama ondan önce, nkra hakkında ne biliyorsun?"

Afua inandırıcı olmayan bir kahkaha attı ve Karina'nın yüzü hariç her yere baktı. "Hiç duymadım."

"Evet, duydun," diye ısrar etti Karina ve Afua yalan söylerken yakalanan bir çocuk nasıl kıvranırsa öyle kıvranmaya başladı. "Bana kuyrukluyıldız seyrinin olduğu gece söyledin. Onun dışında *nkra* kelimesini gördüğüm tek yer *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*."

Karina, Afua'nın neden ona yardım etmesi gerektiğine dair uzun bir listesi sıralamaya hazırdı. Fakat kitabın lafı geçtiğinde kızın attığı çığlığa hazırlıksız yakalanmıştı.

"Yani o kitabı daha önce duydun mu?" diye sordu Karina. "Tehlikeli mi?"

Kötü ruhları kovmak için bir hareket yaptıktan sonra Afua cevap verdi, "Tabii ki *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nı daha önce duydum. O kitap Ulraji Tel-Ra'nın tüm varoluştaki en kapsamlı kaydı. Bin yıldır kimsecikler onu görmedi!"

Eh, şimdi Karina kitabı yanlışlıkla bir vadiye düşürdüğü için kendini ekstra kötü hissediyordu. Bundan önce de en az iki kez üzerine oturmuştu. Tüh.

Ayrıca yine o isim geçmişti, annesinin ona bahsettiği Ulraji Tel-Ra. Kennoua firavunları için çalışan sihirbazlar. Eğer kitap onların sihirlerinin bir kaydıysa o zaman belki de içinde yazanlar sandığından daha doğruydu.

"Ulraji Tel-Ra'nın nkra ile bir ilgisi mi var? Nedir?" Afua cevap vermek yerine başını iki yana salladığında Karina devam etti, "Bu gece söyleyeceğin her şeyin aramızda kalacağına söz veriyorum."

"Kutsal Adanko, ah, bu kızın evime getirdiği kötülükten koru bizi." Afua sızlandı ve kötülüğü kovmak için bir hareket yaptı. "Hayır. Bundan hoşlanmadım. Senin sihirden nasıl haberin oldu ki?"

"Ben bir prensesim. Sırları bilmek işimin bir parçası."

Karina'nın bu kızdan bilgi almayı umuyorsa farklı bir taktiğe ihtiyacı olacağı açıktı. Abartılı bir iç çekişle doğruldu. "Biliyor musun, boş ver. Bir *çocuğun* sihir hakkında bilgi sahibi olmasını beklememeliydim."

Afua'nın ifadesi korkudan saf öfkeye dönüştü. "Sihir hakkında bilgim var!"

"Eminim vardır ama belli ki bana yardım etmek için yeterli değil." Karina küçümseyici bir tavırla elini havada salladı. "Endişelenme, ihtiyacım olan becerilere sahip birini bulurum. Sen git çamurda oynamaya ya da çocuklar bu günlerde eğlenmek için ne yapıyorlarsa onu yapmaya devam et."

Bu, Karina için bile alçakçaydı ama kendini suçlu hissedemedi çünkü tam uzaklaşmaya başladığında Afua karşılık verdi, "Ben yapabilirim! Sana yardımcı olabilirim! Ama en azından neden sorduğunu öğrenebilir miyim?"

Karina'nın yalan söylemesi yeterince kolay ve belki de en güvenlisi olurdu. Ama kendine hâkim olamadan sebebini pat diye söyledi, "Annem öldü."

Bu haberi henüz bilmeyen biriyle ilk kez paylaşıyordu ve Afua'nın yüzü şaşkınlıktan donakalırken Karina kendini dik durmaya zorladı. "Ya..." Kız avucunu göğsüne bastırdı. "Yüce Ana onu Yıldızlarla Dolu Mekân'a götürsün."

"Teşekkür ederim ve bu bilgiyi saklayacağına inanıyorum. Kitapta annemin ölümünün gizemini çözmeme yardımcı olabilecek bilgiler vardı ama kitap artık bende değil. Bu konuda bana yardım edersen Alahari Hisarı'nda daima bir arkadaşın olacak."

Karina, kitaptan hangi tekniği denemek istediğini söylememeye karar verdi. Hiç şüphesiz, Afua nekromansiyle uğraştıklarını bilseydi ona yardım etmeye yanaşmazdı.

Afua durakladı ve korku dolu bir an için Karina kızın onu bir kez daha reddedeceğini sandı. Ancak kızın gözlerinde parlak ve

vahşi bir ifade belirdi. "Sana yardım edebilirim ama burada değil Bu taraftan!"

Muhafıza bir şeyler mırıldandıktan sonra Afua, Karina'nın onu çadırın içine doğru takip etmesini istedi. Karina tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çökerek Afua'nın peşinden süründü ve ardında kalan dünya yerini bir hiçliğe bıraktı.

KAKTÜS TEAM

15

Malik

Kötü kararlar söz konusu olduğunda, diğer Şampiyonlarla içmeye gitmeyi kabul etmek muhtemelen Malik'in verdiği en kötü kararlardan biriydi.

Birincisi, Tunde'nin davetini hem Dedele hem de Khalil reddetmişti çünkü Dedele yarınki wakama turnuvasına hazırlanıyordu, Khalil ise önceden Hava Tapınağı'ndaki bir dua ayinine katılmaya söz vermişti. Bu yüzden, Dans Eden Fok'ta bir yer masasının etrafında sadece Tunde, Malik ve Driss oturuyordu ve muhtemelen restoranın kapılarından bundan daha uyumsuz bir üçlü adımını atmamıştı.

İkincisi, Dans Eden Fok bir restorandan ziyade haddinden fazla şarabın ve ahlak eksikliğinin uzun süre bir arada bulunduğu zaman ne olduğu konusunda yapılan halka açık bir deneydi. Yaklaşık bir saat içinde Malik çoktan üç yumruk yumruğa kavgaya, iki başarısız evlenme teklifine ve piton kuşu adı verilen bir şeyle ilgili şüpheli bir ticaret anlaşmasına tanık olmuştu, ki bu Malik'in asla yollarının kesişmeyeceğini umduğu bir yaratıktı. Çatı kirişleri, bir arpa ruhu ailesinin ve ağlamayı bırakmayan kederli bir gulyabaninin yanı sıra, arkada bir köşeye doluşmuş ve daima etrafta olan tayflara da ev-sahipliği yapıyordu. Sonuç olarak, Malik'in Odjubai'deki yolculuğu sırasında gördüğü mekânlara çok benziyordu ve bu benzerlikler hatırlamaya hazır olmadığı anıları su yüzüne çıkarıyordu.

Ama üçüncüsü ve en kötüsü, restorandaki her insanın bir Şampiyon gibi giyinmiş olmasıydı. Bir grup Driss bir masada oturmuş Çayır Gezen olayının İkinci Müsabaka'yı erteleyip ertelemeyeceğini tartışıyordu ve korkutucu bir benzerliğe sahip bir Dedele, Solstasia Arifesi'nde restoranda çalmış bir müzisyenin onuruna "Bahia Alahari'nin Baladı"nın heyecan verici bir yorumunu çalan bir grup Tunde ve Khalil'e öncülük ediyordu. Etrafta koşuşturan çok sayıda Adil de vardı, karakteristik kabarık saçlarının peruğunu takmışlardı ki bu da gerçek sahte Adil olan Malik'in aynı anda hem gururunu okşadı hem de hakarete uğramış hissettirdi.

Malik bunun olacağını tahmin etmeliydi. Solstasia Şampiyonları ünlülerdi ve üç gerçek Şampiyon'un muhafızlar tepelerinde dikilmeden rahatlayabilmesinin tek nedeni ortamda bu kadar çok "Şampiyon" olmasıydı. Ancak panik ataktan geriye kalanlar etrafındaki her şeye uğursuz bir hava saçıyordu. Malik her kahkahada gerildi, her bağırışta başını eğdi ve tam o sırada Nadia'nın neler yaşadığına kafa yormamak için epey çabaladı. Tunde ve Driss'le olan muhabbete geri dönmeden önce bileğindeki lastiği çekip derisine bırakmak ve birkaç derin nefes almak zorunda kaldı.

"İşte orada öylece katranla kaplı duruyorum, pastanın yarısı hâlâ ellerimde ve yaşlı adam bana diyor ki, 'Yüce Ana'nın tebdil gezen hâli bile olsan umurumda değil. Ben dişlerindeki boşluğu genişletmeden önce pastamı geri ver.' Şahsen, dişlerimin arasındaki boşluğa düşkünüm, bu yüzden elbette dua çemberinden kaçan bir iblis gibi kaçtım. O zamandan beri de ayakkabıcı çarşısına geri dönmedim ama Susono şahidimdir ki o pasta buna değerdi."

Hikâyeler Malik'in uzmanlık alanıydı ama o bile Tunde'nin anlattığı hızlı tempolu hikâyelerin sadece üçte birini takip edebilmişti. Tunde'nin dünyası sadece paranın düzeltebileceği türden şamatalarla doluydu ve etrafındakiler dinlesin dinlemesin fark etmeksizin konuşacak birinin umursamazlığıyla sohbet ediyordu. Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı; Malik'le konuşmak isteyen birinin olması, onu öldürmeye çalışan insanlardan sonra hoş bir değişiklikti.

Tunde sandalyesinde gerindi. "İşte bu da Tüccar Limanı'ndaki ayakkabıcıların yarısı tarafından kara listeye alınmamın hikâyesi. Biraz daha şarap?"

Driss, Tunde'nin ona içki ikram ettiği son dört seferde verdiği cevabı yineledi, "Ben almayayım." Ve son dört seferde olduğu gibi Tunde parmaklarını şaklattı ve korkunç bir Darajat aksanıyla seslendi, "Oğlum, bir bak buraya!"

Malik onun yerine utandı. *Oğlum, bir bak buraya*, Tunde'nin söylemeye *çalıştığı* şeydi. Kelimenin tam anlamıyla söylediği şeyse, *Konumunuzu buraya getirin, küçük erkek yaratık* gibi bir şeydi ve Darajat aksanı, gargara yapan bir kuşu taklit eden bir düğmeli domuzu andırıyordu.

Ama Eşralı garson –ki besbelli oğlan olamayacak orta yaşlı bir adamdı– Tunde'nin niyetini anladı ve üçü için de yeni bardak getirdi. Çaktırmamaya çalışsa da Malik adama gizlice bakmaktan kendini alamadı. Onu bir Eşra klanına bağlayan hiçbir kıyafet giymiyordu ve Malik'ten daha koyu tenliydi ancak bu pek bir şey ifade etmiyordu – Ziranlılar gibi, Eşralıların ten rengi de bala kaçan en açık kahverenginden en koyu siyaha kadar çeşitlilik gösteriyordu. Eğer Darajat dilinde konuşurlarsa Malik bu adamın yuvam dediği vadiyi ilk kelimeden seçebilirdi. Geride bıraktıkları hayatlardan ve aynı anda hem ihtiyaç duyuldukları hem de nefret edildikleri bu garip yere gelmeye değip değmediğinden bahsedebilirlerdi.

Bunun yerine, Malik garson gidene kadar bakışlarını kirli masasından ayırmadı. Ziranlılar aksini iddia etmeyi sevse de tüm Eşralıların paylaştığı fiziksel bir özellik yoktu, bu yüzden garsonun onu görüşünden tanıması pek olası değildi. Ama yine de onlardan biri değilmiş gibi davranırken halkından biri tarafından hizmet görmek yanlış hissettiriyordu.

"Büyüleyici dil şu Darajat," dedi Tunde, Malik ve Driss'e içkilerini uzatırken. "İlk bakıcım Eşralıydı, bu yüzden bana birkaç kelime öğretti."

Ev işleri sektörü karantinadan önce Ziran'daki Eşralıları dışla-

mayan birkaç alandan biriydi ve Malik'in halkının çoğu Tunde gibi kaymak tabakanın çocuklarının bakıcılığını yapmıştı. Ziranlıların kendilerini Eşralılardan daha üstün gördüğü ancak çocuklarını onlara seve seve emanet ettiği gerçeği, bu şehirde yaşanan birçok çelişkiden sadece bir tanesiydi.

Neyse ki Driss konuşmayı rahatsız edici Eşra konusundan uzaklaştırdı. "Gerçekten de bizi şehrin bir ucuna kadar bakıcın hakkında konuşmak için mi sürükledin?"

Malik, Güneş Şampiyonu'nun bu gece gelmeyi neden kabul ettiğini bile bilmiyordu, şimdiye kadar yaptığı tek şey dik dik bakmak ve homurdanmak olmuştu. Malik'e her baktığında çocuğun gözlerinden karanlık bir parıltının geçmesi de duruma yardımcı olmuyordu. Bu, Malik'in iyi bildiği bir bakıştı – çocukluğunda zorbaların saldırmadan önce attığı bakıştı, avını köşeye sıkıştırmanın en iyi yolunu arayan bir aslanın bakışıydı. Keşke Driss, Malik'in kendisine herhangi bir tehdit oluşturabilecek en son kişi olduğunu bilseydi.

"Hayır tabii ki ama bakıcım ona cömertçe yağdırdığım tüm övgüleri hak ediyor. Fakat hepimizi bir araya getirmemin gerçek nedenine geleyim." Tunde dirseklerini masanın üzerine yaslayarak öne eğildi. "Üçümüz arasında bir ittifak önermek istiyorum."

Malik ve Driss, Tunde'nin yüzündeki memnun sırıtışa baktılar.

"Buna izin var mı?" diye sordu Malik.

"Açıkça *yasak* değil. Ve her Solstasia'da yapılır," dedi Tunde. "İkinci Müsabaka'dan sonra iki Şampiyon elenecek. Beş kişi kaldığımız göz önünde bulundurulduğunda, bu masadaki üç kişiden birinin Son Müsabaka'ya geçmesi garanti demek, o aşamada da bir sonraki kraliyet eşi olma şansının üçte birine sahip olacak. Uzun vadede, birbirimizin karşısında olmaktansa beraber çalışmak hepimiz için daha kazançlı olmaz mı?"

Bu gibi anlarda, Malik'in okulda eğitim görmemesinin eksikliğini çekiyordu. Tunde'nin bahsettiği olasılığı hesaplamakta zorlandı. Üçte birini başka bir üçte birle çarpıyordun ve... yarımdan fazlasını mı elde ediyordun? Yoksa daha azını mı? Emin değildi. Ancak emin

olduğu şey Tunde'nin önerdiği şeyin riskli göründüğüydü ve Malik risklerden hoşlanan biri değildi.

"Bunu neden öneriyorsun?" diye sordu Driss.

Tunde cevap vermeden önce içkisinden büyük bir yudum aldı. "Çünkü gerçek şu ki kazanamayacağımı zaten biliyorum." Bardağını masaya koydu. "Su Rahibesi, yalnızca ailemin Su Tapınağı'na yaptığı yüklü bağışlar nedeniyle beni Şampiyon olarak seçti. Beni seçmemesi için yalvardım ama işte buradayım. Hem bu yılki ödül göz önüne alındığında, kazanmaya daha önce olduğumdan daha da az hevesliyim."

Bu, Tunde'nin bütün gece Prenses Karina'dan bahsettiği ilk ardı ve esprili tonunun altında, Malik'in Açılış Töreni sırasında hissettiği bir parça hasret yatıyordu. Daha dik oturdu. İşte bu onun akşam yemeğindeki başarısızlığını telafi etme ve Nadia'ya yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenme fırsatıydı.

"Prenses'le evlenmek istemiyor musun?" Malik sorusunu daha ince bir şekilde ifade etmediği için sessizce kendine küfretti. Tunde'nin gülümsemesi silinmese de şimdi biraz gergindi.

"Prenses Karina ve ben... geçmişte beraberdik. Fakat ilişkimiz hakkında farklı görüşlerimiz vardı. Ben ailelerimizin onayladığı bir flört sürecine girmek istedim; o ise kalbimi ayaklarının altında tuz buz etmek istedi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Aslına bakılırsa Malik nasıl olduğunu bilmiyordu ama yine de başıyla onayladı. Malik'in aşkla ilgili tüm deneyimleri, tıpkı arkadaş edinme ya da para kazanma konularında olduğu gibi hikâyelerle sınırlıydı. Ziranlıların aksine Eşralılar geleneksel olarak ataerkildi, bu yüzden en büyükleri Leila olmasına rağmen Malik'in önce evleneceği belliydi; gerçekten de annesi köydeki kızlardan hangisinin gelini olmasından hoşlanacağını söylemekten geri durmamıştı.

Bununla birlikte, köyün dışlanmışı olmak Malik'in romantik seçeneklerini ciddi şekilde sınırlamış ve annesinin ona bir gelin almak için yaptığı birkaç girişim, daha başlamadan başarısız olmuştu. Oboure'daki diğer yaşıtları aşk yaşarken –Leila bile değirmencinin

kızıyla bir kaçamak yaşamıştı ancak Malik kasabayı terk ettiklerin-de bunun bittiğini düşünüyordu– Malik büyükannesiyle dört duvar arasında kalmış, dikiş dikerek kendi başına zaman geçirmişti.

Ama ne zaman eski hikâyelerin bahsettiği o destansı aşkı düşünse kalbi hızla atıyordu. Öyle güçlü bir aşktı ki bu insanlar uğruna okyanusları aşıp sırf şanslarını denemek için tanrıların huzuruna çıkıyordu – Malik'in istediği buydu işte. Ama böyle bir şeye sahip olmak için fazla endişeli, fazla fakir ve fazla garipti, bu yüzden sadece istemekle yetinecekti.

"Yani Prenses'in başka biriyle evlenmesini izlemek anlamına gelse bile kazanmaya çalışmayacaksın, öyle mi?" Malik lafının gittiği yeri düşünemeden soru ağzından kaçmıştı.

"Hayatımı, benim onu önemsediğim kadar beni önemsemeyen biriyle birleştirmektense hiç denememeyi tercih ederim." Masaya garip bir sessizlik çöktü. Demek ki zengin insanların bile parayla çözülemeyen sorunları vardı.

Ayrıca, Prenses Karina kulağa korkunç biri gibi geliyordu. Normalde soğukkanlı olan Tunde'yi bu kadar kolay sarsabildiğine göre öyle olmalıydı. Bu fikir kesinlikle Malik'i onu öldürmek konusunda daha iyi hissettirmişti.

"Bundan bahsettiğimiz yeter." Tunde ortamdaki ağır hissi dağıtabilirmiş gibi elini savuşturdu. "Fikrime geri dönelim. Driss, en büyük tapınağın desteği arkanda ve annen kraliyet konseyinde. Adil, bir tanrıça seni seçmek için gökten indi – sadece bunun için bile insanlar seni seviyor. Ben de saray hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum. Eğer üçümüz birlikte çalışırsak, kim kazanırsa kazansın hepimiz yarışı zirvede bitireceğiz."

Tunde'nin fikrinde doğruluk payı vardı. Malik yarışma sona erdikten sonra Ziran'da kalmayı planlamasa da çocuğu geri çevirmek ve edindiği tek müttefiki gücendirme riskini almak akıllıca görünmüyordu. Ancak diğer Şampiyonlarla ne kadar çok zaman geçirirse Malik'in başka bir kimlikle ördüğü duvarda delik açmak için o kadar çok şansları olacaktı. Tüm bulmaları gereken, gerçekten Adil

Asfour olmadığını kanıtlamak için tek bir tutarsızlıktı. O zaman Nadia'ya ne olacaktı?

Tunde'nin, Malik'i seven insanlar hakkında söylediği şey gerçekten doğru muydu ki? Malik, Solstasia için bir bahis tahtasının asılı olduğu uzak duvara baktı. Bir tarafında, insanlar kalan müsabakaların neler içerebileceğine dair fikirlerini listelemişlerdi ve kılıç savaşından fil yarışlarına kadar her şey yazılmıştı. Diğer tarafında ise insanlar galip geleceğini düşündükleri Şampiyon'a bahis oynamış ve çoktan elenmiş olan iki Şampiyon'un suratına büyük, kırmızı bir çarpı atmıştı.

En çok Driss adına bahis oynanması hiç şaşırtıcı değildi tabii. Ama ikinci sırada kendisinin yer aldığını görmek Malik'i şaşırtmıştı. Düzinelerce insan, Solstasia'yı kazanması ve iki yüz yıldan uzun süre sonra ilk defa Yaşam-Dizilimlilerin çağını başlatması için bin bir çileyle kazandığı parayı ona oynamıştı. Onu tanımıyorlardı bile ancak kazanabileceğinden çok emindiler.

Prenseslerini öldürerek Malik'in hayal kırıklığına uğratacağı insanlar.

Sonunda Driss cevap verdi. "Önerinin korkunç bir fikir olduğunu ve senin de Solstasia'nın temsil ettiği her şey adına bir yüzkarası olduğunu düşünüyorum ancak seninki gibi bir geçmişi olan birinin bunu anlayacağından şüpheliyim."

Malik oturduğu yerde donakalsa da Tunde sadece güldü. "Lütfen devam et."

"Şampiyon seçilmek bir onurdur. Tanrılarımızın yüceliğini tüm dünyanın gözleri önüne sermek için bir şanstır. Hayatımın her günü bu unvana layık olmak için eğitildim ve sen gelmiş, bu fırsatı yalnızca politik bir hamle olarak kullanmak istiyorsun."

Driss'in tonunun ciddiyeti şaşırtıcıydı. Çocuk tüm homurdanmalarına rağmen Solstasia'ya ve getirmesi gereken birliğe gerçekten inanıyordu.

"Solstasia'da herhangi bir politik hamle yapılmadığına inan-

manın oldukça naif olduğunu söylersem beni affet," dedi Tunde. "Hatta Sultan her seferinde kazananı gizlice seçiyorsa şaşırmam."

Driss'in başından aşağı kaynar sular döküldü. "Büyükannem, galibiyetini hak etmediğini mi ima ediyorsun?"

Malik, bu sözlü anlaşmazlığın fiziksele dönmesi ihtimaline karşı çıkışları aramaya başladı ancak Tunde'nin tonu rahattı, "Ne buradakilerin kazanmayı diğerlerinden daha çok ya da daha az hak ettiğini düşünüyorum ne de eski galiplerden herhangi birinin kazanmayı hak etmediğini. Ama düşünüyorum ki – hayır, biliyorum ki yarışmayı kazanıp Karina'yla evlenen kişinin, insanlara hükmetmenin üç gelişigüzel müsabakayı kazanmakla bir olmadığını anlaması gerek."

Tunde bu kez Malik'e de bakarak konuştu, "Botyeler ve Barmalar neden olası bir iç savaş riski göze alınmadan aynı etkinliğe davet edilemiyor biliyor musunuz? Ya da neden Sebbar ailesinin reisi her dört ayda bir kraliyet kasasına altı ton buğday ödemek zorunda? Birkaç düzine aile tarafından verilen her kararın tüm Sonande'yi nasıl etkilediğini anlıyor musunuz?"

Ne Driss ne de Malik cevap verdi buna. Tunde başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu Şampiyon olayı var ya? Çocuk oyuncağı. Gerçek yarışma Kapanış Töreni bittiği anda başlayacak. Benim kazanmayı önemsediğim yarışma o."

Malik, Solstasia sona erdikten sonra ne olacağına hiç kafa yormamıştı. Diğer Şampiyonlar hayatlarının geri kalanında onur nişanesi taşıyacak ve çoğu muhtemelen sarayda yüksek rütbeli pozisyonları dolduracaktı. Hatta içlerinden biri, şehirdeki en güçlü ikinci kişi olan bir sonraki kraliyet eşi olacaktı. Solstasia beş gün içinde sona erecek ancak etkileri on yıllar boyu devam edecekti.

Peki ya Malik'e ne olacaktı? Idir'in verdiği görevi yerine getirse ve bunu yakalanmadan yapsa bile, bu Adil maskaralığını uzun vadede sürdürmesinin hiçbir yolu yoktu. Ama bir kez Şampiyon'san, her zaman Şampiyon'dun. Tüm bunlardan sonra, kimsenin seni tanımadığı bir hayata geri dönmek mümkün müydü?

Peki o bunu istiyor muydu ki?

Bu konuşma sırasında Tunde'nin yüzündeki gülümseme bir kez olsun solmamıştı. Su Şampiyonu'nun dostça davranışının altında çıkarcı bir zihniyetin gizlendiği artık belliydi ve bunun farkına varmak, onun ve Malik'in önceki karşılaşmalarına farklı bir bakış açısı kazandırmıştı. Tunde kendini sevdirmek için mi Malik'e yardım etmişti? Durum öyle olsa bile, bu gece gelmeyi sırf Prenses Karina hakkında bilgi toplamak için kabul ettiği düşünüldüğünde Malik'in ondan bir farkı var mıydı?

Malik bir ağa düşmüştü, farklı görüşlerine rağmen Driss ve Tunde'nin üzerinde gezinmek için doğdukları bir ağdı bu, tıpkı birbirlerine geçerek sarayı oluşturan iplerin arasında olmaya alışkın iki örümcek gibi.

Peki onlarla karşılaştırıldığında Malik neydi? Sadece bir bütün hâlinde mideye indirilmeyi bekleyen bir sinek.

Driss'in şakağında bir damar şişti, sanki masanın üzerinden atlayıp Tunde'nin boğazına yapışacakmış gibi görünüyordu. Ama sonra omuzları düştü ve kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak geriye yaslandı.

"Bana bir içki daha getir," diye bağırdı ve Tunde memnuniyetle birer içki daha söylemek için korkunç Darajat aksanını kullandı. Malik, bileğindeki lastikle oynarken bir krizi önlendiği için minnettardı. Konuşmayı tekrar Prenses'e ve hareketlerine döndürmek için bir şans daha bulmayı umuyordu.

Ama o zamana kadar tek yapabileceği bir kadeh daha şarap içmek ve gecenin en gergin kısmının sona ermiş olması için dua etmekti.

16

Karina

Nehir Pazarı'nın sesleri geceye karışıp gitti ve Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi ancak duygu tam anlamıyla nahoş değildi. Korkunç bir hata yaptığından korkmaya başladığı anda, yıldızların aydınlattığı yemyeşil bir dünyaya girdi.

Gözünün alabildiği her yer ağaçla doluydu, etraflarındaki ağaçlar o kadar uzundu ki takımyıldızlarına dokunuyormuş gibi görünüyorlardı. Hava nemle ağırlaşmıştı ve birkaç dakika içinde Karina'nın ensesinden terler boşanmaya başladı. Ağustosböceklerinin yumuşak çığlıkları, baykuşların uğultuları ve diğer gece hayvanlarının sesleri havayı doldururken Afua onu, yarım düzine sazdan kulübenin büyük bir kamp ateşini ve insanlarla dolu kamp alanını çevrelediği geniş bir açıklığa götürdü.

Oraya hiç gitmemiş olmasına rağmen, yıllar boyu aldığı dersler Karina'nın Odjubai Çölü'nün kuzeyindeki geniş ormanları tanıması için yeterliydi. Arkwasi halkının atalarının evi.

Karina, Ziran'ın duvarlarının ötesindeki dünyayı gördüğü o anda Solstasia'yı, Diriliş Ayini'ni hatta Kerkenez'i bile unutuverdi. Derin bir nefes aldı, yüreği ağzındaydı; hava güneş ışığı ve yağmur gibi kokuyordu.

"Bu çadır kesinlikle yönetmeliğe aykırı," diye mırıldandı, parmaklarının arasında bir ebegümeci çiçeğinin sarı yapraklarını ovuştururken. Ziran'da gördüğü her şey kadar gerçek hissettiriyordu.

"Dışarısı yetkililerinizin bize verdiği alana uyuyor!" diye savunmaya geçti Afua. "İçerisi hakkında bir şey söyleyen olmadı."

"Bu bir çeşit portal mı?" Karina, açıklığın diğer ucundaki çadır eteğinden küçük bir parçası görülebilen şehri işaret etti başıyla.

"Algı sihriyle karıştırılmış bir boyut sihri." Afua göğsünü kabarttı. "Kendim tasarladım. Evden uzakta olduğunda, yanında evden bir parça getirmene yardımcı oluyor."

Karina çevrelerindeki ormanı işaret etti. "Ve tüm bunları yapmak için nkra'yı mı kullandın?"

"Nkra'yı kullanmıyorsun. Daha çok yönetiyorsun." Afua, Karina'nın şaşkın bakışları karşısında suratını buruşturdu. "Osodae'deki âlimler size daha iyi bir açıklama sunabilir. Bildiğim her şeyi bana onlar öğrettiler."

"Peki, şey ne..."

"Afua! İşte buradasın!" Karina düşüncesini tamamlayamadan, Afua'ya annesinden başkası olamayacak kadar çok benzeyen iri bir kadın arkalarından yaklaştı. "Akşam yemeği için çorbayı hazırlamama yardım et."

"Ama anne, önce bu kıza yardım etmeliyim!"

"En son birine 'yardım' ettiğinde evimi eşekarıları basmıştı."

"O tamamen bir tesadüftü! Anne, onu Prenses gönderdi..."

"O zaman bize katılıp işini yemeğimizi yedikten sonra yapabilir."

"Çok naziksiniz ama gerçekten zamanım yok..." diye lafa başladı Karina ama Afua'nın annesinin onu besleme arzusu karşısında çaresiz kaldı. Kadın onu yerleşkenin en büyük kulübesine sürükledi, içeride daha da fazla insan akşam yemeğini hazırlamak için oradan oraya koşuşturuyordu.

Afua ailesindeki herkesi hızlıca tanıştırdı: kuzenler, amcalar, teyzeler, amcaların ve teyzelerin kuzenleri, Ziran'a gelirken yolda aldıkları insanlar, daha fazla kuzen. Birkaç teyzenin eli ayağı Karina karşısında dolanırken, Afua ve daha büyük çocuklar balık, keçi eti ve haşlanmış manyok toplarıyla dolu, mis kokulu kırmızı bir çorbayı kâse kâse dağıttı.

"Bu hurma fıstığı çorbası ve beyaz toplar da fufu," diye açıkladı Afua, odadaki en yaşlı adama tenceredeki en büyük et parçasını uzatırken. "Fufu'yu çok hızlı yutma yoksa boğulursun."

Karina kâseye huzursuz bir bakış attı. Daha önce ne bir saray aşçısı tarafından yapılmamış bir şey yemişti ne de panzehrini almadan önce yemeği. Ama buradaki birinin onu zehirlemeye çalışacağını hiç sanmıyordu ve tüm şüpheleri ilk lezzetli ısırığı aldıktan sonra ortadan kayboldu. Yemekten sonra Afua'ya nkra'yı tekrar sormaya çalıştı ancak kız kavga eden bebek kuzenlerini ayırmaya gitmişti. Büyülü çadırda başka kimseyi tanımayan Karina, bir tiyatrodaki izleyiciden çok da farklı hissetmeyerek Afua'nın geniş ailesinin birbiriyle etkileşimini izledi.

Karina yakın akrabalarını hiç tanımamıştı. Tüm Alahariler ölmüştü ve babasının tarafı, annesiyle birlikte olabilmek için ailesinin ayarladığı nişanı attıktan sonra onunla iletişimi kesmişti. Burada oturup yemek yemek ve onu kendi çıkarları için manipüle etmeye ya da kullanmaya çalışmayan insanlarla konuşmak garipti.

Ama hoşuna gitmişti. Çok hoşuna gitmişti.

"Pekâlâ, döndüm!" Afua hoplaya zıplaya geldi ve Karina başını iki yana salladı. Evet, buraya üzülmek için gelmemişti. Kerkenez'i kurtarmaya gelmişti.

"Başka bir şey yapmadan önce cevaplara ihtiyacım var," dedi Karina. "Nkra nedir?"

"Dünya'nın büyük bir örümcek ağı olduğunu hayal et. Sen bu ağda bir noktasın, ben de öyle, herkes ve diğer her şey de. Hepimiz duygularımızla ve birbirimiz için yaptığımız şeylerle birbirimize bağlıyız, en iyi arkadaşın için güzel bir şey yapmak ya da kazara eşekarısı çağırmak gibi şeyler. Nkra böyle işliyor: Göremesek bile hepimizi birbirimize bağlayarak. Sihir, nkra'yı istediğin şeyi yapmak için manipüle etme yeteneğidir ama benim gibi Zawenjiler sihir yapabilen tek insanlardır."

Zawenji. Bu, Karina'nın hiç duymadığı başka bir kelimeydi ve ağzında garip bir tat bırakmıştı. "Zawenji nedir?"

Afua bir çocuğa ders veren bilge bir profesör edasıyla açıkladı. "Yüce Ana dünyamızı yarattığında, dört varlık sınıfı yarattı. Bunlardan ilki, koruyucu tanrılar olarak da bilinen elementlerdi – Güneş, Av, Hava, Toprak, Su, Ateş ve Yaşam."

"Sonra sırasıyla Gaddarları, insanları ve hayvanları yarattı." Karina en dindar kişi sayılmazdı ama o bile büyük yaratılış efsanesini bilirdi.

"Evet! Koruyucu tanrılar dünyayı şekillendirdi, Gaddarlar onlara sihirle yardım etti, insanlar toprağı işledi ve her yaratık sonsuza dek yaşadı. Herkesin Kadim Kanunlar'ı takip etmesinden memnun olan Yüce Ana, Sonande'yi kendi hâline bıraktı. Ancak o gittikten sonra çok geçmeden insanlar kıskançlaştı. İnsanlar günbegün canını dişine takıp çalışmak zorundayken, Gaddarların çok az bir çabayla ormanlar yetiştirip nehirleri bükebilmesinin haksızlık olduğunu düşündüler."

Afua bir Griot'nun şaşalı anlatım tarzından uzaktı ama uzun zamandır onu gerçekten dinleyen kimsesi olmayan bir çocuğun heyecanlı enerjisine sahipti. Bu da ona Hanane'ye büyük bir neşeyle gününün nasıl geçtiğini anlatmasını anımsattı ve Afua'ya tüm dikkatini ona verdiğini göstermek için öne doğru eğilmeye özen gösterdi. Küçük kızın gözleri parladı.

"İki insan artık dayanamayacağına karar verdi ve kendileri de sihre sahip olmak için bir komplo kurdular. Eşra'daki en yüksek dağın tepesine çıktılar ve orada yaşayan ruhu onlara sihrin sırrını anlatması için kandırdılar. Sırrı öğrendiklerinde bunu kabileleri arasında yaydılar, böylece ilk Zawenji ve Ulraji grubu oluştu."

Karina'nın vücudu gerildi. "Buradaki Ulraji, Ulraji Tel-Ra'nın Ulraji'si mi?"

Afua başıyla onayladı. "Evet, gerçi Ulraji Tel-Ra binlerce yıl sonra kuruldu. İki tür sihir vardır: somut, fiziksel dünyayı etkileyen Zawenji büyüsü ve soyut dünyayı –anıları, rüyaları, hatta ölümü– etkileyen Ulraji büyüsü. İnsanlar sihre sahip olmak için yaratılma-

dıklarından, bir kişi sadece ikisinden birini yapabilir ve sihir kullanıcıları kendilerini, ne yapabildiklerine göre adlandırırlar.

"Yüce Ana, insanların sihir çaldığını öğrendiğinde küplere bindi. Yaşam süremizi kısaltarak ve hayvanlarla konuşma yeteneğimizi alarak insanlığı cezalandırdı. Gaddarları ise bizim göremeyeceğimiz ayrı bir diyara sürerek cezalandırdı. Sihri çalan kabileyi de Sonande'nin dört bir yanına dağıttı. Şimdi sihir yapabilenler onların torunları ve her yerden geliyor olabilirler. Sonrasında Yüce Ana, Kadim Kanunlar'ı bir kez daha ihlal edersek dünyamız için üçüncü bir şans olmayacağına dair insanlığı uyararak tekrar aramızdan ayrıldı."

Afua bilekliklerden birini bileğinden çıkardı ve avucuna koydu. Metal bükülmeye başlayıp sanki canlıymış gibi Afua'nın avucunda hareket ederken Karina'nın gözleri kocaman açıldı.

"Dizilimin sihrinin nasıl tezahür edeceğine karar verir. Ay-Dizilimli bir Zawenji vücudunu iyileştirebilirken, Ay-Dizilimli bir Ulraji zihnini iyileştirebilir. Ben Yaşam-Dizilimli olduğum için bir nesnenin 'yaşamını', yani yapısını manipüle edebilirim, mesela çadın gerçek boyutlarından daha büyük olduğuna ikna etmek gibi."

Kerkenez, Toprak-Dizilimli'ydi. Aniden bahçesinin ihtişamı ve suikastçıyla savaşmak için onu kullanma biçimi anlam kazanmıştı. Ama eğer annesi bir Zawenji'yse, o zaman Karina neydi? Hava amblemine baktı. "Yani, eğer bir Zawenji olsaydım havayı kontrol edebilir miydim?"

"Evet ama sihrin olsaydı, şimdiye kadar öğrenirdin. Güçlerimizin çoğu biz çocukken gelir." Afua suratını buruşturdu. "Çok tuhaf: Ziran'a geldiğinden beri tek bir Zawenji'nin varlığını bile hissetmedim. Nadir bulunuyoruz ama normalde nkra'mız sıradan bir insanınkinden çok daha güçlü olduğundan, sihir taşıyan bir başkasının yakınlarda olduğunu hissedebiliriz. Kuyrukluyıldız seyrinde sihirli bir dalgalanma hissettiğimi sandım ama o kadar hızlı kayboldu ki emin olamadım."

Belki de bunun Bariyer'le bir ilgisi vardı. Başka bir gece olsa Karina, Afua'ya böyle bir büyüyü bozmanın yollarını bilip bilme-

diğini sorabilirdi ama birileri onun gittiğini fark etmeden önce çok az zamanı vardı.

"Bütün ailen sihir yapabiliyor mu?" diye sordu Karina, Afua'nın anlattığı hikâyeyi kavramaya çalışırken. Önünde duran kanıtlara ve Kraliçe'nin Tapınağı'nda gördüklerine rağmen, dünya hakkındaki anlayışını sadece birkaç gün içinde değiştirmek hâlâ zor geliyordu.

"Hayır ama annem huysuz olduğunda gerçek bir cadı olabilir. Ona bunu söylediğimi söyleme yoksa haftanın geri kalanında bana tuvaleti temizletir."

Afua omzunun üzerinden baktı ve annesinin ortalıkta görünmediğine emin olunca devam etti, "İlk Kabile'den gelen her insan sihir yapamaz. Ailem kocaman ama içlerindeki tek Zawenji benim." Afua'nın omuzları hafifçe düştü. "Sırrımı saklayıp destek olmaya çalışsalar da tam olarak anlamıyorlar. Diğer Zawenjilerin anladığı gibi değil."

"Son bir soru. *Aramızdan Ayrılanlar Kitabı*'nın Ulraji Tel-Ra'nın bir kaydı olduğunu söylemiştin daha önce. Ne demek istedin?"

Afua huzursuzca kıpırdandı.

"Eski zamanlarda Zawenji ve Ulraji birlikte çalışırdı. Fakat Kennoua iktidara geldiğinde, Ulraji firavunların tarafını tuttu ve liderleri de Ulraji Tel-Ra oldu. Kennoua nihayet yenildiğinde hepsi savaşta yok edildi ve o zamandan beri Sonande'de hiç Ulraji olmadı. Kitaptaki Ulraji büyüsü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama seni bilen biriyle iletişime geçirebilirim."

Afua, Karina'yı tehlikeli bir şekilde konumlanmış bir grup kayanın küçük bir muhafaza oluşturduğu, bölgenin en uzak köşesine götürdü. Karina'nın kulağa ürkütücü bir şekilde Kerkenez gibi gelen bir parçası onu geri dönmeye, diriliş ve kadim büyücülük hakkındaki tüm bu konuşmaları unutmaya teşvik ediyordu. Ama Afua'yı mağaraya kadar takip eden, annesinin kanının yerde oluşturduğu gölü unutamayan parçasıydı.

Çadırdakine benzer bir boyut büyüsüyle karşılaşmayı umuyordu ancak mağaranın iç kısmı tam olarak dışarıdan göründüğü kadardı,

bu da Karina'nın kafasını yarmaması için girerken çömelmesi gerektiği anlamına geliyordu. Tavanın ortasında Yüce Ana'nın bir resmi onlara bakıyordu. Koruyucu tanrılar onun etrafını saran bir halkada tasvir edilmişti ve başlarının üzerindeki halenin içinde yönettikleri element yer alıyordu. Onların da etraflarındaki halkada Gaddarlar yer alıyor, ardından insanlar ve daha sonra Karina'nın göz hizasında olan duvarın etrafındaki halkadaki bitkiler ve hayvanlar geliyordu.

Afua'nın başının arkasındaki ince bir rafta oyuncak bebek büyüklüğünde yedi taş heykel ve bir dizi kavanoz duruyordu. Afua raftan kırmızı tozla dolu bir tanesini çıkardı ve mağaranın ortasında yaktığı ateşe serpiştirdi. Udunu sırtından çıkarıp yavaşça yere yerleştirirken Karina kıza sorgulayıcı bir bakış attı.

"Kurutulmuş maymun kanı," dedi Afua, alevler birçok renk püskürtürken.

Karina alevden uzaklaştı. "Kurutulmuş maymun kanı. Kaç yaşındasın sen?"

"On bir."

"Ve elinin altında – ya da vazgeçtim, boş ver." Kız, kedilere şarap veriyordu; kurutulmuş maymun kanı bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı.

Afua üçüncü heykeli raftan aldı ve ateşin ortasına yerleştirdi. Karina uyarmak için bağırdı ama Afua geri çekildiğinde eli zarar görmemişti. Santrofie'nin boş taş gözleri Karina'ya bakarken Karina kendine asıl tanrının onlarla birlikte mağarada olmadığını hatırlattı.

"Tanrılarla konuşabiliyor musun?" diye fısıldadı Karina, sesi hüşuyla doluydu.

"Herkes tanrılarla konuşabilir. Asıl hüner onların karşılık vermesini sağlamakta. Ve teknik olarak, tanrılarla bağlantısı olan heykelin nkra'sına kaçak bağlanıyorum. Sol elini uzat, lütfen." Karina mecbur uzattı ve Afua elinin üzerine küçük bir kesik atıp sıktı, böylece heykelin kafasına üç damla kan düştü. Karina'nın elini alevlere doğru yaklaştırmaya çalıştı ama Karina geri çekildi.

"Sana zarar vermez. Söz veriyorum."

Karina yutkundu. Annesi onun hayatını kurtarmak için gerçek

bir suikastçıyla yüzleşebiliyorsa o da annesini kurtarmak için elini ateşin içine sokabilirdi. Karina elini Afua'ya geri uzattı, o da alıp heykelin kafasına yerleştirdi. Alevler soğuktu fakat bu, Karina'nın titremesini durdurmadı.

"Hava'nın Oğlu, Her Şeyi Doğuran Yüce Ana'nın Üçüncü Çocuğu Santrofie'ye şükürler olsun," dedi Afua, Kensiya dilinde. "Çocuğun sadece senin verebileceğin cevapları arıyor."

Heykelden sarı duman dalgaları yükselerek tepede toplandı. Hâlâ Karina'nın elini ateşe tutan Afua öne eğildi ve dumanı içine çekti. Etraflarındaki hava aniden ağırlaştı, sanki başka biri mağaraya girmiş gibiydi. Afua gözlerini açtığında başının arkasına döndüler ve geriye yalnızca sadece beyazları kaldı.

"Ne bilmek istiyorsun, çocuğum?"

Hareket eden Afua'nın ağzı olmasına rağmen çıkan ses bir adama aitti, derin ve gürleyen bir tınısı vardı. Karina çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Karina, Kerkenez'in suikastçıyla savaşan görüntüsünü aklına getirerek sordu, "Diriliş Ayini'nin gerçek olup olmadığını ve eğer öyleyse tam olarak nasıl yapıldığını bilmem gerekiyor."

"Kaybının yeri doldurulamaz bir değeri var. Bu nedenle, aradığın bilgiler de yeri doldurulamaz bir değere sahip."

Bu beklediğinden çok daha kolay olmuştu; Karina, onunla ne yapacağını bilmediği miktarda servete sahipti. "Bedelini söyle. Ne istersen öderim."

"Aradığın bilgiler de yeri doldurulamaz bir değere sahip."

Mağaranın ötesinden bağırışlar yükseldi. Afua'nın bedeni titredi ve aralarındaki ateş alçaldı. Karina'nın kalbi neredeyse duruyordu. Yeri doldurulamaz mı? Bir tanrı neyi yeri doldurulamaz sayardı ki?

Dışarıdan daha fazla bağırış geldi ve Afua o kadar şiddetli titredi ki Karina ateşin diğer tarafında durduğu yerden sarsıntılarını hissedebiliyordu. Çılgınca mağarayı taradı, ta ki udu gözüne ilişene dek. Babasının ona verdiği son hediyeydi, dünyadaki tüm hazinelerden daha değerliydi.

Yeri doldurulamazdı.

Karina bunu fark etmesiyle geriledi. Baba o udu kendi elleriyle yapmıştı, ona tellerini nasıl tıngırdatacağını öğretirken ellerini üzerine koymuştu. Ama alevler daha da alçaldı, artık yerden sadece birkaç santim yüksekteydi ve çığlıklar çılgına dönmüş gibiydi. Kendine engel olamadan Karina babasının udunu ateşe attı, alevler hırpalanmış ahşabı yutarken yüreği parçalandı. Afua'nın titremeleri azaldı ancak gözleri hâlâ beyazdı.

"Solstasia olarak adlandırdığınız festival haftası boyunca, eli yıllık kuyrukluyıldız doğrudan Ziran şehrinin üzerinden geçecek. Sadece bu süre zarfında insanlar âlemi Yıldızlarla Dolu Mekân ile aynı hizaya gelecek ve yaşamın dünyanıza geri aktarılması mümkün olacak."

Çığlıklar, şimdi metalin birbirine çarpmasıyla çıkan çınlamanın da eşlik ettiği daha coşkulu bir tona bürünmüştü.

"Kanlı ay çiçeğini nerede bulabilirim?" bağırdı Karina, dumandan öksürürken.

"Kanlı ay çiçeği sadece karanlığın ötesindeki karanlıkta büyür, olmayan tanrıların kemiklerinden güç alır. Seni oraya götürmesi için nehre güven."

"'Karanlığın ötesindeki karanlık' da nedir? Olmayan tanrılar kim?"

"Ayini hafta bitmeden önce tamamla. Sadece ve sadece o zaman kaybettiğini geri kazanabilirsin."

Afua öne sendeledi. Yangın söndü ve Afua kendine geldiğinde Karina'nın içi umutsuzlukla doldu.

"Nasıl gitti?" diye sordu kız, udun kömürleşmiş kalıntılarını görmeden önce. "Ah, hayır!"

Karina konuşamayacak kadar hissizleşmişti. Daha fazla bilmece ve saçmalık için sahip olduğu en önemli şeyden vazgeçmişti.

Ama o öfkesini toplayamadan tek bir ses geceyi böldü.

"Baskın!"

17

Malik

"Baskın!"

Tek bir kelimeyle, Dans Eden Fok yangın yerine dönmüştü. Müşterilerin yarısı mevcut tüm çıkışlardan kaçarken, diğer yarısı da tüymeden önce ilk yarının geride bıraktığı eşyaları çaldı.

Oboure'daki baskınların anıları Malik'i ele geçirdi, uzun süre önce iyileşse de asla unutulmamış yaraları hayalet ağrıyla sızladı. Ancak Ziran sınırlarında bir baskın olduğunu hiç duymamıştı. Neden burası? Neden şimdi? Onun hakkındaki gerçeği mi keşfetmişlerdi?

Ayağa fırladı. "Bu taraftan!" diye haykırdı ama ne Driss ne de Tunde kılını kıpırdattı.

"Birisi tüm bunlara sebep olmak için korkunç bir şey yapmış olmalı," dedi Tunde etraflarında patlak veren kaosu izlerken. "Muhafızlara kim olduğumuzu söylediğimizde bizi Gökyüzü Bahçesi'ne geri götüreceklerinden eminim. Sadece yapmamızı istedikleri şeyi yap, bir şey olmaz."

Tunde bunu daha önce bir baskın yaşamadığını açıkça ortaya koyan bir kesinlikle dile getirmişti ama haksız sayılmazdı. Ziran askerleri, bu aramaları yaparken Tunde veya Driss gibi zengin çocuklarını aramıyorlardı.

Ama Malik, Tunde ya da Driss değildi. O, herhangi bir nedenle herhangi bir zamanda tutuklanabilecek, askerlerin ona söylediği her şeyi yaptığı hâlde karşılaşmalarından zarar görecek türden bir insandı.

"Bu dediğin bizi tanıdıklarını varsayarsak doğru," diye karşı çıktı Malik, giderek huzursuzlanmaya ve kaşınmaya başlayarak. "Bir baskında işler kötüye gittiğinde, askerler gördüğüne saldırır. Burada güvende değiliz."

Driss gözlerini kıstı. "Sadece saklayacak bir şeyi olan biri askerlerden kaçar." Bu sözle, Tunde'nin ifadesi de bir kuşku bulutu tarafından gölgelendi.

Malik'in parmakları masaya gömüldü. Vermesi gereken tepki bu değildi. Eğer sakinleşmezse daha fazla şüphe uyandıracaktı ve ihtiyacı olan son şey Driss'in onun geçmişine bakmasıydı.

Önünde iki seçenek vardı: İsteyerek askerlerle gitmek anlamına gelse bile ya Tunde ve Driss'le baskının bitmesini bekleyecekti ya da şimdi kaçıp ona olan tüm güvenlerini kıracak ama muhtemelen bu süreçte sahte kimliğini koruyacaktı.

Kalmak en akıllıca seçimdi; şüphesiz Leila'nın yapmasını isteyeceği şey bu olurdu. Tepelerinde, Gaddarlar gergin bir şekilde uğulduyordu ve Malik onların sesini bastırmaya çalıştı. Nefes alıyordu. Andaydı. Buradaydı. Tek yapması gereken beklemekti ve iyi olacaktı.

Binanın dışından yüksek sesli bir şangırtı geldi. Malik nereye gittiğini umursamadan yerinden fırlarken Tunde'nin dur haykırışlarını duymazdan geldi.

Dans Eden Fok'un kirli konforu yerini Nehir Pazarı'nın kalabalık sokaklarına bıraktı. Malik koşarken bile bir parçası, her şeyi mahvetmeden önce geri dönmesi için çığlık atıyordu. Ancak yüzyıllardır süren zulmün halkına aşıladığı korku onu ileri itti.

Çoğu hâlâ Solstasia kıyafetlerini giyen korkmuş insanlar her yöne koşuşturuyordu. Kırılan cam sesleri havayı doldurdu; askerler birkaç fenere ok atarak sokakları eli kulağında olan kaosa tanık bırakmayacak bir karanlığa boyadı. Tecrübeleri, Malik'e merkezi alanlardan ve bariz saklanma noktalarından uzak durmayı öğretmişti, bu yüzden eğildi ve anayoldan neredeyse görünmez olan, üç bina arasında saklı bir geçit bulana kadar birkaç mühürlü dükkânın

önünden ve ara sokaktan geçti. Baskın bitene kadar orada saklanabilirse Gökyüzü Bahçesi'ne geri dönebilirdi ve...

"Nereye gittiğini sanıyorsun, evlat?"

Gözcü, bir çitanın zarafetiyle gölgelerden sıyrılırken Malik'in kulaklarına tiz bir ağıt doldu. Savaşçı pis bir bakış attı, başının üzerinde yükselen mızrağa sıkı sıkıya sarılmıştı. Malik'in tüm kasları dondu. Gözcü olmazdı. Burada olmazdı.

Gerçek bir Ziranlı bunların hepsinin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bir Solstasia Şampiyonu olduğunu açıklardı. Bir yanılsama yaratmak ya da ruh bıçağını çağırmak bile seçenekler arasındaydı. Ama Malik'in korkusu kendi iradesi olan bir yaratıktı ve onu kaçmaya zorladı.

Gözcü saniyeler içinde Malik'i yakaladı, kolunu sırtının arkasına doğru büküp onu yere çarptı. Acı Malik'in yüzüne yayıldı, Gözcü onu ayağa kaldırıp Nehir Pazarı boyunca çekiştirirken oğlanın gücü tükenmişti.

Gözcü, Malik'i bir tarafı kapalı dükkânlar ve evler, diğer tarafı uzun bir duvarla çevrili bir meydana sürükledi. Çoğu yabancı olan bir grup korkmuş insan meydanın ortasında toplanmış, Malik'in şimdiye kadar gördüğünden daha fazla Gözcü tarafından dört bir yandan kuşatılmıştı. Malik'i yakalayan kişi, sıradaki yerini almadan önce onu kabaca kalabalığın arasına attı.

"Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı bir komutan kolluğu giyen Gözcü.

Durumu anlamaya çalışırken Malik'in başı döndü. Sıradan Ziran askerlerinin yaptığı baskınlar Eşra'da yaygındı ancak Gözcüler farklıydı. Gözcüler, gece yarısı aileleri toplamak ve düşman savaşçılarına işkence ederek bilgi almak gibi halkın bilmemesi gereken görevler için ayrılmıştı. O zaman bile sadece bir ya da iki kişi olurlardı, asla böyle uluorta düzinelercesi bulunmazdı.

"Neler oluyor?" diye haykırdı cesur bir ruh ve kalabalığın tüyleri diken diken oldu. Malik, gözlerini Gözcülerin silahlarından ayıramayarak şişmekte olan yanağını kavradı. Kılıçları da kalkanları da

zırhları kadar beyazdı, baskın yeni başlamış olsa da çoktan üzerlerine kan sıçramıştı.

Gözcülerin komutanı öne çıktı. "Bu alan Alaharl Hisarı'nın emriyle ikinci bir duyuruya kadar kilit altında."

"Bizi burada tutmaya hakkınız yok!" diye bağırdı grubun önündeki bir kadın ve birkaç kişi de ona katıldı. Çığlıklar tezahürata dönüştü ve grup öne çıktı, Malik de kalabalığa kapılarak onlarla birlikte ilerledi.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye uyardı komutan ancak kalabalık ilerlemeye devam etti. Gözcüler aynı anda kılıçlarını kınlarından çıkardılar ve öfkeli insanlarla çarpışmak için koştular.

İtiraz çığlıkları yerini dehşet çığlıklarına bıraktı. Gözcüler, etten duvarlarını geçmeye çalışan herkese vurarak ve keserek bir sürü hâlinde insanların üzerine çöktü. Biri, yaşlı bir adamı saçından yakalayıp onu geriye doğru çektiğinde boynunun kırılmasıyla çıkan ses gök gürültüsü kadar kuvvetliydi. Gözcüler savaşırken bile sanki bir şeyi ya da birini arıyorlardı ve o aceleyle kalabalığı yabani ot ayıklar gibi biçiyorlardı.

Malik ileriye doğru sürünmeye çalıştı ama birisi onu geri itti ve kumla karışık kanın tadı ağzına yayıldı. Zayıf bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkarak yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkmak zorundaydı. Nadia'nın onun ayağa kalkmasına ihtiyacı vardı.

Malik bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı ancak kalabalık hızla yanından geçerken kendini tekrar yerde buldu. Vücudunun her zerresi acıyordu ama Nadia için bunu yapmak zorundaydı...

"Kalk."

Parlak kehribar gözlü bir kız Malik'in yanına çömeldi ve ona elini uzattı. Bu kaotik, bulanık dünyada, mükemmel netlikteki tek şey oydu ve kız onu ayağa kaldırırken Malik karşı koymadı. El ele baskından sıyrılarak meydandan birkaç sokak ötedeki karanlık bir kapıdan içeri girdiler.

Kız elini bıraktığı anda Malik tozlu zemine düştü. Göğsü acıyla sıkıştı, dünya bulanıklaşıp netleşirken nefesi daraldı.

"İyi misin?" diye sordu kız. Ona uzandı ve Malik ani bir hareketle geri çekildi.

Nefes almıyorsun, dedi zihninin hâlâ işleyen kısmı. *Gerçekliğe dön. Anda ol. Burada kal.*

Malik gözlerini açtı ve kendini çevresini incelemeye zorladı. Zamanın tahribatına çoktan terk edilmiş bir evdeydi, duvarları kaplayan çatlaklar ve yere dağılmış kırık dökük mobilyalar, bunun konutun gördüğü ilk baskın olmadığını düşündürüyordu. Gaddarlardan da bir iz yoktu, muhtemelen dışarıdaki kargaşadan korkup kaçmışlardı.

Kız yine de onun yanına çöktü, onda o kadar tanıdık bir şey vardı ki bu Malik'i duraklattı. Alahari Griffini işlemeli basit bir hizmetçi elbisesi giyiyordu ve ona aklını yitirmiş gibi bakarken –ki kendi de yitirmediğinden emin değildi– Malik onu hatırladı.

Bir aslanınki gibi gözler.

"Seni tanıyorum," dedi Malik zayıf bir sesle bu somut gerçeğe tutunarak.

Kızın eli başörtüsüne gitti. "Nasıl?"

"Ben..." Malik yavaşça doğruldu. Tüm vücudu ağrıyordu ve konuşmak bile bir mücadele gerektiriyordu. "...Solstasia Arifesi. Dans Eden Fok'un dışında."

"Ah. Tabii." Hizmetçi kız öne eğildi. "Sen bana çarpan çocuksun, gerçi o zaman çamurla kaplıydın."

Malik onun da kendisine çarptığını söyleyecekti ki dışarıdan gelen bir patırtı onu böldü. Sıktığı yumrukları ve kocaman açılmış gözleriyle kapıya dönen kıza şöyle bir baktı.

"Biz – ikinci kat," dedi Malik, ayağa kalkarken sendeleyerek. "Eğer eve saldırırlarsa orada saklanabiliriz."

Panik atakların en kötü yanlarından biri, ardından gelen fiziksel yorgunluktu, uzuvlarından sanki bir maraton koşmuş gibi boşalan enerjiydi. Malik hizmetçi kızın peşinden tökezledi ve kız başını tutarak durduğunda neredeyse merdivenlerin tepesindeydiler.

"Ben iyiyim," dedi kız, Malik ona yaklaşırken. Şakaklarına masaj yaparak aceleyle basamakları tırmandı. "Beni merak etme, sadece..."

Kızın ayağı elbisesinin eteğine takıldı. Yüksek bir yırtılma sesi duyuldu ve kız son saniyede kolunu beline dolayan Malik'e doğru geriye devrildi. Kız korkuluğu yakalayıp ikisini de dengelemese Malik neredeyse düşecekti. Bir saniyeliğine tüm duyularını dolduran tek şey, ikisinin de dik kalabilmek için diğerine ihtiyaç duyması ve kızdan yayılan, adını koyamadığı aşina bir kokunun Malik'in düşüncelerini karıştırmasıydı. Sonra ikisi de aşağı baktı.

Kızın elbisesinin yan tarafında açılan bir yırtmaç yukarı doğru genişleyerek kızın uzun bacaklarını meydana çıkarmıştı, geniş kalçalarını ve...

Malik'in yüzü alev alev yanmaya başladı ve başını başka yöne çevirdi. Neyse ki hizmetçinin dikkati onun üzerinde değildi.

"Sıçan sidiği!" Kız gevşek kumaş parçalarını yakaladı ve Malik'in, Nadia olsa kulaklarını örteceği bir dizi küfür saydırdı. "Yüce Ana, al şu canımı, eve böyle yürüyemem!"

"Sorun yok." Malik'in hâlâ başı dönüyordu ama yer yön duyusu öncekinden daha iyiydi. Kızın bağırışlarının Gözcüleri varlıklarından haberdar etmediğine emin olmak için kapıyı kontrol etti. "Buralarda bu sorunu çözebilecek bir şey olmalı."

Kız yırtık kumaşı topladı ve Malik onu ikinci kata kadar takip etti ki burası da aşağısı kadar harap hâldeydi. Ev üst üste yığılmış iki odadan ibaret sayılırdı, yine de sıkışık alana bir aşinalık duydu. Malik gözlerini kapasa, Nadia'nın çatlamış zeminde koştuğunu ya da büyükannesinin ona başka bir battaniye getirmesi için bağırdığını duyabilirdi. Tanımadığı bu aile, kendi ailesine şimdiye kadar Ziran'da gördüklerinden daha yakındı ve başlarına gelen korkunç kaderin düşüncesi Malik'in midesindeki kaygı düğümünü daha da sıkılaştırdı.

Hizmetçi kız yatağın kenarında otururken, Malik devrilmiş sandıkları aradığını bulana kadar didik didik etti. İğne ve ipliği kıza uzattı.

"İpin rengi tutmadığı için üzgünüm ama yırtığı bununla onarabilirsin."

Kız ona bön bön baktı. "Bunu nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

Ne tür bir hizmetçi dikmeyi bilmezdi ki? Ama zaman çok kıymetliydi ve kız elbisesinin yarısı üzerinden düşerken şehirde yürüyemeyeceği konusunda haklıydı.

"Belki ben –eğer sakıncası yoksa– müsaade eder misin?" diye kekeledi Malik, kumaşı işaret ederek. Kız başıyla onayladı ve Malik yırtık kenarları elinde topladı. Kızın bakışlarının ağırlığının farkında olan Malik önünde diz çöktü ve yırtığı onarmaya başladı. Kızın tenine dokunmamak için elinden geleni yaptı ama yakınlıkları göz önüne alındığında bu neredeyse imkânsızdı. Tenleri her temas ettiğinde Malik'in midesi kasılarak garip bir şekilde kıpırdanmasına neden oldu. İşaret, Malik'in göğsünde çılgınlar gibi bir ileri bir geri hareket ediyordu.

"Bir asilsin ama nasıl dikiş dikilir biliyor musun?" diye sordu kız. Sesi alçak ve rahatlatıcıydı, bir hikâyenin başlamak üzere olduğunu duyuran bir davulun sabit ritminden farklı değildi.

Malik'in dudağının köşesi seğirdi. "Sen de hizmetçisin ama bilmiyor musun?"

Kız sadece güldü. Malik, başını yerden kaldırmadan ona kaçamak bir bakış attı ve gözleri buluştuğu anda hemen bakışlarını indirdi. Akraba olmadığı kadınlarla deneyimi neredeyse sıfırdı ve olanlar da anlatılamayacak kadar aşağılayıcıydı. Öncesinde yaşadığı panik atağın hissettirdiği kadar utanç verici görünmediğini umuyordu.

Malik'in parmakları hızlı çalışıyor, ailesi tarlalarda çalışırken onların kıyafetlerini onararak geçirdiği yıllardan edindiği kas hafızasıyla dikişler atıyordu. Baskının sesleri sanki oradan uzak bir yerde oluyormuş gibi boğuktu ve düşünceleri geride bıraktığı oğlanlara kaydı. Driss ve Tunde muhtemelen Gökyüzü Bahçesi'ne geri dönmüşlerdi; Malik, kaybolması şüphe uyandırmadan önce çok geçmeden geri dönmek zorundaydı.

Kız tekrar yüzünü buruşturarak şakaklarına masaj yaptı ve Malik başını kaldırdı. "Başın mı ağrıyor?"

"Her zaman."

"Deve tüyünü denedin mi?"

Yağmur. Bu kız böyle kokuyordu işte. Yağmur ve Malik'in Oboure'dan ayrıldığından beri görmediği diğer yeşil, toprağa ait şeyler gibi. Bu çorak arazinin ortasında bu kadar yeşil bir yeri nerede bulmuştu?

Malik devam etti, "Başının etrafına bir deve tüyü örgüsü sarmak acıyı yatıştıracaktır."

"Deve tüyü mü?" Kız bir kaşını kaldırdı.

"Ciddiyim. Büyükbabam bunu yapmaya başlayana kadar berbat migren ağrıları çekerdi."

Malik durdu, çok fazla bilgi verdiği için sessizce kendini azarladı. Hakiki bir soylu aile gerçek şifacıları karşılayabilir ve hastalıklarıyla başa çıkmak için taşralı yöntemlerine güvenmek zorunda kalmazdı.

"Deve tüyü," diye düşündü kız. "Yani hem dikiş dikebiliyorsun hem tıbbi tavsiye veriyorsun. Tam olarak kimsin sen?"

"Burada olmaması gereken biri," diye cevapladı Malik. Şimdi neredeyse yırtığın tepesine ulaşmıştı ve kızın parmak uçlarının hemen altındaki canlı kahverengi tenini düşünmemeye çalışıyordu. "Peki sen?"

"Burada olmaması gereken biri."

Hizmetçi kız, sanki dünya sırf o üzerinde yürüsün diye yaratılmışçasına rahat bir özgüvenle hareket ediyordu. Adını öğrenmek için baş döndürücü bir arzuyla dolsa da Malik, sorduğu takdirde kızın gerçek bir isim vermeyeceğini hissetti.

Bunun yerine başka bir soru sordu, "Neden orada bana yardım ettin?"

Kız hafifçe kıpırdandı ve Malik'in parmakları bir kez daha kalçasını sıyırıp geçti. Yüzü kızardı ama kız umursamamış gibi görünüyordu. "Yakın zamanda, tanıdığım biri yaralandı ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Ben... bir daha asla birinin canı yanarken öylece durup hiçbir şey yapmamak istemiyorum."

Malik o kadar yakındaydı ki, kız nefes alırken omuzlarının düzenli bir şekilde yükselip alçalışını görebiliyordu. Aralarındaki bu tuhaf büyüyü bozmayacak ne söyleyebileceğinden emin değildi.

"Diyelim ki," dedi kız ve Malik onun kendisiyle konuştuğundan emin olamadı, "sevdiğin birinin yardımına ihtiyacı var ama ona yardım etmek senden nefret edeceği bir şey yapman anlamına geliyor... Yine de bunu yapar mıydın?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

"Seni hiç affetmeyecek olsa bile mi?"

"Beni hiç affetmeyecek olsa bile. Hayatı boyunca benden nefret edecek olsa bile." Yırtığın tamamen kapanmasına sadece birkaç santim kalmıştı. Malik, iki parça arasındaki boşluğu kapamaya odaklandı. "Bence her şey sevdiğin insanları korumaya değer."

Parmak ucunda kan biriktiğinde Malik keskin bir acıyla sarsıldı. Daha önce hiç eline iğne batırmamıştı, özellikle de bu kadar kolay bir işte. Malik parmağını ağzına götürdü ve yarayı emdi. Gözleri yine hizmetçi kızın gözlerine kaydı.

"Neden titriyorsun?" diye fısıldadı kız. Titriyor muydu? Fark etmemişti. Bir kez olsun, Malik'in zihnindeki kargaşa sessizleşmişti. Burada, tanımadığı bu kızlayken dünya... sessizdi. Onun dünyası hiç sessiz olmamıştı.

Malik bir şey söylemeye başladı ama kız pencereye döndü.

"Şunu duyuyor musun?"

Malik dinlemek için duraksadı. "Ben bir şey duymuyorum."

"Aynen öyle. Sanırım baskın bitti."

Sessizliğin hâkim olduğu bir dünyaya adım attılar, yaşanan katliamın tek belirtisi etrafa savrulmuş eşyalar ve paramparça olmuş pencerelerdi. Malik ve hizmetçi kız, sandıkları kadar yalnız olmadıklarını gösteren herhangi bir ses için kulak kabartarak kalıntıların arasından dikkatlice geçti. Gaddarlar bile geri dönmüştü. Malik'i normalden daha uzak bir mesafeden takip ettiler ve kız ne zaman bilinçsizce onlardan tarafa baksa tısladılar.

İkili, çadırların neredeyse beşte birinin bir şekilde yırtıldığı veya yerinden edildiği Nehir Pazarı'nın kenarından ilerledi. Sersemlemiş çocuklar kaybolan aileleri için ağlayarak etrafta dolanırken baskından sağ salim kaçanlar onlar geçerken gözlerinde korkuyla geri çekiliyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu hizmetçi kız, etraflarındaki katliamı kocaman gözlerle incelerken.

"Nasıl mı? Bir Gözcü'yle kim savaşır?" diye mırıldandı Malik. Eşra'da kötü olarak algılanan herhangi bir davranış bir baskını tetikliyordu; saraya yapılan ödemelerde gecikmek ya da bir askere ters bakmak gibi basit bir şey için biri kolaylıkla bir baskının hedefi hâline gelebilirdi. Tüm Eşralılar, ister haklı ister haksız yere olsun, boyuna dayanan bir kılıcın aynı hissettirdiğini doğuştan bilirdi.

Ancak bu, başta neden Gözcülerin konuşlandırıldığını hâlâ açıklamıyordu. Garip bir şeyler dönüyordu ve Malik'in içindeki korku ona bunun ne olduğunu bilmek istemediğini söyledi. "Ziran'ın yoksullara, yabancılara ve karşılık veremeyecek kadar güçsüz olanlara yaptığı muamele bu işte."

"Bu... Saraya geri dönmeliyim." Kızın kehribar rengi gözleri öfkeyle parladı.

Ancak o zaman Malik, Alahari Hisarı'nda yaşayan birinden Prenses Karina hakkında daha fazla bilgi edinmek için hayati bir fırsatı kaçırdığını fark etti. Belki de Şampiyonlardan biri olduğunu açıklarsa ona yardım etmek isterdi.

O daha bir şey soramadan kız lafını ağzına tıktı, "Bilmecelerle aran iyi midir?"

"Oldukça."

"'Karanlığın ötesindeki karanlığı' ve 'olmayan tanrıları' duyduğunda aklına ne geliyor?"

Böyle bir zamanda endişelenmek için tuhaf bir konu gibi görünüyordu bu. Malik kırık bir cam yığınının etrafından dolandı ve düşündü. "İlk bölümden emin değilim ama ikincisi, gerçekten ilahî

olmasa da insanların ibadet ettiği bir şey ya da biri gibi geliyor kulağa."

"İlahi olmasa da insanların ibadet ettiği biri..." Kızın gözleri parladı. "Kennoua firavunları gibi mi?"

Malik omuz silkti. Kennoua hakkında çok az şey biliyordu.

Jehiza Meydanı'nı çevreleyen çarşılardan birine girdiklerinde, bir tabakhaneye benzeyen dükkânın dışında duran büyük bir grup insanın yanından geçtiler. Konuşmaları yüksek ve müstehcendi; birkaç mahalle ötede neler olduğunu ya bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı.

"Ablam sarayda çalışıyor ve Kerkenez'in öldüğünü söylüyor. Ölümünü kendi gözleriyle gördüğünü söyledi."

Hizmetçi kız dondu ve gruba doğru yöneldi.

"Kızının yaptığını duydum," dedi gerçek dişlerden çok altın dişi olan bir adam. "Kerkenez'in geçmişte iktidara nasıl geldiğini biliyorsunuz: Kendi akrabalarını öldürerek. Taht sırasında onun önünde olan herkesin aynı anda ölmesi fazlaca hesaba kitaba uygun."

"Haissa Sarahel hakkında böyle konuşma!" Yaşlı bir adam ellerini önlüğünün önüne silerek dükkândan çıktı. "O bizim kraliçemiz ve saygımızı hak ediyor."

Yarım düzine asker diğer uçtan çarşıya girdi ve Malik yanağının içini ısırdı. Geldikleri yöne doğru çekildi, parmakları bileğinin etrafındaki lastiğe uzandı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Malik ama kız onu duymazdan geldi ve sarhoş gruba doğru ilerledi. Etrafındaki hava tehlikeli bir enerjiyle çatırdıyordu.

"Sen kimsin ki bana ne diyeceğimi söylüyorsun?" diye çıkıştı Prenses Karina'yı cinayetle suçlayan adam.

"Kendinden utanmalısın. Haissa Sarahel, kendisi henüz bir çocukken tahta geçti ve o zamandan beri bize lütuf ve bilgelikle hükmetti. Kaydettiğimiz gelişmelerin tek sebebi o."

"Eğer bizi bu kadar önemsiyorsa Açılış Töreni'nde neredeydi? O kaltak öldü."

"Bunu bilmiyorsun!"

"Bana yalancı mı diyorsun?"

Sonrasında bir hareketlenme ve silahlanma telaşı sardı havayı. Askerler giderek yaklaşıyordu ve her şey kaosa dönüşmeden önce birileri bir şeyler yapmak zorundaydı ama Malik ne yapabilirdi?

"HERKES DURSUN!"

Herkes durdu.

Kız bir tezgâhın üzerine atlayıp kalabalığın dikkatini yalnızca sesiyle çekerken Malik'in ağzı bir karış açıldı.

"Kendinize bir bakın! Yetişkin insanlar okul çocukları gibi kavga ediyor!" diye bağırdı. "Haissa Sarahel iyi."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye kükredi kalabalıktan bir ses. Malik, hizmetçiden uzaklaşırken kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. Gözleri bir aslanınki gibi olsun ya da olmasın, bu kız ölmeye değmezdi.

Nefes nefese kalmış gergin bir sessizlik çöktü. Hizmetçi kız başörtüsünü çıkardı.

Prenses Karina gözü kara bir bakışla insanları incelerken, ay ışığı rengindeki kalın gümüşi bukleleri sırtından aşağı döküldü.

"Ben, Karina Zeinab Alahari, bu gece hem annemin kızı hem de gelecekteki sultanınız olarak Alahari Hisarı'nın sizi terk etmediğine yemin ediyorum."

Malik'in Prenses Karina hakkında duyduğu tüm hikâyeler, önünde duran gerçekliğin karşısında sönük kalıyordu. Rüzgâr küçük sokakta ıslık çalarken kalabalığa hükmeden parlak gözleriyle, tıpkı yüzyıllar boyu Odjubai'yi yöneten kraliçelere benziyordu.

Ve sırtı Malik'e dönüktü.

Dikkatleri Prenses'e kilitlendiğinden kalabalığın içinde hiç kimse İşaret'in Malik'in elinde bir bıçağa dönüştüğünü fark etmedi. Parmakları hançerin kabzasının etrafında sıkıca sarılmış bir şekilde kolunu geriye kaldırdı. Nadia'nın çığlıkları kulaklarında çınlarken Dul'un Parmakları'nda hissettiği öfke içinde patladı.

Tek bir vuruş. Hayatını sonlandırmak için tek gereken buydu.

"Bu kaos ve şiddet – Ziran bu duruma düşmemeli," diye bağırdı Karina. "Atalarımız Îravunu ilk anlaşmazlıkta birbirimize düşman olalım diye yenmedi. Ziran, kim olduklarına veya nereden geldiklerine bakılmaksızın tüm insanlar için bir sığınak olabilir ancak yalnızca birlikte durduğumuzda, ayrı değil!"

Kalabalık mırıldandı ve Malik şimdi kaç kişinin onları kuşattığını fark etti. Ya Prenses'i öldürdüğü için dayak yerse? Idir yine de Nadia'yı serbest bırakır mıydı?

Kısacık bir saniye için, Malik'in kararlılığı sarsıldı ve ruh bıçağı elinde titredi.

Ve bu bir saniyede, bir taş havada süzülerek Karina'yı alnının tam ortasından vurdu. Boğuk bir haykırışla kızın bedeni gözlerinin önünde yere düştü.

KAKTÜS TEAM

18

Karina

Karina kafasına çarpan taşı görmese de hissetti, acısı migrenlerinden çok da farklı değildi. Hatırladığı son şey, gece gözlü çocuğu çılgınca aradığıydı ama o gitmişti, öfkeli kalabalığın ve dövüşerek onun tarafına doğru koşan askerlerin arasında kaybolmuştu. Muhafızlar saniyeler içinde ona ulaştı ve onu kollarına alıp götürürlerken, Karina sakinleştirmek için elinden gelenin en iyisini yaptığı insanlara son bir bakış attı. Yüzleri öfkeyle çarpılmıştı ve o ya da başka birinin söyleyebileceği hiçbir şey hiddetlerini yatıştıramazdı.

Ancak bunu bilmesine rağmen Karina, bunun sultan olmaya değer olup olmadığını ölçen bir tür sınav olduğu hissini üzerinden atamadı. Ve başarısız olmuştu. Alahari Hisarı'na kadar zihninde yankılanan düşünce buydu.

Başarısız. Başarısız. Başarısız.

Karina neyin daha fazla acı verdiğinden emin değildi: kafasına yediği taş mı yoksa pek çok insanın kendi annesini öldürdüğüne inandığı gerçeği mi.

İtibarı mükemmel denemezdi ama halkın onun sorumsuz olduğunu düşünmesi ile birini öldürebileceğini düşünmesi arasında dağlar kadar fark vardı. Suçlamayı hatırladıkça öfke ve kederin güçlü bir karışımı içini yakıyordu.

Karina bu yüzden kimliğini ifşa etmişti, riski bile bile. Geride durup bu yalanın kontrolden çıkmasına izin veremezdi.

Ancak gerçekten de kafasına gelen taşı beklemiyordu. Muhafızlar onu kurtarmadan önce hatırladığı son şey, elbisesini tamir eden çocuğun kargaşadan sıvışmasıydı. Güvenli bir şekilde eve —onun için ev neresiyse oraya— döndüğünü umdu.

Yıldırım gibi keskin bir çatırtı Karina'yı düşüncelerinden sıyırdı. Stadyumun merkezinde iki wakama savaşçısı sopalarını çarpıştırıyor ve elli bin kişi kükrercesine bağırarak onları destekliyordu. Solstasia'nın üçüncü gününün sabahıydı, Hava Günü'ydü ve Karina konseyle birlikte wakama turnuvasını izlerken özel locasında oturuyordu. Şampiyonlar Müsabakası en meşhur etkinlik olmasına rağmen Solstasia akla gelebilecek her türlü sanat ve spor dalındaki yüzlerce yarışmaya ev sahipliği yapıyordu. Herkes bu küçük yarışmalara katılabilirdi, bu da onların toplum tarafından oldukça sevilmesine yol açıyordu.

"Tuseshtil Wakama!" Kalabalık, geleneksel olarak wakama maçına eşlik eden, uzun fildişi boruların üflendiği ve bambu çıngırakların sallandığı tezahüratı yaptı. "Tuseshti, wakama, wakama! Tuseshti, wakama, wakama!"

Mwale Omar kocaman beyaz sakalı seğirerek Karina'ya doğru eğildi. "Tüm paramı Ateş Şampiyonu'na yatırdım, o yüzden umalım da o kazansın."

Karina kendini tebessüm etmeye zorladı. "İnsanın kendi Dizilim'ini desteklemesi önemli."

Wakama'nın kuralları aldatıcı bir şekilde basitti: iki kişi, iki sopa, on beş metre çapında tebeşirle çizilmiş bir çember. Sadece sopa sopaya veya sopa vücuda temasa izin verilen bu oyun, birisi teslim olduğunda ya da çemberden çıktığında sona eriyordu.

Şu anda önde olan kişi, Ateş Şampiyonu Dedele Botye idi. Şampiyon olarak adlandırılmadan önce turnuvaya kaydolduğu için, İkinci Müsabaka turnuvanın bitiminden hemen sonra başlayacak olmasına rağmen yarışmasına izin verilmişti. Konsey üyeleri, Dedele etkileyici bir manevrayla rakibinin üzerinden ters takla atınca tezahürat yaptı.

"Sonuçta paramın karşılığını alacağım gibi görünüyor!" diye kıkırdadı Mwale Omar ve Karina adamı iterek uzaklaştırmamak için kendini zor tuttu. Normalde wakama'yı herkesten daha çok sevmesine rağmen, baskının katliamını bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu duvarların içinde gördüğü en adaletsiz şeye tanık olmuşken, nasıl burada oturup da Ziran adaletini kutlayabilirdi?

Ve baskını emretme gücüne sahip olan insanlar onun hemen yanında oturuyordu. Karina'nın içgüdüleri ona doğrudan konseyle yüzleşmesini söylese de Komutan Hamidou'nun uyarısı zihninde çınlıyordu. Eğer gerçekten ne kadar çok şey bildiğini belli ederse hain artık ona güvenmediklerini fark edebilirdi.

"Tuseshti, wakama, wakama!" Kalabalığın coşkusu sarhoş ediciydi. "Tuseshti, wakama, wakama!"

Dedele rakibinin savunmasından yana sıçrayarak kurtulurken, o da Sadrazam Jeneba'ya doğru eğildi. "Wakama için çok güzel bir gün, değil mi?"

"Belki izleyiciler için öyledir ama bu sıcakta oynamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum." Sadrazam Jeneba henüz baskın hakkında yorum yapmamıştı ve davranışlarındaki hiçbir şey bir terslik olduğu hissini vermiyordu. Kadının boyu ancak göğsüne gelse de, Karina tepeden bakan kişinin Sadrazam olduğu hissini üstünden atamıyordu.

"Evet, tabii." Karina arkasında oturan Farid'e baktı ama Farid gözlerini kaçırdı. Baskından döndüğünden beri, muhtemelen kızın pervasızlığına öfkelendiğinden dolayı hiç huyu olmayan bir şekilde sessiz kalmıştı.

Karina sözlerini büyük bir özenle seçerek devam etti, "Bu arada, turnuvadan sonra boş zamanınız varsa Solstasia'nın geri kalanı boyunca geçerli olacak muhafız devriyelerinin üzerinden geçmek istiyorum."

"Buna hiç gerek yok, Ekselansları," dedi Sadrazam, gözlerini karşılaşmadan bir saniye olsun ayırmayarak. "Anneniz devriye rotasyonunu haftalar önce onayladı."

Bu doğru olamazdı. Kerkenez bu baskınları asla onaylamazdı. Hem eğer Solstasia'nın öncesinden beri yapılıyorlardıysa neden Karina onları hiç duymamıştı?

"Yine de onlara bir kez daha göz atmak istiyorum. Şehrin buna ihtiyacı olmayan kısımlarına baskın yaparak kaynakları boşa harcadığımıza inanıyorum." Karina gözlerini kıstı. "Nehir Pazarı gibi."

Dedele'nin rakibi onu sırtüstü yere çarparak kalabalıktan şaşkınlık nidalarının yükselmesine neden oldu. Sadrazam Jeneba nihayet tüm dikkatini Karina'ya çevirdi.

"İzninizle size bir tavsiye vereyim, Ekselansları, enerjinizi Solstasia'ya odaklasanız daha iyi olacağına inanıyorum, özellikle de Açılış Töreni'nde yaşadığımız zorluklar göz önüne alındığında. Majesteleri hasta olduğu için şehrin yönetimini meslektaşlarıma ve bana bırakabilirsiniz, malum bu konuda onlarca yıllık tecrübe sahibiyiz."

Dedele rakibini alaşağı ettiğinde etrafları haykırışlarla doldu ama Karina'nın odaklanabildiği tek haykırış kulaklarındaki öfkeydi.

Farid bir keresinde ona saraydaki her konuşmanın gül ağacı kalıgındaki bir diken yığını olduğunu söylemişti ve sonunda onun ne demek istediğini anlıyordu. Sadrazam'ın iddiasına itiraz etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu; halkın bildiği kadarıyla kraliçe sadece hastaydı ve kraliçe hasta olduğunda kontrolü konsey devralırdı.

Karina bir cevap verebilmek için mücadele ederken Sadrazam ekledi, "Bu arada, siz olduğunu iddia eden birinin Nehir Pazarı'nda görüldüğüne dair çok tuhaf bir hikâye duydum."

Karina saçlarının altına gizlenmiş olan kesiğe dokunma arzusuyla savaştı. "Gerçekten de tuhaf. Ben öyle bir şey duymadım."

"Dün tüm günü dinlenerek geçirdiğinize dair bilgilendirildiğimiz için bu hikâyenin doğru olamayacağını biliyordum. Özellikle de kimliği belirsiz bir adamla görüldüğünüze dair söylentilerin yanlış olması gerektiğini biliyordum." Sadrazam deniz yeşili kaftanındaki bir kırışıklığı düzeltti. "Pek çok insanın iyi niyetinizden şüphe etmede bu kadar hızlı davranması beni endişelendiriyor.

Kimsenin dürüstlüğünüzü sorgulamaması için elimizden gelen her şeyi yapmamızı tavsiye ederim."

Karina, Afua'nın bahsettiği sihrin bir kısmına sahip olsaydı Sadrazam'ı stadyumdan fırlatmak için kullanırdı. Utançla dolup taşıyordu ama bu duyguyu bastırdı; bütün geceyi bir adamla geçirmiş olsa bile bu ondan başka kimseyi ilgilendirmezdi.

"Tuseshtil Wakama! Tuseshti, wakama, wakama! Tuseshti, wakama, wakama!"

"Peki ya baskınlar?" Karina'nın tonu nezaket gösterisinden arınmıştı. "Şehrimizdeki en savunmasız insanlara terör estirince ne elde ediyorsunuz?"

"Çok yakın bir arkadaşım öldü." Sadrazam Jeneba sadece Karina'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuşmuştu ancak kelimeler sanki yankılanmaya devam ediyordu. "Ziran'daki her evi yerle bir etmek zorunda kalsam bile bunun sorumlusu adaletle yüzleşecek."

Şimdiye kadarki en gürültülü tezahürat stadyumu inletti. Dedele kazanmıştı ve şimdi zaferle sopasını rakibinin boynuna dayıyordu.

"Gelecekteki sultanınızın doğrudan emriyle bile baskınları durdurmayacak mısınız?"

Sadrazam Jeneba'nın gözlerindeki meydan okuma aşikârdı. "Durdurmayacağım."

Dünya sessizliğe gömüldü. İlk başta, Karina öfkesinin tüm sesleri boğduğunu düşündü ama hayır, kalabalık tam anlamıyla sessizleşmiş ve stadyumdaki tüm gözler ona dönmüştü.

Tüm bunların merkezinde, Dedele sopasıyla doğrudan Karina'ya işaret etti.

"Karina Alahari, bu ringde bir karşılaşma için size meydan okuyorum!" diye seslendi Dedele. Seyirciler heyecanlı mırıldanmalara başladı. Bir turnuva sırasında kraliyet ailesinin bir üyesine meydan okuyan bir Şampiyon mu? Bu, Solstasia için bile eşi benzeri görülmemiş bir şeydi.

Farid hemen Karina'nın yanında bitti, başını iki yana sallıyordu.

"Sadece seni kışkırtmaya çalışıyor." Gün boyunca ona söylediği ilk şeydi, bu da yalnızca Karina'nın öfkesini körükledi. "Onu görmezden gel ve devam edelim."

Dedele'nin yüzündeki kibir, Karina'nın kendisinin de birçok kez, çoğu zaman da diğer müzisyenlerle atışırken takındığı ifadeydi- çoktan kazandığından emin olan birinin bakışıydı bu. Muhtemelen bunu, Karina'yı harcamak pahasına popülerliğini artırmak için bir şans olarak görüyordu ve Karina kızı, Şampiyon olsun ya da olmasın, küstahlığı için tutuklatmayı düşündü. Annesi kesinlikle böyle bir aptallığa müsaade etmezdi.

Karina reddettiğini söyleyecekti ki Sadrazam Jeneba tarafından lafı bölündü, "Ekselansları adına reddetmeme izin verin. Listeye bir yenisini daha ekleyemeyecek kadar çok sorumlulukla baş etmesi gerekiyor zaten."

Bu da saray protokolünün bir parçasıydı, Sadrazam sık sık sultan adına konuşurdu ama Karina tokat yemiş gibi hissetti. Bu onun olmak istediği kraliçe miydi, başkalarının onu bu kadar kolay küçümsemesine izin veren bir kraliçe mi?

Halkını Açılış Töreni'nde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Baskın sırasında hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onları tekrar yüzüstü bırakmayacaktı.

Karina yüksek sesli şaşkınlık ifadelerini görmezden gelerek ayağa kalktı. "Meydan okumanı kabul ediyorum."

Seyircinin çıkardığı coşku dolu sesler kendi kalbinin çılgın ritmini boğacak kadar yüksek değildi.

On dakika sonra Karina stadyumun içinde, üzerinde bir dövüşçü tuniği ve pantolonuyla, saçları gevşek bir topuz yapılmış ve tüm mücevherleri çıkarılmış hâlde duruyordu. Hakem kuralları listelerken sedir ağacından yapılma sopayı bir elinden diğerine attı.

"Sopanızdan başka silah yok. Sopa sopaya temasa izin var. Sopa vücuda temasa da izin veriliyor. Rakibiniz teslim olduğunda ya da her iki bacağı da ringin dışına çıktığında kazanırsınız."

Dedele, gözlerinde kararlı bir parıltıyla Karina'ya baktı. Ateş Şampiyonu ondan yarım karış daha uzundu, karmaşık desenli örgüleri ensesinde topuz yapılmıştı ve kolları kaslıydı. Stadyumun diğer tarafında, Dedele'nin ailesi ve Ateş-Dizilimli topluluk onu desteklediklerini gösteren tezahüratlar atıyordu. İçinde insan olan dev aslan kuklalardan biri tribünlerin önünde ileri geri koştu ve zaten kendinden geçmiş olan kalabalığı gaza getirdi.

Karina bu karardan çoktan pişman olmuştu; bir kez daha kafasıyla değil, kalbiyle düşünmüştü. Ama Yüce Ana şahidiydi ki bugün bir kişinin daha onu küçümsemesine izin vermeyecekti. Ayrıca, bu muhtemelen katılma şansı bulabileceği tek Solstasia etkinliğiydi. Dedele onu bir güzel benzetmeden önce biraz eğlenebilirdi.

"Hazır mısınız?" diye bağırdı hakem.

"Hazırız!"

Dedele ve Karina sopalarını aynı anda yere vurdular.

Ona wakama'yı nasıl oynayacağını ilk öğreten Hanane olmuştu ve bu, Karina'nın yangından sonra yapmasına izin verilen, gerçek mücadeleye en yakın şeydi. Hanane'nin sesi kulaklarında çınlarken bacaklarını geniş bir şekilde açarak bir savunma pozisyonu aldı ve sopasını bir kılıç gibi önünde tuttu. Öyle ya da böyle, halkına ve konseyine bir Alahari'yle bu kadar kolay dalga geçilmeyeceğini gösterecekti.

Hakem boruya üfledi. "Başla!"

Dedele, Dizilim'ini simgeleyen leoparların zarafeti ve hızıyla öne atıldı. Hareketleri bir yabanarısınınkine benziyordu: Önce Karina'nın sağ omzuna bir yumruk ve ardından midesine art arda bir dizi darbe indirdi. Karina'nın beklediğinden daha hızlı hareket ediyordu ve Karina sonuncusunu algılayamadan yeni bir pozisyona geçiyordu.

Nefes nefese kalan Karina sopasıyla Dedele'nin bileğine çelme takarak kızın dengesini bozdu, bu da Karina'nın kızın arkasına geçip soluklanmasına yetti.

"Tuseshti! Wakama!" diye bağırdı kalabalık. "Tuseshti, wakama, wakama! Tuseshti, wakama, wakama!"

Maç daha yeni başlamış olmasına rağmen Karina'nın alnından ter damlıyordu. Yine de ona seslendi, "Yaptığın kabalık için kelleni almam gerekirdi."

Dedele sırıttı ve Karina'nın yan tarafına atıldı. "Gelecekteki karımla biraz kaliteli zaman geçirmek istedim ve bir insanı tanımanın nasıl savaştığını görmekten daha iyi bir yolu var mı?"

Karina güldü, sonra Dedele'nin bir sonraki darbesi bacağına isabet ettiğinde buna ânında pişman oldu. "Küstahlığına dikkat et, Şampiyon Dedele. Henüz Solstasia'yı kazanmadın."

Dedele hem ondan daha iri hem de daha ağırdı, bu elbette bir avantajdı ancak wakama'da galip gelmek için cüsse tek başına yeterli değildi. Amaç sadece rakibine zarar vermek değil, aynı zamanda onun stratejisini alt etmekti.

Wakama bir savaş oyunudur, diye fısıldadığını duydu Hanane'nin. *Savaşı her zaman daha iri olan kazanmaz.*

Karina'nın zihninde, bir kralın kalbine ihtiyaç duyması problemini çözebilecek bir fikir yeşerdi.

"Sana bir önerim var." Karina öne doğru fırladı ve sopası Dedele'ninkine yankılanan bir çatırtıyla çarptı. "Bunu daha da ilginçleştirmek için. Bu karşılaşmanın galibi, kaybedenden herhangi bir talepte bulunabilecek ve diğeri de yerine getirmeye mecbur olacak."

Elbette, her şeyi kadere bırakabilir ve Dedele'den başka birinin Solstasia'yı kazanması için dua edebilirdi.

Ya da kadere defolup gitmesini söyleyebilir ve ihtiyaç duyduğu sonucu kendi yaratabilirdi.

Karina başka bir hamleden kaçmak için eğilirken rüzgâr kulaklarında ıslık çaldı. "Peki, neredeyse kesinlikle kaybedecekken neden böyle bir şey teklif ediyorsun?" diye sordu Dedele. Karina kendine engel olamayarak kızın bu özgüvenine sırıttı; farklı koşullar altında iyi arkadaş olabilirlerdi.

"İyi bir bahsi severim. Ayrıca, sevgili gelecekteki karım, hangi gerçek Ateş-Dizilimli Şampiyon bir meydan okumadan geri durur ki?" Ateş-Dizilimliler, tüm Dizilimler arasında en cesurlarıydı ve

attığı yem tam olarak Karina'nın istediği sonucu vermişti. Dedele sopasını yukarı kaldırarak ve burnundan soluyarak geri çekildi.

"Bahsini kabul ediyorum." Bununla birlikte, yeni bir yoğunlukla öne doğru fırlayarak Karina'nın yuvarlanmasına neden oldu.

Karina, Kerkenez ya da Hanane'nin maçı nasıl idare edeceğini düşünmeye çalıştı ancak Dedele tekrar saldırdı ve Karina'nın sopasını birkaç metre uzağa uçuran bir darbe indirdi. Karina şimdi silahsız olmasına rağmen Dedele acımasızdı, tüm gücüyle saldırıyordu. Ateş Şampiyonu'nun darbeleriyle oluşan morluklar yüzünden Karina'nın derisi, başarısızlıklarının yamalı bir haritasına dönüştü. Karina sopasını almak için bir hamle yaptı ama Dedele kendininkini Karina'nın karnının aşağısına geçirerek Karina'yı beyaz halkadan yalnızca birkaç santim ötede, yerde uzanana kadar çemberin merkezinden uzaklaştırdı.

"Teslim oluyor musun?" diye bağırdı Ateş Şampiyonu.

"Tuseshti, wakama, wakama! Tuseshti, wakama, wakama!"

Karina'nın vücudunun her parçası acı içinde çığlık atıyordu. Kafasındaki yara açılmıştı, kan şimdi görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Konseyi kontrol edemiyordu.

Bir çocuk oyununu bile kazanamıyordu.

Kraliçe olarak, hatta insan olarak bile hiçbir zaman annesinin tırnağı bile olamayacaktı. Şimdi tek yapabileceği, Dedele'nin onu yenerken elini çabuk tutmasını ummaktı.

Dedele sopasını Karina'nın göğsüne vurdu ama onu çizginin üzerinden itecek kadar sert değildi. Bu maçı birkaç hamle önce bitirebilirdi; Ateş Şampiyonu sırf yapabildiği için onunla oynuyordu ve bu, Karina'nın vücuduna yayılan çürüklerden daha fazla acı veriyordu.

"Meşhur Kerkenez'in kızından daha fazlasını bekliyordum." Dedele'nin sesi, onları çevreleyen tezahüratların girdabı arasından zar zor duyuldu. "Yine de Ziran'ın gelecekteki sultanı, gücü ve becerisi olmayan başka bir işe yaramaz çöl çiçeği gibi görünüyor."

Karina'nın derinliklerinde bir şey harekete geçti.

Dedele galibiyet darbesini indirmek için sopasını savurmak üzereyken Karina ilkel bir kükremeyle kolunu kaldırdı. Dedele'nin sopası ikiye bölündüğünde stadyumda sağır edici bir çatırtı yankılandı. Kızın şaşkınlığından yararlanan Karina, yere düşmeden parçalardan birini yakaladı, sonra döndü ve düşen sopayı tekmeleyerek çemberden attı.

Konseyi, annesini, kız kardeşini ve rakibi dışındaki her şeyi unutarak saldırıya geçti. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birinin çaresizliğiyle savaştı; darbeleri öngörülemez ve belirsizdi, standart engelleme tekniklerinin işe yaraması için fazla hızlı ve fazla öfkeliydi. Savunmaya geçmek zorunda kalan ve Karina'nın ilerleyişiyle zar zor savaşan Dedele'nin yüzüne bir panik ifadesi çöktü.

Karina zarafet ve strateji olmadan, sadece darbelerini güçlendiren saf, dizginsiz bir öfkeyle hareket ediyordu. Bugün Hava Günü'ydü, onun Dizilim'inin günüydü; bugün şampiyon oydu, başka kimse değil.

Dedele, Karina'nın yarım sopası önce sol kulağına ardından midesine indiğinde uludu. Kız, Karina'nın göğsünü hedef aldı ama Karina bu darbeden sıyrıldı ve ivmesini kullanarak kızın arkasına geçti.

Bahia Kuyrukluyıldızı, Karina'nın kalp atışlarıyla eşzamanlı yanıp sönüyor gibiydi. Bir an için kendini ve stadyumu mükemmel bir netlikte gördü; hiç bilmediği bir enerji, orada toplanan her varlığı parıldayan bir ağla birbirine bağlıyordu.

Karina gökyüzüne baktı ve annesi her neredeyse onu izlediğini umdu.

Sonra sopasını Dedele'nin kafasına indirdi. Yüzüne kan akarken, Dedele geriye doğru uçtu ve wakama halkasından birkaç metre uzağa düştü.

Stadyuma afallamış bir sessizlik çöktü. Kan, kum ve ter Karina'nın görüşünü bulanıklaştırdı ancak kendini, ona bakan binlerce insanın önünde başını dik tutmaya zorladı. Sopasını konseye doğrulttu.

"Öyle görünüyor ki, Sadrazam, tam olarak nelerle başa çıkabileceğimi hafife aldınız," diye bağırdı, ağzından çıkan her kelime vücuduna yeni bir ağrı dalgası gönderirken.

Tek bir tezahürat yükseldi ve ardından onu büyük bir ses dalgası izledi. Ziran halkı, en gencinden en yaşlısına kadar dört bir yandan tezahürat yapıyordu.

Kerkenez için değil.

Hanane için de değil.

Onun için.

Karina, Dedele'nin sopasının düşen yarısını yakaladı ve savaştan eve dönen bir savaşçı gibi başının üstüne kaldırdı. Halkın gürlemesi yoğunlaştıkça, konseyin yüzlerindeki şaşkın ifade karşısında galibiyetinin tadını çıkardı.

Ziran, Alaharilere aitti. Karina'nın ciğerlerinde nefes olduğu sürece de her zaman öyle olacaktı.

Bu şehri ondan almaya çalışan herkes çok geçmeden Kerkenez'in kızının kendi pençeleri olduğunu keşfedecekti.

19

Malik

Avucunun içindeydi.

Malik neredeyse bir saat boyunca Prenses Karina'yla yalnız kalmıştı. Ona dokunacak kadar yakındı; hatta ona *dokunmuştu*, elbisesini onarırken birkaç kez tenine değmişti.

Yüce Ana, Prenses'i öldürme fırsatını ona altın tepside sunmuş ve o farkında bile olmadan bunu çöpe atmıştı.

Şimdi Malik, diğer Şampiyonlarla birlikte stadyumun kanatlarında duruyordu, hepsi de tanık oldukları şeyi sindirmeye çalışarak kanla kaplı Karina'ya bakıyordu.

"İkiniz birlikteyken de Prenses böyle miydi?" diye fısıldadı Malik, kalabalık on dakikadır süren tezahüratına devam ederken.

"Tam olarak değil." Tunde'nin sesinden hayranlık akıyor, gözleri Karina'nın her hareketini takip ediyordu.

Hakkında anlatılan hikâyeler Karina'yı sorumsuz ve tembel biri olarak resmediyordu ancak bu görüntü dün gece tanıştığı kızla, bir yabancıyı baskından kurtaran ve bir isyanı sona erdirmek için kendi hayatını riske atan kızla çelişiyordu.

Ve bu her iki kız da, hem kendi hem de Dedele'nin kanıyla kaplı şekilde stadyumdan çıkanla çelişiyordu.

Ama belki de Malik'i en çok rahatsız eden şey, Karina'nın artık sadece zihnindeki soyut bir hedeften ibaret olmamasıydı. Artık dikiş dikemediğini ve çocukluğundan beri korkunç migren ağrıları çektiğini biliyordu. Sıcak bir günde serin bir esintiyi andıran bir

gülüşü olduğunu ve bilmecelerle arasının çok kötü olduğunu bi-liyordu.

O artık bir insandı. Bir fikri öldürmek için cesaret toplamak yeterince zordu. Bir insanı öldürmek ise imkânsız görünüyordu

Nihayetinde Karina temiz bir kıyafetle stadyuma geri döndü saçları hâlâ arkadan topluydu. Malik, Baş Rahibelerin kendisine ve sahnedeki diğer Şampiyonlara işaret verdiğini fark edemeyecek kadar ona bakmakla meşguldü.

"Başla!" Tunde, Malik'i öne itti ve Malik gerçekliğe geri döndü İkinci Müsabaka'ya başlama zamanıydı.

Şampiyonlar, Karina'nın aldığından çok daha az alkış alarak stadyuma girdi. Malik'in gözleri kızınkilerle buluştu ve onu tanımasıyla kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Malik yüzünü buruşturdu; böylelikle sürpriz unsuru –sahip olduğu tek avantaj– kaybolmuştu. Karina'nın bakışları kararda ancak seyirciye dönmeden önce çabucak gülümsedi.

"Gecikme için özür dilerim. Küçük bir meseleyle uğraşıyordum," diye bağırdı ve insanlar tekrar tezahürat yaptı. Malik'in dün gece kraliyet ailesine yöneltildiğini gördüğü ağır eleştiriler gitmiş, yerini tüm şehrin gözlerinin önünde kendini kanıtlamış bir kız için duyulan saf hayranlık almıştı.

Karina lafına devam etti, "Öğle yemeği için ayrılmadan önce İkinci Müsabaka'nın kurallarını açıklamanın zamanı geldi!"

Karina ellerini çırptı ve iki hizmetçi büyük bir ahşap kutuyu stadyumun merkezine taşıdı.

"Büyükannem Bahia'nın kapana kısılmış tanrıları serbest bırakma arayışı sırasında, Dokuz Başlı Ceylan Yabissi'nin bölgesinden geçmesi gerekti. Büyükannem geçmek için izin istediğinde Yabissi ona şöyle dedi, 'Yıldızların kendi isimlerini unuttuğunu ve güneşin ayla buluşmak için geriye doğru eğildiğini görecek kadar uzun yaşadım. Ama tüm yaşamım boyunca, aynı anda dokuz kafama birden neşe getiren bir şey görmedim. Benim için bunu gerçekleştir, ben de sana istediğin izni bahşedeyim.' Ve böylece, Büyükannem

Bahia şarkı söylemeye başlamış. Denilene göre sesi o kadar güzelmiş ki Yabissi'nin dokuz kafasının hepsi mutluluktan ağlamış ve Ceylan ona efsanevi mızrağının kabzasını oluşturması için değerli boynuzlarından birini vermiş.

"Bu yüzden, Şampiyonlar, İkinci Müsabaka için görevliniz Yabissi'nin Büyükannem Bahia'dan istediğini yerine getirmektir – neşe veren bir performans sergileyin. Bu geceliğine Ziran'ın tamamı Yabissi; siz dokuz kafa yerine elli bin tanesini eğlendirmelisiniz. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyoruz!" diye bağırdı Şampiyonlar. Malik zorlukla yutkundu, bu müsabakanın gittiği yönden şimdiden nefret etmeye başlamıştı.

Karina, Driss'in kutuya yaklaşmasını istedi. "Lütfen içine uzan ve bir nesne al."

Driss söyleneni yaptı ve yakutlarla kaplı altın kabzası olan güzel, kıvrımlı bir takoba* çıkardı. Şampiyonların her biri teker teker kutudan bir eşya aldı. Bazıları muhteşemdi, ay ışığı gibi parıldayan gümüş bir ayna gibi; diğerleri ise Tunde'nin ekmek sepeti gibi tamamen sıradandı.

Malik sıranın en sonundaydı ve kutuya ulaştığında tereddüt etti –ya içeride daha fazla kılıç varsa ve parmaklarını koparırlarsa?– ve gözlerini kapatıp elini içeri soktu. Sert bir şeye, süngerimsi bir şeye, birbirine yapıştırılmış bir kürk topuna benzeyen bir şeye dokundu, ta ki rahatlatıcı ve yumuşak bir şey hissedene kadar. Malik elini çıkardığında eski çantasına benzer, nakışlarının rengi solmuş, düz bir deri çanta tutuyordu. Kalabalık tezahürat bile yapmadı ve yüzü utançla kızardı.

Malik acınası eşyasıyla tekrar hizaya girdiğinde Karina konuştu, "Günbatımında burada yeniden toplanacağız. Mevcut sıralamaya göre, her biriniz çektiğiniz eşyayı kullanarak bir performans sergi-

* Takoba veya takouba, Afrika'nın Sahel bölgesinde ve Tuareg, Hausa, Fulani gibi etnik gruplar arasında kullanılan ve genellikle yaklaşık bir metre uzunluğundaki bir tür paladır. –çn

leyeceksiniz. Yanınıza ihtiyacınız olan başka eşyalar da alabilirsiniz, ancak sahnedeki tek kişi siz olmalısınız. İzleyiciler en çok hangi performansları sevdikleri konusunda oy kullanacaklar ve beş kişiden en düşük oy alan ikisi yarışmadan elenecek."

Dedele alışılmadık bir şekilde sessizdi, yenilgisinden sonra omuzları düşmüştü. Karşılaşma sırasında Malik, Karina'yla konuştuklarını görmüştü ve şimdi Ateş Şampiyonu'nu bu kadar perişan hâle getirmek için aralarında tam olarak ne geçtiğini merak ediyordu.

"Hepinize iyi şanslar diliyorum," diye bağırdı Karina. Malik diğerleriyle birlikte sahneden uzaklaşırken, kana boyanmış bir yüzle dik dik ona bakan kehribar rengi gözleri aklından çıkarmaya çalıştı.

Malik daha önce seyirci karşısında hiçbir şey yapmamıştı, tabii bir defasında büyükannesinin onu çocukken bir kuzu kostümü giymeye zorlayıp arkadaşları için dans ettirmesi sayılmazsa. Kız kardeşlerinden ve birkaç yaşlı çiftlik hayvanından daha büyük bir kitleye hiç hikâye anlatmamıştı. Şimdi elli bin kişinin önünde performans sergilemesi ve insanları onu yarışmadan çıkarmamaya ikna edecek kadar muhteşem bir şey yapması mı gerekiyordu yani?

"Bunu yapamayacağım," diye sızlandı Malik, yüzünü elleriyle kapayarak.

"Bu tutumla tabii yapamazsın!" dedi Tunde. Su Şampiyonu, *Dünyadaki Tüm Bilgelik* etiketli bir su kabağını inceledi, ardından homurdanarak onu bir köşeye attı. "Bu insanların tamamen işe yaramaz olmayan bir şeyleri var mı?"

İkinci Müsabaka'nın duyurulmasından sonra, ne hikmettir ki Gökyüzü Bahçesi'nin hemen dışında Şampiyonların performanslarını planlamalarına yardımcı olmaya fazlasıyla istekli olan tüccarlarla dolu bir pazar ortaya çıkıvermişti – tabii uygun bir ücret karşılığında. Tunde ve Malik, son bir saatlerini onlara yararlı olabilecek şeyler için tezgâhları taramakla geçirmişti. Khalil öncesinde pazara uğrayıp sadece "soyguncu akbabalar" diye mırıldanarak somurtmuştu. Dedele'yi wakama yaralarına baktırmaya gittiğinden

beri kimse görmemişti ve ikisi de Driss'in nereye kaybolduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu.

Tunde devam etti, "Allen, çocukken seni teyzelerine ve amcalarına hava atmak için bir yeteneğe yönelmeye zorlamadı mı? Benimki balafon'du*; muhtemelen o lanet enstrümanı uykumda bile çalabilirdim."

Çadır direklerinden birine yaslanan Leila sohbete dahil oldu, "Bazılarımızın ailesinin para harcamak için balafon'dan daha önemli şeyleri vardı."

Leila, Idir hakkındaki araştırmasında bir çıkmaza girmişti ve kötü ruh hâli bunun bariz bir göstergesiydi. Malik de gece yarısı Gökyüzü Bahçesi'ne açıklayamadığı yaralarla dönerek bu duruma hiç yardımcı olmamıştı; hem kız kardeşi hem de Yaşam Rahibesi onu bu yüzden bir güzel paylamıştı. Farid de muhtemelen Driss ve Tunde'yle yaşadıkları küçük talihsizlik yüzünden konağın etrafında konuşlanmış muhafızların sayısını artırmıştı. Ondaki de şans işte.

Belki de Tunde'nin varlığı iyi bir şeydi çünkü bu Malik'in, Leila halihazırda üzgünken bir de Karina'yı öldürmek için başka bir şansı nasıl mahvettiğini henüz açıklamak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Ancak kız kardeşinin öfkesinden korkması, Malik'in dilini bağlayan tek şey değildi. Baskını tartışmak, Karina'nın saçlarının yağmura benzer tatlı kokusunu ve parmaklarının altındaki teninin yumuşaklığını hatırlamak anlamına da gelecekti. Bu, onu öldürmek hayatının en kolay kararı olmalıyken Karina ona sırtını döndüğünde neden tereddüt ettiğini merak etmek anlamına gelecekti.

Şimdi bile, bunu hatırlayınca içi utanç ve iğrenmeyle dolup taştı. Bunlar kötü düşüncelerdi. Tehlikeli düşünceler. Tereddüt etmişti çünkü mantık sahibi her insan başka bir insanı öldürmeden önce tereddüt ederdi. Tüm olay bundan ibaretti.

Tunde, Leila'nın mesafeli tavrına hoş bir gülümsemeyle karşılık

* Balafon, Batı Afrika müziğinde yer alan ve rezonatör olarak içi boş su kabaklarının kullanıldığı büyük bir ksilofon türüdür. –*çn*

verdi. "O zaman siz ikiniz şanslıymışsınız. Balafon çalmayı öğrenmeye zorlanmak, en büyük düşmanım için bile asla dilemeyeceğim bir işkence türüdür." Eline, besbelli bir tür dansçı için tasarlanmış süslü bir başlık aldı. "Adil, bunu takıp dans et ve hayranlarından para toplamak için de çantayı kullan. Bunu beklemeyeceklerdir."

Leila'nın kaşları daha da çatıldı. "Kabalığımı bağışla ama kardeşime yardım etmek için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum."

Malik de aynı şeyi merak ediyordu. Tunde alışılmadık derecede yardımcı olmuş, orada bir Müsabaka olması durumunda ona ait tapınakların her birinin iç düzenlerini bile öğretmişti. Ancak zengin insanlar o işten bir çıkarları yoksa hiçbir şey yapmazdı. Tunde yüzünde düşünceli bir ifadeyle başlığı yerine koydu.

"Dün gece Adil'e de söylediğim gibi, sevgili Prensesimizle olan geçmişim ve yönetime karşı olan ilgisizliğim göz önüne alındığında, Solstasia'yı kazanma gibi bir arzum yok. Ancak kazanmasını kendimden bile daha az istediğim tek kişi, ne yazık ki kazanma olasılığı en yüksek kişi olan Driss."

Malik onu tanıdığından beri ilk kez Tunde'nin gülümsemesi kaybolmuştu.

"Driss'in ailesi, tek gerçek Ziranlıların, soyları onlarınki gibi bilhia Alahari zamanına dayananlar olduğuna inanıyor. Ben doğma büyüme Ziranlıyım ama ailem Doğunehri savanasından göç ettiği için Driss'e göre, *benimki gibi bir geçmişi olan biri* buraya ait değil ve asla da olmayacak. Tahtta onun gibi bir bağnazın olması. Bunun mümkünatı yok. Bunun olmasını engellemek için elimden geleni yapacağım."

Malik, Ziran topraklarında yaşayan yabancıların durumunu iyiliyle biliyordu ancak yabancı kökenli Ziranlılar için hayatın nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Bu, şehirdeki herhangi biriyle ortak bir nokta bulmayı beklediği son yerdi ve Su Şampiyonu kaşısını tekrar kaldırıp ona baktığında aralarında yeni bir bağ kurdu.

Tunde gözlerini Malik'ten ayırmadan devam etti, "Dedektifliğe bu sabah kalkıştığı numaradan sonra daha fazla devam edeceğim

tanımıyorum ve Yüce Ana biliyor ki Khalil'in de iyi olduğu tek şey kendi kıçını öpmek. Ayrıca Adanko, Ziran'daki herkes arasından seni seçti. Driss'i tahttan uzak tutmak için en iyi şansımız sensen, öyle olsun." Ciddi bir sessizlik yaşandı, sonra Tunde'nin her zamanki gülümsemesi geri döndü. "Ayrıca, Driss pisliğin tekti ve benle kaybetmesini izlemek komik olacak."

Malik'in göğsü ısınmaya başladı. Ziran'ın yeni kralı o mu olacaktı yani? Ziran şöyle dursun, o kimsenin kralı olamazdı.

Derinden keskin bir acıyla sarsıldı – Yüce Ana yardımcısı olsun, bu hissettiği onun duyguları değil, çok gerçek, çok acı verici bir sıcaklıktı. İşaret kalbinin üzerinde dönüyor ve derisine gömülü bir köz gibi daha da sıcak bir hâl alıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Tunde elindeki lazımlığı bırakarak. Leila ona doğru endişeli bir adım attı ve Malik kendini, acı içindeyken takınabileceği en sakin ifadeyi takınmaya zorladı.

"Hemen döneceğim. Sadece... Hemen geliyorum."

Malik, Gökyüzü Bahçesi'ne doğru koştu ve konağın arkasındaki küçük tapınağa ulaşana kadar da koşmayı bırakmadı. Dairesel alanın merkezinde, Yüce Ana'nın heykelinin olduğu büyük bir sunak vardı, yüzü örtülüydü ve başı canlı beyaz kelebeklerden oluşan bir çelenkle taçlandırılmıştı. Malik, ikinci kattaki yedi dua odasına giden sarsak merdivenlerden yukarı doğru koştu ve kendini Adanko için tasarlanmış olanın içine kilitledi. Bu, gizlice izlenmeyeceğinden emin olduğu tek yerdi; tanrısına dua ederken kimse bir Şampiyon'a dokunmazdı.

İşaret genişledikçe renk benekleri Malik'in gözlerinde dans etti, göğsünden mürekkep benzeri çizgiler yayıldı. Çığlık atmaya çalıştı ama dövme ağzına ulaşarak tüm sesi kesti. Son düşüncesi Nadia'ydı, gözlerini yumdu ve İşaret'in onu tamamen yutmasına izin verdi.

Malik gözlerini tekrar açtığında geceydi. Ya da belki de Idir'in ev dediği ıssız diyarda her zaman geceydi çünkü Malik'in kendini bulduğu yer burasıydı. İşaret, normal boyutuna döndü ve Idir insan formuna bürünürken hızla tuniğinin eteğinin altına kaçtı.

"Solstasia afeshiya, Yaşam Şampiyonu Adil." Obosom, onun etrafında dönerken ellerini arkasında birleştirmişti. "Söylemeliyim ki, bu yeni isim eskisi kadar etkileyici değil."

Malik kendini dizlerinin üstüne kalkmaya zorladı, Idir ona saldırmaya kalkarsa diye içgüdüsel olarak vücudunu korumak için hareket ederken başı dönüyordu. Çevrelerindeki toprak o kadar çoraktı ki kilometrelerce ötesini görebiliyordu; Nadia'dan hiçbir iz yoktu. Malik'in kalbi sıkıştı.

"Nadia nerede?"

"Kardeşin iyi. Şimdilik. Anlaşmamızda ben üzerime düşeni yerine getirsem de sen bu konuda güçlük çekiyor gibisin." Idir, Malik'in yüzündeki şaşkın ifade karşısında burnundan güldü. "Ah, evet, baskın sırasında Prenses Karina'yla olan biten her şeyi biliyorum. Sana bir yararı olur mu bilmem ama bir suikasttan önce hedefinle bağlantı kurmanın görevi pek de kolaylaştırmadığını keşfettim."

"Onun kim olduğunu bilmiyordum." Bu sözler Malik'e bile acınası geldi. "Bilseydim, yapardım."

"O zaman öğrendiğinde neden kızı öldürmedin?" Idir'in ses tonundan hem eğlendiği hem de küçümsediği duyulabiliyordu, bu da Malik'i daha çok rahatsız etti.

"Etrafta çok fazla insan vardı. Paçayı sıyıramazdım."

Idir onun etrafında dönmeye devam ederken Malik'in eli bileğindeki lastiğe gitti. Obosom'un hareketlerinde yırtıcı bir hava vardı, sanki hangi formu aldığına bakmaksızın vücudu yılan kökenini asla unutmuyordu.

"Kendi sınırlarını kabullenmek bir bilgelik göstergesidir, çocuk," dedi ruh. "Eğer şimdi herkesi onca zahmetten kurtarmak ve görevden çekilmek istersen..."

"Prenses'in ölmesini bu kadar çok istiyorsan neden kendin yapmıyorsun?" diye çıkıştı Malik ve buna ânında pişman oldu. Birilerine patlamak onun yapacağı bir şey değildi, hele de sevdiklerine zarar verebilecek kadar güçlü birine.

Idir'in bakışları kararttı. "Şampiyon olarak üç gün geçiriyorsun

ve gelmiş benimle küçük oyun arkadaşlarından birliymişim gibi konuşuyorsun."

"Üzgünüm, demek istediğim bu değildi – Prenses neden ölmek zorunda?" Malik, Idir'in konuşulabilir biri olup olmadığından emin değildi ama denemek zorundaydı. "Bahia Alahari'nin torunlarını öldürmek nehrini daha önceki hâline geri döndürmeyecek."

"Bunu bu yüzden mi yaptığımı..." Idir başını geriye attı ve güldü. "Aptal çocuk, Bahia Alahari'den birçok nedenden dolayı nefret ediyorum ama Gonyama Nehri'ni başka yöne çevirmek onlardan biri değil."

Malik yanağının içini ısırdı. Idir'le konuşmak işe yaramazsa belki de onu Nadia'nın gitmesine izin vermeye zorlayabilirdi. Bir ruhu bile kovacak kadar korkunç bir yanılsama olmalıydı.

"Söylediğim hiçbir şeyin fikrini değiştiremeyeceğini anlıyorum," diye başladı Malik, sihrini göğsünde hareketlenirken. "Sadece dışarıda savaşılacak çok daha kötü şeyler var, seni bile endişelendirecek canavarlar."

Zihninde Malik, bir aslan kadar hiddetli ve bir gergedan kadar kuvvetli, Idir'le yüz yüze gelecek kadar güçlü bir cehennem yaratığını canlandırdı. Gıcırdayan dişleri ve kâbustan fırlamış gibi duran kanlı pençeleriyle yanılsama alçak bir hırıltıyla hayat buldu ve obosom'un yüzüne o kadar sert bir şekilde kükredi ki dünya sallandı. Ama Idir karşılık olarak yalnızca hırladı.

"Ciddi misin? Sihir dediğin bu küçük, çocukça şeyle bana hakaret etme cüretini mi gösteriyorsun?"

Obosom elini büktü ve Malik'in sihri onu içten içe boğarken köpürüp tıslayarak, çıktığı yere bir girdap şeklinde döndü. Nafile bir çabayla boğazını tuttu, orada olmayan havayı içine çekmeye çalıştı.

"Sihrini yeniden kazanmana yardım ediyorum ve sen bunu *bana* karşı kullanmaya cüret ediyorsun!" diye bağırdı Idir ve Malik'in gözü kararadı. "Siz insanlar her zaman aynı nankör küçük canavarlarsınız!"

Bir anda Malik'in sihri durdu ve nefes nefese dizlerinin üzerine düştü. Yıllarca yediği dayaklar onu yerine mıhladı. Çocukluğu, babasının bağırışlarının ardından sessizleşmesi genellikle daha kötü bir şeyin gelmek üzere olduğunu gösterirdi.

"Kız kardeşini görmek ister misin?" diye sordu ruh, sesi sinir bozucu bir şekilde sakindi.

Malik konuşamayacak kadar korkmuştu. Idir elini savurdu ve aralarındaki boşlukta gölgeler tek vücut oldu. Uzaklaştıklarında, Nadia kanlı canlı orada duruyordu, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

"Malik?"

Dünya o anda bin bir parçaya ayrılmış olabilirdi ve Malik bunun farkına bile varmazdı. Saniyeler içinde ayağa kalktı, kolları küçük kız kardeşine doğru uzandı. Tam ona ulaştığı anda kızın vücudu bir çığlıkla havaya fırladı ve gölgeler onu Idir'in açılmış ellerine bıraktı.

"Hayır!" diye çığlık attı kız, beyhude yere obosom'a karşı koyarak. "Benden uzak dur!"

"Bırak onu!" diye çığlık attı Malik. İleriye doğru fırladı ama sihri bir kez daha içine batarak yükseldi, saniyesinde onu boğmaya hazırdı.

"Belki de geçen gün yeterince açık olmadım." Idir'in pençeleri Nadia'nın boynunun yumuşak derisinde dans etti. "Sana verdiğim görevi yerine getirmezsen, bu çocuğun gırtlağını koparacağım. Ama sen, Malik? Beni hayal kırıklığına uğratırsan, yaşayacaksın. Ve hayatının geri kalan her dakikasını, onu kurtarmak tamamen senin elindeyken kız kardeşinin ölmesine izin verdiğini bilerek geçireceksin."

"Hayır!" diye çığlık attı Nadia, gözyaşları yüzünden süzülürken. "Malik, yardım et!"

"Anladın mı?" diye sordu Idir, tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Malik düşünemiyordu. Nefes alamıyordu. "Anladım."

Idir'in dudaklarında bir tebessüm oluştu, Malik hiçbir şeyden ya da kimseden daha fazla nefret etmemişti. "O zaman burada işimiz bitti. İkinci Müsabaka'da iyi şanslar, Şampiyon Adil."

Bu sefer Malik, İşaret derisini ele geçirirken karşı koymadı. Nadia'ya bakabildiği kadar bakmaya devam etti ve Gökyüzü Bahçesi'nin dua odasının sessizliğine döndükten sonra bile küçük kızın yüzündeki dehşet gözlerinin önünden silinmemişti.

Malik nihayet başını kaldırdığında, aradan saatler geçtiği mumların uzunluğundan belli oluyordu. İkinci Müsabaka'ya sadece birkaç saat kalmıştı. Kendini ayağa kalkmaya zorladı, ruh bıçağı elindeydi. Solstasia'yı unutmalıydı, Şampiyon olmayı unutmalıydı – Karina'yı bulması ve bu işi şimdi bitirmesi gerekiyordu. Nadia, Idir'in söz verdiği gibi fiziksel olarak zarar görmemiş gibi duruyordu ancak onun güvenliği konusunda obosom'a uzun süre güvenilemeyeceği açıktı.

Ancak Karina'nın peşine şimdi düşmek, Solstasia Arifesi'nde olduğu kadar aptalca bir plandı. Pervasızlığın, birini kurtarmaktansa ölümüne yol açması daha olasıydı.

Ne yapacağından emin olmayan Malik yüzünü sildi ve koruyucu tanrısına baktı. Adanko'yu görmek, babasının yarım ömür önce Malik'i hâlâ kendi gibi bir avcıya dönüştürebileceğine inandığı zamanları uyandırdı zihninde.

"Tavşan kovalayan aptalın tabağı daima boş olur," demişti babası, genç Malik'e nasıl düzgün bir tuzak kurulacağını gösterirken. "Görevimiz, tavşanı tehlike olmadığına ikna etmek değil. Görevimiz, tuzağın orada olduğunu bile bile tavşanı tuzağa düşürmek."

Malik değersiz deri çantasına baktı.

Şimdiye kadar, Karina'nın peşinden koşmaya ve kendini onun dünyasına sokmaya çalışmıştı. Ama buradaki tavşan Karina'ydı ve hedef olmaya alışkın olduğu korunaklı bir ortamın avantajına sahip olduğu sürece onu asla yakalayamayacaktı.

Ya Prenses Karina'yı kovalamak yerine ona gelmesine izin verseydi?

Malik baskına ilişkin anılarıyla mücadele etmek yerine yaşananları gözden geçirdi ve baş ağrısını düzeltmenin çeşitli yollarını tarif ederken Karina'nın kendisini mest olmuş bir şekilde dinlediği âna

gelince duraksadı. Dikkatini çekmek için gereken tek şey bir hikâyeydi.

Malik çantayı elinde çevirdi. "Uzun zaman önce, büyükanneniz veya hatta büyükannenizin büyükannesi doğmadan önce, Sırtlan şu anda elimde tuttuğumdan çok da farklı olmayan bir çantayla bir kasabadan geçiyordu."

Yanılsama hayat bulurken Malik'in etrafındaki hava ısındı ve dönmeye başladı. Kaşından ter akmasına rağmen, İkinci Müsabaka için planlar zihninde yeşerdi.

Bir Şampiyon olmanın ihtişamının dikkatini dağıtmasına gereğinden fazla izin vermişti. Dün gece bile, Karina'nın nezaket ânının onu oyalamasına izin vermişti. Ama buraya kadardı. Ziran'daki gerçek amacından daha fazla sapmayacaktı.

20

Karina

Kerkenez'in cenazesi sessiz geçmişti.

Alahari Hisarı'nın tapınağında bulunanlar sadece töreni yöneten rahibe, Karina, Farid ve konseyden ibaretti. Zamanlama da sıradışıydı: Bir gece toplanmasından ziyade güneş ışığının son saatleriydi. Ancak İkinci Müsabaka günbatımında başladığı ve rahibeler cenazeyi daha fazla erteleyemeyecekleri konusunda ısrar ettikleri için şimdi buluşulmuştu.

Karina fenerlerden saçılan ışığın titrek gölgeler düşürdüğü soğuk odada rahibelerin annesinin bedenini cenazeye hazırlamasını izlerken, zihni o sabahki wakama maçından çok uzaklardaydı. Onu öne çıkması için çağırarak hafif safran kokan bir kavanoz yoğun kıvamlı kil uzattıklarında tek kelime etmeden hareket etti.

Normalde, aile üyeleri Yıldızlarla Dolu Mekân'a olan yolculuklarında ihtiyaç duyacakları hediyeleri onlara vermek için ölen kişinin vücuduna sırayla semboller çizerdi. Ama Karina, Kerkenez'in yaşayan tek akrabası olduğu için her birini çizmek ona kalmıştı.

Karina parmaklarını sıcak kilin içine daldırarak annesinin sağ yanağına barış ve soluna ise bilgelik sembolü çizdi. Alnına sağlık sembolü, çenesine de güç. Karina, huzur sembolünü çizmeden önce durakladı. On yıl önce, Kerkenez büyük elini Karina'nın küçücük elinin üzerine kapatmış ve aynı sembolü Hanane'nin göğsüne çizebilmesi için onu havaya kaldırmıştı.

Karina, işi bittiğinde neredeyse kavanozu rahibeye fırlatıyor-

du. Farid'in dolu dolu bakan gözlerini ya da Sadrazam Jeneba'nın yanaklarından süzülen yaşları sildiğini görmemiş gibi davranarak koltuğuna geri döndü.

Bunların hiçbiri kalıcı olmadığından Karina'nın üzülmesi için de bir neden yoktu. Birkaç gün içinde o ve Kerkenez bu olayı, anne ve kızların yapması gerektiği gibi gülerek anacaklardı.

Ardından, konsey Solstasia bittiğinde Kerkenez'in hak ettiği cenaze törenini düzenleyeceğine yemin etti ve Karina sadece başıyla onaylamakla yetindi. Annesinin cesedinin yanında sadece o ve Farid kalana kadar hepsi bir bir odadan çıktı. Karina'nın yaraları acıyla zonkluyordu ama etrafındaki her şey gibi bu his de donuk ve uzaktı.

Farid, Kerkenez'in beyaz kefenine baktı. Üstüne bol gelen yas kıyafeti, çöl güneşinde çok uzun süre kalan kemikler gibi parlaktı.

"Anneni kendi annemden daha iyi tanırdım," diye fısıldadı Farid ve Karina dikkat kesildi. Farid'in rahmetli ailesinden özgür iradesiyle bahsettiği zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Tek bildiği, diplomat ve aile dostu oldukları ve Farid yedi yaşındayken bir silahlı saldırıda öldürüldükleriydi.

"Saraya vardığım gün annen bana ne dedi, biliyor musun?"

Karina başını iki yana salladı. Ailesi Farid'i, Karina doğmadan çok önce korumaları altına almıştı; Karina için Farid'siz bir Alahari Hisarı hayal bile edilemezdi.

Farid iç çekti. "Bana kaybettiğimiz insanların asla gerçekten aramızdan ayrılmadığını fakat nasıl kaldıklarını yalnızca bizim tanımlayabileceğimizi söyledi."

Karina'yı çirkin bir kıskançlık dalgası ele geçirdi. Babası ve Hanane'nin ölümünden sonra annesi onu benzer bir şekilde teselli etmemişti – ya da herhangi bir şekilde. Ölümünden sonra hissettiği reddedilme canını yakmıştı ama ardından gelen utanç daha da kötüydü. Ne tür bir evlat annesinin cenazesinde ona içerlerdi?

Farid avuçlarını gözlerine bastırdı. "Hiç bitmiyor, değil mi?" Ellerini çekti ve ona döndü. "Karina, ölebilirdin."

"Kimse wakama'dan ölmez, Farid," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "Eğer öyle bir şey olsaydı, çocukların oynamasına izin vermezdik."

"Dün gece yanında bir muhafız olmadan kaçtığında ölebilirdin!" Farid'in sesi çatlayarak taş odada yankılandı. "Zaten sevdiğim herkesi kaybettim. Seni de kaybedersem ne yaparım?"

Ellerini koyu kahverengi saçlarından geçirdi. Tüm gücüne ve statüsüne rağmen, Farid yalnızca sevdiği birçok şeyi kaybetmiş bir adamdı.

Tıpkı onun gibi.

Karina ona uzanmaya yeltendi ve ne söyleyeceğinden emin olamadan duraksadı. Yaşam Şampiyonu, o Adil denen çocuk, baskın sırasında onu çok kolay teselli etmişti; onu uzun süre düşünmek istemeyecek kadar yalanlarına kızgın olmasına rağmen onunkine benzer bir ton benimsemeye çalıştı.

"Sana söz veriyorum, yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğim." Acıya rağmen kendini sırıtmaya zorladı. "Ayrıca o kadar sinir bozucuyum ki Yıldızlarla Dolu Mekân'a vardığımda, Yüce Ana bana katlanmaktansa beni geri gönderir."

Farid'in dudakları seğirerek tebessüm eder gibi olsa da bu, hızla yerini Karina'nın çok iyi bildiği o sert muhafız ifadesine bıraktı. "Bu son derece uzak bir ihtimal. Ama her iki durumda da kendi güvenliğine gösterdiğin bu ihmalkârlık devam edemez."

"Çünkü ben son Alahari'yim. Biliyorum." *Şimdilik, son Alahari.*

"O yüzden değil." Farid durakladı, sanki söylemek istediği kelimeler ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibiydi. "Hanane öldüğü an benim de bir parçam öldü. O günden beri her saniyeyi, hâlâ önümüzde uzun yıllar olduğunu düşündüğüm o zamanlarda ne söyleyebilirdim ya da neyi farklı yapabilirdim diye merak ederek geçiriyorum. Onun sesini kafamda duymadığım bir gün bile geçmiyor, sanki... sanki..."

"...Sanki hâlâ buradaymış gibi," diye tamamladı Karina.

Farid başıyla onayladı. "Sanki hâlâ buradaymış gibi." Başını iki yana salladı ve iç çekti. "Ailemi gömdüm, Hanane'yi, babanı, anneni – beni seni de gömmek zorunda bırakma."

Bu daha önce hiç konuşmadıkları bir şeydi. Aralarında geçen o an, varlığını kabul etmeleriyle tamamen paramparça olacakmış gibi endişe verici derecede kırılgan hissettirdi.

"Seni seviyordu." Karina'nın söyleyebileceği tek şey buydu. "Belki istediğin ya da ihtiyaç duyduğun şekilde değil... ama kendince. Seni seviyordu."

Farid odadaki tüm havayı çekmiş gibi gelen derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Ve onu geri getirmek için her şeyi yapardım, bir günlüğüne bile olsa."

Farid'e Diriliş Ayini'nden bahsetme dürtüsü Karina'nın dilinin ucuna kadar geldi. Ancak sadece Farid yasaklanmış büyüyü kullanmayı kesinlikle onaylamayacağı için değil, aynı zamanda ritüeli tartışmak yüzleşemeyeceği bir düşünce silsilesine yol açacağı için kendini tuttu: Dünyanın kaybettiği onca insandan sadece birini geri getirmeye ne hakkı vardı?

Solstasia sadece bir kralla sona erecekti. Karina'nın birini ölümden geri getirmek için tek bir şansı vardı ve Kerkenez'in bedeninin cansız bir şekilde yere yığılışını izlediği saniye onun kim olacağına karar vermişti.

Ama Farid çok kırılgan göründüğü için miydi bilinmez, düşünmeden konuşuverdi, "Sanırım konseyde bir hain var."

"Ne?"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Karina pişman oldu. Komutan Hamidou'ya hainden hiç kimseye bahsetmeyeceğine söz vermişti. Ama Farid hiç kimse değildi. Farid, Farid'di. İlk kemiğini kırdığında oradaydı ve bir nota ile es arasındaki farkı zar zor ayırt edebiliyorken verdiği korkunç acemi resitallerini dinlemişti. Geriye kalan tek ailesi Farid'di.

"Komutan Hamidou, Açılış Töreni'nden sonra Kerkenez'in bahçesine erişimi olan tüm hizmetkârların cesetlerini bulduklarını söyledi," diye açıkladı. "Saldırının arkasında sarayda çalışan ve hizmetkâr programını bilen biri olmalı ya da en azından biri bu bilgiyi bunu yapan kişiye verdi."

Farid yavaşça başını yukarı aşağı salladı, kaşları çatılmıştı. "Buna inanmak istemiyorum ama mantıklı. Bu işi ben halledeceğim. Bu arada, İkinci Müsabaka'dan önce hâlâ biraz zaman var. Fırsatın varken dinlenmelisin."

Karina başını iki yana salladı. "Daha değil. Bu gece daha fazla baskın yapılmadığından emin olmak için nöbet rotasyonunu kontrol ediyorum."

"Hiç kimse geçirdiğin günden sonra uyuduğun için seni suçlayamaz," dedi Farid nazikçe ancak Karina başını iki yana salladı.

Yorgunluk Karina'nın kaslarını ele geçirse de Ziran'ı korumak için yapması gereken bu kadar çok şey varken dinlenemezdi.

Ayrıca, birkaç saat içinde gece çöktüğünde sonunda ilk kez Şampiyonlarla yüz yüze gelecekti. Öldürmek zorunda kalacağı oğlanla tanışmak için zihinsel olarak kendini hazırlaması gerekiyordu.

Karina, İkinci Müsabaka için geri döndüğünde özel locasının havası değişmişti. Saygı ışıltıları insanların gözlerini aydınlatıyordu ve o yanından geçerken hürmetle başlarını sallıyorlardı. Konsey üyeleri samimiydi ama hiçbiri onunla konuşmaya çalışmadı.

"İnsanların saygısını kazanmak için yapmam gereken tek şeyin wakama'da birinin hakkından gelmek olduğunu bilseydim bunu uzun zaman önce yapardım." Karina, Aminata'ya döndü ama hizmetçinin Karina'nın emriyle saraya geri döndüğünü hatırladı. Tartışmalarından bu yana tam bir gün bile geçmemişti ama arkadaşının rahatlatıcı varlığı olmadan onlarca yıl geçirmiş gibi hissediyordu.

Ancak onu gönderdikten sonra Aminata'dan geri gelmesini istemesinin bir yolu yoktu, bu yüzden Karina yalnızlığın içinde yarattığı girdabı görmezden geldi ve dikkatini stadyuma çevirdi. Hizmetkârlardan oluşan bir ekip kuru toprakta büyük bir sahne inşa etmişti ve şimdi kalan beş Şampiyon, tüm Ziran onlar için tezahürat yaparken ayakta dikilmiş bekliyordu.

Rahibe, Karina'nın başlaması için sinyal verdi ve Prenses bağırdı, "Solstasia afeshiyal"

"Solstasia afeshiya!" diye cevap geldi elli bin güçlü sesten.

"Güneş Solstasia'nın bu üçüncü gününde batarken, her şeyi yaratan Yüce Ana'mız adına bir kez daha toplandık! Bu gece, çocuk yaşlı, zengin fakir nefes alan herkesi Şampiyonlarımızın bizi tanrıları bile memnun edecek performanslarıyla nasıl eğlendireceğini izlemeye davet ediyorum!"

Karina kalan Şampiyonların her birini süzdü ve Adil'e diğerlerinden yarım saniye daha uzun baktı. Çok sıradan birlydi – yuvarlak bir yüzü ve daha da yuvarlak gözleri, koşacak bir yeri olmayan bir koşucuya ait bir vücudu vardı. Zavallı çocuk o kadar şiddetli titriyordu ki Karina bunu ta tribünlerden görebiliyordu.

"Şampiyonlar, hazır mısınız?" dedi.

Onlar da parmaklarını önce dudaklarına, sonra da kalplerine koydular. "Hazırız!"

"Ziran, hazır mısın?"

"Hazırız!" diye haykırdı kalabalık.

Karina'nın ellerini bir kez çırpmasıyla havada bir alkış sesi yankılandı. "O zaman başlayalım!"

Hizmetçiler Driss'in performansı için sahneyi hazırlarken, Karina kanlı ay çiçeğinin bilmecesini düşündü. Olmayan tanrılar, Adil'in önerdiği gibi firavunları ima ediyor olmalıydı ancak Karina, Afua'nın –veya Santrofie'nin ya da artık her ne ile temasa geçtilerse onun– "karanlığın ötesindeki karanlık" derken neyi kastettiğini anlayamamıştı.

Driss sahnede hâkimiyetini kurarken stadyumda alçak bir davul sesi gümbürdedi. Savaşa gider gibi giyinmişti, bir elinde kutudan çektiği takoba ve diğerinde Güneş-Dizilimli amblemiyle süslenmiş uzun ahşap bir kalkan vardı. Bronz zırhı, adına savaştığı güneş kadar parlak bir şekilde ışıldıyor ve yüzüne, göğsüne ve gövdesine çizilen işaretler avlanmakta olan bir aslanı andırıyordu.

Korkudan titreyen bir grup hizmetçi, adjule* dolu bir kafesi sah-

* Adjule ya da çalı köpeği, Sahra Çölü yakınlarında Kuzey Afrika bölgesinde yaşadığı iddia edilen köpek benzeri bir efsanevi hayvandır. –ç.n

neye taşıdı. Vahşi köpeklerin her biri fil yavrusu büyüklüğündeydi, bakır kürkleri ve kafesin çubuklarını neredeyse kemirip geçecek sivri dişleri vardı. Driss, hırlayan çalı köpeklerinin karşısında bir savaş pozisyonu alırken birçok saray mensubu iç çekti ve kıkırdadı. Driss'in lehine olan bir şey varsa, o da kesinlikle bir kral gibi görünmesiydi.

Bağırarak bir emir verdi ve hizmetçiler kafesin kilidini açıp sahneden kaçtı. Sürü çılgın bir telaşla Driss'in başına üşüştü ancak Driss ilk köpeği büyük bir hızla savuşturdu, sonra etrafında bir daire çizerek bacağını parçalamadan önce bir sonraki köpeği kılıçtan geçirdi. Driss kılıcını görülemeyecek kadar hızlı kullanarak bir düzine köpeği tek tek yenerken kalabalık cesaretlendirici tezahüratlar yağdırıyordu. Son adjule sahnede düştüğünde, izleyen herkes –gereksiz şiddet gösterisinden tiksinti duyan Karina hariç– performansa bayılmıştı. Avcının gücü ve uzmanlığı saygı duyulacak bir şeydi ancak bu, hayvanlara saygı duyularak yapılan uygun bir av değildi. Bu bir katliamdı.

Yine de tüm Şampiyonların içinde, Driss muhtemelen evlenmek için en güvenli seçimdi. Tüm saray protokollerini zaten biliyordu, ailesi oldukça varlıklıydı ve şehirde popülerdi. Aynı zamanda öldürmekten en az pişmanlık duyacağı Şampiyon'du. Öfkesi meşhurdu ve söylentilere göre bu öfke nöbetleri sırasında birçok antrenörüne zarar vermişti. Ne kadar denerse denesin, Driss'in cansız yattığı düşüncesine çok kederlenemedi Karina.

Sırada Hava Şampiyonu Khalil vardı. Driss'in kan banyosunu, kutudan çıkardığı ayna hakkında yazdığı bir şiirle takip etti ve iki satır geçmemişti ki kalabalık yuhalamaya ve alay etmeye başladı. Khalil gözyaşları içinde sahneden kaçmadan önce beş dakika dayanabildi ve Karina ona acıyarak başını iki yana salladı. Görünüşe göre, bir sonraki çağ Hava'nın olmayacaktı.

Khalil'den sonra Dedele geldi. Ateş Şampiyonu sahnenin ortasında durdu ve kutudan çıkardığı flütü tuttu. Seyirciye dönmeden önce Karina'ya bakıp şöyle dedi: "Kudretli Ziran şehrinin nazik in-

sanları. Ateş Şampiyonu'nuz olarak kalbimde büyük bir acıyla Solstasia'dan resmen çekiliyorum."

Tribünlerde Ateş-Dizilimlilerin bulunduğu kısmından öfke dolu haykırışlar yükseldi. Karina sırıtışını gizlemek için elinden geleni yaptı.

Wakama maçından sonra Dedele, Karina'nın Solstasia'dan onurlu bir şekilde ayrılma emrini kabul etmişti.

"Anlaşma, anlaşmadır ve hiç kimse Tolulope'un kızının anlaşmalarını onurlandırmadığını söyleyemez." Sesi titremedi ama gözlerindeki acı barizdi. "Sanıyorum bunun evlilik ödülüyle bir ilgisi var?"

Karina konuşmadan önce duraksadı ve sonra devam etti, "Birlikte olmak istediğim biri var ve yarışmayı bu kişi kazanmalı. Eminim anlıyorsundur."

Dedele burnundan gülerek başını iki yana salladı. "Anladığımı söyleyemem. Ama arzu ettiğiniz şeyi elde etmenize engel olmaya çalışan herkese acıyorum, Ekselansları."

Karina'nın bir parçası, Solstasia'ya bu kadar hile karıştırarak müdahale etmekten utanç duyuyordu. Ama buna değerdi çünkü şimdi sonuç ne olursa olsun, kazananın kalbini ritüel için kullanabilirdi. Ayrıca, Dedele'ye onu öldüremeyecek kadar çok saygı duyuyordu.

Dedele'nin duyurusundan sonra söyleyeceği başka bir şey yoktu, bu yüzden Tunde'nin yolundan çekilmek için sahneden aceleyle indi. Onu görünce, Karina'nın boğazına sinir bozucu bir yumru oturdu. Onunla olan ilişkisini bitirmekten pişman olmasa da daha önce sahip oldukları arkadaşlığı özlediği zamanlar vardı. Fakat ikisi de gayriresmî sessiz savaşlarından dönen kişi olamayacak kadar gururluydu, bu yüzden uzlaşacaklarını hiç düşünmüyordu.

Tunde, başının üzerine yerleştirdiği sepette üst üste dizdiği eşyaları dengelemeyi içeren oldukça akrobatik bir rutin gerçekleştirirken etkileyici bir okçuluk gösterisine başladığında Karina bir kez daha düşüncelerini Santrofie'nin bilmecesine çevirdi.

Karanlığın ötesindeki karanlık. Karanlıktan daha karanlık ne

vardı? Akşam mı? Gece yarısı mı? Bu bilmecenin neresini anlamıyordu?

"Ve son olarak, karşınızda Yaşam Şampiyonu Adil Asfour!"

Adil ayaklarını sürüye sürüye sahneye çıkarken Karina'nın sinirleri daha bozuldu. Gözleri buluştu ve Prenses ona ölümcül bir bakış attığında çocuk olduğu yerde kıvrandı. Güzel. Baskın sırasında onu aptal yerine koyduğu için bunu hak ediyordu.

"Merhaba," dedi Adil, sesi çatlayarak. Çocuğun İlk Müsabaka sırasında giydiği soylulara özgü kıyafetin aksine bu gece kıyafetleri pantolonun üzerine giydiği uzun kollu bir tunik ve belindeki bir kumaş kuşaktan oluşuyordu. Driss bir krala benziyorsa, Adil de sıradan bir hikâye anlatıcısı gibi görünüyordu. Değersiz çantasını eline alırken çocuğun gözlerinde panik vardı. "Size bir Sırtlan hikâyesi anlatacağım."

Seyirciler, Adil'in performansına olan ilgisini çoktan kaybetmişti. Sırtlan hikâyeleri o kadar yaygındı ki en yetenekli Griot kadar hünerli değilseniz, onları birilerini etkilemek için kullanmak zaman kaybıydı. Bu durumda, bir tanrıça tarafından seçilmiş olsa bile Adil'in Solstasia'yı kazanmasının hiçbir yolu yoktu, bu yüzden Karina ona yardım eden birini öldürdüğü için suçlu hissetmek zorunda kalmayacaktı en azından. Tunde'den sonra Adil, muhtemelen en az öldürmek istediği kişiydi ve bunun gerçekleşmemesini içtenlikle umuyordu.

"Ama başlamadan önce... Prenses Karina, dün gece için teşekkür etmek istiyorum. Bu... Yardımınız için gerçekten minnettarım."

Karina koltuğunda doğruldu ve fısıltılar dört bir yanını sardı. Onu baskından kurtarmasından bahsettiğini *o* biliyordu. Ancak Ziran'ın geri kalanı bilmiyordu ve kalabalık, hayal güçlerinin dizginlerini bırakırken ortamdan kahkahalar yükseldi. Karina homurdandı; önce Dedele, şimdi ise Adil – belli ki Şampiyonlar bugün onu kışkırtmak için bir çeşit anlaşma yapmıştı.

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim. Zaman zaman insanların rüyalarına girdiğim doğrudur ve seninkini süslediğime sevindim."

Şimdi seyirciler onun yerine Adil'e gülüyordu ve Karina muzaffer bir edayla kollarını göğsünde kavuşturdu. Adil aşağı bakıp bileğine bağlı bir şeyle uğraşırken yerin dibine girmeye hazır görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Sahneyi kaplayan gölgeler, sanki emrini bekliyormuşçasına öylece donakaldı.

"Uzun zaman önce, büyükanneniz veya hatta büyükannenizin büyükannesi doğmadan önce, Sırtlan bu şehirden çok da farklı olmayan bir şehre geldiğinde çölden geçiyormuş. Günlerdir seyahat ediyormuş, bu yüzden yorgun ayaklarını dinlendirebileceği ve eşeğini besleyebileceği bir yer bulduğu için minnettarmış."

Dünyanın etrafında titreştiğine dair tuhaf his Karina'ya geri döndü. Adil'in sesi sabit ve yatıştırıcıydı; stadyumun her yerinden yankılanmasına rağmen neredeyse onun yanında durduğunu, sadece onun duyabileceği bir şekilde fısıldadığını hissediyordu. Karina, içini sıcak bir his kaplarken koltuğunda kıpırdandı. İyi anlatılan hikâyelere bayılan Farid'in daha dik oturduğunu gördü göz ucuyla.

"Sırtlan, biri ona çarptığında uyumak için bir yer arıyormuş. Karşılıklı özür diledikten sonra, çantasının olmadığını fark edene kadar yürümeye devam etmiş. Sadece tek bir suçlu olabileceğini fark eden Sırtlan haklı olarak kendisine ait olanı yeniden kazanmak için hırsızın peşinden koşmuş."

Adil sahnede kâh yukarı kâh aşağı yürürken dünya onun etrafında dönüşüyor gibiydi. Karina, ahşap sahne yerine altın renkli kumları ve hayat dolu eski bir pazarı görebiliyordu neredeyse.

"Sırtlan'ın genç adamla dövüşmesini izlemek için bir kalabalık toplanmış. Karşılaşma boyunca hırsız ağlamaya devam etmiş, 'Yardım edin, yardım edin – çantamı çalmaya çalışıyor!'"

Karina birkaç kez başını iki yana salladı. Farid'in yanında oturduğunu hissedebiliyordu ama aynı zamanda kavgaya tanık olmak, çığlık çığlığa suçlamaları duymak ve hatta pazarda satılan rayihalı kakule ve tarçın kokusunu almak için etrafında itişip kakışan kalabalığı da hissedebiliyordu.

"Sonunda, ikisi meseleyi çözmek için bir yargıcın huzuruna

çıkarılmış. Ancak Sırtlan daha davasını açıklayamadan hırsız gözyaşlarına boğulmuş ve ağlamış, 'Ey bilge yargıç, annemin mezarı üzerine yemin ederim ki bu çanta ve içindeki her şey bana ait!'

"Sırtlan öfkeden deliye dönmüş. Bu kadar kolay yalan söyleyen bu inatçı genç adam da kimmiş böyle? Kendini toparlamış ve konuşmaya başlamış, 'Ey bilge ve merhametli yargıç, hayatım ve Sultan'ın hayatı, cennette uçan her kuşun ve her denizde yüzen her balığın hayatı üzerine yemin ederim ki bu çanta benimdir.'"

Adil'in sesi, hikâyeye eklediği her karakterle değişti. Tamamen büyülenmiş olan seyirciler ağzından çıkan her kelimeyle sarhoş oldu.

"Yargıç demiş ki, 'Bu çantanın gerçek sahibi bize içinde tam olarak ne olduğunu söyleyebilmelidir.'

"Bunun üzerine hırsız öne çıkıp konuşmuş, 'Yüce Ana aşkına, bu çantanın içinde dört eski çorap ve yarı kırık bir lamba, bir kütüphanenin doğu kanadı, on beş dansçı kız, bilgelerden oluşan bir ekip, som altından yapılma bir deve sürüsü, padişahı altı yıl beslemeye yetecek kadar zeytin, bir gelin annesinin düğün günündeki gözyaşları, büyükbabamın en sevdiği pelerin ve size bunun benim çantam olduğuna yemin edecek bir sürü kar beyazı güvercin dışında hiçbir şey yok!'"

Kerametlerin her biri bizzat Adil'in elindeki çantadan fırladı. Dans eden kızlar, yüzlerinde güneş ışığından daha yumuşak peçelerle ortaya çıktılar ve onları, sadece rüyadaki nesnelerin parlayabileceği şekilde parlayan güvercinler ve zenginlikler izledi. Karina bir güvercin yanından uçup gittiğinde keyifle güldü.

"Geride kalmamak için Sırtlan öne çıkmış ve demiş ki, 'Ah, ama yalan söylüyor! Bana ait olan bu çantanın içinde gerçekten bulunanlar ise şimdiye kadar aklınıza gelen her iğrenç düşünce, gümüş püsküllleri olan uçan bir halı, keçilerle dolu bir argan ağacı, o keçileri çekmeye çalışan bir çoban, en tatlı üzümlerden yapılmış dört fıçı şarap, gördüğünüz en küçük tekne, sadece bir şarkı bilen bir çocuk korosu, usta bir ayakkabıcı ve onun atölyesi, yirmi yedi bakır tabak,

asla sönmeyecek olan otuz altı mum, Yüce Ana'nın sol ayakkabısı ve bu çantanın gerçekten benim çantam olduğuna dair tüm sebepleri listeleyen deri ciltli bir kitaptır!'"

Bir senfoninin hayat bulmasını izlemek gibiydi, çantadaki her yeni öğe melodiye başka bir nota ekliyordu. Karina'nın locasının yanından bir şey kasıla kasıla yürüdü – kar gibi postuyla beyaz bir buz ayısı geçerken ona samimi bir şekilde hırladı. Çölde asla bulamayacağınız bir yaratıktı bu.

Bu sadece bir hikâye değildi – başka bir dünyaya kaçamak bir bakıştı. Adil, şarkılar yoluyla insanları hipnotize edebilen geleneksel müzisyenler gibi dinleyicileri bir tür transa sokmuş olmalıydı ve şimdi onlar da olamayacak şeyleri görüyorlardı. Karina bunun gerçek olmadığını biliyordu ama umursamadı; gözlerini bu muhteşem yanılsamayı yaratan çocuktan alamıyordu.

Performansının başlangıcında Adil'i saran tüm o gerginlik uçup gitmişti. Yarattığı her şeyin efendisi olarak kerametler arasında rahatça yürüyordu. Hikâye boyunca, aralarında birkaç metre kalana kadar Karina'nın locasına yaklaşmıştı.

"Sonunda yargıç elini kaldırmış ve demiş ki, 'Ya ikiniz benimle alay ediyorsunuz ya da bu çanta şimdiye kadar var olan en muhteşem eşya! Açın da hepimiz içinde ne olduğunu görebilelim.'"

Adil duraksadı. Seyirciler sessizleşti, dikkatleri kaosun ortasında unutulmuş olan deri çantaya yoğunlaştı.

Karina öne eğildi. Adil'in gece karası gözleri yanarak onu hem korkuttu hem de onu daha da yaklaştırdı.

"Çantanın içinde ne vardı?" diye sordu nefes nefese. Adil, kızın eline uzandı ve o da elini verdi. Çocuk, nazikçe kızın elini açıp çantasını alaşağı ederek avucuna boşaltırken Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi.

İçinden iki parça bayat ekmek, bir avuç incir ve biraz ip düştü. Tüm mucizeler geldikleri kadar çabuk ortadan kayboldu ve Adil bir kez daha tek başınaydı. Dünyanın maviliği solup gitti ama Karina bunu fark edemeyecek kadar karşısındaki çocuğa odaklanmıştı.

"Çantanın gerçek içeriği ortaya çıktığında Sırtlan sadece omuz silkmiş. 'Onlar benim kerametlerim değil. Sanırım bu onun çantası,' demiş. Ve sonra kendi yoluna gitmiş."

Adil, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerini Karina'dan ayırmadı. Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen Karina gülümsemesine karşılık verdi.

Ardından kalabalık kükredi. Yeri göğü inleten ses, diğer tüm performansların toplamda aldığı alkışlardan daha yüksekti. Jürinin, İkinci Müsabaka'yı kimin kazandığını söylemesine gerek bile kalmamıştı.

Tek bir gecede, Adil sıralamanın zirvesine atladı.

Karina'nın yüzündeki gülümseme soldu.

Onu öldürmek zorunda kalacaktı.

KAKTÜS TEAM

21

Malık

"Daha fazla uzatmadan, son turda yarışacak üç Şampiyon sırasıyla Adil Asfour! Driss Rhozali! Ve Adetunde Dlakité!"

Malik yorgunluktan yığılmaya hazırdı ancak seyircilere dönerek bir elini havaya kaldırdı, onlar da karşılığında keyifle çığlık attı. Driss'ten dalgalar hâlinde öfke yayılmasına rağmen Tunde sonucu nezaketle karşılamıştı, gözlerine geri dönmüş o hesaplayıcı bakışlarıyla o da kalabalığa el sallıyordu.

Malik, ona çevrilmiş elli bin çift gözle sahneye çıktığında korkudan donmuş ve Prenses'e teşekkür etme fikri geri teptiğinde neredeyse kaçmıştı.

Ama sonra Idir'in Nadia'nın boğazındaki pençelerini hatırlamış ve bu ona konuşma gücü vermişti. Sihrini çağırmıştı, o da her mısrayla daha da canlanan bir şarkı gibi bu çağrısına cevap vermişti. Bu süreçte güçleri hakkında çok şey öğrenmişti – ses tonunun bir yanılsamanın şeklini nasıl değiştirebileceğini, tat ve dokunma dışındaki her duyuyu nasıl taklit edebileceğini, bir hipnoz kadar canlı bir duyusal deneyimi nasıl yaratabileceğini.

Bir an için Malik kendini şehrin ona olan hayranlığına bıraktı. Seyircinin bildiği kadarıyla, yaptığı tek şey hikâyeyi çok ama çok iyi bir şekilde anlatmaktı. Buna karşı hiçbir kural yoktu.

Leila, Şampiyonların diğer aile üyeleriyle birlikte durduğu yerden, *İyi iş*, diyerek ağzını oynattı ve bu bir parça övgü diğer her şeyden daha iyi hissettirdi.

Kulise geri döndüklerinde Tunde kolunu Malik'in boynuna attı ve çenesini onun kafasına sürterek saçlarını dağıttı. "Birileri endişeli pozları kesip içinde bir cevher saklıyormuş! Bu inanılmazdı!"

Malik içgüdüsel olarak gerildi ama kendini rahatlamaya zorladı. Evet, Tunde artık arkadaştı. Arkadaş sahibi olmak böyle bir şeydi.

Tunde omzunun üzerinden seslendi. "Hey, Driss, normal insanlar kaybettiklerinde genellikle kazananı tebrik ederler."

Driss, Malik'e delici bir bakış attı. "Sahnede bizden başka kimsenin olmasına müsaade yoktu."

"Zaten yalnızdı," diye savundu Tunde, Malik geri çekilirken. "İstersen kendin kontrol et; stadyum katında başka kimse yoktu."

Malik, Driss'in performansı zihninde dıdık dıdık ettiğini görebiliyordu ve o işleri daha da kötüleştirebilecek bir sonuca varmadan önce Malik yumurtladı, "Aslında sihirdi."

Diğer iki Şampiyon ona bön bön baktı ve Malik'in kalbi sıkıştı. Aptal, çok *aptaldı*, gerçeği nasıl söylerdi, hemen bunu düzeltmek...

Tunde kahkahalara boğuldu. "Sihir! Bunu duydun mu, Driss, sen git o kadar idman yap ama yine de parıltılara ve *sihre* yenik düş. Çok komiksin, Adil."

Malik rahat bir nefes aldı. Performansının arkasında yatan gerçek, söyleyebileceği herhangi bir yalandan çok daha saçma olduğu için çok şanslıydı. Driss bir hışım çıkarken Tunde gözlerini devirdi. "Onu görmezden gel. Spot ışığını beş dakikadan fazla paylaşmak zorunda kaldığında huysuzlaşıyor. Ama cidden, harika bir iş çıkardın."

Malik, Tunde'nin yüzünde kıskançlık aradı ama o duygudan eser yoktu. Tunde'nin Karina'yla olan mazisinin, Malik şimdi üstüne basa basa Prenses'in dikkatini çekmeye çalıştığı için arkadaşlıklarını bozacağından endişe ediyordu ancak Su Şampiyonu rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Her şeyin bittiğine ve biraz uyuyabileceğimize sevindim," dedi Malik. Yarın dinlenme günleri olduğu için bu gece herkes yattıktan sonra Alahari Hisarı'nı keşfetmeyi planlıyordu.

"Uyumak mı?" Tunde abartılı bir dehşet ifadesiyle başını iki

yana salladı. "Gergin arkadaşım, uyku ikimizin de bu gece alacağı son şey. İkinci Müsabaka'dan sonra her zaman Ortanca gelir."

"Ortanca mı?"

Tunde, Malik'in sırtına bir şaplak indirdi ve yanlışlıkla İşaretçi vurarak Malik'in irkilmesine neden oldu.

"Ah, bu eğlenceli olacak."

Malik çabucak Ortanca'nın bir karnaval olduğunu öğrendi.

Her Solstasia'da, hâlâ sağ olan bir önceki Şampiyonlar tarafından, her zaman haftanın dördüncü gününde düzenlenirdi ki adı da buradan geliyordu. Bu gece yarısından Toprak Günü olan dördüncü günün gece yarısına kadar tüm saray elli yıldır görülmemiş ve bir elli yıl daha da görülmeyecek olan bir cümbüşe girişti. Ziran soyluları arasında sadece en iyilerin de iyileri davetliydi.

"Yüce Ana aşkına," diye fısıldadı Leila, onu ve Malik'i fuar alanlarına getiren tahtırevandan çıkarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir kere olsun, o ve kız kardeşi karşılarındaki manzaraya şaşkınlıkla bakarken tamamen aynı fikirdeydiler.

Bu yılki Ortanca, Mwale Omar'ın atalarının evi olan Dar Benchekroun'un arazisindeydi. Eğrilmiş gümüş iplik, kızartılmış hamurun üzerine dökülmüş bal gibi ağaçlardan sarkıyordu ve insanlar ödüllerle ve güzel bir gelecek vadeden falcılarla dolu tezgâhların başına üşüşmüşlerdi. Oyinka tepelerinde uçarken, kanatlı ceylanları uçuranların dudaklarından sevinç çığlıkları döküldü. Herkes bir kostüm giyiyordu – bazıları geleneksel, bazıları müstehcen, çoğu ise düpedüz garipti. Neyse ki bu sefer hiç kimse Şampiyon gibi giyinmemişti.

Ama tüm bunlar arasında en önemlisi, arazinin merkezindeki insan yapımı bir vahaydı. Su, yeni cilalanmış bir safir gibi parlıyor ve düzinelerce insan ortalarda yüzen bir iskelede dans ediyordu. Anıran Dingokeklerin* çektiği küçük tekneler dalgaların arasında alçalıp yükseldi. Tıpkı Chipekweler gibi, Malik orman morslarını

* Dört ayaklı, yarı balık yarı morsa benzeyen efsanevi bir yaratık –çn

da yalnızca hikâyelerde duymuştu ve vezirin onları doğal yaşam alanlarından bu kadar uzağa getirmeyi nasıl başardığını merak etti.

Bir dakika, dikkati dağılıyordu. Ortanca İnanılmazdı ve buradaydı çünkü tüm Şampiyonların olması gerekiyordu ama Karina burada değilse zaman kaybetmenin de bir anlamı yoktu.

"Hadi. Prenses her an gelebilir." Malik, Mwale Omar'ın misafirlerini karşıladığı büyük bir çadıra doğru emin adımlarla yürüdü. Bir prenses bile davet sahibini selamlamak zorundaydı, bu yüzden Karina eninde sonunda oraya gelmeliydi. Malik'in yapabileceği en iyi şey, akşam boyunca konsey üyesine yakın kalmaktı.

Leila onun uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Neyin var senin? Sabahtan beri tuhaf davranıyorsun."

Malik'in ona Idir'le olan görüşmesini anlatmasının imkânı yoktu – bu onu sadece endişelendirirdi ve Malik hâlihazırda her ikisine de yetecek kadar endişeliydi.

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledi çadıra yaklaşırken. "Unutma, Ka– Prenses'i görürsen bana haber ver."

Karina'yı öldür. Nadia'yı kurtar. Daha fazla dikkat dağıtıcı şeylerle uğraşmak yok.

Mwale Omar'ı, ellerinde dağlar kadar yiyecek tutan bir hizmetkâr ordusuyla çevrili büyük bir divanda otururken buldular. Malik ve Leila selam verdiğinde adamın yüzü parladı. "Ah, tam da görmeyi umduğum Yaşam Şampiyonul Söyle bakalım, Talafri'deki partiler bunun yarısı kadar muhteşem mi?"

Malik başını iki yana salladı. "Harika evinizde gördüğüm misafirperverliğin eşi benzeri yok."

Mwale Omar gülerken yanındakiler de ona katıldı. Malik komik bir şey mi söylemişti? Onun da mı gülmesi gerekiyordu? Her ihtimale karşı yine de güldüğünde diğerlerinin çoktan durduğunu fark etti. Yüzüne sıcak bastı.

Alt tarafı bir partiydi. Gürültülü, bunaltıcı bir tempoya kapılmış bir parti ama yine de alt tarafı bir partiydi. Idir'den kurtulduysa, bundan da kurtulabilirdi.

"Neden bu çocuğun bir içkisi yok?" Mwale Omar parmaklarını şıklattı ve bir hizmetkâr Malik'in eline tatlı kokulu bir şarap kadehi tutuşturdu. Davet sahibini geri çevirmek için fazla gergin olan Malik, bütün kupayı birkaç yudumda mideye indirdi ve Mwale Omar gümbürdeyen bir kahkahayla ayağa kalktı.

"Bu çocuk içki nasıl içilir biliyor!" Vezir onu kolundan tuttu ve fuar alanına doğru sürükledi. "Gel, kesinlikle tanışman gereken birkaç kişi var."

Malik, Leila'ya yalvaran bir bakış attı ama o çoktan saraylı birkaç kız tarafından Talafri'deki sözüm ona hayatını anlatması için esir alınmıştı. Vezir, Malik için başka bir içki istedi ve bu seferkini iki yudumda içti.

Görünüşe göre, Malik'in kesinlikle tanışması gereken kişiler saray mensuplarının hepsiydi. Hukukçular, akademisyenler, zanaatkârlar ve filozoflar ve daha nicesi Malik'in asla hatırlamayacağını bildiği bir isim karmaşasıyla ona kendilerini tanıtırken kostümlerinin saçmalığı, unvanlarının ciddiyetine ters düşüyordu. Bir adam kendisini üniversitede ideonomi bölümünün başı olarak tanıtırken leopar desenli bir pelerin, ona uyan pantolon ve şıngırdayan ayakkabılar dışında hiçbir şey giymiyordu.

Ancak henüz Karina'dan eser yoktu ve Malik başka bir kadeh şarap içerken bunu aklının bir köşesine yazdı.

"Ekselansları bu gece bize katılacak mı?" diye sordu Malik kayıtsız bir tavırla, Mwale Omar onu bir dizi tezgâha doğru yönlendirir ve saray mensuplarının yarısı onları takip ederken.

Vezir burnundan güldü. "Kim bilir? Tabii ki davet edildi ama kimse Prensesimizin nereden çıkacağını bilemez." Mwale Omar, Malik'e çapkın bir tavırla sırıttı. "Ya da kiminle olacağını."

Malik'in yüzü kızardı ve utancını üçüncü —yoksa beşinci miydi?— bir kadeh şarapla bastırdı. "Ben onu demek..."

"Utanmana gerek yok, evlat. Senin yaşlarındayken ben de tam bir avcıydım ve Gökyüzü Bahçesi'ndeyken yatağım asla soğuk ol-

mardı. Daha gizli bir eğlence biçimine ihtiyacın varsa, Ziran'daki en iyi yerleri biliyorum. Birkaçını kendim de hâlâ ziyaret ederim."

"Yani, demek istediğim, ben..." Malik bu adamın karısıyla otuz dakika önce tanışmıştı ama o burada gelmiş neredeyse hiç tanımadığı bir çocukla genelevlere gitmekten bahsediyordu. Ama Malik kendine daha cesur olacağına dair söz vermişti, bu yüzden utancını yuttu ve cevap verdi, "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Vezir kahkahalara boğuldu. "Ah, bana resmen kendi gençliğimi hatırlatıyorsun. Kendi Solstasia'mda ikinci olduğumu biliyor muydun?" Mwale Omar kıkırdadı. "Lafı açılmışken, şu yaşlı adama bir güzellik yapıp İkinci Müsabaka sırasında o muhteşem yanılsama numarasını nasıl becerdiğini söyler misin?"

Bir kez daha, Malik gerçeği söyledi. "Onu yoktan var etmek için sihir kullandım."

Ve bir kez daha, bu gerçek kahkahayla karşılandı. Kahkahaları durulduğunda Mwale Omar duman, aynalar ve kasnaklar içeren yoğun bir teoriye başladı ve Malik, bir an için dikkatinin ondan ayrılmasına minnettardı. İnsanlar inanmak istediklerine inanma eğilimindeydi ve aklı başında hiçbir insan sihre inanmazdı.

Yine de yaptığı yanılsamanın ölçeğini düşünmek damarlarına bir enerji akımı gönderdi ve Malik, o sihri bir kez daha elinde tutmak için yanıp tutuştu. Keşke ailesinin geri kalanı da orada olup bunu görseydi. Annesi çok gurur duyardı ve babası ise... Yani Malik'in yaptığı hiçbir şey babasını mutlu etmemişti ama doğru bir şey yapabildiğini kanıtlamak güzel olurdu. Ve Nadia...

Nadia...

Malik'in midesi ağzına geldi. Ortanca'nın kaosunun arasında bir yerde, saraydakiler ona yaltaklanırken Nadia'yı kurtarmayı unutmuştu.

"Affedersiniz." Malik sonunda Mwale Omar'ın kavrayışından kurtuldu ve sendeleyerek Ortanca'nın diğer ucuna ilerledi. Kaçar kaçmaz, midesinde ne var ne yok bir ağacın dibine kustu. Malik ağzını kıyafetinin koluna silerek inledi.

Nasıl olurdu da Nadia'yı bir an için bile unutmuş olabilirdi?

"...kimsenin adını bile duymadığı bir ailenin çocuğundan sonra ikinci sıradasın!"

"Belki de sadece iyidir, anne."

Malik, Driss ve Mwani Zohra'nın yaklaşan seslerini duymasıyla olduğu yerde dondu. Bu, kulak misafiri olunması gereken bir konuşma gibi durmuyordu ama gidecek başka bir yeri de yoktu.

"Ne kadar iyi olduğu umurumda değil," dedi Mwani Zohra "Sen daha iyi olmalısın."

"Kaybedersem bu o kadar utanç verici bir şey mi olurdu? İstediğimden bile emin değilim..."

Etin ete çarpma sesi havayı doldurdu ve elleri kendi başını örtmek için havaya fırlarken Malik yüzünü buruşturdu.

"Bir daha asla bu kadar bencilce bir şey söyleme." Mwani Zohra'nın sesi alçaktı ama altında yatan tehdit barizdi. "Git, bir işe yara da Prenses'i bul. Eğer rekabete Yaşam Şampiyonu lehine hile karıştırdığı yönündeki söylentiler doğruysa, zaman kaybetmeden onun gözüne girmen gerek. Neyse ki kız annesi kadar zeki değil, bu yüzden onu etkilemek zor olmamalı."

Bir çift ayak sesi uzaklaştı ve bir duraklamanın ardından öteki çift bir ayak sesi Malik'in saklandığı yere yaklaştı. Driss yanından geçerken tam zamanında doğruldu, çocuğun sol yanağı şişmiş ve kızarmıştı. Malik'in içi samimi bir acıma duygusuyla dolup taştı ve memnuniyetsiz bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını onunla paylaşırsa Driss'in nasıl tepki vereceğini merak etti. Ama Malik daha bir şey söyleyemeden Driss alayla gülümsedi.

"Sarayın gözdesi şarabın dozunu bile ayarlayamıyor. Ne kadar üzücü." Driss yanından geçip giderken Malik'in omzuna kaza olamayacak derecede sert çarptı. "Şu an için herkesin favorisi olabilirsin ama bu uzun sürmeyecek. Parlak yeni bir oyuncak bulduklarında seni de bana yaptıkları gibi bir kenara atacaklar."

Malik zihninin içinde, sağlam durdu ve Driss'in korkudan titremesine neden olan nüktedan bir karşılık verdi. Gerçekte ise Güneş

Şampiyonu gidene kadar kafasını yerden kaldırmadı. Midesindeki bulantı daha da kötüleşti. Ortanca'ya geleli, kaç, bir saat mi olmuştu? İki mi? Karina şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Onu yeterince iyi tanıyan kim...

Tunde.

Malik, Su Şampiyonu'nu elinde bir yay ve okla, düzinelerce çömleğin olduğu bir tezgâhın önünde pozisyon almışken buldu.

"Birileri bu gece epey eğleniyor," diye şakıdı Tunde, Malik'in darmadağın hâli karşısında. Okunu serbest bırakıp kaplardan birini paramparça ettiğinde içinden altın bir yumurta çıktı.

"İyi şans! Yüce Ana'nın senin için harika planları var!" dedi ahırı işleten kişi ve Malik'in jetonu o an düştü – bu Nyeni'ydi, bugün basit bir hizmetkâr kılığına girmişti. Griot'nun burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama altından iyi bir şey çıkacağını sanmıyordu. Kadın, Malik'e göz kırpıp parmağını dudaklarına götürdü ve sonra Tunde'ye ödülünü verdi.

"Tunde," dedi Malik, kasıtlı olarak kadına sırtını dönerek, "Karina'yı gördün mü?"

"İkinizin birbirinize ilk isimlerinizle hitap edecek kadar yakın olduğunuzu fark etmemiştim," diye yanıtladı Tunde, başka bir ok atmaya hazırlanırken biraz fazla lakayıt bir şekilde.

"İkinci Müsabaka sırasında olanlar için özür dilemek istiyorum. Onunla konuşmak konusunda herhangi bir tavsiyen varsa çok yardımcı olur." Tunde kıpırdamadı. Malik bunu yaparken kendini kötü hissetse de öne eğildi ve devam etti, "Onunla konuşmam sorun değil, değil mi? Yani, ikiniz artık beraber olmadığınıza göre..."

"Sorun değil," diye çıkıştı Tunde. Gözlerini kıstı ve kalan çömleklere baktı. "Neden bir oyun oynamıyoruz? Eğer o saksılardan birini vurabilirsen Prenses hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım. Ama yapamazsan bana bugün o yanılsamayı nasıl yaptığını anlatacaksın. Ve bu kez doğruyu söyleyeceksin."

Okçuluk, babasının Malik'e öğretmekte başarısız olduğu bir başka beceriydi ki zaten ilk oku yalnızca birkaç metre öteye indi-

ğinde bunu açıkça kanıtlamış oldu. Nyeni kıkırdayınca Malik kızardı. Başka bir ok alıp yerleştirdi, yay kirişini geri çekti, elinden geldiğince iyi nişan aldı... ve bu sefer de ok ayaklarının dibine düşüverdi.

Tunde muhtemelen Malik'in cevap veremeyeceği soruyu sormak için tam ağzını açmıştı ki gözleri kocaman açıldı ve reverans yaptı.

"Görünüşe göre, Şampiyon Adil hikâye anlattığı kadar iyi atış yapamıyor."

Malik'in kaşları çatıldı. Kendisi dışında çevresindeki herkesin eğildiğinin farkında olmadan başka bir ok almak için uzandı.

"Seninle konuşuyorum, Adil."

Bir dakika, bu onun adıydı. Dehşete düşmüş Malik, geriye döndüğünde Prenses Karina'nın hemen arkasında durduğunu gördü, hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Hemen eğildi, neredeyse o aceleyle Tunde'nin kafasına yayı geçiriyordu.

"Ö-ö-özür dilerim, Ekselansları!"

Karina, Tunde'yi başıyla selamladı. "İyi akşamlar, Şampiyon Adetunde."

"İyi akşamlar, Ekselansları. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz." Tunde'nin sesi sakindi ancak onunla Karina arasında buz gibi bir gerginlik vardı. Prenses bu gece, kelebek kanatlarını andıran kolları neredeyse dizlerine kadar inen, düşük omuzlu, bembeyaz, dantel bir elbise giyiyordu. Tek omzunun üzerinden zahmetsizce dökülen gümüş saçları yer yer boncuklar ve değerli taşlardan telkariyle örülüydü. Artık Karina'yı yakından gördüğü için, onu bir hizmetçiyle karıştırmak güneşi mumla karıştırmaya benziyordu.

Karina, Malik'in attığı oklara bakarak tek kaşını kaldırdı. "Bu konuda biraz yardım ister misin? Uzman değilim ama yeterince okçuluk dersi aldım."

Omurgasına ilerleyen İşaret'in son derece farkında olan Malik başıyla onayladı. Karina kollarını Malik'in kollarının etrafına sardı ve onları atış pozisyona soktu.

"Duruşunu dengeli, yayı tutan kolunu da düz tut." Kızın baş-

parmağı bileğinin içine değerken Malik'e sıcak bastı. "Yay kirişini bu şekilde sabitleme noktana geri çek."

Kız, Malik'in elini geri çektiğinde ikisinin de parmaklarındaki gerginlik yaya doğru aktı. Yağmur kokusu geri döndü ve Malik'in vücudundaki şarapla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde başını döndürdü. Kimse onu durduramadan ruh kılıcını çekip kızın boğazına saplayabilirdi. Etrafta bu kadar insan varken bunu yapmaya değer miydi?

"Hedefini kontrol et ve" –Karina başını yukarı doğru kaldırdı, nefesi Malik'in kulağında sıcaktı– "bana yalan söylememeliydin."

Okun uçmasına izin verirken Malik'in vücudundan bir sarsıntı geçti. Ok bir çömleğe çarparak düzinelerce parçaya ayrılmasına neden oldu. Tam ortasında siyah, çürümüş ve kurtçuklarla kaplı bir yumurta duruyordu. Nyeni bir yuh çekti.

"Harika atış ama kötü şans!" dedi Griot kıkırdayarak.

Malik, Karina uzaklaştıktan sonra bile dokunuşunu teninde hissedebiliyordu. "Yeni başlayanlara göre fena değil. Şimdi, Şampiyon Adil, bana yürürken eşlik etme şerefini bahşeder misin?"

"Ben..." Artık ikisi de diğerinin kim olduğunu bildiğine göre, baskın sırasında aralarında oluşan rahat hava dağılmıştı. Karina, hikâyelerde geçtiği kadar güzeldi ama leoparlar da öyleydi ve Malik, ikisiyle de yalnız kalma durumunda ne yapacağını bilemiyordu.

"Sakin ol, senin iffetine karşı bir tehdit oluşturmuyorum... sana bir defasında diz çöktürmüş olsam da," dedi Karina sıntarak. Tunde şiddetle öksürdü ve kızın sadece elbisesini onarmasına atfta bulunduğunu bilmesine rağmen sıcaklık Malik'in yüzüne hücum etti.

Söyleneni reddedemeyen Malik, Karina'nın kendisine uzattığı kola girdi ve beraber göle doğru yürüdüler. Onlar geçerken saray mensupları fısıldaştı ve Tunde de onlar hariç her yere bakarak kenara çekildi.

Malik, gözünün ucuyla Karina'ya baktığında kızın da ona baktığını gördü. Etrafta çok fazla tanık vardı, ona saldırdığı için ona saldıracak çok fazla muhafız vardı. Ama Ortanca'nın parlaklığı

yüzlerce karanlık köşeyi gizliyordu ve eğer kızı bunlardan birine götürebilirse...

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Karina.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

Malik, kızın kokusunun burnuna dolmasını engelleyebilmeyi dileyerek başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Karina tebessüm etse de gözleri aynı ifadeyi taşımıyordu. "Seninle yürümek şimdi çok garip geliyor. İlk tanışmamızdan bu kadar farklı bir ortam hayal edemezdim."

"Baskından mı bahsediyorsunuz yoksa bana çarptığınız zamandan mı?"

"*Bana* çarpan *sendin*. Ayrıca, ikisinden de. Sanırım bu bizim ilk gerçek tanışmamız. Bu arada, İkinci Müsabaka'daki performansın için seni tebrik etmeliyim. Özellikle kâhyam o kadar etkilendi ki bu konuda susmak bilmedi."

"Önemli bir şey değildi, Ekselansları." Arada büyük bir fark olmasa da Prenses'ten daha uzundu. Eğer kavgaya tutuşacak olsalar onu yenmek ne kadar kolay olurdu? Bunu hayal etmek ona neden kendini hasta hissettirmişti?

Artık zevk gölünün kenarına ulaşmışlardı ve rıhtımdan gelen müzik dört bir yanlarını sarıyordu. Karina ayak parmaklarını kıyıya vuran dalgalara daldırdı. "Çok güzel, değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Ve de anlamsız bir israf. Oboure'daki her aile bu kadar suyla yıllarca hayatta kalabilirdi. Ziran on yıldır yağmur yüzü görmemişken tüm bunların istiflenmesine izin verilmesi anlamsızdı.

"Etkileyici ve göz korkutucu ve çoğunlukla anlamsız. Tıpkı sahibi gibi." Karina, Malik'e baktı. "Tıpkı Solstasia'yı kazanırsan senin hayatının olacağı gibi."

Tunde, saray mensuplarının rekabete hile karıştırmaya çalışabileceği konusunda onu uyarmıştı. Belki de bu, kızın Malik'in gözünü korkutmaya çalışma biçimiydi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Ekselansları."

Karina'nın gözleri yüzünde gezindi ve bir an için Malik, kızın boğazını kestiğinde kanının nasıl kırmızı akacağını gördü.

'Benimle dans et."

Malik onu doğru duyduğundan emin değildi ama daha itiraz edemeden kız onu iskeleye çekmişti bile. Müzik bir kez daha değişmişti ve şarkıyı tanımasıyla Malik'in gözleri kocaman açıldı.

"Burada zafuo mu yapıyorsunuz?" Zafuo, genellikle düğünler veya isim koyma törenleri gibi kutlamalarda yapılan geleneksel bir Eşra dansıydı. İki kişi aralarında bir eşarpla dans ederdi; dansı doğru bir şekilde tamamlamak için partnerler arasında mutlak bir güven gerekiyordu. Malik sadece ailesiyle dans etmişti ve o zaman bile pek beceememişti.

"Ziran bir ticaret şehridir. Her kültür sonunda döner dolaşır buraya gelir," diye yanıtladı Karina.

Malik'in gözleri kısıldı. Demek Eşra kültürü, beraberinde gerçek Eşralılar gelmediği sürece Ziran'da memnuniyetle karşılanıyordu.

Bir hizmetkâr, Karina'ya fırtınalı gökyüzünü andıran bir desenle işlenmiş uzun bir eşarp uzattı ve kız bir ucunu bileğinin etrafına doladı, tabii Malik de. Etraflarında, iğne misali bakışlarıyla Malik'in ensesini delip geçen meraklı izleyicilerden oluşan büyük bir çember oluşmuştu. Eşarbı düzgünce taktıktan sonra dans başladı.

İlk notadan itibaren Karina eşarbın kontrolünü ele geçirdi ve Malik kendi ayaklarına takılmamak için kızın hızında hareket etmek zorunda kaldı. Kıvır ve çevir, yukarı ve aşağı, ileri ve geri. Şarkı, arkasından köydeki her kadınla yatmış adamdan intikam alan küçümsenmiş bir kadın hakkındaydı ve şarkıcının sesindeki güç ve öfke Malik'in omurgasından aşağı bir ürperti inmesine neden oldu. Karina sanki müziğin içine doğmuş gibi hareket ediyordu ve Malik'in imkânı olsaydı, sırf yüzündeki o saf coşku ifadesi için dans edişini gecenin kalanı boyunca izleyebilirdi.

Müziğin ritmi bulaşıcıydı ve çok geçmeden tüm çember onlarla birlikte dans etmeye başladı. Karina eşarbı Malik'in boynuna doladı ve Malik öne doğru sendeledi. Kahkahalar havada uçuşarak

Malik'in dişlerini sıkmasına neden oldu. Zafuo, Ziran'da popüler olabilirdi ama bu onun kültürüydü, onun tarihiydi. Her şeyde kaybetmeye hazırdı ama bu olmazdı.

"Kaba olmak istemem. Ekselansları ama beni bir kenara çekmenizin tek nedeni dans etmek mi?" diye sordu eşarbı geri bükerek sonra gerdirip başının üzerinden geçirdi ve tekrar birbirine dolandıklarında aralarında yalnızca birkaç santim vardı.

"Pek sayılmaz. Neden Solstasia'yı kazanmak istiyorsun?"

Saniyeler geçti ve Karina'nın gözleri kısıldı. Aralarında yeşermiş küçük güven parçası. Malik'in bu soruyu cevaplamadığı her saniye un ufak oldu. Solstasia'yı kazanması gerekiyordu ama istiyor muydu?

Malik sadece bir an için, Karina'nın kocası olduğunu ve Alahari Hisarı'nın tüm zenginliğini ve gücünü arkalarına aldığını hayal etti.

Fakat kız, Adil'le evlenecekti, onunla değil. Kazanmak, hayatının geri kalanını başka biri olarak yaşamak, çocuklarının kendisine ait olmayan bir isimle hitap ettiğini duymak anlamına gelirdi ve...

Hayır, bu hayalle ilgili asıl sorun bu değildi. Asıl sorun Nadia'ydı. Eğer o yaşayacaksa, Karina'yla evlenmek aklının ucundan bile geçmemesi gereken bir düşünceydi.

"Bu durumda olmayı hiç beklemiyordum. Ama şimdi burada olduğuma göre, sonuç beni o kadar da korkutmuyor."

Malik fırsatını gördü ve Karina'yı döndürüp kendine geri çektiğinde kızın sırtı Malik'in göğsüne yaslandı. Prenses'in yüzünden geçen şaşkınlık ifadesi yerini sırıtışa bıraktı. Kız kendi ellerini Malik'in boynuna götürüp çocuğun ellerini ise beline doğru indirdi ve kalçalarını müziğin ritmine uygun olarak Malik'in kalçalarına doğru bastırdı. Karşılık olarak kalçalarını ileri doğru hareket ettirirken Malik'in gözleri parıldadı ve birden, annesinin burada olup da bunu görmediğine minnettar oldu.

"Açıkçası, şimdi beni öpmenin tam sırası," diye fısıldadı kız ve Malik'in dünyası donuverdi. Gözleri kızın dolgun dudaklarına kaydığında o dudaklar bir kez daha şeytani bir ifadeyle kıvrıldı. Müzik doruğa yükseldi ve Karina onları çevirdi. Malik fark etmeden

eşarbın onun bileğine bağlı ucunu çözdü ve şimdi her iki ucunu da tutuyordu. Dışarıdan bakan herkesin gözünde hâlâ normal bir biçimde birlikte dans ediyorlardı ama artık kontrol Karina'daydı.

Çocuğa tekrar baktığında Karina'nın bakışlarında gizemli bir şey vardı. "Genellikle bana kur yapmaya çalışan çocuklardan daha iyisin, bu yüzden seni bir kez uyaracağım. Kurduğun fantezilere beni dahil etme. İleriye dönük olarak konuşmak gerekirse, Solstasia sona erdiğinde ne olacağını ciddi olarak düşünmelisin – ve bu olduğunda sürdüreceğin hayatı."

İskelenin sonuna ulaşmışlardı, birkaç metre aşağılarındaki göl köpüklü siyah bir tabakadan oluşuyordu. Neredeyse tükenme noktasına kadar dans ettiklerinden ikisi de nefes almakta zorlanıyordu ancak Malik'in bedeni enerjiyle dolup taşıyor, nabzı tüm vücudunda sıcak ve canlı bir şekilde atıyordu. Karina öne doğru eğilerek Malik'i iskelenin ucuna kıstırdığında kehribar rengi gözleri aile armasına işlenmiş olan Griffin'in pençeleri kadar keskin bakıyordu.

"Dikkatimi çekmek istemiştin, Şampiyon Adil. Senindir."

Bunu dedikten sonra Karina elinin bir hareketiyle Malik'i aşağıdaki buz gibi suya yolladı.

22

Karina

"Bağışlayın, Ekselansları ama bazen gerçekten götün teki olabiliyorsunuz."

Karşısındaki bankta oturan Tunde, Karina'ya başka herhangi birini ikiye bölebilecek bir bakış attı. Bağıran Dingokeklerin çektiği, rıhtımın etrafında tur atan küçük teknelerden birinde oturuyorlardı. Muhafızların Adil'i gölden çıkarmasının üzerinden yarım saat geçmişti; oğlan sırılsıklam olsa da zarar görmemişti ve üstünü değiştirmek için Dar Benchekroun'a girmişti. Suda debelenen çocuğu hatırlamak Karina'yı gülümsetti. Artık yarışmada kalmak istemesinin imkânı yoktu, bu da Karina'nın onu öldürme konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Böylece geriye halledilmesi gereken yalnızca Tunde kalıyordu. Ne sorun yaşamış olurlarsa olsunlar, onu öldürmemeyi tercih ederdi. Birlikte oldukları dönemde, Tunde ona Şampiyon olmak gibi bir arzusunun olmadığını söylemişti. Şimdi kızın tek yapması gereken ona neden kazanmak istemediğini hatırlatmaktı.

"Arka tarafıma duyduğun hayranlığı eğlenceli buluyorum," dedi Karina.

"'Eğlenceli' kullanacağım kelime olmazdı ama konumuz bu değil. Adil ona yaptığın şeyi hak etmedi."

Bir zamanlar utangaç bir gülümseme ve biraz flört etmek Tunde'yi tartışmak istediği sıkıcı meseleden uzaklaştırmak için yeterli olurdu ama oğlan şimdi o günler hiç var olmamış gibi bakıyordu

ona. Karina geriye yaslandı ve elini suya daldırdı. Onunla bu tekne yolculuğuna çıkmak bile istememişti ama Şampiyonların her biriyle özel olarak konuşursa, Adil'i kayırıyormuş gibi görünmeyeceğini düşünmüştü.

"Rakiplerine karşı oldukça koruyucu görünüyorsun."

"Adil'in benim rakibim olması için önce onunla yarışmam gerekir – ki yarışmıyorum."

Eğer Tunde Solstasia'yı kazanmaya çalışmıyorsa, o zaman ya Driss ya da Adil galip olacaktı ve bu ikisi arasında öldürmek için kimin seçeceği aşikârdı. Driss'in hayatı, annesinin hayatı karşılığında oldukça adil bir değiş tokuş gibi görünüyordu. Ziran halkı gerçek kraliçelerini geri almayı hak ediyordu.

Tunde devam etti, "Ayrıca, Adil'i sevdim. Bu ortamda büyümeseydik kim olabileceğimizi hatırlatıyor bana."

Tunde karnavalı işaret etti. Karina tüm hayatı boyunca saray cümbüşlerine katılmıştı ancak Ortanca, bugüne kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bir rüyadan fırlamış gibiydi ama dün gece şahit olduğu dehşet aklından çıkmazken Karina'nın eğlenmesi imkânsızdı. Kucağındaki elleri yumruk hâlini alırken, annesi geri döndüğünde baskından sorumlu herkesin hak ettiği cezayı aldığından emin olacağına söz verdi içinden.

"Belki böylesi onun için daha iyidir," dedi Karina sessizce. Tekrar kafasını kaldırdığında Tunde bir kez daha ona bakıyordu ve kız onu, aklında dönüp duran soruyu hissedecek kadar iyi tanıyordu. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle," diye tersledi Karina.

"İyi misin? Farklı görünüyorsun."

Karina yüzünü buruşturdu. İlişkileri tam da bu yüzden yürümemişti; Tunde'nin yapmak istediği tek şey, Karina'nın anlatmaya tahammül edemediği duygular ve diğer sinir bozucu şeyler hakkında konuşmaktı.

"İnsanlar değişir, Adetunde. Altı ay onlarla konuşmazsan böyle olur." O, lafını bölmeden önce ekledi, "Adil döndüğünde onu bir dansa daha kaldırmalıyım. Ayakları hızlı hareket ediyordu, dans et-

tiğim herkesten daha iyiydi." Kız başını yana eğdi. "Tabii bir itiraz yoksa?"

Tunde'nin soğuk ifadesi geri döndü. "Kiminle dans ettiğin beni ilgilendirmez."

Karina'nın acımasız bir parçası sevinçle kıkırdadı. Ziran'ın her yerinde büyüleyici gülümsemesi ve hızlı zekâsıyla tanınan Su Şampiyonu Adetunde Diakité onu kıskanıyordu. Kesinlikle onu suçlayamazdı; Tunde'nin yerinde olsaydı, o da kendine âşık olurdu.

Karina konuşmayı orada bırakabilir ve yolculuğun geri kalanı boyunca suyun üzerinde sessizce süzülmelerine izin verebilirdi. Ancak Tunde'nin gözlemi, gerçeğe Karina'yı rahatsız edecek kadar fazla yaklaşmıştı. Yakınlık savunmasızlık anlamına geliyordu ve savunmasızlık bir insanı kolay lokma yapardı, bu yüzden öne eğildi ve konuşmayı sürdürdü, "Sen ve Adil arasındaki gerçek farkın ne olduğunu biliyor musun? Tüm gerginliğine rağmen, o en azından başarısızlıktan denemeye kalkışamayacak kadar çok korktuğu gerçeğini gizlemek için mizah kullanmıyor."

Tunde, kız ona vurmuş gibi geri çekildi ve Karina, çok uzun zaman önce birbirlerinin kollarında tam olarak âşık olmasalar da ona yakın bir hâlde yattıklarını onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Sonunda konuştuğunda sesinde pes etmiş bir ifade vardı, "Herkesle savaşmak yerine bir şey uğruna savaşmaya hazır olduğuna karar verdiğin günü dört gözle bekliyorum."

Tunde başka yöne döndü ve Karina aniden sözlerini geri alabilmeyi dileyerek zorlukla yutkundu. Herhangi bir zayıflık belirtisini yakaladığı an ilk içgüdüsünün tam oraya saldırmak olmamasını dilerdi ama buna nasıl engel olacağını bilmiyordu. Kılıcı yıllar boyunca ona iyi hizmet etmişti ve şimdi onunla dünya arasında açtığı bu yarık her zamankinden daha büyüktü.

Ama Solstasia'yı kazanmak istemeyecek kadar kendinden nefret ettirerek Tunde ve Adil'i kurtarıyordu. Bu süreçte neden olduğu hasar, onların hayatlarına değerdi.

Tunde'nin perişan yüzüne daha fazla bakamayan Karina dikka-

tini kıyıya geri çevirdi. Adil sonunda ona fazlaca büyük gelen yeni bir kıyafetle Ortanca'ya geri dönmüştü. Karina gözlerini kıstı; temelli gitmesini umuyordu. Uyarısının daha ne kadar net olabileceğinden emin değildi, fiziksel olarak onu bizzat Ziran'dan atması dışında.

"Kaptan, bizi limana götürebilir misin?" diye seslendi ve tekne dönmeye başladı. Kıyıya yaklaştıkça Karina, Mwale Omar ve Adil arasında geçen konuşmaya kulak misafiri oldu.

"Geri döndünl" diye haykırdı Vezir, Adil'in sırtına bir şaplak indirerek. "Merak etme, evlat. Zamanında ben de sevgililerimle çok kavga ettim."

Karina gözlerini devirdi. Bir dansı ve göle "kazara" bir düşüşü bir sevgili kavgası olarak adlandırmazdı ancak insanlar, bir hikâyenin en eğlenceli buldukları versiyonunu kabul eder, içinde ne kadar az gerçek barındırdığıyla hiç ilgilenmezlerdi.

"Aç mısın? Biraz daha şarap ister misin?" Adil, adamı gerçekten iyi olduğuna ikna etmeye çalıştı ama Mwale Omar geçen bir hizmetkâra dönüp seslendi, "Hey, sen!"

On yaşından büyük olmayan bir çocuk, göğsüne sıkıca yasladığı çömlekle koşturup geldi.

"Evet, efendim?" dedi çocuk koyu bir Eşra aksanıyla. Adil'in yüzüne öyle korku dolu bir ifade yerleşti ki Karina'nın kolundaki tüyler diken diken oldu. Sadece birkaç gün önce, tüm bu konuşmayı kulak arkası edebilirdi ama baskında gördüklerinden sonra başka tarafa bakamadı.

Mwale Omar yan masalardaki boş tabakları işaret etti. "Bize daha fazla yiyecek getir."

"Üzgünüm, efendim," diye mırıldandı çocuk durduğu yerde kıpırdanarak, "ama mutfakta çalışmıyorum. Bana bir saniye verirseniz, ben..."

"Sana bir emir vermedim mi?"

"B-b-ben zaten bir görev yapıyorum ve önceki talimatlarınıza göre, efendim, mutfaklara girmeme izin verilmiyor. Müsaade edin, yardım olabilecek birini..."

"Buraya gel, evlat."

"Gerçekten, ben iyiyim," dedi Adil, bakışları Mwale Omar ve çocuk arasında gidip gelirken. "Aç değilim."

"Buraya gel dedim," diye tekrarladı Vezir.

Çocuk yavaşça ilerledi, çömleğini o kadar sıkıca kavramıştı ki ince kollarından geçen damarlar koyu teninde belirginleşmişti.

"Adın ne senin?"

"Boadi, efendim."

"Bak, Boadi, ev dediğiniz o sıçan deliğinde size ne öğrettiklerini bilmiyorum ama biz burada, Ziran'da büyüklerimizle saygılı konuşuruz."

Boadi'nin dudağı titredi ve Adil, "Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu.

"Onlara genç yaşta hadlerini bildirmezsen asla öğrenmezler," dedi Vezir, at eğitmekten bahsedermiş gibi.

Adil, gerginlikle serbest kalmaya hazırlanan bir yay gibi içine doğru kıvrılmıştı. İkinci Müsabaka sırasında Karina'nın ona karşı hissettiği çekim geri dönmüştü ama bir şey yapmak için fazla uzaktaydı.

"Lütfen, gidebilir miyim?" Boadi çömleğinin arkasına saklandı. "Bunu içeri götürmem söylendi."

"Bize yemeğimizi getirdikten sonra gitmekte özgürsün."

"Ama bu benim görevim değil," diye ağladı çocuk.

Mwale Omar'ın yüzü acımasız bir ifadeye büründü. "Sana ne dersem onu yapacaksın, seni küstah..."

Adam elini havaya kaldırdı ve Karina kaptana kıyıya yaklaşmalarını bağırırken biri haykırdı, "Yeter!"

Bir anda Adil, yaşlı adamın bileğini yakaladı ve geri çekti. Boadi kaçarken çevredeki herkes donakaldı.

Mwale Omar hırlayarak bileğini Adil'in kavrayışından kurtardı. "Senin sorunun ne?"

"Bir çocuğa vurmak üzereydin!"

"Yalnızca Eşralı bir it. Ziran etrafında dolaşan binlercesi var."

Son aylarda Eşra'dan bir mülteci akını yaşandığı doğruydu. Bunun havada uçuşan birçok nedeni vardı – nehir gibi, klan savaşları, Eşralıların sadece tembel olması ve herhangi bir iş yapmadan Ziran'ın zenginliklerinden faydalanmaya çalışmaları. Karina neye inanacağını bilmiyordu; bir Eşralıyla hiç konuşmamıştı, bu yüzden bölgede olan bitenlerin gerçekten ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu.

"Ya birisi oğlunuza böyle davransaydı?" diye sordu Adil.

"Çocuklarımı bunlardan biriyle karşılaştırmaya cüret etme," diye uyardı Mwale Omar. "Neden lanet bir kekki'yi bu kadar önemsiyorsun?"

Adil'in yüzü tekrar buruştu ve gözlerini yere indirdi.

"Ben Talafri'de büyüdüm," dedi sesi çatlayarak. "Geldiğim yerde, Eşralılar senden ya da benden farklı değil. Onlara saygılı davranıyoruz ve onlar da karşılığında bize aynı saygıyı gösteriyorlar."

Mwale Omar'ın öfkesi, Adil'e bakarken küçümsemeye dönüştü. "Sen Ziran'a geleli çok olmadı ancak Eşralılarla olan ilişkimiz senin halkınınkiyle aynı değil. Sürü şeklinde şehre akın edip kaynaklarımızı kendileri için istifliyorlar."

"Ayrıca, hiçbir becerileri olmadığı gibi ticarete de katkı sağlamıyorlar," diye atladı Driss. Güneş Şampiyonu, sanki bu onu tekrar sarayın gözdesi yapabilirmiş gibi bariz bir şekilde Vezir'i tutuyordu. "Ziran'ın ihtiyacı olan son şey, kendilerine bakamayan daha fazla insan."

"Neredeyse tüm hasatları Ziranlıların ceplerine inmeseydi Eşralılar o kadar fakir olmazdı belki de," dedi Adil.

"Aslında," diye geveledi Driss ve Karina hayatında birini yumruklamak için hiç bu kadar güçlü bir arzu hissetmemişti, "Ziran nüfusu dağlardaki köylerin toplamından bin kat daha fazla. Eşralılar kendi başlarına tüketebileceklerinden daha fazla yiyecek üretiyorlar, bu yüzden en büyük kısmının bize gitmesi adil. Ayrıca, onlarla ticaretimizi yürüttüğümüz bu anlaşma tamamen yasal."

"Yüzyıllar önce savaş tehdidi altında imzalanan bir anlaşma bana pek yasal görünmüyor."

"Sadece tanınmış bir ülkeye karşı savaş açabilirsiniz." Driss, cahil bir çocukla konuşurmuş gibi yavaşça konuştu ve saray mensupları onu başlarıyla onayladı. "Eşralıların bir devlet başkanı yoktu ve biz gelmeden önce kullanılabilir yol sayıları çok azdı. Orada olmamız onlar için daha iyi."

"Eğer Ziranlılar, Eşralılar için bu kadar iyiyse neden klan savaşlarını durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsunuz?" diye karşı çıktı Adil. "Neden bizi koruduğu iddia edilen insanlar tarafından terk edildik?"

"Biz mi?"

Adil'in sesinde bir batı aksanı belirmişti. Talafri'deki evi, Odjubai Çölü ile Eşra bölgesi arasındaki sınırda kalıyordu ama yine de...

Tekne sonunda iskeleye ulaştı ve Karina kendini dışarı atıp toplanan çembere doğru yürürken Tunde'yi beklemedi. Burası Dar Benchekroun olabilirdi ama hâlâ onun şehriydi ve Adil'in düşük düzey bir hizmetkârı neden bu kadar önemsediğinden emin olmasa bile o buradayken konseyin önüne gelen çocuğa vurmasına izin vermeyecekti.

Ancak Karina müdahale etseydi ne olacağını asla bilemeyecekti çünkü o olay yerine yaklaşırken bir çığlık havayı doldurdu ve küçük bir figür onu yere indirdi.

Keskin tırnaklar Karina'nın yüzünü kesti ve Kensiya dilinde ona bağıran Afua'yı zar zor seçebildi, "Onları götürdüler! Bunu nasıl yaparsın? Hem de sana yardım ettikten sonra!"

Muhafızlar Afua'yı yakalayıp ona diz çöktürünce, saldırısı kısa ömürlü oldu ve küçük kız avazı çıktığı kadar bağırdı. Muhafızlardan biri koruma amaçlı kolunu omzuna sardı ama Karina o kolu itti.

"Durun! Canını yakıyorsunuz!" diye haykırdı Karina, yanaklarındaki çiziklerden kan akarken. Askerler Afua'yı serbest bırakmadı ama kavrayışlarını gevşettiler. Saraylıların şaşkın bakışlarını görmezden gelen Karina kızın yanında diz çöktü ve Kensiya dilinde sordu, "Neler oluyor? Kim kimi nereye götürdü?"

"Ailem! Askerlerin, onları aldılar!"

"Ne?" Karina, şaşkınlık ifadesini gizleyemedi.

Afua'nın meydan okuması hızla yerini korkuya bıraktı. "Gerçekten bununla bir ilgin yok mu?"

"Babamın mezarı üzerine yemin ederim, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Karina, Kensiya dilinde konuştukları için bunu rahatça söyleyebilmişti. Saray mensuplarının, onun Ziran'da olanlar hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Karina, Afua'yı tutan adama hırladı. "Derhal bırak onu." Muhafız itaat etmeyince sinirlendi, "Doğrudan bir emre karşı gelmeye cüret mi ediyorsun? Hemen onu bırak."

Gözcü emre uymak yerine Sadrazam Jeneba'ya baktı. Karina'nın öfkesi alevlendi.

"Ekselansları, belki de bu tartışmaya içeride devam etmek en iyisi olur," dedi Sadrazam, etrafında toplanan düzinelerce saraylıya bakarak. Karina dişlerini sıkarak başıyla onayladı. Ancak Sadrazam Jeneba emri verdiği zaman muhafızlar Afua'yı serbest bıraktı ve askerler onu, Karina'yı ve konseyi Dar Benchekroun'a doğru yönlendirdi.

Mwale Omar'ın birçok avının ganimetleri girdikleri odanın duvarlarını süslüyor ve aslanların, fillerin ve leoparların başları onlara tepeden bakıyordu. Konsey doldurulmuş hayvanların olduğu duvarın önünde durdu; Karina ise Afua'nın yanında.

"Afua, lütfen bize ne olduğunu açıkla," diye sordu Karina, kızın daha fazla paniğe kapılmasını engellemek için ses tonunu olabildiğince sakin tutarak.

"Bu akşam Nehir Pazarı'na bir baskın daha yapıldı ve Gözcüler doğrudan ailemin çadırına geldi. Ben zar zor kaçtım." İlk defa, Afua kulağa gerçekte olduğu kadar küçük geliyordu. "Yanlış bir şey mi yaptık? Neden biz?"

Başka bir baskın gerçekleşmişti ve Karina bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Konseye döndü. "Ne demek oluyor bu?"

"Hatırlarsanız, Ekselansları, geçen geceki *olaya* karışan kılıcın Arkwasi-hene'nin cephaneliğine ait olduğunu keşfetmiştik," dedi

Sadrazam Jeneba. "Bu ipucunu takip etmek için konsey, onun saray ına bağlı olanlar hakkında bir soruşturma başlattı."

"Osel-hene sana bir şey yapmışsa bile geri kalanımızın bununla hiçbir ilgisi yok!" diye ağladı Afua. Karina, Afua ve akrabalarıyla geçirdiği geceyi hatırlarken başıyla onayladı. Tek bir gece için bile olsa Afua, Karina'ya tekrar bir alleye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı ve şimdi o aile ondan alınmıştı. Karina bütün bunların adaletsizliğine köpürürken, Adil'in Ziran otoritesine karşı duyduğu tiksinti aklına geldi.

"Arkwasi-hene, saray üyelerini yeterli sebep olmadan tutukladığımızı keşfettiğinde öfkeden çıldıracak," dedi kız. "Bunu bir savaş eylemi olarak görürse şaşırmam."

"Öyle olursa zamanı geldiğinde bununla ilgileniriz. Şu an asıl önceliğimiz adaletin yerini bulması."

Konseyin ağızlarından çıkanı kulakları duyuyor muydu? Kendine saygısı olan hiçbir lider, savaş tehdidine bu kadar rahat yaklaşmazdı tabii eğer...

Tabii eğer savaş başlatmaya *çalışmıyorsa*.

Kerkenez'in ölümünden bu yana konseyin tüm eylemleri aniden mükemmel derecede mantıklı geldi. Sultan'ın suikastı bir savaş ilanı için yeterliydi ve konseyin hemen hemen her üyesi savaş zamanında gelişecek endüstrilerde pay sahibiydi. Ayrıca, hiçbirinin art arda meydana gelecek savaşlarda bir kalkan bile kaldırması beklenmeyecekti.

Ve Kerkenez olmadan onları kim durdurabilirdi ki?

"Bu 'soruşturma' adı altında gözaltına alınan her Arkwasiliyi derhal serbest bırakmanızı emrediyorum," dedi Karina.

Bir kişi bile kıpırdamadı.

Sadrazam Jeneba iç çekti. "Özür dilerim, Ekselansları. Neye inanırsanız inanın, taç giyme töreniniz gerçekleşmedi; henüz sultan değilsiniz. Muhafızlar, lütfen Majesteleri'ne odasına kadar eşlik edin ve kızı sorguya alın."

Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi ve bir çift Gözcü ellerinde kemik kabzalı silahlarıyla gölgelerden sıyrıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Afua savaşçılar onu kuşatırken. Etraflarındaki hava mağarada olduğu gibi çatırdadı ve Karina, Afua'nın güçlerini çağırmaya başlamasının boğuculuğunu hissetti. Sihir gerçeği ve Zawenjiler hâlâ bir sırdı ve Afua'nın gerçekte ne olduğunu bilse konseyin ona başka neler yapabileceğini kestirmek güçtü. Ama ailesi gözlerinin önünde götürülen bir kızı ne sakinleştirirdi ki?

Ve Gözcüler. Afua'nın üzerine çöküş biçimlerinde bir şey vardı. Karina'nın hissedebildiği ama göremediği bir bağlantı. Sihir ile kaba güç arasında bir savaş çıksa, hangisinin kazanacağından emin değildi.

Birkaç metre uzakta, Farid bir konseye bir Karina'ya bakarak parmaklarını zaten darmadağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Karina, lütfen dediklerini yap," diye yalvardı. "Bu yanlış anlaşılmayı sabah düzeltebiliriz."

Farid'in sesindeki çaresizlik Karina'yı kendine getirdi.

"Afua, geri çekil," dedi sessizce. Kıza bir şey olursa kendini asla affetmezdi. "Yemin ederim sana zarar gelmeyecek, sadece onlarla git."

Afua, Karina'nın sahip olmadığı güvence için ona baktı. Omuzları çöktü ve Gözcüler onu ve Karina'yı zıt yönlere yönlendirirken havadaki gerginlik dağıldı.

Karina çığlık atabilirdi. Bağırabilirdi. Çok değil, kısa zaman önce her ikisini de yapabilirdi. Ama şimdi, Karina, konseye onun çöküşünü görmenin hazzını yaşatmak yerine ölmeyi yeğlerdi.

Böylece, Karina başını dik tutarak Gözcülerin ona Alahari Hisarı'na geri dönüşte eşlik etmesine izin verdi ve o geçerken yükselen fısıltıları görmezden geldi.

Ancak yine yalnız kaldığı zaman, tırnaklarını derisine avuçlarının içi kanla dolacak kadar sert batırdığını fark etti.

23

Malik

İlk başta, Karina'nın Ortanca'dan ayrılışı herkesin konuştuğu tek şeydi. Prenses'in Arkwasi büyükelçisinin ailesinden büyük bir borç aldığı ve geri ödemeyi reddettiği yönünde fısıldaşmalar oldu; hayır, asıl gerçek, Prenses'in Arkwasi-hene'ye hakaret ettiği ve şimdi saygısızlığının bedelini ödediğiydi. Hayır, *gerçekte* olan şey...

İğrenç. Vasat. Mantıksız. Bayağı. Wakama turnuvası sırasında kazandığı iyi niyet, ilk dedikodu zerresiyle buhar olmuş gibi Karina'nın karakteriyle ilgili yorumlar gelmeye devam etti. Malik, onu göle attıktan sonra Karina'yı sevip sevmediğinden emin değildi ama o bile bunu hak etmiyordu. Hiç kimse etmiyordu.

Ama sonra sarhoş bir hukukçu atlıkarıncaya bir Oyinka ile çarptı ve gece yerini şafağa bırakırken dedikodunun odağı değişti. Tunde, sarayın yirmi dört saat boyunca parti yapacağını söylerken abartmıyordu – on saat geçmişti ve Malik ciddi ciddi ölecek gibi hissediyordu.

Bir içki daha içildi ve bir dans daha edildi. Mwale Omar, kucağında kıkırdayan birkaç dansçıyla uzun zaman önce bir çiçek tarhına yığılmıştı; Malik'i kendisine katılması için çağırdı ama bir başkası onu agram oynamak için çekiştirdi ve sonra başka biri kızıyla tanıştırmak için bileğine yapıştı. Göl suyuyla karışmış şarabın iğrenç tadı ağzını doldurdu ve saatlerdir karada olmasına rağmen hâlâ onu yutmaya çalışan dalgaları hâlâ hissedebiliyordu.

Burada olmasının bir nedeni vardı, Malik bundan emindi ama

ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Prenses Karina'yla dans etmek için buradaydı. Hayır, hayır... Nadia için buradaydı! Evet, Nadia'yı arıyordu. Ama neredeydi o? Onun adını haykırdı, cevap veren olmadı. Dehşete kapılarak daha yüksek sesle bağırdı ama haykırışları etrafındaki gürültüde kayboldu. Mücevherler, zenginlik ve şöhretin bu rüya gibi dünyasında Malik'in istediği tek şey küçük kız kardeşiydi.

"Nadia!" diye bağırdı tekrar fakat biri ağzının üzerine bir el kovarak onu susturup hayvanat bahçesinin bulunduğu çadıra sürükledi ve içeri girer girmez yere yığıldı.

"Her yerde seni arıyorduml" diye bağırdı Leila. Malik yana yuvarlanıp inleyerek karnını tuttu.

"Kusacağım," diye mırıldandı. Leila, geveze maymunlarla dolu bir kafesin yanına atılmış bir kovayı aldı ve önüne koydu. Malik o gece ikinci kez kustu, ne yazık ki az önce olduğundan daha ayık hissetmiyordu.

"Şaraba dayanıklı olmadığını biliyorsun," diye azarladı Leila, Malik'i oturma pozisyonuna getirirken. Hayvanat bahçesi, şükürler olsun ki, Ortanca'nın kakofonisine kıyasla sakindi. Hayvan dışkısının kokusu, paslı aletler ve Leila'nın yanında kıpraşması – tanıdık geliyordu. Ev gibi hissettirdi.

Mwale Omar ve Boadi ile geçen olay kafasında netleşirken Malik'in midesi altüst oldu. O andan önce, Vezir'i oldukça kibirli olsa da iyi niyetli, yaşlı bir adam olarak görmüştü. Ama bir anda, Mwale Omar zalim ve çirkin bir yaratığa dönüşmüştü, hem de sırf bir Eşralının ona meydan okumaya cüret ettiğini düşündüğü için.

Malik'in halkına yapılan muameleyi haklı çıkaran Driss'in kendini beğenmiş yüzünü hatırlamak bile çığlık atmak istemesine neden oldu. Malik bir Eşralıyı savunduğu için bu şekilde tepki veriyorlarsa, bir Eşralı olduğunu bilseler ona ne yaparlardı acaba? Malik onlar gibi konuştuğu ve onlar gibi davrandığı sürece onlardan biriydi. Ama gerçek benliğini ortaya çıkardığı anda gözlerinde o çocuktan farkı kalmazdı. Hatta daha bile aşağıda görürlerdi onu.

Kafasını kaldırıp Leila'ya baktı. Kız kardeşi her zamankinden daha fazla dağılmıştı ancak hâlâ ondan çok daha iyi durumdaydı. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Geçen gece Prenses Karina'yla olduğunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Malik'in boğazında bir kez daha safra yükseldi ama geri yuttu ve cevap verdi. "Söylemeyi istedim ama zaman yoktu. Ve o zaman görevimi yerine getirmememin tek nedeni, o sırada kim olduğunu bilmememdi."

Leila burnundan güldü. "Şüphesiz. O zaman kızın her tarafına sürtünmenin onu öldürmene nasıl yardımcı olacağını açıklayacağın kısma geldik."

Tam da bu gecenin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, Yüce Ana ona yanıldığını kanıtlamaya karar vermişti. "Göründüğü gibi değildi."

"Gerçekten mi? Çünkü bana eğer fırsatın olsaydı Prenses'in ciğerlerindeki havayı öperek tüketebilirmişsin gibi geldi. Ayrıca bana, kıza o kadar âşık olmuşsun ki bu Yüce Ana'nın cezası şehirde olmamızın gerçek nedenini bile unutmuşsun gibi geldi!"

Malik hayatı boyunca daha saçma bir şey duymamıştı. Evet, Karina güzeldi ve olmak istediğinde şaşırtıcı derecede nazikti ve evet, baskın sırasında onunla ne kadar da mutluluk uyandıracak derecede sakin hissettiğini hâlâ unutamamıştı. Ama bunu kabul etmek aşk değildi. Ayrıca, bunların hiçbiri onun ailesinin yüzyıllardır kendi halkını ezdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Aşkın bile iyileştiremeyeceği yaralar vardı.

"Beni göle attığı kısmı unuttun mu?"

"*Onun sana* âşık olduğunu söylemedim. Enni Amca'nın kızına âşık olduğun ve kızın bize her gelişinde aptal bir âşık gibi davrandığın zamanı hatırlıyor musun? İşte, Prenses'le birlikteyken de yüzünde aynı o zamanki gibi bir ifade var – sanki etrafta olmadığı her anı yanında olmasını dileyerek geçiriyormuşsun gibi."

Malik başını eğerek ellerine baktı, konuşamayacak kadar kızgındı. Leila iç çekti. "Belki 'aşk' biraz güçlü bir kelime oldu. Sadece, bu Şampiyonluk durumuna kendini o kadar kaptırdın ki Nadia'yı geri almaya yaklaşamadık bile."

Malik'in içinde bir şey burkuldu ve kendine engel olamayarak cevap verdi. "Bunun benim için ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Leila şaşırmış görünüyordu; Malik'in ona bu şekilde çıkıştığı hiç olmamıştı. Malik yine de devam etti, "Sonande'deki en korunan kişiye ikimizin de hayatını riske atmadan yaklaşmanın ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Her günün her saniyesi her şeyden korkmak ne demek biliyor musun?"

"Ah, evet, binlerce kişi tarafından sevilmek, isteyebileceğin tüm sevgi ve hediyelerin önüne konulması ve nereye gidersen git adını haykıran insanlarla çevrelenmek çok zor olmalı. Ne yazık ki hâlâ kız kardeşimizi kurtaramadın!"

"Daha ilk günden denedim!"

"Denemek yeterli değil, Malik!" Leila elini saçından geçirdi ve o anda babalarına o kadar çok benzedi ki Malik irkildi. "Eğer senin sihrine ve fırsatlarına sahip olsaydım şu anda bu tartışmayı bile yapmazdık çünkü Nadia zaten güvende olurdu!"

Malik'in gözleri yandı; gözyaşları, tartışmalar sırasında verilen cevaplardan hızlı gelmişti her zaman.

"Tek yaptığın bana ne kadar yanıldığımı ya da nasıl batırdığımı ya da nasıl benden daha iyi bir iş çıkarabileceğini söylemek," dedi boğulur gibi. "Bana her konuda ne kadar kötü olduğumu ve seni her zaman ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylemene ihtiyacım yok çünkü zaten biliyorum!"

Leila yumruklarını sıktı. "Ne istiyorsun, özür mü? Kız kardeşimizin kötü bir ruh tarafından parçalandığını görmek istemediğim için özür dilerim! Tüm hayatımı seninle ilgilenerek ve karşılığında hiçbir şey istemeyerek geçirdiğim için özür dilerim! Ve her zaman bir cevabı olan ve kendini bir arada tutan kişi olmak zorunda kal-

dığım özür dilerim çünkü belki de bu kadar güçlü olmasaydım, sen de bu kadar korkak olmazdın!"

Leila ayağa fırladı. "Solstasia'nın yarısı çoktan bitti ve kız kardeşimiz hâlâ Idir'le. Burada vaktimi boşa harcayacağıma onu kurtarmak için bir yol bulacağım, seninle ya da sensiz. Sen de... yaptığın şeyi yapmaya devam edebilirsin. Artık yoluna çıkmayacağım."

Çadırın girişinde durdu ve Malik'in göğsü umutla doldu. Belki de hâlâ bunu düzeltmek için bir şansı vardı.

"Babam da böyle davranırdı," dedi Leila, sesi soğuktu. "Etrafındaki insanlara ne kadar zarar verirse versin, sadece kendi yapmak istediği şeyi yapardı. Yani, onlar sana sırtlarını dönene kadar –ki *dönecekler*– bu fantezinin içinde yaşamak istiyorsan, belki ikiniz o kadar da farklı değilsinizdir."

Leila söyleyeceğini söyledikten sonra basıp gitti.

Malik, maymunlarla dolu kafesin yanındaki çamurda çömelmiş hâlde uzun bir süre kaldı. Saraydakilerin geri kalanı muhtemelen nereye gittiğini merak ediyordu ama umursamadı.

Babası. Leila, babası gibi davrandığını düşünüyordu.

Babaları olmadan geçirdiği beş yıl Malik'in hayatının üçte biri bile değildi ama adam gittiğinden beri sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu. Bir zamanlar Malik'in istediği tek şey babası gibi olmaktı – hayır, bu pek doğru değildi. Bir zamanlar Malik'in istediği tek şey babasının istediği biri olmaktı. Şimdi ise... sadece bir korkaktı.

Hafif bir uğultu duyuldu ve Malik başını kaldırdığında etrafına koruyucu bir tavırla gölgelerden bir koza örmüş olan tayfları gördü. Ne zaman derin bir üzüntüye kapılsa onu bulmayı beceriyorlardı. Onlara zayıfça gülümsedi ve ilk kez, onları gördüğü için korkmaktan çok rahatlamış olmasına şaşırdı.

"Sanırım Karina'yı bulmama yardım etmek için burada değilsiniz?" dedi boğuk bir sesle. Tayflar ona baktı ve Malik iç çekti. Elbette, bu numara ikinci kez işe yaramayacaktı.

Başı sanki birisi örsle vurmuş gibi çınlayan Malik ayağa kalktı.

Çadırın içine sızan küçük ışık huzmesine bakılırsa, saat muhtemelen öğleye geliyordu ya da öğleden sonraydı.

"Hadi ama, burada kimse yok gibi görünüyor!"

"Başımız belaya girecek!"

İki çift ayak sesi yaklaştı ve Malik'in nabzı hızlandı. Çadırı taradı ama saklanacak hiçbir yeri yoktu.

"Kızlar çadırlara girdi ve içeride kimseyi bulamadılar," diye mırıldandı çabucak. Sihri içini ısıtarak kemiklerinin içine ve dışına işledi. Çadır eteği açıldığında nefes almaya cesaret edemedi.

"Bak, sana söylemiştim, boş! Şimdi buraya gel!"

İki kız sarmaş dolaş bir hâlde yere düşerken Malik hızla çadırdan sıvıştı. Birinin ona seslenmesini bekledi ama kimse yapmadı, insanların bakışları bedenini sıyırıp geçiyordu. Malik hayret içinde eline baktı; tamamen şeffaftı, ayaklarının altındaki kum ve toprakla aynı renkteydi. İşaret'i bile göremiyordu ancak elinin üstünde bir daire çizdiğini hissedebiliyordu.

Saatlerdir ilk kez, gerçek bir gülümseme dudaklarını süsledi. Şimdiye kadar yarattığı her yanılsama, ondan ya da başka bir varlıktan ayrı olarak kendi başına bir varlıktı ama bunu kendi etrafında yaratmıştı. Bu yeni yeteneğin olası birçok uygulanma şekli akıllara durgunluk vericiydi ancak Malik öğle göğüne karşı Alahari Hisarı'nın ana hatlarına bakarken tek bir tanesinde karar kıldı.

Şu anda Ziran soylularının her üyesi Ortanca'daydı, bu da Karina'nınki dışında Alahari Hisarı'ndaki odaların neredeyse tümünün boş olduğu anlamına geliyordu. Gözcülerin ona eşlik ettikten sonra onu evine geri götürüp götürmediklerinden bile emin değildi ama başlamak için en iyi yer orası olacakmış gibi görünüyordu. Solstasia'nın dördüncü gününün sona ermesine daha saatler vardı, bu yüzden bir kez daha çağrılmadan önce uzaklaşıp geri dönmek için fazlasıyla zamanı vardı.

Babası gibi değildi ve asla da olmayacaktı. Kaç kez başarısız olursa olsun, ailesini terk edip onları kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmazdı.

"Hadi, çocuklar," dedi tayflara. "Bulmamız gereken bir prenses var."

Tayflar, görünmez eli ruh kılıcını ölümcül bir kararlılıkla savuran Ortanca'dan çıkıp saraya doğru koşan Malik'i inatkâr bir şekilde takip ettiler.

Leila onun hakkında yanılıyordu. Ve bunu kanıtlamak için Prenses Karina'yı kesin olarak öldürecekti.

KAKTÜS TEAM

24

Karina

Komutan Hamidou yanılıyordu; Alahari Hisarı'nda tek bir hain yoktu.

Bir düzine vardı, onlarla dolu konsey eline geçen ilk fırsatta gözünü bile kırpmadan gücü Karina'nın elinden almıştı. Ve şimdi halkı kendi zayıflığı yüzünden acı çekecekti.

Karina, annesinin yüzüğünü parmağının etrafında döndürerek yatak odasında volta atıyordu. Ortanca'dan ayrıldığından beri oraya kilitlenmişti ve şimdi Solstasia'nın dördüncü gününün akşamı olmuştu. Pencerelerinden karnavalın parıltısını hâlâ görebiliyor ve sarayın taş duvarlarından yankılanan müziğin ritmini hissedebiliyordu. Dış dünyayla olan tek teması, ona yemek getiren hizmetçiydi. Karina, her geldiğinde zavallı kıza yaklaşmaya çalışmış ve her seferinde hizmetçi elindeki tepsiyi bırakıp kaçmıştı. Hizmetçilerin terk edilmiş çıkışı bile kapatılmıştı. Yıllardır kaçış yolunun gizli olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre bunca zamandır konsey onunla kafa buluyordu.

Alahari Hisarı her zaman güzel bir hapishane gibi hissettirmişti. Şimdi ise gerçek anlamda bir kafesti.

Son Müsabaka yarın günbatımında gerçekleşecek ve Kapanış Töreni bundan iki gün sonra olacaktı. Karina'nın Diriliş Ayini'ni tamamlaması için sadece üç günü kalmıştı ancak ritüel için gereken şeyleri bulmak şöyle dursun, Santrofie'nin bilmecesini bile hâlâ çözememişti. Migren şakaklarını zonklatmaya başladı ve bu çıkmaz-

dan bir kurtuluş yolu bulmaya çalışırken ağrı karşısında dişlerini sıktı.

Elbette Aminata konseyin şehri ele geçirdiğini bilmiyordu ya da onunla iletişime geçmeye çalışırdı, değil mi? Karina ona asla bağırmamalıydı. Belki de bağırmasaydı arkadaşı yanında olur, giderek kötüleşen duruma bir çözüm bulmasına yardım ederdi.

Ve Afua. Tüm sihrine rağmen yine de yabancı bir ülkede sıkışıp kalmış bir çocuktu. Daha da kötüsü, Karina'nın korumak için yemin ettiği bir çocuktu ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Tıpkı Kerkenez'i hayal kırıklığına uğrattığı gibi.

Tıpkı yıllar önce babasıyla Hanane'yi hayal kırıklığına uğrattığı gibi...

Sanki birisi kafatasına balta saplamış gibi Karina'nın başı ağrıdan çatlıyordu. Pat diye yığıldı ve bilinci yerine geldiğinde ağzı safrayla dolu bir biçimde yerde yatıyordu. Etrafındaki dünya dönerken gözlerine yaşlarla doldu.

Bunu yapamazdı. Konseyi durduramazdı ve kendi babasıyla kız kardeşini dağılmadan zar zor düşünebilirken Ziran halkını koruyamazdı.

Ama Kerkenez yapabilirdi.

Annesi, şehrin kontrolünü konseyin pençelerinden çekip alabilecek tek kişiydi. Ziran'ın ona her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı, Karina'ya ihtiyaç duyduklarından daha fazla.

Karina titreyerek doğruldu. Hizmetçisi her an akşam yemeğini getirebilirdi, bu yüzden şimdi bir plana ihtiyacı vardı. Eğer bu olayı çözecekse, Sırtlan gibi düşünmek zorundaydı. Efsane hilebazın çözemeyeceği bilmece yoktu.

Kanlı ay çiçeği sadece karanlığın ötesinde karanlıkta büyür, olmayan tanrıların kemiklerinden güç alır. Seni oraya götürmesi için nehre güven.

Adil, "olmayan tanrılar" ile Kennoua firavunlarının kastedildiğini öne sürmüştü. Ziran, Firavun'un Savaşı'ndan sonra bir Kennou ka-

lesinin kalıntıları üzerine inşa edilmişti, bu yüzden bu söz şehrin herhangi bir yerine atıfta bulunuyor olabilirdi. Ve "karanlığın ötesindeki karanlık" mecazi mi yoksa gerçek anlamda mı kullanılmıştı?

"Nehre güven... nehre güven," diye mırıldandı Karina, şakaklarını ovuştururken gözlerini kırpıştırarak batan yaşları savuşturdu. Gonyama Nehri eskiden Kennoua'nın kalbiydi ancak şimdi tek kalıntıları şehrin altında, Ziran'ın kuyuları için su aldığı rezervuarlarda yer alıyordu. Karina hiç şehrin altında bulunmamıştı...

Bir istisna dışında.

Solstasia Arifesi'nde Kerkenez onu Kraliçe'nin Tapınağı'na götürdüğünde Karina su kokusu almıştı. Gonyama, Ziran'ın yüzlerce kilometre çapındaki tek büyük su kaynağıydı, bu nedenle şehrin çok altından geçen herhangi bir suyolu bir şekilde nehre bağlanmak zorundaydı.

Eğer bu bilmeceyi çözmek istiyorsa yeraltına giden bir yol bulmak zorundaydı.

Kraliçe'nin Tapınağı'na gitmeliydi.

Karina ayağa fırladı ve tüm gücüyle pencere ızgarasına omuz attı ancak metal yerinden oynamadı. Odayı başka bir olası çıkış için taradı ve gözleri yatağının yanında asılı olan fenerlere kaydı.

Yangın. Güçlü, her şeyi tüketen bir yangın.

Karina fenerlere doğru adım attı ama donakaldı. Kömürleşmiş bedenlerin ve beyaz cenazelerin hatıraları birden zihninde canlandı ve eli titremeye başladı.

Ama Bariyer'i yenileyememe ya da Diriliş Ayini'ni yapamama riskini göze alamazdı. Ayrıca, konsey onun ölmesini istemiyordu yoksa onu çoktan öldürürlerdi. Artık tek yapabileceği, bu kıvılcımı çakıp onu yanmaya terk etmeyeceklerine güvenmekti.

Kendine engel olmadan önce, Karina makyaj masasından çeşitli parfümleri ve yağları alıp yatağının üzerine döktü. Duvardaki bir feneri kancasından çıkardı ve yatak odasına son bir bakış attı, gözleri bir zamanlar Hanane'nin olduğu diğer yarıda oyalandı.

Feneri bıraktı.

Ateş, yağla kaplı nevresimlerini neredeyse ânında tutuşturdu. Karina, yatağını ve ahşap çerçevesini yutarken yükselen alevlerden uzaklaştı. Bağırmak için ağzını açtı ama çıt çıkmadı.

Tekrar sekiz yaşındaydı ve babasıyla Hanane onu kurtarmak için alevlere dalıyorlardı. Karina yangından kurtulmayı başaracak, ama onlar başaramayacaklardı ve kimse onu affetmeyecekti...

Karina, Afua'nın tırnakladığı yanağına bir tokat attı ve acı onu çığlık atacak kadar kendine geri getirdi, "Yangın!"

Yatak odasının kapıları ardına dek açıldı. Yeni hizmetçisi Karina'yı odadan çıkardı ve muhafızlara su getirmesi için bağırdı. Karina, o kargaşa sırasında sıvışarak hayatında hiç olmadığı kadar hızlı koştu. Saray mensuplarının çoğu hâlâ Ortanca'daydı ve karnaval gece yarısına kadar devam edecekti ancak sarayda yine de paniğin hızla yayılmasına yetecek kadar insan vardı. Her yöne koşuşturan insanlara çarparak geçti ve birkaç kişi ona seslense bile durmadı.

Onu Kerkenez'in bahçesine götüren köşeyi döndüğü gibi geri fırladı. Bir çift asker, görevi gereği kapının dışında dikilmiş, havada süzülen dumana gergin bir ifadeyle bakıyordu. Yüce Ana aşkına, tabii ki hayatta olsa da olmasa da Sultan'ın dairesinin dışında konuşlanmış muhafızlar olacaktı. Ancak Karina'nın kendi yatak odası halihazırda küle dönmekte olduğundan artık oraya geri dönmesinin imkânı yoktu.

Karina, annesinin bahçesine bakan bir odaya daldı. Pencere neyse ki kilitlenmemişti – gün boyunca ilk defa şans yüzüne gülmüştü. İkinci kattan yapacağı düşüşü incelerken gözleri yandı ve pencere pervazına tırmanarak kaslarını zıplamak için gerdi.

"Karina?"

Kapı eşiğinde bir hayalet gibi duran Aminata, Karina'ya kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Karina, günlerce onu bir kez daha gördüğünde hizmetçisine ne söyleyeceğini planlamıştı ama şimdi o an gelmişti ve sözler bir türlü ağzından çıkmak bilmiyordu.

"Onu buldun mu?" diye bağırdı biri koridordan.

Karina'nın söylemek istediği her şey boğazında düğümlendi.

Üşüyorum, diye fısıldadı kalbi. *Korkuyorum. Bunu tek başıma yapamam.* Aminata ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı.

"Burada değil!" diye bağırdı Aminata, kapıyı arkasından çarparak kapatırken. Karina, söyleyemediği ne varsa yuttu ve atladı.

Annesinin argan ağaçlarından biri düşüşünü hafifletse de kolunda büyük bir kesik bırakmıştı. Sadece birkaç gündür bakımsız bırakılmış olmasına rağmen Kerkenez'in bahçesi şimdiden balta girmemiş ormanlara dönmüştü. Sarmaşıklar patikalara kıvrılmış ve daha narin çiçeklerin yaprakları çoktan kuruyup kabuklaşmıştı. Birinin onu takip ediyor olduğu hissiyle savaşan Karina, Kraliçe'nin Tapınağı'nı saklayan çeşmeye koştu ve taşta saklı olan Griffin'i buldu. Yüzüğünü oluğa bastırdı ve olabildiğince sert bir şekilde itti.

Hiçbir şey olmadı.

Sessizce küfreden Karina, iki kez daha denese de hiçbir sonuç alamadı. Bir dakika, annesi kilidi açarken bir cümle de söylemişti ama neydi o?

"Açıl susam açıl!" dedi klişeyi söylerken bile aptal gibi hissederek. "Bana gerçek formunu göster!"

Taş hareket etmedi. Karina, kendini sihrin açığa çıkmasından ve sınıfsonun önceki o önemli günü yeniden yaşamaya zorladı, sadece kendisi ve annesi çiçeklerin arasında otururkenki o anı. Yarası hâlâ çok taze olmasına rağmen Karina annesinin, dünyasını sonsuza dek değiştirdiği ana ulaşana kadar acıyla mücadele etti.

"Her şeye rağmen, ayaktayız hâlâ."

Çeşmenin tabanındaki taşlar birbirinden ayrılırken toprak gürledi. Ayak bileğinin etrafına ağır bir şey kapandığında Karina girişi yarılamıştı ve onu geriye doğru sürüklerken tüm bedeni sarsıldı.

"Hemen saraya dönün. Ekselansları. Konseyin emri," dedi Gözcü, hepsinin kullandığı aynı içi boş, tekdüze tonla.

Gözcü onu çeşmeden uzaklaştırırken Karina beyhude bir çabayla mücadele etti, darbeleri askerin adımlarını güçbela etkiliyordu. Rüzgâr ağaçları yarıp geçti ve dallar dört bir yana savruldu, tıpkı başlarağı ateş gibi. Dünya sinir bozucu derecede keskin bir netlik

kazanmıştı – sihir askerden ölümcül dalgalar hâlinde yayılıyordu, ve Karina bunun nedenini merak edemeyecek kadar özgürlüğü için savaşmakla meşguldü.

"Bir dakika!"

Karina, Adil'i göremiyordu ama yaklaşırken onu duyabiliyordu, bir kez daha İkinci Müsabaka sırasında şehri büyüleyen o cezbedici tonu kullanıyordu.

"Size zarar vermeyeceğim," dedi Adil, ayak sesleri yaklaşırken "Bu bahçede size zarar verebilecek kimse yok."

Adil konuşurken Gözcü'nün vücudu çözüldü. Tutuşu gevşedi ve Karina bir kolunu askerin kavrayışından kurtardı. Adil'in adamı soktuğu hipnoz o kadar güçlüydü ki Gözcü, çocuğun Karina'nın serbest kalmış elinin yakınlarına bir şey fırlattığını fark etmedi.

Altın kabzası ve siyah bıçağı olan bir hançer.

Karina düşünmeden bıçağı kaptı ve Gözcü'nün uyluk zırhındaki bir boşluğa sapladı. Asker bir ulumayla onu yere bıraktı ve onu tekrar yakalayamadan Karina adamın ayak bileğine yapıştı. Aynı anda Adil de adama omzuyla vurdu. Darbe, Gözcü'nün geriye doğru uçmasına neden olurken Adil ve Karina'yı taş geçide yuvarladı. Karina merdivenlere çarpar çarpmaz üstlerindeki açıklık büyük bir gümbürtüyle sıkıca kapandı.

Tepetaklak olan Adil ve Karina, duvar resminin yanındaki çıkıntının üzerinden aşağıdaki karanlık, bilinmeyen dünyaya düşmeye devam ettiler.

25

Malik

Malik korkunç bir gürültüyle nehrin yüzeyine çarptı ve giysilerinin ağır kumaşı tarafından aşağıya çekildi. Bir günden kısa bir süre içinde uzuvları ikinci kez, olmayan bir dayanak noktası bulmak için çalkantılı suyun içinde nafile yere çırpınıyordu. Sihri içinde yükseldi ama hiçbir yanılsama onu girdaptan kurtaramazdı.

Ne kadar boşuna olsa da Malik savaştı. Nadia hâlâ tehlikedeyken burada boğulmayacaktı. Gözü kararmaya başladığında güçlü eller onu omuzlarından tutup yukarı çekti. Malik yüzeye fırladı, nefes nefeseydi ve o kendini suyun üzerinde çıkıntı yapmış bir kayaya atana kadar akıntı onu öne doğru çekmeye devam etti.

Nehir kıyısındaki bir hareketlilik Malik'in dikkatini çekti. Karina kıyıda durmuş eğilerek elini ona doğru uzatıyordu. "Burayal"

Malik gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve kayayı bıraktı. Korkutucu hafiflik hissi bir kez daha geri döndü ancak tekrar batmaya başladığı anda Karina'ya ulaştı. Onun yardımıyla nehir kıyısına tırmandı ve kollarına yığıldı. Hayatta kalmanın verdiği o sıradan rahatlama hissiyle birbirlerine tutunurlarken birkaç dakika boyunca ikisi de hiçbir şey söylemedi.

"...İki etti," dedi Karina.

Malik öksürdü. "Ne iki etti?"

"Sana diz çöktürmem iki etti."

Malik kızın sesinden sıkıntığını duyabiliyordu ve aniden vücudunun onunkine yaslı olduğunun fazlasıyla farkına vardı. Kari-

na'nın sıcaklığı, nehrin buz gibi kucaklamasından sonra bir nimet olsa da kendini geri çekti.

"Hayatımı kurtardın." Karina olmasaydı suyun dibini boylar ve asla yüzeye çıkamazdı. Yüce Ana'ya şükürler olsun ki böyle bir şey olmamıştı – eğer burada boğulsaydı, bu Nadia'nın da sonu olurdu.

Karina doğruldu, gümüş rengi saçlarındaki suyu sıktı. "Sana sadece elimi uzattım. Kendini kıyıya çeken sendin."

"Ondan önce. Su altındayken beni yüzeye çektin."

"Hayır, çekmedim. Seni gördüğümde çoktan nehir kenarındaydım."

"O zaman beni çeken..." Derinlerde gizlenen yaratıklarla ilgili hikâyeler Malik'in zihnine akın etti ve bu sorunun cevabını bilmek istemediğine karar verdi; onu kurtaran yaratık her ne ise onu değil, Yüce Ana'yı ilgilendirirdi.

Bir kez daha ölümden dönmenin şoku azalmaya başladığında Malik etrafına bakındı. İçinde bulundukları mağara kuşkusuz on ya da on beş metre yüksekliğindeydi, görünürde tavan yoktu. Taş işlenmemiş ve cilasızdı, Ziran'ın geri kalanını oluşturan temiz kumtaşından çok farklıydı ve hava, nehir küfünün kokusuyla ağırlaşmıştı.

O ve Karina şimdi gerçekten yalnızdılar. Görgü tanığı yoktu. Daha fazla mazeret yoktu.

Sanki onun düşüncesindeki değişimi hissetmiş gibi Karina'nın kaşları çatıldı. "Sarayda ne yapıyordun ve bahçeye nasıl girdin?" diye sordu keskin bir sesle.

İşaret, ona saldırmak için en iyi yeri hesaplarken Malik'in kapalı avucuna kaydı. Bunun temiz ve hızlı olmasını istiyordu.

"Ortanca'dan ayrıldım çünkü İkinci Müsabaka sırasında söylediklerim için özür dilemek istedim." Yalan söylemenin onun için bu kadar kolaylaşmaya başlaması biraz rahatsız ediciydi. "Söylediklerim konusunda yeterince dikkatli değildim ve sizi rahatsız edici bir pozisyona soktuğum için çok üzgünüm. Yangın sırasında üst katlardan birindeydim, sizi bir odaya koşarken gördüm ve Gözcü de

sizin peşinizden koştu. Bir terslik olduğunu düşündüm, bu yüzden takip ettim ve atladığınız pencereden bahçeye girdim."

Bu kısım teknik olarak doğruydu. Öğlen saatlerinde Ortanca'dan ayrıldıktan sonra Malik, bir hizmetkâr grubunu takip ederek Alahari Hisarı'na girmişti. Tayflar, o saray sınırlarına adım atar atmaz ortadan kaybolmuştu ve Malik sarayın dolambaçlı yollarında görünmez bir şekilde yürüyerek saatler geçirmişti. Yangından kaynaklanan kaos Karina'yı tehlikeden kaçarken görmesine yol açmasaydı, bütün gece Alahari Hisarı'nı dolaşabilirdi.

Karina'nın kaşları arasındaki kırışıklık derinleşti; hikâyesine inanmamıştı. Nadia'nın, hak ettiğini bildiği bir cezadan kurtulmak istediğinde yaptığı gibi başını eğerek kirpiklerinin arasından kıza baktı.

"O adamı tek başına halledebileceğinden hiç şüphem yok. Ama..." Malik durakladı ve tekrar aşağı baktı. Devam ederken sesi yumuşaktı, "Tıpkı baskın sırasında bana söylediğin gibi. Yardım edebileceğimi bilirken incinmenizi izleyemezdim."

Karina öksürerek başka tarafa baktı. "Eh, şimdi buradasın, bu yüzden özrünü kabul ediyorum. Ve... teşekkür ederim. Orada olduğun için."

Malik'in içi rahatladı. Karina ondan ne kadar az şüphelenirse bu iş o kadar kolay olurdu. Ruh bıçağının kabzası avucuna bastırılmıştı. Tek gereken, hayati bölgelerden herhangi birine indireceği kesin bir darbeydi ve sonra...

Ve sonra Karina ölecekti.

Karina'nın kanının ellerine aktığı düşüncesi Malik'in tiksintiyle sarsılmasına neden oldu. Sesli bir şekilde öğürdü ama Prenses'in dikkati artık onun üzerinde değildi. Gözleri, dinlendikleri çıkıntının ilerisindeki altın bir parıltıya kaymıştı. Karina uçurumun kenarına koşarken Malik de hemen ardından gitti.

Alahari Hisarı'ndaki en yüksek kuleyi hayli hayli alacak kadar derin bir uçurumun içine, siyah bir taşın üzerinde altın bir yarık gibi parıldayan bir şehir gizlenmişti. Malik'e, pazarlarda zanaatkârların sattığı minyatür kasabaları hatırlattı, replikalar insanların ger-

çekten yaşadığı herhangi bir yere benzemeyecek kadar mükemmel ve güzel olurdu her zaman. Bu imkânsız manzaraya bakarken kemiklerinde hissettiği bir uğultu onu öne doğru çekti. İşaret derlsine geri gömüldü ve kıyafetinin kolunun altına ilerledi.

"O da ne?" diye fısıldadı Malik. Orada sadece ikisi olduğu için fısıldamaya gerek yoktu ama burası insanın sesini yükseltmemesi gereken türden bir yer gibi görünüyordu.

"'Olmayan tanrılar'... Burası bir nekropol.* Kennoualılar, firavunları öldükten sonra onları barındırsın diye inşa etmişti. Burası orası." Malik daha fazla soru soramadan Karina uçurumun kenarını saran ince merdivenlerden aşağı koştu.

"Bekle!" diye haykırdı Malik peşinden koşarken. "Ataların şehirlerini eski bir Kennoua mezarlığının üstüne mi inşa ettiler?"

"Bu *benim* fikrim değildi!"

Merdivenin dibine ulaştılar ve Malik şimdi şehrin neden bu kadar parlak bir şekilde ışıldadığını görebiliyordu — binaların ön cephelerinden kapıları koruyan yılan başlı heykellere kadar tüm yüzeyler altından yapılmıştı. Mimarisi, çoğunlukla kalın sütunlardan, düz piramitlerden ve Malik onlara baktığında kıpırdıyormuş gibi görünen dikilitaşlardan oluşan Ziran'ınkinden farklıydı.

Nadia'nın çığlıkları Malik'in kulaklarında yankılandı ancak ruh kılıcını her çağırmaya çalıştığında eli kaskatı kesiliyordu.

"Birinin bizi bulmasını beklemeliyiz," diye bağırdı Malik. Onlar nekropolün merkezine yaklaştıkça uğultu da dur durak bilmemeye başlamıştı. Etrafta Gaddarlardan hiçbir iz yoktu, bu da muhtemelen hâlâ sarayın altında oldukları anlamına geliyordu.

"Kimse bizi bulamaz çünkü çeşmeye erişimi olan tek anahtar bende," dedi Karina. "Alahari Hisarı'na akıntıya karşı yüzerek geri dönmeyi planlamıyorsan bu yerden tek çıkış yolumuz buradan geçmek."

---

* Nekropol, ayrıntılı mezar anıtların bulunduğu büyük, özenli bir mezarlıktır. Adını, Antik Yunancada kelimenin tam anlamıyla "ölüler şehri" anlamına gelen "nekropolis"ten alır. —ç*n*

Karina'nın söylediği doğruysa, o olmadan nekropolden asla kaçamazdı ve başardığını Idir'e kanıtlamak için hayatta olmayacaksa, Karina'yı burada öldürmesinin bir anlamı yoktu.

Onun yardımına ihtiyacı olduğu sürece Karina'yı canlı tutmak en akıllıca hamleydi. Sadece ve sadece bu nedenden ötürü planını askıya alacaktı.

Belki kendine bunu söylemeye devam ederse, doğru olduğuna inanmaya başlardı.

Yolları kaplayan çeşitli tezgâhlara ve dükkânlara bakarak bir pazaryeri olduğunu çıkardığı yere girdiler. Ama sokakların geri kalanından farklı olarak burada insanlar vardı, bu da Malik'i oldukça şaşırtmıştı. Hem yalnız olmadıkları için rahatlamış hem hayal kırıklığına uğramış bir şekilde figürlerden birine yaklaştığı gibi bir çığlık atarak geri çekildi.

İnsan sandığı şeyler gerçek cesetlerdi. Her biri, yaşayan herhangi bir kişinin yapabileceği bir eylem gerçekleştiriyordu – taşlaşmış meyveleri incelemek, donmuş tezgâhları temizlemek, çocukların daha küçük cesetlerini tutmak. Kıyafetleri neredeyse paçavralardan ibaretti; yıpranmış altın iplikler ve soluk işlemeler, kıyafetlerin çağlar önce neye benzediğine dair tek ipucuydu.

Uzaklaşmak için acele ederken Malik kendi ayaklarına takıldı ve yüzüstü yere kapaklandı. Ancak o zaman Karina nihayet durdu ve ona elini uzatmak için geri döndü.

"Ne biçim bir yer burası böyle?" haykırdı Malik midesi ağzına gelirken.

"Kennoualılar, öldüklerinde birlikte gömüldükleri her şeyin onlarla öbür dünyaya geldiğine inanıyordu," dedi Karina. "Ölümlüler arasında bir tanrı olan firavunlarının öbür dünyaya tek başına gitmesine izin veremezlerdi. Bu yüzden, ona katılabilmeleri için kölelerini kurban ettiler." Karina'nın gözlerindeki ifade, sesinin sakinliğine ihanet ediyordu; öyle güçlü bir hiddet vardı ki o gözlerde Malik, bu bakışların kendisini hedef almadığına minnettardı.

Kızın eline uzanırken, Malik'in bakışları Karina'nın ilerisine

kayıp tapınak gibi görünen karmaşık bir duvar resminde durdu. Duvar resmi birkaç kat uzunluğundaydı ve Kennoua öncesi göçebe kabilelerden elli yılda bir görünen kuyrukluyıldızın yinelenen görüntüsüne kadar Odjubai Çölü'nün tarihini anlatıyordu. Ancak Ziran'ın kuruluşuna adanmış bölümde, Malik'in daha önce hiç görmediği bir şey vardı.

Meçhul Kral her zaman Ziran tarihinin tasvirlerinden çıkarılmıştı ve hikâyelerin hiçbiri, Bahia Alahari'nin güvenini kazanan ve kaybeden adamın kim olduğu hakkında hiçbir ayrıntı vermiyordu.

Ama burada, bu şehir büyüklüğündeki mezarın ürkütücü ışığında, kadim kralın görüntüsü Malik'i gözlerini her kapattığında rahatsız eden bir yüzle bütünleşmişti.

Idir.

Malik içgüdüsel olarak irkildi, neredeyse korkusundan ruh kılıcını çağırıyordu. Bahia Alahari'nin bulunduğu duvar resminin her bölümünde Idir beyaz saçlı insan formunda onun yanında duruyordu. Idir savaşta Bahia'nın yanında tasvir edilmişti. Duvar resminin aşağısında, Karina'nınkiyle aynı renkte gümüş saçları olan iki çocuk onların gururlu figürleri arasında duruyordu. Bir sonraki resimde sadece bir çocuk kalmıştı.

Malik'in zihninde birkaç parça yerine oturdu. Idir'in Solstasia Arifesi sırasında kadim kraliçeden aşinalıkla bahsedişi. Ruhun yanan gazabı ve bir bütün olarak Ziran'a karşı duyduğu keder.

Hiç mantıklı gelmiyordu fakat Malik karşısında duran gerçeği inkâr edemezdi.

Idir, Meçhul Kral'dı.

Bu da Karina'nın ve Bahia'dan sonraki her Alahari'nin obosom'un soyundan geldiği anlamına geliyordu. Ziran kraliyet ailesi, Gaddarların bir parçasıydı.

Gözleri, ağzı açık bir şekilde tapınağa bakan Karina'ya fırladı.

"İşte bul"

Ancak o, Idir'e değil, kan rengi çiçeklerin tapınağın çatısından yan cephesine taştığı yere işaret ediyordu. Karina, duvar resminin

hayatı üzerindeki etkisini fark etmeden ya da önemsemeden bina-ya doğru koştu.

Malik'in başı dönüyordu. Karina insan değildi ya da sadece yarı insandı ya da – aslında bunun onu ne yaptığını bilmiyordu. Ama Karina yerinde olsaydı, birinin ona soyu hakkındaki gerçeği söylemesini isteyeceğini biliyordu. Ancak eğer bunu yaparsa, Idir'i nasıl tanıdığını açıklamak zorunda kalacaktı ve ona bu hikâyeyi anlatmasının onun için iyi bitmesi gibi bir durum söz konusu değildi.

Ayrıca, eğer Idir gerçekten Karina'nın atasıysa neden onun ölmesini istiyordu?

"Majesteleri, bekleyin!" diye bağırdı Malik.

"O çiçeklerden birini almam gerekiyor!"

"Ama duvar resmi! Meçhul Kral!"

"O kimin umurunda? O öldü ve uzun zamandır da ölü!"

Sanki top oynuyormuş gibi görünmesi için şekillendirilen bir grup taşlaşmış çocuğu geçtiler. Donmuş yüzlerinin her birinde Malik, Nadia'yı gördü ve gözlerini yakan yaşları tutmak zorunda kaldı.

"Peki ya tüm bu insanlar?" İşaret şimdi tekrar avucunun içindeydi, her an bir kez daha silah hâlini almaya hazırdı. "Yoksa uzun zamandır ölü oldukları için onları da mı önemsemiyorsun? Her gün çölü geçerken ölen yüzlerce insanı veya Eşra'daki kargaşada hayatını kaybedenleri umursamıyor musun?"

"Hiçbir şeyi anladığın yok senin," diye tısladı Karina, hızını artırarak. Altının gümüş rengi saçlarındaki parıltısı ona ruhani, neredeyse dünyadışı bir görünüm veriyordu.

Mwale Omar neredeyse Boadi'ye vurduğunda Malik'in duyduğu ezici aşağılık hissi onu bir kez daha doldurdu. Prenses'le yan yana koşana kadar hızını artırdı. Yerlerde deniz yeşili balık pulları vardı ancak Malik yalnızca ona odaklanabiliyordu.

"Sorunun ne olduğunu açıklamazken nasıl anlayabilirim?"

"Sorun yok!"

"O zaman neden kaçıyorsun?"

"Çünkü bu ben olabilirdim!"

Karina bir anda durdu ve dönüp Malik'le yüz yüze geldi. Gözleri yaşlarla doluydu. "Herkes Bahia Alahari'yi Ziran'ı kurduğu için anıyor. Fakat bundan önce, Firavun'un evinde bir köle olarak yaşadı ve isyan etmesinin asıl sebebi bu kaderden kaçınmaktı. Muhtemelen buradaki herkesle akrabayım ve o zaman hayatta olsaydım o pazaryerinde sıkışıp kalanlardan biri de ben olurdum. Varlığından nefret edenleri hatırlatan şeylerle çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Malik yavaşlayarak onun karşısında durdu, aralarında hem birkaç metre hem de kilometreler vardı.

"Biliyorum, Ekselansları," dedi usulca. "Biliyorum."

Halkına yönelik nefret onu rahatsız etmiyormuş gibi yapmak zorunda kaldığı her defasında nasıl paramparça olduğunu açıklasa Karina nasıl tepki verirdi acaba? Anlar mıydı? Eğer anlasaydı, Malik ne yapardı?

"Üzgünüm," dedi Malik ve kız gardını düşürdü. "Bu... Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ama korkmakta yerden göğe kadar hakkın var."

Karina neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Kraliçeler korkmaz."

"Herkes korkar," dedi Malik yumuşak bir şekilde. "Ben birçok şeyden korkuyorum. Küçük alanlar. Büyük köpekler. Ölmek... yalnız ölmek. Bunu benden duymanın pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ama korktuğun için zayıf olduğunu düşünmüyorum. Asıl, korkmasaydın bu kadar güçlü olacağını sanmıyorum."

Karina'nın gözleri Malik'in yüzünü inceledi ve Malik, kızın gözlerinin bu denli yumuşak bakmasından etkilendi. İşaret, sıkılı yumruğunun etrafında dönüyordu ama yapamazdı – hayır, ruh kılıcını çağırmak istemiyordu. İçindeki uğultu daha da güçlendi, sihir çağrısı damarlarında akıyordu.

"Hadi," dedi sonunda kız. "O çiçek olmadan buradan ayrılamam."

Böyle bir zamanda garip bir istek gibi görünüyordu ama bu, Malik'in Karina'yı tapınağa kadar takip etmesine engel olmadı.

Onlar boş yere kilitle uğraşırken altın bir dikilitaş binanın çatısından onlara bakıyordu. Ön kapıdan içeri girmenin mümkün olmadığı anlaşıldığında, Malik ve Karina tapınağın etrafında döndüler ve tekrar duvar resminin önünde durdular.

Duvar resmi, her birinin ayrı ayrı deşifre edilmesi gereken anlamları olan binlerce Kennoua glifinden oluşuyordu. Kendi başlarına glifler çok az şey ifade ediyordu ama bir araya geldiklerinde bir hikâye anlatıyorlardı. Zihni, bir bilmeceyle karşı karşıya kaldığında yaptığı gibi son hız işleyen Malik, önünde duran resmi iyice inceledi. Bu, ileri uzanan ellerinde güneşi ve ayı tutan bir figürün önünde diz çökmüş on üç maskeli figürden oluşuyordu.

Malik yavaşça duvara dokundu. Serindi ve dokunması rahatlatıcıydı.

Hançer. Kadeh. Asa. Değnek. Kitap. Göz.

"Ulraji Tel-Ra'dan olan bizler, sadece ve sadece krallar arasındaki tanrıya bağlılık yemini ediyoruz," diye mırıldandı Malik, çevirisinin doğruluğundan emin bir şekilde. Gözleri, resimde diğerlerinden daha fazla tekrarlanan glife kaydı.

Bu, onun İşaret'iydi. Ulraji Tel-Ra'nın her üyesinde Malik'teki dövmenin aynısı vardı, her biri gece yarısı kadar karanlıktı.

Malik aniden nefes alamadı.

Ulraji Tel-Ra'nın kim ya da ne olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde Kennoua'yla ilişkili olduğu aşikârdı. Kennoua İmparatorluğu, Sonande için bir felaket olmuştu –içinde durdukları nekropol bunun bir kanıtıydı– ve insanların terör saltanatının yaralarını sarması yüzyıllar almıştı. Eğer Malik, Kennoualılarla aynı güçlere sahipse veya güçleri onlarınkiyle aynı kaynaktan geliyorsa bu demek oluyordu ki...

Bu mümkün değildi. Firavun'la bir bağı olamazdı çünkü o bir Eşralıydı ve... ailesindeki diğer herkes de öyleydi, değil mi?

Malik kendini duvardan uzaklaştırdı ve hissettiği garip bağlantı bir anda koptu. Paniğini fark etmemiş olması için dua ederek Karina'ya bakarken üzerine kötü bir his çöktü.

"Adil," dedi kız aniden ve Malik'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. "Biraz önce Eşra'daki kargaşadan bahsederken neyi kastediyordun?"

Malik'in kasları yavaşça gevşedi. Normal davran. Karina'nın gerçeği bilmesinin imkânı yoktu. "Nehir gribini ya da gittikçe kötüleşen klan savaşlarını duymadınız mı?"

Karina başını iki yana salladı. "Eşra hakkında duyduğum son şey, tahıl ihracatının düşük olduğuydu ama onun dışında yeni bir şey yoktu. Orada bir şeyler mi oluyor?"

Adil gibi ayrıcalıklı bir çocuk dağlarda meydana gelen yıkımın ne kadarını bilebilirdi? Tek bir yanlış kelime, Malik'in ipliğini pazara çıkarırdı. Ancak bu, işleri daha iyi hâle getirme gücü olan birine halkının hikâyesini anlatmak için eline geçecek tek şans olabilirdi.

Malik konuşmak için ağzını açtı ve sonra durdu, onun için diğerlerinden daha önemli olan tek hikâyeyi anlatacak kelimeleri bulamadı. Devam etmesini bekleyen Karina elini duvara dayadı.

"İstemiyorsan anlatmak zorunda..."

Büyük bir titreme lafını böldü. Taşın taşa sürtünme sesi geldi ve alçak bir hırıltı havayı yarıp geçti. Panikleyen Malik içgüdüsel olarak Karina'nın eline uzandı ve kız da tuttu.

"O da neydi?" diye fısıldadı Malik.

"Ben..."

Hırıltı bir kükremeye dönüştü. Tapınak duvarının bir bölümü kayarak açıldı ve Malik'in daha önce hiç görmediği bir yaratık sürünerek açıklıktan çıktı. Canavar, bir inek büyüklüğündeki kürklü kafasını onlara doğru çevirirken ağaç gövdesi kalınlığında ve bir yılanınki gibi uzun pullu boynu büküldü. Turkuaz ve kızıl renkli paslı kolyeler boynunu süslüyor ve taktığı başlıktaki zümrütler parıldıyordu.

Bir an için, Malik korkamayacak kadar fazla etkilenmişti. Bu gerçek bir Serpopard'dı; Kennoualıların, ölüleri öbür dünyaya götürdüğüne inandığı efsanevi yaratıklardan biriydi. Eski hikâyelere göre, Serpopard zehri o kadar güçlüydü ki yaratığın dişleri bir insanın derisini sıyırsa bile o kişi bir saat içinde ölmüş olurdu.

Serpopard, dünyayı sarsan bir feryat kopardı. Kendilerine gelen Malik ve Karina koşmaya başladı.

Canavar peşlerine düştü, kocaman vücudu nekropolün sokaklarına sığmayacak kadar büyüktü. Her taraftan moloz yağarken, kurban edilen kölelerin birçoğu Serpopard'ın pençelerinin altında un ufak oldu.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Karina, Serpopard'ın giremeyeceği kadar küçük bir dükkân girişine doğru koşarak. Canavar başını kapıya doğru indirirken ikisi bir köşeye sıkıştı. Malik'in kafası büyüklüğündeki tek bir turuncu göz onlara göz kırptı.

Birkaç gergin saniye sonra Serpopard uzaklaştı ve ikisi de rahat bir nefes aldı.

BAM!

Boynunu kırbaca benzer bir hareketle geri çeken Serpopard, başını tekrar tekrar binaya çarptı. Tavandan taş parçaları düşerek, zemini kaplayan çok sayıda tencere ve tabağı parçaladı.

Serpopard onları öldürmediyse de yağan moloz yığını kesinlikle öldürecekti. Malik'in sahip olduğu tek şey ruh kılıcıydı ve o da bu büyüklükteki bir yaratığı yok etmek için çok küçüktü. Karina izlerken sihrini de kullanamazdı.

Malik korkudan sinerken, Karina çömlekleri yokladı ve bir miktar halat çıkardı. Gözleri tapınağın çatısındaki dikilitaşa fırladı.

"Adil, yaratık bir daha binaya çarptığında, altına koş ve sola git."

"Peki ya sen?"

"Beni merak etme!"

Serpopard dükkâna bir kez daha çarptı. Korku, Malik'in bedenini olduğu yere sabitledi ancak Karina onu cesaretlendirerek itti. "Şimdi!"

Malik öne fırladı ve Karina geri tapınağa doğru koşarken yaratığın bacakları arasında dolaştı. Boynunu bir düğüm oluşacak şekilde büken Serpopard, pazara son hız koşan Malik'in peşinden gitti. Malik bir dizi tezgâhın altına daldı, titizlikle yerleştirilmiş sergiyi bozmamaya özen gösterse de Serpopard her birinin içinden

geçtiğinde bu çabası güme gitti. Yaratığın üst yarısı bir kobra hızına sahip olsa da alt yarısının ağırlığı onu yavaşlatıyordu. Malik bunu kendi avantajına kullanarak, kediden kaçan bir fare gibi Serpopard'ın ısırma mesafesine girip girip çıktı.

Omzunun üzerinden baktığında Karina'nın tapınak duvarına tırmandığını, dişlerinin arasındaki halatı ve tırmanırken ellerini kestiği için kiremitin üzerindeki kan izlerini gördü. Malik içinden ona daha hızlı tırmanmasını söyledi ve ardından Serpopard bir kez daha ona saldırırken eğildi. Yaratığın kafası yanındaki bir arabaya çarptığında keskin tahta parçaları Malik'in yüzüne fırladı. Malik tökezledi ama koşmaya devam etti, enerjisi hızla tükeniyordu.

"Adil!"

Karina tapınağın tepesine ulaşmıştı ve şimdi bir ucu arkasındaki dikilitaşa bağlı olan halatı aşağı sarkıtıyordu. Ne yapması gerektiğini fark eden Malik, Serpopard'ın bacaklarının altına daldı. Son gücüyle tapınağa atıldı ve ipin serbest ucunu yakaladı. Malik güvenli bir şekilde halatı tuttuğunda Karina bağırdı, "Gel bakalım, seni azman kedi!"

Karina, Serpopard'ın dikkatini çekerken, Malik kendini canavara fırlattı. Kürklü bacaklarından birine sarılıp sırtına ulaşıncaya kadar yukarı tırmandı. Halatı Serpopard'ın boynuna birkaç kez doladı ve tıpkı babasının ona yıllar önce öğrettiği gibi bir ilmekle bağladı.

"Kutsal Adanko, sen beni koru," diye mırıldandı Malik, yaratığın sırtından atlarken. Kemiklerini sarsacak kadar sert bir şekilde yere indi ama kendini doğrudan Serpopard'ın önünde koşmaya zorladı. Yaratığın çürümüş nefesi onu sararken Malik onu kurtarmadan önce öldüğü için Nadia'dan sessizce özür diledi.

Fakat acı yerine öğürme vardı. Üstünkörü attığı ilmek boynunu sıkarken Serpopard'ın gözleri kafasından pörtledi. Dikilitaş, yaratığın atılmalarıyla titrese de yerinde durdu. Kadim canavarın ağzı köpürdü ve bir kükremeyle son kez yere yığıldı.

Malik dizlerinin üzerine çöktü, gözyaşları yanaklarından süzü-

lüyordu. Karina'nın tapınak duvarından aşağı koştuğunu zar zor fark etti.

"Başardık!"

Kız kollarını açıp koşarak üstüne atladı ve ikisi de Serpopard'ın hareketsiz başından sadece birkaç adım öteye düştüler. Karina'nın kahkahası bulaşıcıydı ve çok geçmeden Malik de karnını ağrıtan vahşi, sessiz kahkahalar atıyordu.

"İnanılmazdın!" diye haykırdı Malik. "Halatla! Ve dikilitaşla!"

"Ve sen! Sırtına nasıl da tırmandın öyle!"

Karina yüzünde dizginlenemeyen bir sevinç ifadesiyle ona gülümsedi. Aralarındaki boşluğu kapatmak, birbirlerine uyup uymadıklarını görmek çok kolay olurdu, ki Malik de uyduklarını düşünmeye başlamıştı.

"Oldukça iyi bir takım olduk, değil mi?" dedi kız usulca. Kızın bakışları, Malik'in anlamını bilmek için tutuştuğu bir ifadeyle karardı.

"Olduk," diye fısıldadı Malik.

Karina daha da eğildi, saçları Malik'in burnunu gıdıklıyordu. Malik, bu kadar yakın olmalarının şaşkınlığıyla onun arkasından ruh kılıcını çağırdı ve şimdi kızın dudaklarının onunkilere olduğu kadar yakınında tuttu.

Tek bir vuruş. Bu kadardı. Tek yapması gereken...

Yüce Ana yardımcısı olsun, onu öpmek istiyordu.

"Adil," diye fısıldadı kız, nefesi yüzüne karşı sıcaktı. Ruh kılıcı elinde titredi. "Sen – dikkat et!"

Karina, Serpopard'ın dişleri yattıkları yere düşmeden birkaç saniye önce ikisini de yana yuvarladı. Yaratığın çenesi, çıplak tenine yalnızca birkaç santim kala Malik'in gömleğinin eteğine indiğinde ruh bıçağı kayboldu. Serpopard'ın vücudu birkaç kez seğirse de sonra kesin olarak duruldu.

Malik'in nabzı hızlandı. "Gömleğim!"

"Sana yeni bir tane alırım."

Karina elbisesinden bir kumaş şeridi yırtarak elinin etrafına sardı ve onu Malik'in kıyafetlerini Serpopard'ın çenesinden çıkarmak

ndı. Yaratığın çürümüş dişlerinden biri bu süreçte gevşe-
ina onu tapınağın tepesinden düzinelerce kırmızı çiçekle
ğu cebine attı.
ırma için," diye açıkladı Karina, Malik'in sorgulayıcı ba-
rışında. Çocuk cevabın arkasındaki yalanı hissetti ancak
a üzerine gitmedi. Kız ayağa kalktı ve Serpopard'ın ce-
kkatle inceledi. "Hadi. Burada başka ne yaşıyor görmek
um."

Malik'in derisinde kıvransa da şimdilik yapabildiği tek
mesi gereken kıza altın mezarlıktan geçerken yaslanmaktı.

26

Karina

Saatler geçmişti ya da en azından Karina öyle olduğunu varsayıyordu. Orada ne kadar süre kaldıklarını söylemenin bir yolu yoktu. Serpopard'dan kaçışlarının coşkusu, mezardan çıkış olmadığı anlaşıldığında hızla korkuya dönüştü.

Bir uçtan diğer uca yürümenin ne kadar sürdüğüne bakılırsa nekropolün kendisi kabaca bir buçuk kilometre genişliğindeydi. Hem Karina hem de Adil hiçbir şeyi bozmamaya özen gösterdi. Ancak tapınağa kendi dokunuşu Serpopard'ı serbest bırakmadan hemen önce Adil'inkinin hiçbir etki yaratmaması Karina'nın dikkatinden kaçmamıştı ve firavunların ailesini ölümde bile hedef almanın bir yolunu bulduğu düşüncesiyle omurgasından aşağıya bir ürperti indi.

Neyse ki çıkmazlarının tek bir iyi yönü vardı: Cebindeki kanlı ay çiçeği. Şimdi Diriliş Ayini'ni gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu her şeye sahipti.

Eh, bir kralın kalbi dışında her şeye. Ama bunu daha sonra düşünürdü.

Karina'nın döndüğü her yerde Meçhul Kral'ın gözleri onu takip ediyordu ancak bunun duvar resminin basit bir numarası olduğunu biliyordu. Teknik olarak onun atasıydı ama Karina figüre karşı küçümsemeden başka bir şey hissetmedi. Bahia'ya ihanet ettiğinde aileden sayılma hakkını kaybetmişti.

Karina'nın midesi kasıldı ve Adil'in tezgâhları kaplayan asırlık

meyvelere baktığını fark etti. Sonunda, her ikisi de bir adım daha atamayacak kadar yorgun ve aç oldukları noktaya geldiklerinde gürleyen nehrin yanında yan yana uzandılar. Karina, mağaranın tepesine görebildiğince baktı ve insanın önce yorgunluktan mı yoksa açlıktan mı öldüğünü hatırlamaya çalıştı.

Gözünün ucuyla Adil'e baktı ve yılanı alt etmeden hemen önce gerçekleşmek üzere olan öpücüğü hatırladığında tüm vücudunu bir sıcaklık dalgası sardı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Adil. Karina başını iki yana salladı ancak Adil'in onunkilere bastıran dudaklarının görüntüsü aklından bir türlü çıkmıyordu.

"Hayır. Hayatımı kurtardığına göre, seni göle attığım için sana bir özür borçluyum."

"Sorun değil. Ayrıca, ayılmama yardımcı oldu ki buna son derece ihtiyacım vardı." Adil duraksadı. "Ancak öncesinde yaptığımız konuşmayı sormamda sakınca yoksa, neden yarışmadan ayrılmamı istiyorsun?"

Karina'nın hayalleri, Adil'in gözlerindeki samimi incinmişliği gördüğünde paramparça oldu. Yaşadıkları onca şeyden sonra ona en azından gerçeğin bir kısmını söyleyebileceğini düşünüyordu.

"Babam annemle olmak için bir önceki nişanını attı ve buna karşılık ailesi onu reddetti," diye cevapladı yavaş yavaş. "Tüm bu sıkıntıları çektikten sonra Alahari Hisarı'na taşındığında ise saray hayatından nefret ettiğini keşfetti. Annemi, kız kardeşimi ve beni seviyordu ama saray onu perişan etti." Karina iç çekti. "Annem onu saray entrikalarının en kötüsünden korumaya çalıştı ama yine de onu etkilediler. Hayatının son yıllarında, zorunda olmadığı sürece dairesinden neredeyse hiç çıkmadı. Bu gerçekten kendin için seçeceğin türden bir hayat mı?"

Kalan üç Şampiyon arasında Adil, saray hayatının gerçekte ne kadar sinsi olduğunu görerek büyümeyen tek kişiydi. Çocuğun nezaketinin, Karina'nın kendisi gibi insanlar tarafından çirkin bir şeye dönüştürüldüğünü hayal etmek, neredeyse çocuğun kalbini

göğsünden söküp çıkardığını hayal etmek kadar acı veriyordu ona. Bu çocuğu öldürmek istemiyordu. Öldürmeyecekti.

Birkaç uzun saniye boyunca duyulan tek ses nehrin yumuşak sınırları oldu ve Karina, Adil'in konuşmak için acele etmemesine minnettardı. Bunca yıl sonra bile, babasının hikâyesini hatırlamak içinde nasıl adlandırılacağını bilmediği bir yeri acıtmıştı. Dünyada en çok sevdiği insanlardan birinin sırf onun yanında kalabilmek için kendini perişan ettiği gerçeğiyle hesaplaşmanın pek fazla yolu yoktu.

Adil sonunda konuştu. "Baban nasıl biriydi?"

Karina gözlerini kapattı ve düşündü, dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Herkesi güldürebilirdi, annemi bile. Şimdiye kadar duyduğum en iyi müzisyendi. Bir kez dinledikten sonra mükemmel bir şekilde çalamadığı bir şarkı yoktu. Üzgünüm diyeceksen, deme. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Bunu söylemem." Adil'in sesi yumuşaktı, İkinci Müsabaka sırasında kullandığı baştan çıkarıcı tondan uzaktı ancak Karina yine de aynı şekilde büyülendi. "Üzgünüm demem yani. Babam... O bizi terk ettiğinde herkesin söylediği tek şey, 'Üzgünüm, üzgünüm,' oldu. Bundan her zaman nefret ettim çünkü sonuçta 'üzgünüm' demek onu geri getirmeyecekti. Demek istediğim... Nasıl hissettiğini anladığımı söylemeyeceğim ama ne demek istediğini biliyorum." Durakladı. "Söylememin bir anlamı olur mu bilmem ama onu çok sevdiğin açık."

"Seviyorum."

Onlar orada yatarken bir sessizlik çöktü ve ikisi de kendi dünyasında kayboldu. Karina, kalbinin babasına ayırdığı kısmına erişmenin her zaman acı vereceğinden şüpheleniyordu. Ama onu tekrar tekrar şaşırtan bu tuhaf, gece gözlü çocukla konuşmak... Acıyı ortadan kaldırmamıştı ama onunla yüzleşme düşüncesi ilk kez onu korkutmuyordu.

Adil'le ilgili Karina'nın kelimelere dökemediği bir şey vardı, daha önce hiç hissetmediği nazik ve cesur bir şey. Ama bunun da ötesinde, konuştuğunda onu gerçekten dinliyordu. Ve çocuk ona

kimsenin, Farid veya Aminata'nın bile daha önce hiç güvenmediği bir şekilde güveniyordu. Serpopard saldırısı sırasında canını ona emanet etmişti ve bunun ciddiyeti hem dokunaklı hem de korkutucuydu.

"Benim için Ay'ı çıplak ellerinle yakalamanı isteseydim, bunu nasıl yapardın?" diye sordu kız anıden.

Adil gözlerini kapattı ve Karina, altın ışığın koyu tenini nasıl da aydınlattığına bakmadan duramadı. "Ay batmaya başladığında, avuçlarımı açmış bir şekilde altına ellerimi koyar ve içlerine batana kadar beklerdim. Sonra arkamı dönüp sana verirdim." Yana döndü ve utangaç bir şekilde Karina'ya gülümsedi. "Ama bu aptalca bir cevap, değil mi?"

Aynı anda, dünya hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi, sanki yanlış bir kelime onu milyonlarca küçük parçaya ayırabilirmiş gibi. Karina, orada olduğunu bile bilmediği bir engele takılmış gibi hissetti ve sonra yere çarpana kadar da düştüğünü fark etmedi.

Yine de düşüşün etkisi canını yakmadı. Karina acıyı biliyordu ve bu baş döndürücü duygunun onunla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Değil," diye yanıtladı kız nefes nefese. "Hiç de aptalca değil."

Burada, ailesinin katlanmaya zorlandığı en vahşi şiddete birkaç adım uzaklıkta böyle bir farkındalık yaşaması dünyanın tuhaf, akıl sır ermeyen bir şekilde hareket ettiğinin bir kanıtıydı.

Ama bir önemi yoktu çünkü Adil, Solstasia'yı kazanırsa ölecekti ve eğer kazanmazsa da asla birlikte olamayacaklardı. Aralarında her ne geçiyorsa bunun oluru yoktu ve bu da mutlak gerçekti.

Karina'nın göğsü daraldı ve kendini Gonyama'nın dalgalarına bakmaya zorladı. Santrofie ona nehre güvenmesini söylemişti ve nehir de onu kanlı ay çiçeğine getirmişti. Belki de nehre güvenmek onu bir kez daha gitmesi gereken yere götürürdü.

"Bence dışarı nehri kullanarak çıkmaya çalışmalıyız," diye ilan etti Karina, fikrin dile getirince kulağa kafasında olduğundan daha iyi geleceğini umarak.

Adil öylece ona baktı. "Neredeyse bizi öldüren nehirden."

Karina iç çekti. Dile getirince kulağa daha iyi gelmemişti.

"Ama öldürmedi." Hayal mi görüyordu yoksa sesi normalden daha mı yüksek çıkıyordu? İnsanın muhtemelen âşık olduğu kişiyle nasıl konuşması gerekiyordu? "Ayrıca, senin daha iyi fikirlerle geldiğini görmüyorum."

"Ama en azından nehre atlamamızı önermiyorum."

İkisi de kahkaha atmak için çok yorgun olduklarından burunlarından güldü.

Deneyecek başka bir seçenekleri olmadan, sudan ilk çıktıkları noktaya geri döndüler. Akıntı hâlâ nehir kıyısına veya bir kayaya yanlış bir şekilde çarparlarsa ölecekleri kadar güçlüydü.

Ama Santrofie, Karina'nın koruyucu tanrısıydı. Onu öldürecek bir şey önermezdi şüphesiz. Karina elini Adil'e uzattı. "Güven bana."

Adil'in gözleri kararırken Karina'nın bir an için gardını düşürmesine neden oldu, ta ki başıyla onaylayıp elini tutana kadar. Karina'nın bedenini, güneş ışığında geçirilen bir günün ardından gölgeye geçme hissinden pek farklı olmayan garip bir titreme aldı. Ama bu duygu geldiği gibi yok oldu.

Karina nekropole son bir kez baktı ve orada haddinden fazla uzun süredir sıkışıp kalan her sureti hafızasına kazıdı. Atalarının neden burayı sağlam tutmayı seçtiğini anlıyordu ama artık olmazdı. Resmî olarak sultan olduktan sonra ilk işi nekropolü yok etmek ve buradaki herkese uygun bir mezar vermek olacaktı. Köleler de kraliçeler kadar hatırlanmayı hak ediyordu.

Son bir nefes alıp Adil'in eli onunkinin etrafına sıkıca sarılmış bir şekilde suya atladı.

Gonyama'nın gücü onu bir kez daha ezdi ve çok geçmeden ciğerleri hava için çığlık atıyordu. Karina'nın gözü kararmaya başlamıştı ki başı yüzeye çıktı ve nehir onu saray mutfağının arkasında akan kanalın kıyısına bırakınca serin gece havasını tattı.

Karina ciğerlerindeki suyu öksürerek boşaltırken yıldızlar ışıl ışıl

parlıyordu. Yüce Ana'ya şükürler olsun, hâlâ Solstasia'nın dördüncü gününün gecesiydi; ritüeli tamamlamak için hâlâ üç tam günü vardı. Kanlı ay çiçeğini koyduğu sepeti su basmış ama içindekiler mucizevi bir şekilde zarar görmemişti.

Karina, kocaman açılmış gözlerle onu izleyen altı hizmetçiye baktı. Dönüş haberinin yayılmasından önce muhtemelen sadece birkaç dakikası olduğunu bilerek emir verdi, "Bana bir havlu getirin. Ve Farid'i."

On dakika sonra, Karina omuzlarına sarılmış bir havlu, yanında el değmemiş bir sürahi su ve bir tabak meyveyle loş bir oturma odasında oturuyordu. Nekropolün ürkütücü parıltısından sonra Alahari Hisarı çok fazla yıkanmış bir parça giysi gibi soluk görünüyordu. Adil hiçbir yerde görünmüyordu ama iyiydi; Karina başka türlüsünü düşünmeyi reddediyordu. Nehirde birbirlerinden kopmuşlardı ve o şimdi kanalın başka bir yerinde ıslak ve yorgun bir şekilde oturuyordu.

Gıcırdayarak aralanan bir kapı Karina'yı düşüncelerinden sıyırdı ve Farid kollarını onun etrafına doladığında ciyakladı. Alışılmadık derecedeki büyük sevgi gösterisine neredeyse yorum yapacaktı ancak Farid'in vücudu o kadar titriyordu ki Karina şakayı yuttu ve ona geri sarıldı.

"Sıcak karşılama için minnettarım ama sadece birkaç saatliğine gitmiştim."

Farid uzaklaşırken Karina'nın gülümsemesi soldu, kâhyanın kaşları çatılmıştı. "Karina, Toprak Günü'ndeki yangından beri kimse seni görmedi. Konsey Son Müsabaka'yı iptal etti, sabah ölümünü halka ilan edeceklerdi."

"İptal mi... Bugün günlerden ne?"

"Ateş Günü'nün gece yarısını birkaç saat geçti."

Karina'nın kalbi sıkıştı. Ateş Günü haftanın altıncı günüydü. Adil'le nekropole yaptığı yolculuk bir günden fazla mı sürmüştü?

"Baskınlar hâlâ devam ediyor mu? Hainle ilgili bir ipucu var mı? Afua'dan haber aldın mı?"

"Evet, devam ediyor; hayır, yok ve hayır, almadım."

Karina, Farid'in sözlerini sindirmeye çalışırken dengesini bulmak için masayı tuttu. Bütün bir günü kaybetmişti ve şimdi Diriliş Ayini'ni tamamlamak için yalnızca iki günü kalmıştı. Konsey çok daha büyük bir gücü elde etmeye hazırdı ve hâlâ Afua'dan bir iz yoktu.

"Bana derhal Komutan Hamidou'yu getir," diye emretti Karina. Eğer konsey onun ölümünü duyurmaya istekliyse, o zaman artık onlarla mantık yolunu bulmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bu, çatışmanın şiddetlenebileceği anlamına gelse bile onları yolundan çekmek için kaba kuvvet kullanmanın zamanı gelmişti.

Ancak onun emrini dinlemek yerine Farid elini saçlarının arasından geçirdi. "Komutan Hamidou gitti. Sen ortadan kaybolduğunda, konsey bu Solstasia'da yanlış giden her şey için onun kötü liderliğini suçladı ve onu görevden uzaklaştırdı. Onu nereye götürdüler bilmiyorum."

Hayır. Karina yere çöktü. Farid de onun yanına alçaldı.

"Karina."

"Hepsi benim hatam." Karina'nın sesi çatladı. "Onları durdurmam gerekiyor ama nasıl bilmiyorum. Şehri ele geçirdiler ve yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Karina."

Yine küçük bir kızdı, sevdiği herkes tek bir gün içinde ondan koparılmıştı. "Gittiler, Farid. Herkes gittil"

"Bunun için gerçekten üzgünüm." Karina ona ne demek istediğini soramadan, Farid bir sürahi su aldı ve kızın başından aşağı boca etti.

Karina bağırdı ve ağzına gelen suları püskürttü, daha yeni kurumuştu. "Senin sorunun ne?" diye çığlık attı.

"Asıl *senin* sorunun ne?" diye geri bağırdı Farid. "Şu hâline bir bak!"

Karina kendine baktı. Darmadağınık, sırılsıklam bir ümitsiz vakaydı.

"Annen öldü ve kontrol konseyin elinde. Bunu değiştiremeyiz. Ama benim tanıdığım Karina, başkalarının onu itip kakmasına asla izin vermeyen Karina, insanlar onun hakkı olan bir şeyi alırken oturup ağlamazdı."

Karina burnunu çekti. Farid doğru bir noktaya değinmişti; sinir krizi geçirmek onu hiçbir yere götürmeyecekti. Eğer konsey şehri ele geçirmişse, o zaman onu geri almaktan başka seçeneği yoktu.

Fakat nasıl?

Karina'nın bakışları, her zaman antik dünyayla çok ilgili olduğundan sırf Farid'e göstermek için aldığı Serpopard dişine kaydı. Hâlâ kumaş katmanları arasına sımsıkı sarılmıştı ancak bohçanın ucunda küçük bir delik açılmıştı ve an itibariyle daha da büyüyordu.

Karina'nın gözleri de öyle. Yorgunluğunu bir kenara bırakarak titrek bacakları üzerinde doğruldu. "Konseyi derhal çağır."

"Bence önce dinlenmelisin," diye itiraz etti Farid.

"Hayır, bu iş bu gece sona erecek. Gerekiyorsa, kimin sana borcu varsa kullan. Sadece onları buraya getir."

"Ama..."

"Farid." Karina, sakin ve kararlı olduğunu umduğu bir bakışla kâhyaya baktı. "Hayatım boyunca bana bir kardeş ve neredeyse bir o kadar zamandır da öğretmen oldun. Bu zamanı beni başkalarının arkasında durmak isteyeceği türden bir kraliçe hâline getirmek için harcamadın mı?"

"Denedim."

İçgüdülerine güvenmek onu wakama maçından galip çıkarmış, onu ve Adil'i Serpopard'dan kurtarmıştı.

Konseyle başa çıkmak için aynı içgüdüleri kullanmanın zamanı gelmişti.

"O zaman arkamda dur."

Mermer Oda'ya girerken konsey üyelerinin Karina'ya attığı korku dolu bakışlara bakılırsa, birkaçından fazlası gerçekten de öldüğünü düşünmüştü. Banyodan yeni çıkmış ve sabahın karanlık saatleri

için fazla karmaşık desenleri olan zarif, kızıl bir kaftan giymiş olan Karina, masanın etrafında dolaşarak bardakları kokulu nane çayıyla doldurdu. Farid ellerini arkasında kavuşturmuş, onun sandalyesinin arkasında itaatkâr bir şekilde dikiliyordu.

Herkes oturduğunda, Karina hizmetçilere son dakikada pişirttiği ekmeklerle hamur işlerini dağıtmalarını işaret etti.

"Lütfen rahatlayın ve keyfinize bakın. Konuşacağımız çok şey var."

Kimse yemeğe uzanmadı. Omuz silken Karina, bir parça ekmeği bir kâse zeytinyağına bandırarak kimin çay içip kimin içmediğine dikkat etti.

Mwani Zohra sonunda sessizliği bozdu. "Sizi canlı ve iyi görmekten çok mutlu olduğumu söylerken kendim ve herkes adına konuşmuş olacağım sanırım."

"Nerede olduğunuzu merak ediyoruz," dedi Mwale Omar, bardağını yarıladığında. "Son Müsabaka'yı iptal etmek hepimizi kötü gösterdi."

"Yakında nerede olduğumu açıklayacağıma söz veriyorum. Şimdi, eminim sizi yataklarınızdan neden kaldırdığımı merak ediyorsunuzdur. Dürüst olmak gerekirse, konseyin son zamanlardaki davranışları beni dehşete düşürdü. Solstasia başladığından beri, halkımıza ve misafirlerimize karşı, hepsi de ailem adına işlenen sayısız adaletsizliğe tanık oldum."

"Baskınların planlanandan daha fazla huzursuzluğa neden olduğunu kabul etsem de soruşturmamızın gerekli bir parçasını oluşturuyorlar," dedi Sadrazam Jeneba. "Cinayeti çözmeyi ertelediğimiz her gün, Haissa Sarahel'in anısına daha fazla hakaret edilmiş oluyor – huzur içinde yatsın."

"Annemin anısına yapılan en büyük hakaret, kentinin kaosa sürüklenmesine izin vermektir."

Karina yanındaki vezire döndü ve sordu, "Mwale Ahar, kaç yıldır vezirsiniz?"

"Elliden fazla, Ekselansları."

"Peki, o zaman içinde kaç sultana hizmet ettiniz?"

"İki – anneniz ve ondan önce de teyzesi. Umuyorum üç olacak," diye ekledi çabucak.

"Söyleyin lütfen," dedi Karina. "Elli yıllık sadık bir hizmetten sonra neden aileme şimdi karşı çıkmayı seçtiniz?"

Mwale Ahar, öksürürken hiç değilse utanmış görünme nezaketine sahipti, "Sadrazam'ın dediği gibi. Bu Solstasia'yı çevreleyen olağandışı koşullar göz önüne alındığında, yaptığımız her şey haklarımız dahilindeydi."

"Şüphesiz. Ya siz, Mwani Rabia?"

Mwani Rabia Assaraf belki de konseydeki en yaşlı ikinci kişiydi ve Karina devam ederken koltuğunda kıvrandı, "Assaraflar Ziran'ın başlangıcından bu yana sultanın yanında yer aldılar. Ailelerimiz arasındaki sevginin miadı mı doldu?"

"Ailenize olan sevgim her zamanki kadar güçlüdür." Vezir'in sesi yaşından dolayı titriyordu. "Ama dürüst olmak gerekirse, sizin yönetiminizdeki Ziran'ın geleceği için endişeleniyorum."

Karina bu cevabı bekliyordu ancak kelimeler yine de buzlu su etkisi yarattı. "Lütfen açıklayın."

Cevap veren kişi Sadrazam Jeneba oldu, "Buradaki herkes sizi doğduğunuzdan beri tanıyor ve bu zaman zarfında güçlü yönlerinizi ilk elden görme fırsatı bulduk – ve tabii hatalarınızı da."

Masanın etrafındaki diğer danışmanlar başlarıyla onayladı. Sadrazam Jeneba devam etti, "Haissa Sarahel'in ölümünden bu yana –huzur içinde yatsın– kendinizi idare etme biçiminizden etkilendim. Ancak bu tek başına, yıllardır sergilediğiniz şüpheli davranışları ortadan kaldırmaz. Ziran'ı etkili bir şekilde yönetme kabiliyetiniz hakkında endişeleniyoruz ve henüz sultan rolünü üstlenmemenizin şehrin yararına olacağını düşünüyoruz."

"Böyle hissetmeniz için birçok sebep olduğunu kabul ediyorum." Kelimeler boğazını yaktı ama Karina bir yere varacaklarsa bazı şeyleri kabul etmesi gerektiğini biliyordu. "Son birkaç yıldır gerektiği kadar sorumlu davranmadım, özellikle de kız kardeşimin benim yaşımdayken saray işleriyle ilgilenmeye başladığı düşünüldüğünde."

Belki de Hanane hakkında kalbi kırılmadan konuşabileceği bir zaman gelirdi. Bugün o gün değildi.

"Şu andan itibaren, bu şehri ve halkını korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Fakat benim adıma yapılan baskınlara ya da başka adaletsizliklere devam etmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Buna söz veremem," dedi Sadrazam Jeneba. "Her zaman olduğu üzere, evimizi korumak için yapılması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapacağım." Konseyi ona katıldığını belirten mırıldanmalar sardı ve Karina iç çekti. Çenesini ellerine yasladı.

"Arkwasi-hene'nin halkını tutukladığımızı duyduğunu ve haklı olarak misilleme yaptığını varsayalım. Arkwasi'yle savaşa girmek bize nasıl yardımcı olacak?"

"Arkwasililer Sultanımıza yaptıklarının bedelini ödemek zorunda."

"Sırf kendi ceplerinizi doldurmak için, kılıç kaldırmak zorunda kalmayacağınızı bildiğiniz bir savaş başlatıyorsunuz gibi daha çok. Yanılıyor muyum?" Son boş çay fincanı da masaya çarptı ve Karina'nın yüzündeki yapmacık nezaket ifadesi silindi. "Size karşı dürüst olacağım: Suikastçıyı bu odadan birinin tuttuğunu biliyorum."

Sessizlik odayı doldurdu, ardından birkaç öfke çığlığı geldi.

"Bizi ihanetle suçluyorsunuz, Ekselansları!" diye gürledi Mwale Omar. "Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım!"

"Yani, hepiniz herhangi bir bağlantınız olduğunu inkâr ediyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Karina.

Öfke çığlıkları daha da yükseldi. Kendi kendine gülümseyen Karina, elbisesinden küçük bir paket çıkardı ve onu saran kumaşı açtı. Serpopard dişine doğrudan dokunmamaya özen göstererek tatmin edici bir patırtıyla masaya bıraktı.

"Serpopard zehri. İnanın bana, bu gerçek." Karina önündeki gümüş demliğe dokundu. "Siz gelmeden önce çayın içine koydum."

Konseyin ona yöneltiği şaşkınlık dolu bakışlara son vermek

için Karina, masaya herkesin görebileceği kadar ufak bir miktar çay döktü. Birkaç saniye sonra ahşap siyaha döndü ve masaya sığ bir delik açarak kendi içine kıvrıldı.

"Sadece birkaç damla yaptı bunu. Her birinizin çok daha fazlasını yuttuğunu söyleyebilirim."

"Ailelerimiz ölümlerimizi duyduğunda, kanınız tüm pazaryerini yıkayana kadar dinlenmeyecekler," dedi Mwani Rabia. Vezirlerin birçoğu şimdiden hasta görünüyordu ve gergin bir şekilde midelerini tutuyorlardı.

"Doğru diyorsunuz. İşte size cevabım."

Karina başını geriye doğru eğdi ve çayı direkt olarak çaydanlıktan ağzına döktü ve bütün bir bardağı içene kadar da durmadı. İşi bittiğinde, çaydanlığı masaya çarptı ve şaşkın konsey üyelerini inceledi. "Ziran, herhangi birimiz doğmadan önce yüzyıllar boyunca hayatta kaldı. Biz gittikten çok sonra da hayatta kalacak."

"Yalan söylüyorsun!" hırladı Mwale Omar.

Karina omuz silkti. "Belki de. Zehirlerle ilgili kuşkusuz sınırlı bilgime göre, gerçek yaklaşık on dakika içinde ortaya çıkmalı."

Mwani Rabia kontrolü kaybeden ilk kişi oldu. Boğuk bir öksürükle boğazını tırmaladı ve gergin cildinde kırmızı izler bıraktı. "Muhafızlar!" diye haykırdı. "Sul Suya ihtiyacım var!"

Muhafızlar odaya girip Karina'ya doğru ilerledi ancak kız kolundan küçük bir şişe çıkardı. "Bu gördüğünüz, panzehir. Bana doğru bir adım daha yaklaşırsanız onu paramparça ederim."

Gözlerinden öfke püskürten Sadrazam, muhafızlara geri çekilmesini işaret etti.

"Bununla ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye sordu kadın dişlerini sıkarak, boncuk boncuk terliyordu. Buna karşılık, Karina şişeyi masaya koydu ve bir hançer çıkardı.

"İlk olarak, bu 'soruşturma' adı altında tutuklanan tüm Arkwasililer serbest bırakacaksınız. İkincisi, şu andan itibaren konseyin vereceği her karar benim tarafımdan onaylanacak. Her biriniz kan yemini ederek taleplerimi yerine getireceksiniz." Karina gözlerini

kıstı. "Ama annemin ölümünden sorumlu kişi ortaya çıkana kadar kimse panzehirden bir damla bile almayacak."

"Bize panzehri verdikten sonra Gözcülere sizi götürmelerini emretmemizi engelleyen nedir peki?"

Karina başını salladı ve Farid öne çıktı.

"Mwale Omar," diye sordu masum bir şekilde. "Kızınız nasıllar?"

Mwale Omar anlaşılmaz bir şeyler homurdanırken Karina araya girdi, "Farid, yanılıyorsun. Mwale Omar'ın sadece iki oğlu var, *değil mi*?"

Farid başıyla onayladı. "Ah, doğru, özür dilerim. Ve Sadrazam, anladığım kadarıyla kumar borcunuz yüzünden Kraliyet Bankası'yla olan sorunu çözdünüz?"

Odayı incelerken kibar gülümsemesi Farid'in yüzünden hiç silinmedi. "Bu odadaki herkes, bu duvarların arasında kalmasını tercih edecekleri bir şey söyledi. Bu konular ailelerinin kulağına gitse ne yazık olurdu."

"Gerçekten çok yazık olurdu," dedi Karina. "Özellikle siz ya da ben bu odadan herhangi bir şekilde zarar görmüş hâlde çıkarsak, bu bilgilerin ilgilenme olasılığı en yüksek olan kişilere ulaşmasını sağlayacak insanlar var."

Konseydekilerin yüzlerine bir korku ifadesi çöktü. Şüphesiz, Farid'in eski saray kâhyasından ve Kerkenez'in ta kendisinden sarayın tüm önemli isimlerini ve Karina'nın şu anda elinde bulundurduğu zehir kadar güçlü olan sırlarını öğrenerek geçirdiği tüm o yılları hatırlıyorlardı. Karina yorgunluğuna yenik düşmeyi reddederek daha dik oturdu.

"Ben bu şehir için ölmeye hazırım." Gökyüzünü ikiye bölen şimşeklerden daha keskin bir gülümseme yerleşti suratına. "Asıl soru, siz hazır mısınız?"

Karina, konsey üyelerinin her birini sırayla incelerken saniyeler akıp gidiyordu. Yanılmış mıydı? Hain, konsey üyesi değilken her şeyi riske mi atmıştı?

Bir ter damlası sırtından aşağı aktı. Bu, işe yaramıyordu. Onları daha da kışkırtmak üzereyken Mwale Omar çığlık attı ve boynuna yapıştı. "Bendim! Sultan'ın dairesinin anahtarını ben sattım!"

Boğazı sımsıkı düğümlenen Karina emretti, "Yakalayın onu."

Muhafızlar onu tutarken adam isterik bir şekilde bağırdı, "Plan hiçbir zaman onu öldürmek olmadı, amaç sadece Arkwasililerin hayatına kastettiğini ve misilleme olarak onların topraklarını talep etmemiz gerektiğini düşünmesini sağlamaktı! Hayatım üzerine yemin ederim, bunun olmasını asla istemedim!"

Karina adamın ağzına birkaç damla panzehir damlattı ve adamın paniklemiş ifadesi kayboldu.

"Teşekkür ederim," diye hırıldadı. "Ben..."

Karina adama elinden geldiğince sert vurdu. Adamın boynu keskin bir çatlama sesiyle büküldü ve Karina'nın avuç içi darbeden kırmızıya döndü. Öfkesi, onun kontrolünün ötesinde yaşayan bir yaratıktı; muhafızlara adamı götürmelerini emretmek zorunda kaldı çünkü onun o acınası yüzüne bakarak bir saniye daha geçirirse ne yapabileceğini bilmiyordu.

Muhafızlar Mwale Omar'ı çığlık atarak uzaklaştırırken Mwani Zohra yalvardı, "Lütfen, Ekselansları, panzehir."

"Şartlarım hâlâ geçerli." Karina öfkesini elinden geldiğince yatıştırdı. İşi daha bitmemişti. "Kan yemini. Şimdi."

Son konsey üyesi de yemini ettiğinde hançerinin sapı kandan kayganlaşmıştı. Panzehrin son birkaç damlasını hevesle içti.

"Bugün Final Müsabakası'nda görüşürüz," dedi Karina, konsey küçülmüş ve mağlup bir şekilde Mermer Oda'dan çıkarken. Onlar gittiğinde yana yığıldı ve inledi. Farid soluğu yanında aldı.

"Hemen bir şifacıya ihtiyacımız var! Yüce Ana sen yardımcım ol, kendini zehirlemek ne demek? Yüzyıllardır hiç kimse bir Serpopard görmedi. Dişi nereden buldun?"

Bir hafta boyunca uyuyabilecek kadar yorgun olmasına rağmen Karina gözlerinde vahşi bir parıltıyla Farid'e sırıttı. "Kendimi koruma duygumu büyük ölçüde hafife alıyorsun."

Şişeyi Farid'e verdi. Gözleri, kraliyet allesi üyelerinin her yemekten önce yuttuğu panzehri görmesiyle fal taşı gibi açıldı.

"Hepinizi kendimi gerçekten zehirleyeceğime ikna ettiğime göre düşündüğümden daha iyi bir oyuncu olmalıyım," dedi Karina. "İlaç olmasa bile onlara bir şey olmayacaktı; panzehir birini öldürmek için yeterli toksin içermiyor. Bununla birlikte, bugün ilerleyen saatlerde Son Müsabaka sırasında korkunç derecede ishal olmaları muhtemel."

"Muhbir de mi blöftü?" Karina başıyla onayladı ve Farid başını şaşkınlıkla iki yana salladı, sonra da kaşlarını çattı. "Gelenek, Solstasia müsabakalarının sadece günbatımında, tek sayılı gecelerde gerçekleşeceğini dikte ediyor. Ateş Günü altıncı gündür, bu yüzden yarın geceye kadar beklemek zorundayız..."

"Son Müsabaka öğlen olacak." Karina, bu kadar yolu sırf gelenekler onu durdursun diye katetmemişti. Farid itiraz etmeye başlasa da Karina onu susturmak için elini kaldırdı. "Gökyüzü Bahçesi'ne, Şampiyonların şafak söktükten dört saat sonra stadyumda beklendikleri haberini gönder."

Hainin icabına bakmış olabilirdi ancak bu, annesinin hâlâ Ziran için en uygun hükümdar olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ayrıca, Karina Diriliş Ayini'ninden vazgeçemeyeceği kadar çok fazla risk almıştı. Onu ikna edemeyeceğini anlayınca Farid başını salladı ve emrini yerine getirmek için odadan ayrıldı.

Bir saniye için Karina, Kerkenez'in konseyin isyanını bastırmak için ne yapacağını merak etti. Şüphesiz, annesi zorla veya hile gösterisi olmadan onların sadakatini kazanmanın bir yolunu bulurdu.

Ama Kerkenez orada değildi. Karina tek başınaydı.

Yorgunluğunu ve hayal kırıklığını kenara bırakarak elini saçlarına götürüp yana attı. Yorgun olsa da ancak öldükten sonra uyuyabilirdi.

Çünkü şimdi Son Müsabaka zamanı gelip çatmıştı ve öyle ya da böyle, bir kralın kalbini alacaktı.

27

Malik

"Adanko sizi yaralanmadan bize geri getirdiği için çok nazik."

Malik cevap vermedi. Yaşam Rahibesi'nin yüzündeki gülümseme silindi ve bir eliyle tavşanının sırtını okşadı. Hayvan başını yana doğru eğdi, bu jest o kadar insaniydi ki Malik, kalbindeki çirkin gerçeği ortaya çıkarmak için vücudunu katman katman soyarak onu inceliyormuş gibi hissetti.

Rahibeler saraydan Son Müsabaka'nın bugün, bir Ateş Günü yapılacağı haberi geldiğinde çılgına dönmüşlerdi. Ziran tarihinde, günbatımından başka bir vakitte ya da çift sayılı bir günde hiç müsabaka gerçekleşmemişti. Ziran'ın her yerinde, insanlar bunun ne kadar kötü bir alamet olduğunu mırıldandılar ama kimse doğrudan saraydan gelen bir emre karşı çıkmaya cesaret edemedi ve merakları, Ortanca'dan kaybolan Malik'in bir buçuk gün sonra Gökyüzü Bahçesi'nde çürükler içinde ve sırılsıklam bir hâlde yeniden ortaya çıkması skandalından daha ağır bastı.

Müsabaka başlamadan bir saat önce ekibi hazırlıklar için etrafında pervane olurken Malik sessizdi. İşlerini diğer iki ekipten hızlı bitirdiler; Tunde ve Driss hâlâ hazırlanırken Malik Gökyüzü Bahçesi'nin dua odasına giderek Adanko heykelinin önünde diz çöktü. Dışarıdan bakılınca, Son Müsabaka'da ona yardım etmesi için tanrıçasından rehberlik almaya gelen dindar bir Şampiyon'du. Kimse, aslında çok daha karanlık olan gerçeklerden şüphelenmiyordu.

Yaşam Rahibesi'nin dudakları endişeli bir şekilde büzüldü.

"Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa, Şampiyon Adil, o zaman izin ver de..."

"Şu an yalnız kalmak istiyorum."

Büyükannesi, Malik'in kutsal bir kadına bu kadar kaba davrandığını görse çığlık atardı ama nekropolde çektiği çileden sonra nezaket aklındaki en son şeydi.

Karina'yı öldürmek için ikinci kez mükemmel bir fırsat yakalamış ve ikinci kez başarısız olmuştu. Bu sefer, gözlerinin içine bakan vahim hakikatten başka hiçbir mazereti yoktu:

Karina'yı öldüremezdi. Nadia'nın hayatı tehlikede olsa bile bunu yapamazdı.

Yaşam Rahibesi kapının yakınında kıpırdandı. "Belki de şimdi Son Müsabaka için stratejileri gözden geçirsek daha iyi..."

"Git."

Malik'in sesindeki uyarı açıktı; aceleci bir saygı hareketiyle, Yaşam Rahibesi dua odasından çıkarak eski merdivenlerden indi. Malik seccadenin üzerinde diz çöktü, vücudu daha kendi adını bile söyleyemeden önce öğrendiği hareketleri yapıyordu.

"Kutsal Adanko..." Malik durakladı, bir bulantı dalgasını bastırdı.

Korku dalgasını. Gerçek, basit olduğu kadar karmaşıktı. Karina'yı öldürmek belirsizlikten oluşan bir kara delikti ve endişesini bilinmeyenden daha fazla körükleyen hiçbir şey yoktu. Masada çok fazla etken vardı – başka bir insanı öldürmek nasıl hissettiriyordu? Alahariler gittikten sonra Ziran'a ve dolayısıyla Eşra'ya ne olacaktı? Ya Idir sözünden dönerse ve Malik masum bir kızı sebepsiz yere öldürürse? Meçhul Kral neden kendi torununun ölmesini istiyordu? Beyninin tüm bu soruları cevaplamak için bulunduğu çılgınca girişimler sonucu Malik kendini kapattı.

Ancak Malik kendine karşı dürüst olacaksa, onu tutan tek şey korku değildi. Tanıştıkları andan itibaren, Karina'yla bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir bağlantı hissetmişti. Prenses onu teşvik etmiş, onun için savaşmıştı, sahip olduğunu bilmediği bir cesaret bulma-

ya itmişti ve kaderlerinin birleştiği ilk an ile bugün arasında bir yerde, onu öldürme düşüncesi akılalmaz hâle gelmişti.

Şimdi bile, Serpopard'ı öldürdükten sonra paylaştıkları o an düşüncelerini ele geçirmişti ve anı her defasında, aralarındaki boşluğu kapatmış olsalardı neler olabileceğini; ellerini kızın saçlarında gezdirmenin ya da onunkine bastıran göğsünün nasıl hissettirebileceğini göstermek için hafifçe değişti.

Gerçek, kahredici olduğu kadar özgürleştiriciydi, üzerinden bir ağırlık kalktığı gibi bir diğeri onu eziyordu. Karina'yı istiyordu, onunla ve onun yanında olmak istiyordu, sırlarını ve kalbini emanet edebileceği kişi olmak istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, bu diğer tüm duygularını zehirlemişti ve bu mantıksız karasevdanın cezasını çeken kişi Nadia olacaktı.

Ama Nadia'yı kurtarsa bile, o zaman ne olacaktı? Gölgelerde saklanmaya ve ailesinin ayak bastığı bir sonraki şehrin onlardan bir önceki kadar nefret etmemesini ummaya geri mi dönecekti? Doğdukları yer yüzünden sonsuza dek herkesten daha aşağı görülmeye geri mi dönecekti?

Peki ya sihri? Ulraji Tel-Ra hakkında kesin olarak bildiği tek şey, Kennoua İmparatorluğu'na bağlı olduklarıydı. Malik bu fetih ve ıstırap mirasının hiçbir parçasını istemiyordu ve yetkililer onun hakkındaki gerçeği keşfederlerse, Ziran'ın gelmiş geçmiş en nefret edilen düşmanıyla bağlantısı olduğu için tüm ailesi idam edilirdi. Yine de kullanırken kendisini bütün ve eksiksiz hissettiren sihri, nasıl acımasız ve nefret dolu bir şey olabilirdi?

Malik o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Driss'in dua odasına girdiğini zar zor fark etti.

"Ne diyeceğim, hizmetkârlarımdan biri Ortanca'da ilginç bir şey duymuş."

Malik cevap vermedi. Idir'in Nadia'ya zarar verdiği korkunç görüntüler zihnine kazındı.

Hepsi onun suçuydu. Kardeşi ölecekti ve hepsi onun suçuydu.

Driss devam etti, "Malik adında bir çocuk hakkında bir şey. Bu ismi biliyor musun?"

Malik keskin bir nefes aldı. Driss nasıl olabilir de – bir dakika Leila, hayvanat bahçesindeki tartışmaları sırasında gerçek adını kullanmıştı. Avuçları terden sırılsıklam olan Malik yalvarmayı düşündü. Diz çökmeyi ve Güneş Şampiyonu'na sırrını saklaması için yalvarmayı düşündü. Ama vücudu hareket etmedi. Korkunun durağanlık dışında hiçbir tepkiyle karşılanamadığı bir nokta vardı ve Malik bu noktayı çoktan aşmıştı.

"Sana diyorum!" Driss, Malik'i gömleğinin arkasından tutarak ayağa kaldırdı. Güneş Şampiyonu'nun karanlık gözlerinde çılgına dönmüş bir bakış vardı, dalgalı saçları darmadağınıktı. "Sen Adil Asfour değilsin, değil mi? Sen kimsin ve yarışı kendi lehine nasıl çevirdin?"

Malik, Driss'in eline baktı ve korkusu daha keskin, daha güçlü bir şeye evrildi. Idir'e ve Malik'in tüm hayatı boyunca yaşadığı tüm sıkıntılara kıyasla Driss'in tehdidi neydi ki?

"Bırak beni," diye mırıldandı Malik.

"Ne?"

"Bırak beni dedim!"

Öfkesi korkusunu bastırdı, Malik ruh kılıcını çağırdı ve Driss'in karnına dayadı. Güneş Şampiyonu küfürler savurarak geri çekildi ve Malik silahı, dövme formuna geri büründüğü sırtına sakladı.

"Eğer yarışın hileli olduğunu düşünüyorsan, o zaman bırak!" diye bağırdı Malik. "İstediğin yere gidebilirsin! Ne istersen yapabilirsin, seni durduracak ne belge ne de asker var. Yani git ve beni yalnız bırak!"

Driss hırlayarak Malik'in üstüne atladı ve suratının ortasına bir tane geçirdi. Malik geri sendeledi, ağzındaki kanı silerken kafası acıyla zonkluyordu. Driss'in bir sonraki darbesi karnına, sonra da göğsüne oldu.

Kendini küçült, dedi Malik'in yıllarca zorbalardan ve kendi babasından dayak yiyen parçası. *Hasarı en aza indir.*

Ancak Malik kendini korumak için hiçbir şey yapmadı, kan görüşünü bulanıklaştırırken bile her darbeyi kucakladı.

Driss'in onu öldüresiye dövmesine izin verdi. Başarısız olduğu her şey için bunu ve daha da kötüsünü hak ediyordu.

"Adil? Burada mısın?"

Leila dua odasına girdi, muhtemelen Son Müsabaka'ya gidebilsinler diye onu almak için gönderilmişti. Malik, dayak yemesine tanık olmadan önce arkasını dönüp gitmesi için dua etti ama kız arbedeyi görünce gözleri kocaman açıldı ve merdivenleri ikişer ikişer tırmandı.

"Ondan uzak dur!" diye çığlık attı Leila, Driss'in üzerine atılarken ama Güneş Şampiyonu onu kolayca bir kenara itti. Ablasının sırtı korkuluğa çarptı ve Malik'in içinde bir şey koptu.

Driss, Malik'i istediği kadar dövebilir, Gökyüzü Bahçesi'ni kanıyla kırmızıya boyayana kadar onu yumruklayabilirdi.

Ama Leila'nın saçının tek bir teline bile zarar veremezdi.

Sonrasında, Malik nasıl ayağa kalktığını hatırlamıyordu. Tam olarak ne söylediğini, hatta hangi dilde söylediğini bile hatırlamıyordu. Ama yarattığı yanılsamayı asla unutmayacaktı; en karanlık kâbuslarından çıkıp gelmiş, gürleyen, acı feryatlar koparan bir yaratıktı bu. Malik çığlık attı ve yaratık da onunla birlikte çığlık atarak Driss'e hücum etti. Güneş Şampiyonu bağırdı, canavarın yolundan kaçmak için merdiven korkuluklarına koştu.

Bir tahta kırıldı ve Malik ne olduğunu anladığında çok geçti. Yüzü acı içinde şişmeye başlarken bile elini Driss'e uzattı. Ancak o zaman Darajat dilinde konuştuğunu fark etti çünkü Driss elini savuşturup avaz avaz bağırdı, "Bana dokunma, seni lanet kekkil"

Driss karo zemine hızla çakılırken ve boynuyla kolları altında doğal olmayan bir açıyla bükülürken Malik'in tek yapabildiği izlemek oldu. Cehennemden çıkma yanılsama ortadan kayboldu ve Malik, Driss'in başının altında biriken kan gölüne dehşetle bakarken Leila olduğu yerde doğruldu, sarsılmış ama zarar görmemişti.

Ve Tunde dua odalarının kapısında duruyordu. Bakışları

Driss'in bedeni ile Malik arasında gidip geldi, gözlerinden milyon tane soru okunuyordu. Çocuğun ne kadarını gördüğünü ya da duyduğunu bilmenin bir yolu yoktu, Driss'in kanının bu kutsal alanı kirlettiği gerçeğini değiştirecek hiçbir açıklama yoktu.

"Şampiyonlar, hazır... Yüce Ana aşkına!"

İlk gelen Güneş Rahibesi'ydi ve çığlığı Gökyüzü Bahçesi'ndeki diğer herkesi topladı. Muhafızlar birkaç saniye sonra geldi ve cesedin güvenliğini sağlamak için ite kaka hızla odaya girdiler.

"Bunun sorumlusu kim?" diye sordu askerlerin başı. Malik seçeneklerini gözden geçirirken sihri derisinin altında kaynıyordu – bu odadaki herkesi efsunlamak ve ardında görgü tanığı bırakmamak o kadar kolay olurdu ki...

Malik tek kelime edemeden Leila öne atıldı. "Ben yaptım! Onu ittim!"

"Ne, hayır..." diye ağzını açtı Malik ama kız kardeşi onu kesti.

"Onu dinlemeyin, sadece beni korumaya çalışıyor! Kardeşimi almaya geldim ve onu Driss'le kavga ederken gördüm. Onları durdurmaya çalıştım ama onu fazla ittim ve düştü." Leila, gerçekte ne olduğunu gören tek kişi olan Tunde'ye döndü. "Söyle onlara, Tunde. Benim yaptığımı söyle."

Tunde iki kardeşe baktı, yüzündeki şok ve şaşkınlık yerini kabullenişe bıraktı.

"O yaptı. İlk Driss saldırdı ama Leila onu merdivenden itti."

Askerler Leila'yı tutuklarken dünya yavaşladı. Yaşam Rahibesi Malik'i uzaklaştırmaya çalışsa da o mücadele etti. Bu gerçek olamazdı. Diğer kız kardeşinin de elinden alınmasına izin veremezdi.

"Sakın ona dokunmal" diye çığlık attı. "O yapmadı – bendim!"

Muhafızlar ablasını bir yöne, Yaşam Rahibesi ise Malik'i başka bir yöne sürüklerken Leila ona son bir kez baktı. Ablası ağzını oynatarak Darajat dilinde ona iki kelime söyledi – tüm Alahari Hisarı'nda sadece onun anlayacağı iki kelime.

Kurtar onu.

• • •

Görünüşe göre, bir Şampiyon'un ölümü bile bu Son Müsabaka'nın gerçekleşmesine engel değildi.

Güneş Tapınağı, kayıplarından dolayı müsabakanın ertelenmesini istemiş ancak saray bunu reddetmişti. Böylece, Malik bir kez daha kendini stadyumda buldu, bu sefer yanında sadece Tunde duruyordu. Tribünlerin seyirci bakımından eksik olan tek bölümü Güneş-Dizilimlilerin olduğu yerdi, boş koltukları tezahüratlarının olacağından daha gürültülüydü.

Alahari Hisarı, Son Müsabaka için kendini gerçekten aşmıştı. Wakama turnuvasından bu yana geçen üç gün içinde stadyumun ortasında bir kumtaşı labirenti inşa etmişlerdi. Labirentin duvarları iki katlıydı ve girişinden kıvrılarak süzülen sis, kavurucu sıcağa rağmen buz gibi soğuktu. Bahia Kuyrukluyıldızı bile bu uğursuz yapının gölgesinde soluk kalmıştı.

Seyircinin heyecanına rağmen labirentin dışındaki atmosfer çok daha durgundu. Karina'nın gülümsemesi soğuk ve hareketleri yavaştı, muhtemelen nekropolden beri Malik'e musallat olan o yorgunluk Karina'yı da etkiliyordu. Karina, yüzünü buruşturarak onunla Tunde'ye baktı, Driss'in yokluğu ortamı ağırlaştırıyordu.

Driss'in ailesi cesedini teslim almış mıydı? Muhafızlar, Malik'in neden olduğu bir ölüm için Leila'yı idam etmişler miydi? Bu sorular ve daha milyonlarcası Malik'in zihnini doldurdu ve panik parmaklarını boğazına sıkıca sararken bile her birini kendi içinde derinlere bir yere gömdü.

Şimdi Driss'in ölümü için kendini kaybetme zamanı değildi. Karina ile asla olmayacak bir gelecek hakkında hayal kurmayı bırakmanın ve bunun yerine Leila'nın fedakârlığının boşa gitmediğinden emin olmanın zamanıydı.

Ne pahasına olursa olsun bunu kazanmak zorundaydı.

"Ziran halkı, Son Müsabaka'ya geldik ancak sevgili Şampiyonlarımızdan birinin başına korkunç bir felaket geldi," diye seslendi Ka-

rina. "Yüce Ana, ruhunu Yıldızlarla Dolu Mekân'a yönlendirirken, Driss Rhozali'nin gururunu ve coşkulu ruhunu analım." Stadyumdaki herkes üç parmağını önce dudaklarına, sonra da kalplerine bastırdı. Malik gerginlikten kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Dua bittikten sonra, Karina ona ve Tunde'ye döndü. "Büyükannem Bahia, yalnızca temiz kalpli ve korkusuz olduğu için Kennoua'yı yenmeyi başardı. Bu nedenle, bu labirentin içinde her biri cesaretinizi test edecek engellerle karşılaşacaksınız: yiğitlik, kurnazlık, ne pahasına olursa olsun yapılması gerekeni yapma kabiliyeti. Yanınıza sırtınızdaki kıyafetlerden başka hiçbir şey alamazsınız. Zaman sınırı yok. Labirentten ilk çıkan kazanır. Şampiyonlar, hazır mısınız?"

"Hazırız," dedi her iki çocuk da. Karina sırayla onlara baktı, gözleri Malik'in üzerinde Tunde'de olduğundan birkaç saniye daha fazla oyalandı. Malik zorlukla yutkundu ve kafasını çevirdi.

Rahibeler ikisine de birer kadeh verdi ve içinde bir şey kalmayıncaya kadar içmelerini emretti. Malik'in boğazından kiraz ve çamur karışımı tadında bir şey geçti ve kafasını kaldırıp baktığında dünyayı puslu bir parıltı almıştı. Onlar içeceklerini bitirir bitirmez, Karina geri çekildi ve eliyle labirenti işaret etti.

"Başla!"

Malik ve Tunde ileriye doğru koşarken halkın tezahüratları sisin içine kaybolup gitti. Bir dizi dönüş sonrası kendilerini üç yol ağzında buldular. Öğleden sonra olmasına rağmen sis o kadar yoğundu ki gün ışığı yolun ilerisini aydınlatamıyordu.

Tunde'nin gözleri Malik'in şişmiş mor gözüne kaydı. "Yalnız olduğumuza göre beni yemesi için de bir canavar çağıracak mısın?"

Arkadaşının şakacı tonunun ardında korku gizliydi ancak Malik, her şeyi daha da kötüleştirmeyecek ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Sırtını ona dönmeye başladığında, Tunde Malik'in omzunu tuttu ve Malik irkildi.

"Gerçekten bir şey söylemeyecek misin? Bir açıklama yapmayacak mısın... o *şey* için?"

Malik, Tunde'nin elini omzundan çekti ve Su Şampiyonu'na sinirli bir bakış attı. "Bana neler olduğunu söylemezsen sana yardım edemem!"

Malik, yıllardır edindiği ilk arkadaşa baktı. Bir dahaki sefere birlikte olduklarında, ikisinden biri kral olacaktı.

"Belki de bu yarışmada yardım etmen gereken kişi ben değilimdir," dedi Malik. Bununla birlikte, sağa giden yolu seçti ve ilerledi.

Döndüğü her yönü ezberlemeye hazırdı ancak yol sınır bozucu derecede uzun bir süre boyunca düz gitti. Ciğerleri çok fazla sis solumaktan yanıyordu ve ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkânsızdı.

Malik bir dönüşü kaçırıp kaçırmadığını görmek için geri dönünce tökezledi ve dünya karanlığa gömüldü.

Ayağa kalkmaya çalıştığında eli düz bir şeye değdi. Tahta mı? Ter ve idrarla dolu nemli hava ciğerlerini doldurdu, Malik yaşadığı sürece hatırlayacağı bir kokuydu. Bir vagonun içinde, gizli bir kompartımandaydı, tıpkı onu ve kız kardeşlerini Odjubai'ye getiren vagon gibi. Vagon yanlara doğru sallandığında Malik yanındakinin üzerine düştü ve çarptığı kişi acı dolu bir inleme koyverdi.

Malik bu ağlamayı biliyordu, aylarca dinlemişti – bu aynı vagon muydu?

Fakat nasıl?

"Nadia!" Malik bağırdı fakat kız kardeşi olması gerektiği gibi onun yanında sıkışmış değildi. Gövdesini döndürecek kadar bile alan yoktu. Her nefes, bir ağız dolusu mikroplu gölet suyu yutmak gibiydi ve küflü havadan gözleri yanıyor, yaşlarla doluyordu.

Her Eşralı, Odjubai Çölü'nden geçerek hayatlarını riske atanların hikâyelerini bilirdi. Çoğu, kötü şartlara yenik düşmüş, kaçakçılar tarafından satılmış ya da sayısız korkunç kaderle karşılaşmıştı ve bu insanlar sadece ibretlik masallarda ve sessiz fısıltılarda yaşarlardı. Hayatta kalamamış o kadar insan varken o ve kız kardeşleri bu yolculukta nasıl hayatta kalabilmişlerdi?

Malik çığlık atmış olabilirdi ama onu duyan biri olduysa bile umursamamıştı. Sonunda, onun sonunu getiren yoksulluk ya da

Ziran askerleri değil, her taraftan baskı yapan, ciğerlerinden havayı ve vücudundan hayatı emen bu çürük vagon olacaktı. Annesini ya da büyükannesini bir daha asla görmeyecekti. Asla okula gitmeyecekti; Ziran'ı asla görmeyecekti...

Ama Ziran'ı *görmüştü*. Jehiza Meydanı'nda yürümüş, bir gölde dans etmiş, bir Serpopard ile savaşmıştı.

Bunların hepsi gerçekti. Bu ise değildi.

Vagon tekrar sallandı ve yanında biri ağladı. Malik biraz kıpırdanarak ruh bıçağını çağırdı ve altındaki tahtayı kesti. Çok geçmeden, kendini içinden çekebilecek kadar büyük bir delik açtı. Vagonun altında altın rengi kumlar yerine sis örtüleri dönüyordu ve Malik bu manzara karşısında dondu. Bu tereddüt ânında, onlarca el onu yakaladı.

"Bizi de al!" diye ağladı etrafındakiler. "Bizi de al!"

Suçluluk onu boğdu; yolculuklarının sonunda onları neyin beklediğini bilirken bu insanları nasıl geride bırakabilirdi? Burada kalıp bir yolunu bulması gerekiyordu...

Hayır. Bu yanılsamalar, anılarının vücut bulmuş hâlinden başka bir şey değildi ve esinlenildikleri gerçek insanlar Malik'in yardım edemeyeceği bir yerdeydi artık. Labirent, kendi zihnini ona düşman ediyordu ve Malik buna tekrar kanmayacaktı.

Nadia için.

Hayaletlerden uzaklaşan Malik delikten düştü. Tepetaklak olurken gözlerini kapadı.

Onları açtığında, evinde sırtüstü yatıyordu.

Malik ayağa kalkıp çocukluk evini merak ve özlem karışımı bir duyguyla inceledi. Ellerini, büyükannesinin kendisi okuyamamasına rağmen Malik'i Ziran dilinde yazmaya zorladığı alçak masanın üzerinde gezdirdi. Her gece, herkes uykuya daldıktan çok sonra, büyükannesi onarın bir yerlisi kadar iyi olana dek Malik'e mektupları tekrar tekrar yazdırmıştı.

Annesinin biraz fazladan para kazanmak adına bir köy kızının saçını örmek için sık sık oturduğu eski püskü divan da oradaydı.

Neredeyse tam beş yıl önce, annesi onlara babalarının son seya-hatinden dönmeyeceğini ancak her şeyin iyi olacağını açıklarken Leila, büyükannesi ve kucağında yaygaracı bir bebek olan Nadia'yla o divanın etrafında toplanmışlardı. Annesinin kokusu hâlâ burnundaydı, hindistancevizi ve palmiye yağının güçlü bir karışımı.

O kadar küçük bir evdi ki Ziran'daki en sade evlerden bile daha küçüktü ama yine de Malik'in tüm dünyası olmuştu. Ahşaptaki her çizik ve tavalardaki her göçük, zorlukla olduğu kadar sevgiyle de dolu bir çocukluktan geriye kalanlardı.

Ancak ailesinin anıları onu çevrelemiş olsa da insanların kendileri hiçbir yerde görünmüyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Malik çekingen bir şekilde.

Dünya titredi.

Çömlekler şangır şungur devrildi ve tavandan moloz düşerek Malik'in yüzünü tozla kapladı. Dünya onun etrafında şiddetle sarsılırken Malik masanın altına daldı. Bu bir deprem miydi? Tüm içgüdüleri ona hızla ve tüm gücüyle koşması için bağırıyordu ama kaçtığı şey dünyanın kendisiyken nereye gidecekti ki?

Evden fırlamaya karar verdiğinde bir ses bağırdı, "Malik!"

Kendi güvenliğiyle ilgili tüm düşünceler annesinin sesini duymasıyla uçup gitti.

"Anne!" Önünde bir uçurum açıldı ve karşıya sıçradı, diğer tarafa çarptığında dişleri takırdıyordu. Neredeyse annesinin çığlıklarının geldiği mahzene ulaştığında ikinci bir ses ona tuvaletten bağırdı.

"Malik, yardım et!"

Büyükannesi. Malik büyükannesinin sesine doğru döndü ama ona yaklaşırken, Leila'nın sesi evin arkasından bir yerden yardım için inledi ve sonra da Nadia'nınki takip etti.

Malik, ailesinin her üyesi bir ağızdan ona bağırırken yerinden kıpırdayamadı. Büyükannesi en yaşlılarıydı, bu yüzden ilk önce ona gitmek en mantıklıydı ama annesi ona yardım edebileceği hâlde ölürse bununla yaşayamazdı. Peki ya Leila? Ablası hiçbir şey

için yardım istememişti, özellikle de ondan. Ancak Nadia ailenin bebeğiydi, en çok korunmaya ihtiyaç duyandı.

Evlerinin, etrafında dağılma hızına bakılacak olursa sadece birini kurtaracak zamanı olacaktı.

"Yardım et, Malik!"

"Hayır, bana yardım et!"

Duvarlar büküldü ve Malik'in ailesinin haykırışları, saf çaresizlik çığlıklarına dönüştü. Önünde duran seçimin ağırlığıyla göğsü sıkıştı.

Annesi. Büyükannesi. Leila. Nadia.

Diğerlerini ölüme terk etmek anlamına gelse bile birini kurtaramazdı. Bunu yapmayacaktı.

Ve ailesinin hiçbir üyesi, *gerçek* ailesi, onu diğerlerinden vazgeçmeye teşvik etmezdi. Başlarına ne felaket gelirse gelsin beşi her zaman bir arada durmuştu ve bunu hatırlamak Malik'i düşlerinden çekip çıkardı.

Burası onun evi değildi ve bu ölen de ailesi değildi. Son Müsabaka'nın ortasındaydı ve bir sonraki hayal, kendini içinden çıkaramayacağı kadar gerçek olmadan önce bu labirentin çıkışını bulmak zorundaydı.

Başka bir titreme vücudunu sararken Malik kendini hazırladı. Gözleri, etrafında çökmekte olan dünyayı taradı, ta ki arazilerinin kenarındaki küçük dereyi bulana kadar. Deprem şiddetini artırırken bile suyun yüzeyi bir ayna gibi sabitti. Dereye koştu, ailesinin çığlıkları Malik evden uzaklaştıkça daha da arttı.

"Malik! Yardım et! Yardım et! Bizi nasıl terk edersin? Malik!"

Tereddütlerinin sonuncusunu terk eden Malik, durgun suya atladı. Camın parçalanmasına benzer bir ses havayı doldurdu ve bir kez yuvarlandı, iki kez...

Malik'in ayakları güneş ışığı ve kumla dolu bir dünyada yere bastı.

Odjubai Çölü'nün kurak manzarası, Eşra'nın aşina olduğu yeşilliklerinden sonra rahatsız edici olmaktan daha fazlasıydı. Evler

kadar büyük altın kum tepeleri ufukta yükselliyordu ve güneş gök yüzünün ortasında beyaz bir nokta gibiydi, kuzeyi güneyden ayırt etmeyi imkânsız kılıyordu. Ziran'dan hiçbir iz yoktu ve çölün hangi köşesinde olabileceğini gösteren ayırt edici işaretler de yoktu.

Odjubai'ye dair hiçbir hikâye, Malik'i kum tepelerinin arasında ne kadar küçük hissedeceğine hazırlamamıştı. Eşra'da nerede olursa olsun, dağlar halkını ve topraklarını koruyan koruyucu bir koza misali her zaman belli bir mesafedeydi. Ama burada gökyüzü çok büyüktü, o ise çok küçük.

İstediği yere gidebilirdi ama her yön yanlış görünüyordu.

Malik bir tarafa yöneldi. Durakladı ve başka bir tarafa dönünce başladığı yere geri döndü. Ensesi kavurucu güneşin altında su toplamıştı ama kendini korumak için yanında ne bir sarık ne de bir başlık vardı. Dili ağzında ağırlaştı ve bir kereden fazla tökezledi, yaklaştığında sonunda hep seraplara dönüşen uzak vahalara ulaşmaya çalıştı. Her düştüğünde, kum derisinde iğne gibi batan minik kesikler bıraktı.

Tanıdık bir çocuğun ağlaması Malik'in düşüncelerini böldü. *Nadia*. Malik, başını dizlerinin arasına alıp dertop olmuş zavallı çocuğun yanında diz çöktü.

"Ne oldu? Yaralandın mı?"

Çocuk başını kaldırdığında koyu renkli bukleleri ve geceden daha siyah olan ay baykuşu gözleri göründü.

Malik yıldırım çarpmış gibi geri çekildi. Nadia'nın yaşlarındaki hâline bakıyordu. Çocuğun gözlerindeki kasvetli bakışa ve küçük ayaklarının etrafına sarılmış bandajlara bakılırsa, bu, Büyükanne Titi olayından hemen sonra köy büyüklerinin onu "düzeltmeye" çalıştığı andı. Panik ataklarının başladığı yaştı.

Çocuk, Malik'ten uzaklaştı. "Benden uzak dur!"

"Ben sana..." Malik itiraz etmeye başladı ama çocuk en yakın kum tepesinin arkasına koşarak ardında büyük kum bulutları bıraktı. Malik, hisleri ona labirentin numaralarına yenik düşmemesi için bağırmasına rağmen tezahürü takip etti.

"Dokunma banal Herkes senin gerçek olmadığını söylüyor!" diye çığlık attı çocuk.

"Lütfen, sadece bekle!" Malik bağırdı ama küçük hâli bir uçurumun içine atladı ve onu gözden kaybetti. Arkasını döndü ve ikinci bir figürle çarpıştı.

Yine oydu ama deminkinden daha büyüktü, neredeyse şu anda olduğu boydaydı. Tezahürün gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve kendi kendine mırıldanırken Malik'i zar zor fark etti.

"Nefes al." Genç hâli, kolundaki deriyi çekip bıraktı ve kanlı, kırmızı izler oluşturdu. Malik, Tunde'nin kendisine verdiği lastiğe uzandı ama orada değildi. "Anda kal. Burada kal."

Tezahür bir daire çiziyor, gözlerindeki çılgınlık artıyordu. "Kontrolü eline almazsan seni tekrar gönderecekler. Eğer kontrolü eline alırsan baban geri dönecek."

Eğer son tezahür, panik ataklar başladığındaki hâli ise bu, babasının ayrılmasından sonraki yıl, en kötü durumdaki hâliydi. Labirentin tüm numaraları arasında, şimdiye kadarki en acımasızı buydu. Malik, hayatının en kötü anlarından çıkış yolunu ancak o zaman olduğu kadar biliyordu.

"Üzgünüm, baba," dedi. "Artık ruhlar hakkında yalan söylemeyeceğim. Üzgünüm, üzgünüm, çok, çok üzgünüm. İyi olacağım. Söz veriyorum iyi olacağım."

Malik genç hâline ulaşmaya çalıştı ama kolları hareket etmedi. Derisinin altına ulaşıp sihrini vücudundan zorla çıkarabilmeyi diledi. Ne kadar güzel yanılsamalar yapsa da, ne çok insanı efsunlansa da, güçlerinin ona verdiğinden daha fazlasını almış olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

"Hepsi senin hatan."

Tezahür kayboldu. Yerinde şimdiki hâli vardı ama saçları daha uzun ve yıkanmamış, vücudu daha cılız ve gözleri daha çöküktü – Solstasia Arifesi'ndeki aç, kirli ve umutsuz Malik'ti bu. Idir'le tanışmadan ya da insanların onu gerçekten dinlemesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce.

Tezahür ileri doğru bir adım attı. "İyileşmeye başladığını düşünüyorsun ama öyle değil."

Malik geri çekildi ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Diğer hâlı onun üzerine gelmeye devam ediyor, sesi her adımda yükseliyordu.

"İyileşmiş olsan bile, bu şekilde kalmayacaksın. Sonunda, o kadar derine batacaksın ki asla çıkış yolunu bulamayacaksın."

Malik ruh kılıcını çağırdı ve tezahüre saldırdı ancak tezahür saldırıdan kolayca kaçtı. Tezahürü onu gömleğinden yakaladı ve öne doğru çekti. "Bunun için kendinden başka suçlayacak kimsen yok. Bütün bunları günler önce bitirebilirdin ama bitirmedin."

Şimdi bir elini göğsüne bastırıp diğerini saçına geçirmiş olan kişi Karina'ydı. Kendine engel olamayarak dudaklarından bir inilti döküldü ve kız tatlı bir şekilde gülümsedi.

"İstediğin bu mu?" Kız vücudunu onunkine dayadı, dudakları tehlikeli bir şekilde Malik'in çenesine yakındı. "Beni seviyor musun?"

"Ben..."

"Beni sevdiğinden daha fazla mı?"

Karina ortadan kayboldu ve onun yerini Nadia aldı, birkaç metre ilerisinde duruyordu. Malik dizlerinin üzerine düştü. "Hayır!"

"O zaman neden kızı öldürmüyorsun? Neden Idir'in bana zarar vermesine izin veriyorsun?"

"Ben... Ben..."

"Sen benim abimsin ve ölmeme izin veriyorsun."

Şimdi serap yine kendisiydi ve karnına sert bir tekme attı. "Nadia, başından beri bildiğim şey yüzünden ölecek: Her şekilde işe yaramazsın ve sen olmasan, sevdiğin herkes daha iyi durumda olurdu."

Tezahürü ona darbe ardına darbe indirirken Malik'in ağzına kumla karışık kan doldu.

"Beni duyuyor musun?" diye çığlık attı tezahür. "Değersizsin! Ailenin sana katlanmayı hak ettiğini mi sanıyorsun? Sence Karina senin gibi biriyle olmak ister mi?"

Tezahürün formu titredi – Idir'e dönüştü, sonra da Driss'e. Derken babası oldu, her darbe bir öncekinden daha acı vericiydi.

"Sadece. Lanet. Bir. Kekki. Daha!"

Tezahür durdu ama Malik'in gitmesine izin vermedi. Nefes almak bile acıtıyordu ama Malik kendini gerçek formuna geri dönen tezahüre bakmaya zorladı.

Kendine baktı.

"Bana yanıldığımı söyle." Gözyaşları, hayaletinin yüzünden süzüldü ve Malik'in göğsüne damladı. "Lütfen bana yanıldığımı söyle."

Bu, labirentin ötesinde, Idir'in ve hayatını ele geçiren diğer tüm korkuların ötesinde bir şeydi. Şimdi sadece Malik ve asla kaçamayacağı tek kişi kalmıştı.

"...Söyleyemem," dedi usulca.

"Ne?"

"Söyleyemem dedim. Ama sadece bir kekki olsam bile, annem, Nadia ve herkes bensiz daha mutlu olacak olsa bile... öyle olsun."

Malik, hayaletin kavrayışından kurtularak ayağa kalkıp bacaklarını silkeledi.

"Devam edeceğim." Ağzından çıktığı anda, bunun doğru olduğunu biliyordu. "İkimiz de bu savaşı kazanamayacağız."

Malik ruh kılıcını geri çekti ve elini gölgesine uzattı.

"Neden benimle gelmiyorsun? Belki buradan birlikte bir çıkış yolu bulabiliriz."

Tezahür, Malik'in uzanmış eline baktı. Yavaşça ona uzandı ve parmakları birbirine dokunduğu an Odjubai Çölü parçalara ayrıldı.

Labirentin çıkışı birkaç yüz metre uzakta belirince keskin sessizliğin yerini tezahüratlar aldı. Gerçek gibi görünmüyordu ama işte oradaydı, zaferin ilk ipleri şimdi onun ulaşabileceği yerdeydi.

Malik kıpırdamadı. Az önce gördüklerini sindirememiş bir hâlde kendi ellerine baktı. Kendi başına oturmak, onları birbirinden çözmeye çalışmak için tüm korkularının ve arzularının birbirine karıştığı yeri bulmaya zamanının olmasını diledi ama zaman asla sahip olmadığı tek şeydi.

Tam o sırada, Tunde bir köşeden fırladı. Arkadaşının kendi yolunda ne gördüğünü bilmenin bir yolu yoktu ama Tunde'nin gözlerindeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa Malik'in karşılaştığı şeyler kadar rahatsız ediciydi.

Birkaç saniye boyunca iki arkadaş sadece birbirlerine baktılar. İçini kemiren bir endişe Malik'e, eğer Tunde'yle işleri şimdi düzeltmezse bir daha asla bu şansa sahip olamayacağını söyledi.

"Neden benim için yalan söyledin?" diye sordu. "Gökyüzü Bahçesi'ndeyken."

Tunde yüzünü ovuşturdu, her zamanki havalı tavrı gitmişti. "Söylemedim... Bir seçim yapmak zorundaydım. Bana doğru gelen seçeneği seçtim ama şimdi bu seçimimden emin değilim."

Malik başıyla onayladı, boğazı düğümlenmişti. Doğru cevabı olmayan zor seçimler yapmak çok iyi bildiği bir şeydi.

Çıkıştan gelen tezahüratlar daha da yükseldi ancak ikisi de hareket etmedi. Malik'in Ziran'a geldiği ilk andan beri yaşadığı onca şeyden sonra, sonun elinin altında olduğunu düşünmek tuhaftı.

"Adil," dedi Tunde aniden. "Bu yarışmayı ciddiye almak istemediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Malik yine başıyla onayladı. "Hatırlıyorum."

Tunde gözlerini açtığında içleri Malik'in daha önce hiç görmediği bir kararlılıkla doluydu. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

Malik kendine engel olamayarak sırıttı. O ve Tunde önce çıkışa sonra da son bir kez birbirlerine baktılar.

Sonra da Malik en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Koştu.

Nadia için koştu ve onu özgürlüğüne kavuşturmak adına sahip olduğu son şans için.

Ama aynı zamanda Mwale Omar'ın neredeyse ölümüne dövdüğü hizmetçi çocuk için de koştu.

Leila, annesi, büyükannesi ve hiç gelmeyen adil bir dünyayı bekleyen tüm Eşralılar için koştu.

Labirentte karşılaştığı üç tezahür için koştu. Eskiden olduğu çocuk ve dönüştüğü kişi için koştu.

Malik, labirentin son ayağında var gücüyle Tunde ile kafa kafaya koştu. Yeterli olup olmadığını, hiç yeterli olup olmayacağını bilmiyordu ama yapabileceği tek şey buydu.

Ter görüşünü bulanıklaştırırken ve bacakları acı içinde çığlık atarken, Malik bitiş çizgisine koştu.

KAKTÜS TEAM

28

Karina

Bu tamamen yanlıştı.

Driss'in kazanması gerekiyordu. Şehirdeki tüm saygın bahisçiler yarışmayı onun lehine görmüş ve tapınaklar aylar önce arka arkaya üçüncü bir Güneş Çağı'nı kabullenmişlerdi. Driss'in kazanması ve Karina'nın da onunla evlenip hiddetli bir kabadayı olduğu için pişmanlık duymadan onu öldürmesi ve sonra Kerkenez'i hayata döndürmek için kalbini kullanması gerekiyordu.

Ama Driss ölmüştü, sözde Adil'in ablası tarafından öldürülmüştü. Bu hikâyeyle ilgili her şey şüpheli görünüyordu; Eshaal Asfour'u sadece uzaktan görmüştü ama kız Driss'in yarısı kadardı. Yine de suçunu itiraf etmiş, Tunde de şahitlik etmişti.

Fakat hikâye doğru olsun ya da olmasın, Driss ölmüştü, bu da geriye sadece Tunde ve Adil'i bırakıyordu. İkisinden biri Diriliş Ayini için ölmek zorunda kalacaktı ama hangisi? Karina'nın kalbini açtığı ilk çocuk mu yoksa o farkına bile varmadan içeri sızan mı?

Son Müsabaka uzayıp giderken bu ikilemle boğuşsa da içlerinden hangisinin daha fazla ölmeyi hak ettiğine karar veremedi.

Ve sonra Adil labirentin çıkışından fırladı, Tunde de bir saniye bile gerisinde değildi. Yaşam Şampiyonu'nun yüzü terden sırılsıklam olmuştu ve yüzünde müsabakadan önce orada olmayan kararlı bir ifade vardı.

Gözleri buluştu ve nekropolde duyduğu baş döndürücü his Karina'nın göğsünde havaifişek gibi patladı. Ziran halkı yeni krallarını

memnuniyetle karşılarken, Adil'le yan yana hüküm sürdüklerini, tıpkı Serpopard'la karşı karşıya geldiklerinde olduğu gibi düşmanlarıyla yüzleştiklerini hayal etti. Adil ona doğru bir adım attı ve kız kresin olarak gardını düşürdü.

Ama sonra Karina, Kerkenez'in yeri boyayan kanını hatırladı. Baskının dehşetini ve Afua'yı çığlıklar içinde sürükleyen Gözcüleri hatırladı.

Hayır. Diriliş Ayini'ni gerçekleştirmekten vazgeçemeyeceği kadar ileri gitmişti. Ziran'ı kurtarmak için bu kara büyü yolunu seçtiği an, Adil'le birlikte sahip olabileceği geleceği feda etmişti.

Ama bu tatlı, gece gözlü çocuğu gerçekten de öldürebilir miydi? İkisinden birini öldürebilir miydi?

Rahibeler, Adil'i kazanan podyumuna götürürken Tunde de acı bir gülümsemeyle arkasından geliyordu.

Tereddüt etmek için daha fazla zaman yoktu, tartışmak için zaman yoktu. Tunde veya Adil. Karina'nın ağzı istemsizce açıldı ve o bile söyleyene kadar dudaklarından hangi ismin dökülecceğini bilmiyordu.

"Adil Asfour," diye bağırdı. Adil'in kafası hızla ona çevrildi ve dünya Karina'nın ayaklarının altından çekildi.

"Diskalifiye edildin."

Stadyuma bir sessizlik çöktü. Tüm gözler Karina'daydı ama o sadece Adil'e ve şaşkınlıkla buruşan yüzüne bakıyordu. "Daha önce de açıkça belirttiğim gibi, labirentin içine hiçbir şey götüremezsiniz. İlk engel sırasında, kaçışına yardımcı olmak için kaçak bir bıçak kullandın. Kuralları açıkça göz ardı ettiğin için diskalifiye edildin ve galibiyetin geçersizdir."

Seyirci, Şampiyonların gördüklerini görememişti ancak fiziksel tepkilerini görmüşlerdi. Adil, başlangıçta bir çeşit hançer kullanmıştı ancak Karina'nın onu stadyuma nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu da kararı için mükemmel bir bahaneydi.

Karina, Tunde'ye döndü, gözlerine bakamıyordu. Tıpkı eğitildiği gibi, üzüntüsünü bir gülümsemeyle sakladı. "Böylece, Son Müsaba-

ka'nın galibi ve gelecekteki kralınız, Su Şampiyonu Adet[illegible] [illegible]kiti'dir! Sevinin, sonunda bir Su Çağı geldi!"

Karina'nın, Tunde'yi kazanan ilan etmesi hiç kimseyi Tunde [illegible] kendisinden daha fazla hayrete düşürmemişti. Sanki birisi her [illegible] ayaklarının altından çekebilirmiş gibi, galip podyumuna dikkatsiz çıktı. Muhafızlar Adil'i kuşattı, açıkça bu karara şiddetle tepki vermesini bekliyorlardı ama çocuk kavga etmeden gitti. Karina, çocuk geçerken atabileceği en soğuk bakışı attı.

"Benim hakkımda hayaller kurmaman için seni uyarmıştım" diye fısıldadı ve kalbi, oğlanın gözlerinde gördüğü acıyla paramparça oldu.

Ziran'ın tamamı yeni çağı ve kralı için tezahürat yaparken Karina yaptığı şey için gerçek kazanandan sessiz bir özür diledi.

Şimdi onu ne kadar incitmiş olsa da bir gün Adil Asfour, onun hayatını kurtardığını anlayacaktı.

İnsanlar çoktan buna yüzyılın romantizmi demeye başlamıştı: Prenses, tanrıların lütfu ve Solstasia'nın sihri sayesinde ilk aşkıyla yeniden bir araya gelmişti. Altıncı günün geri kalanında herkesin konuşabildiği tek şey buydu, saatler şenlikler ve şarkılarla dolu bir telaş içinde geçti; şehrin tüm ileri gelenleri yeni çifti tebrik etmek istiyordu. Bir noktada, Tunde'nin annesi Karina'nın yüzünü kavrayıp beraberliklerini kutsayarak hıçkırıklara boğulurken, Tunde'nin küçük erkek kardeşleri, yeni kız kardeşleri hakkında her şeyi öğrenme isteğiyle susmak bilmedi.

Tüm bunlara rağmen, hiç kimse Karina'nın hayatının geri kalanında taşıyacağı gerçeği tahmin edemezdi: Tunde'yi seçerek aslında Adil'i seçmişti.

Ama her zamanki gibi gece çöktü ve yeni kişisel banyosunun tavanına bakarken sonunda kendiyle baş başa kalabildi.

Yangın Karina'nın eski yatak odasını yaşanmaz hâle getirdiğinden, Farid onu Kerkenez'in eski dairesindeki odalardan birine taşımıştı. Fakat Karina, annesinin kullandığından farklı bir yatak odası

seçmişti; bu, Kerkenez'in sahip olduğu ve onun miras almaya asla hazır olamayacağı pek çok şeyden biriydi.

Şimdi Karina dizlerini göğsüne çekmiş, kaynar suyun içinde oturuyordu. O ve Hanane çocukluklarında birlikte yıkanırken, kimin en uzun süre su altında kalabileceğine dair birbirlerine meydan okudukları bir oyun oynarlardı. Her seferinde, ilk önce Karina yüzeye çıkardı ve kız kardeşinin asla geri dönmeyeceğinden emin olduğu korkunç bir an yaşardı. Sonra Hanane çıkıp ona su püskürtürdü ve kız kardeşlerin yaptığı gibi günlerine devam ederlerdi.

Bonesinin sıkıca sabitlendiğinden emin olan Karina suyun altına daldı. Eli küvetin karo zeminine dokunana kadar aşağı indi ve başta ne bulmayı umduğundan emin olmayarak yeniden yüzeye çıktı. Tekrar daldı ve tekrar çıktı, sonra bir kez daha daldı. Bu sefer, havasız ciğerlerine acı dolana kadar aşağıda kaldı. Boğularak ölmenin, duman teneffüs ederek ya da sırta saplanan bir kılıçla ölmeye benzeyip benzemediğini merak etti.

Üçüncü kez yüzeye çıktığı için bu sorunun cevabını öğrenemeyecekti. Sonra Karina banyodan çıktı ve giyinmesine yardım etmesi için bir hizmetçi çağırdı.

Birkaç saat içinde, güneş Solstasia'nın son gününe doğacaktı. Festival sona ermeden Diriliş Ayini'ni tamamlamak istiyorsa, artık en çok korktuğu görevi erteleyemezdi.

Karina'nın isteği üzerine Tunde'ye yeni dairesinde bir oda verildi ve hiç kimse bu emrin niyetini sorgulamadı, en azından yüzüne karşı. Şüphesiz, şehri bir arada tutan çatlakların arasında her türlü ahlaksız söylenti alıp başını yürümüştü ve belki bir gün, bu tür söylentilerin sık sık yaptığı gibi, onu yok etmek için geri döneceklerdi.

Annesini geri getirdikten sonra bunun için endişelenirdi.

Karina hizmetçilerin kapı çalma stilini taklit etti ve Tunde onu içeri çağırdı. Yatak odasına girdiğinde Tunde yerinden zıplayınca neredeyse kıkırdıyordu.

"Sensin," dedi Tunde nefes nefese. Tunde, bütün gün alışılmadık derecede sessizdi ve Karina bunun için minnettardı. Ortak mazileri

yapması gerekeni yeterince zorlaştırıyordu ve kardeşleriyle şakalaşmaları ya da anne babasıyla sevgiyle konuşması gibi Karina'yı ilk etapta ona çeken şeylere tanık oldukça kararının arkasında durmak daha da zorlaşmıştı.

"Benimle gel," dedi kız. Tunde kaşlarını çattı ama tereddüt etmeden onu takip etti. Tıpkı Adil gibi...

Hayır. Aklı oraya gidemezdi. Buna izin vermeyecekti.

Karina, Tunde'yi Alahari Hisarı'nın özel tapınağına götürdü. Kerkenez'i sadece üç gün önce gömdükleri tapınağa. Yüce Ana'nın peçeli heykeli tepelerinde dikilirken, görevli rahibe onları eğilerek selamladı. Karina, kutsal kadını bu gece geleceğine dair uyarmıştı, bu yüzden rahibe aniden ortaya çıkmalarına şaşırmış görünmüyordu.

Karina, Tunde'den seccadede yanına oturmasını istedi. "Bildiğin gibi, resmî düğün törenimiz için planlamalar Solstasia bittiğinde başlayacak. Ama ailem için evlilikleri bir an önce bağlayıcı hâle getirmek, ana seremoni gerçekleşmeden önce olabilecek en kötüsü yaşanırsa diye standart bir uygulamadır. Bu, halka açık bir şekilde evlenmeden önce bana bir şey olursa sana ve ailene bakılmasını sağlayacak."

Tunde'nin şüpheci bakışları sürpriz değildi. Normal bir Ziran düğünü en az bir hafta sürer ve nişanlıların ailelerinin katılımını gerektirirdi. Bunu doğru şekilde yapıyor olsalardı, Karina, Tunde'nin annesiyle süt içerdi ve Tunde de diğer birçok gerekliliğin yanı sıra, kızın babasına palmiye yapraklarına sarılı bir meyve armağan ederdi. Dürüst olmak gerekirse, Karina tam bir tören olmadan evli olarak kabul edilebileceklerinden emin bile değildi.

Bunun doğal olan bir yanı yoktu ama Karina tam Tunde'nin reddedeceğinden emin olduğu sırada çocuk başını salladı. "Anladım."

Karina, kendi düğününün nasıl olacağını düşünerek fazla zaman harcamamıştı ve belki de bu iyi bir şeydi çünkü beklentilen kasvetli gerçekliğin altında acı verici bir şekilde can vermek üze-

reydi. Rahibe, kutsal bitkilerden ve gül suyundan oluşan bir karışımı alınlarına sürerken ve onlar da daha sonra alınlarını birbirine bastırırken hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Karina, uğruna onca fedakârlık yaptığı bu anda bir şeyler –heyecan, üzüntü, korku– hissetmek için kendini yokladı. Bulduğu tek şey, kendi kalbinin içi boş gümbürtüsü ve gerçekleşmemiş bir öpücüğün ona musallat olan anısıydı.

"Dünya, Yüce Ana'nın istediği gibi ve biz de onun istediği gibiyiz," diye tekrarladı o ve Tunde. "Bu dünyada, yıldırımdan önce gök gürültüsü yoktur. Güvenden önce ihanet, şafaktan önce alacakaranlık yoktur. Ve şimdi ise senden önce ben yokum."

Halkı için önemli olan çoğu şeyde olduğu gibi, Ziran evliliği de kanla mühürlenirdi. Rahibe her ikisinin de kolunda küçük kesikler açtı ve kanları taş üzerinde bir araya gelerek onları bir bütün olarak birleştirdi.

İnsanlar genellikle düğünlerinde ağlardı. Aileleri tezahürat yapar, yeni evliler dans ederdi. Çoğu insan düğününü, karşısında başka bir erkeğin olmasını dileyerek geçirmezdi. Çoğu insan düğününü yeni eşlerini öldürmenin yollarını düşünerek geçirmezdi.

Tōrenden sonra Karina, Tunde'yi yatak odasına götürdü ve evliliği yapmaları gerektiği gibi tamamladılar. Aralarında yanlış giden her şeye rağmen Tunde yine de ona sanki kız sevilmeyi ve değer verilmeyi hak eden biriymiş gibi o kadar nazikçe dokundu ki Karina neredeyse ağlıyordu. İşleri bittiğinde kız ayağa kalktı.

Ve böylece tamamlanmıştı. Kadim Kanunlar'ın gözünde, evlilik resmîydi.

Tunde artık bir kralın kalbine sahipti.

Karina, Tunde'nin başının altındaki yastığa baktı, önceden sakladığı bıçağın pusuda beklediği yere. Tunde elinin altında açık ve savunmasız bir biçimde yatarken, ona saldırmak için asla bundan daha mükemmel bir şansı olmayacaktı.

"Yeni kral olmuş biri için çok heyecanlı görünmüyorsun," dedi Karina, gerginliği hafifletmek için nafile bir girişimle.

"Karanmadığın bir onur için heyecanlanmak zor." Tunde de doğruldu, çarşaflar kucağına dolanmıştı. "Sana bir soru sorsam bana dürüst bir cevap verir misin?"

Sesi neredeyse utangaçtı, bu da bunun ilk birliktelikleri olmadığı, hatta yakınından bile geçmediği için Karina'ya epey saçma geldi.

"Soruya bağlı." Tunde'yi öldürdükten sonra, ilk önce onun saldırdığı ve kızın da kendini savunarak mistilleme yaptığı hikâyesini desteklemesi için kanının bir kısmını kendi vücuduna sürmek, hatta bedeninde hafif bir yara oluşturmak zorunda kalacaktı. Planının adımları zihninde tekrar tekrar oynuyordu.

Tunde'yi öldür. Suçu Tunde'ye at. Anneni kurtar. Tunde'yi öldür Suçu Tunde'ye at. Anneni kurtar.

"Neden buradaki kişi Adil değil de benim?"

Karina'nın nefesi ciğerlerinde kaldı. Saniyeler sessizlikle birlikte uzadı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Üzgünüm. Ben sadece... Üzgünüm."

Tunde, bir elini kendi avuçlarının arasına alıp başparmağını hafifçe parmaklarının üzerinde gezdirene kadar Karina titrediğini fark etmemişti. "Şu anda bana söyleyemediğin her ne ise sorun değil. Anlıyorum."

Tunde gözlerini kapattı ve Karina'nın serbest eli yavaşça hançere doğru uzandı.

Annesi için. Bütün bunlar Ziran ve annesi içindi.

"Aramızdaki şey sona erdiğinden beri, işleri düzeltmek adına bir şans için dua ettim. Beni kendinden uzaklaştırman gerektiğini hissettirecek ne yaptığımı göremeyecek kadar incinmiştim. Fakat yine burada seninle olmak... İkinci şansı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bu sefer bunu boşa harcamayacağım. Hayatımın geri kalanına mal olsa bile sana benden saklaman gereken hiçbir şey olmadığını göstereceğim. Görmek istemediğim tek bir yanın yok."

Kızın avucunu dudaklarına bastırdı ve bu küçük hareketle Karina, sözlerindeki sevgiyi teninde hissetti. Neredeyse ağlayacaktı.

Fakat hemen oradaydı. Diriliş Ayini için ihtiyaç duyduğu son şey hemen oradaydı.

Tunde gözlerini açtı. "Sorun ne?"

O gece ilk kez, Karina gerçekten kocasının gözlerine baktı.

Çok karanlık bir geceden sonra açan güneşin ilk ışınları kadar parlak bir farkındalık ona sertçe çarptı – bu çocuğu öldürmeyecekti.

Annesini, bir şeyi istemek ne kadar mümkünse ondan da çok geri istiyordu. Ama Tunde'nin hayatı pahasına değil. Ritüel başarılı olsa bile bu, başka bir kişinin zamanı gelmeden önce dünyadan koparıldığı anlamına gelecekti.

Ölümün cevabı ölüm değildi.

Hiçbir zaman olmamıştı. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Karina titredi, konuşmak için fazla bunalmıştı. Tunde kollarını beline sardı ve kalp kalbe gelene kadar onu kendine doğru çekti.

"Sorun yok," dedi alnını kızınkine bastırırken. "Sorun yok."

Tunde'nin öpücüğü de kendisi kadar güven vericiydi ve onun sıcaklığına eğilirken, Karina her şey ters gitmeden önce kendisini ona çeken şeyin ne olduğunu hatırladı. Tüm şakalarına ve pozlarına rağmen Tunde'de her zaman gözünü kamaştıran, onun olduğuna inandığı türden bir insan olma isteği doğuran bir açık yüreklilik vardı.

Tunde onu bir kez daha nazikçe yatağa indirirken, Karina kendini bu çocuğa âşık olurken gördü. Bundan belki bir, belki beş yıl sonraydı ve belki de Adil'le yaşayabileceği –yaşayacağı?– gibi değildi.

Ama güven ve saygıdan doğan sarsılmaz aşk olurdu – Karina, kendisinin gümüş buklelerini ve onun ayrık dişli gülümsemesini alan çocukları görebildiği kadar, kolayca aralarındaki kıvılcımı da görebiliyordu.

Umduğundan daha fazlasıydı. Hak ettiğinden daha fazlası.

Karina elini kocasının yanağına götürdü ve dudakları onunkiyle buluşana kadar onu kendine çekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kız ve ciddiydi.

• • •

Saatler sonra, gece yaratıkları bile uyuduktan çok sonra Karina Tunde'nin kollarından sıyrıldı ve üzerine sade bir elbise geçirdi. Tunde yatakta kıpırdansa da uyanmadı ve Karina odadan annesinin bahçesine çıktı.

Kraliçe'nin Tapınağı'nın üstündeki çeşmenin kenarına oturdu, soğuk gece havasını hissetmiyordu bile. Pürüzsüz mermerin üzerinde elini gezdirirken, Adil'le gizli girişten yuvarlanışlarını hatırladı. Şimdi bile, nehirden kurtulduktan sonra etrafına sarılan kollarını hissedebiliyordu. Tunde'yle paylaştığına hem çok benzer hem de ondan dünyalar kadar farklı bir kucaklamaydı bu.

Adil üzerine daha fazla kafa yoramayan Karina bahçeye baktı. Diriliş Ayini'ni yapmamaya karar verdiği için ne olacağını bilmiyordu ama bu bitkilere annesinin sahip olduğu ustalıkla bakabilecek birini bulması gerektiğini biliyordu. Annesinin, bitki bakma becerisinin her zaman özel bir yanı olmuştu ve Karina ayaklarının yanındaki çiçeklerin solmuş kabuklarını incelerken, aynı bahçede geçirilen bir öğleden sonranın anısı aklında canlandı.

Trajedi ve kalp kırıklığı annesini neredeyse bir yabancıya dönüştürmeden yıllar önce, o ve Kerkenez yan yana diz çökmüş, yumuşak toprakla haşır neşir oluyorlardı. Annesi bir ağaçtan tek bir sarmaşık çekmişti.

"Alahari olmak, hanedanları yıkan ve kralları deviren bir soyun parçası olmaktır. Olağanüstü şeyler yapabilmektir," dedi annesi ve Karina, sarmaşık boyunca çiçekli tomurcukların açışını huşu içinde izledi. "Bir gün, sen de olağanüstü şeyler yapacaksın."

Annesi, ellerinin tek bir hareketiyle toprağa hükmedebilmişti. Büyükanne Bahia, bin yıl sonra bile hâlâ halkını korumaya devam eden bir sihir yaratmıştı ama Karina hiç olağanüstü bir şey yapmamıştı, en azından onlarınki gibi...

Gökyüzünün en sakin olması gereken mevsimin ortasında kopan bir fırtına. Sarayın konut kısmına düşen tek bir yıldırım. Babasıyla Hanane'nin asla kaçamadığı araziyi yalayıp yutan bir yangın.

Sadece bir an için, o gece yaşananlar Karina'nın zihninde net-

geçti ama sonra migreninin yakıcı acısının bastırmasıyla tekrar kayboldu. Turunmaya çalışsa da anıları nasıl çözeceğini bilmediği bir düğüm gibi iç içe geçmişti bir kere.

Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü, ardından bir tane daha. Çok geçmeden Karina tüm vücudunu sarsan hıçkırıklara boğuldu. Ağlıyordu, anne olarak bildiği kadın ya da Ziran'ın kaybettiği kraliçe için değil; bu bahçenin zarif detaylarında saklı olan kadın için, herkes gibi umudu, umutsuzluğu ve kalp kırıklığını tatmış olan bu kadın için. Geçmişte yaşanmış olabilecek ve gelecekte asla yaşanmayacak şeyler için, hayatlarını bu kafesten farksız güzel şehirde hapis geçiren nesiller için ağladı. Başından beri bir şeyi unuttuğunu hatırlayana kadar ağladı.

Karina, gökyüzüne yayılan sabah ışığının ilk ışınlarına ve yukarıdaki Bahia Kuyrukluyıldızı'na baktığında doğru seçimi yaptığını biliyordu.

Annesi asla geri dönmeyecekti.

Babası asla geri dönmeyecekti.

Hanane asla geri dönmeyecekti.

Ama onların tüm sevgilerini, umutlarını ve hayallerini kendi içinde barındırıyordu. Karina ne onların bir yansımasıydı ne de yerlerini alacaktı; o daha ziyade hepsinin bir araya gelerek oluşturdukları tamamen yeni bir şeydi. Kendi başına olabileceğinden daha fazla bir şey.

Onları onurlandırmanın en iyi yolu, o muhteşem gün doğumunun öbür tarafında bekleyen her ne ise ona giderken onları da beraberinde götürmekti. Ve belki de bunu yaptığında, acısının diğer tarafında yatan cevaplara giden yolu bulabilirdi.

Böylece Karina ayağa kalktı. Yüzüne vuran sıcak güneş ve kulağında kuş cıvıltılarıyla, Solstasia'nın son gününü karşılamak için bahçeden ayrıldı.

29

Malik

İnsanın bir rüyadan ilk uyandığı an gibi, Solstasia'nın son günü de kimse buna hazır değilken gelmişti. Festival, o gece kapanış törenine kadar resmî olarak sona ermeyecekti ancak müsabakalar tamamlandığından Ziran'a nihai bir hava hâkimdi. En deneyimli gezginler çoktan bir sonraki varış yerleri için gözlerini ufka dikmişti ve insanlar yaklaşan fırtınalı mevsime hazırlanırken tüm sokaklardaki dekorasyonlar kaldırılıyordu.

Gökyüzü Bahçesi'nin çatısından bakan Malik, Ziran'ın uyanmasını gerçeklikten kopmuş bir şekilde izledi. Konaktaki herkes ondan köşe bucak kaçıyordu çünkü kimse kral olması gereken çocuğa ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yaşam Rahibesi, ertesi gün Leila'nın mahkemede yargılanacağını bildirmek için onunla sadece bir kez konuşmuştu. İkisinin de bildiği şeyi dillendirmesine gerek yoktu – nefsi müdafaa ya da değil, bir Şampiyon'u öldürmenin cezası ölümdü. Leila'nın Malik'le olan bağlantısı, onu hemen oracıkta infaz edilmekten kurtaran tek şeydi.

Bir çan sesi şehirde yankılandı; bitmekte olan Güneş Çağı'nın son sabah duasına bir çağrıydı. Birkaç dakika içinde Malik, yarın Su Çağı başlamadan önce, son elli yıldır onlara göz kulak olduğu için Gyata'ya teşekkür etmek adına sarayın geri kalanıyla bir araya gelecekti.

Birkaç dakika içinde Malik, Karina'nın önünde, sanki kız geleceğe dair umutlarını yok etmemiş gibi durmak zorunda kalacaktı.

Son Müsabaka'dan sonra ona nasıl baktığını asla unutmayacaktı – sanki bir hiçmiş gibi. Malik, bu kızın hayatını tekrar tekrar bağışlamış, hem Leila'yı hem de Nadia'yı bu süreçte kaybetmişti ancak Karina için o her zaman bir hiç olacaktı.

En kötüsü de kendisinden başka suçlayacak kimsesi olmamasıydı. Leila, Tunde, hatta Karina bile onu Solstasia'nın heyecanına kapılmaması için uyarmıştı. Yıldız kayarken dilek tutan bir çocuk misali, bu zenginlik ve sihir dünyasında onun gibi biri için bir yer olabileceği fantezisine inanmıştı.

Ancak dünyanın aşağı tabakaya ait olduğuna karar verdiği insanlara asla yer verilmezdi. O yerler çoktan alınmıştı. Ve şimdi başarısızlığının bedelini kız kardeşleri ödeyecekti.

Genellikle Malik üzüldüğünde sihri, mücadele etmesi gereken canlı bir güç olarak içinde kıvılcım saçardı. Fakat şimdi endişe verici derecede durağandı, ikiye bölünmeden önce esneyebildiği kadar çekilmiş bir yay gibi.

Terasın korkuluklarını sıkıca kavradı –ince ve eskiydi, tıpkı Driss'in ölümüne düştüğü korkuluk gibi– ve ruh bıçağını serbest eline çağırdı. Bir parmağını hançerin inanılmaz derecede keskin ucunda gezdirdi ve parmak ucunda bir miktar kan toplandı.

Solstasia henüz bitmemişti. Festival sona ermeden önce Karina'yla yalnız kalma şansını bulamazsa, o zaman o şansı kendi yaratırdı.

Ne de olsa, o bir Ulraji Tel-Ra'ydı. Alaharilerle karşı karşıya gelmek onun kanında vardı.

"Kardeşlerim, tanrılara saygımızın bir göstergesi olarak başımızı eğelim."

Binlerce beden hep beraber diz kerken Malik de onlara katıldı. Sabah duası için sarayın geri kalanıyla birlikte Güneş Tapınağı'ndaydı ve normal bir görev olması gereken şey kasvetli bir ritüel hâline gelmişti. Yüz yıl ve iki Solstasia'dan sonra, Güneş Çağı niha-

yet sona ermişti ve Driss'in durması gereken boş yere bakmamak imkânsızdı. Güneş Tapınağı, olabildiğince fazla doğal ışık alacak şekilde inşa edilmişti ve ışık, içindeki herkesi ortamın ciddi havasıyla uyuşmayan altın bir ışıltıyla kaplıyordu.

Bugün Yaşam Günü, Malik'in Dizillm'inin günü olabilirdi ama burası sonsuza dek Driss'in tapınağı olacaktı. Malik, Leila'yı korumak için sihrini kullanmasından pişmanlık duymasa da Driss'in ruhunun Yüce Ana'yla huzur bulması için dua etti. Çocuğa başka ne borçlu olduğundan emin değildi ama en azından ona bunu sunabilirdi.

Her zaman olduğu gibi, Karina yanında Güneş Rahibesi'yle birlikte tapınağın önünde töreni yönetti. Yine beyaz giyinmişti ama şimdi farklı bir havası vardı, sanki kıyafetler üzerine bir gün önce olduğundan daha iyi oturuyormuş gibi. Gelenekler, Tunde'nin diğer Şampiyonlarla birlikte durmasını dikte ediyor olsa da gözleri sadece ön tarafa ilerleyen nişanlısındaydı.

En azından Tunde, tapınağa girdiğinde Malik'in gözlerine bakma nezaketine sahipti; Karina zahmet bile etmemişti ve Malik bunun için ondan daha da nefret ediyordu.

Yaptığı her şeyi izlemeyi bırakamazken kendine ondan nefret ettiğini söylemek kolaydı. Kalabalığın içinden bu kadar rahatça geçmesinden nefret ediyordu, asla eğilmesi ya da olması gerekenden daha az yer kaplaması gerekmeyişinden nefret ediyordu. Ne zaman konuşsa, dolgun dudaklarının sanki karşısındakinin asla bilemeyeceği bir şey biliyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrılmasından nefret ediyordu.

"Solstasia afeshiya," diye başladı Karina, sesi en güçlü çan kadar net gürledi. "Bugün burada, bitmek üzere olan Güneş Çağı için şükranla toplandık. Son elli yılda, Güneş'in Kızı Gyata parlak ışığıyla bize göz kulak oldu ve bu süre zarfında Ziran... Ziran..."

Karina iç çekti. "Doğruyu söylemek gerekirse, şehrimizin ve halkımızın dayanıklılığı hakkında bir konuşma hazırlamıştım. Ama bundan bahsetmeden önce söylemem gereken bir şey var."

Bir sonsuzluk gibi hissettiren bir duraklamadan sonra Karina omuzlarını geri atıp başını dikleştirdi.

"Annem, Sarahel Alahari, öldü."

Tüm tapınaktan hep bir ağızdan şaşkınlık nidaları yükseldi ve Malik'in aklı Idir'e gitti. Meçhul Kral'ın bununla bir ilgisi var mıydı? Ne tür bir şeytani yaratık kendi torununun ölümünü planlardı?

Malik ne tür bir şeytani yaratıktı da ona yardım edecekti?

"Hikâyelerimiz onu muhteşem bir strateji uzmanı, şefkatli bir lider ve her alanda adaletin şiddetli bir savunucusu olarak hatırlayacak. Ama ben..." Karina elini kalbine koydu. "Onu çok geç olana kadar hiç gerçek anlamda tanımadığım bir anne olarak hatırlayacağım."

Wakama turnuvasının yapıldığı gün Malik, Karina'nın sayısız yüzünden hangisinin gerçek olduğunu merak etmişti. Artık bunların hepsinin yalnızca, şimdi ruhunu onlara açan bu kişinin farklı maskeleri olduğu açıktı.

Duruşuyla da unvanıyla da tam bir kraliçeydi o.

"Bir konuşma yerine, sizleri annemin anısına adanmış bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Malik planını tam o zaman eyleme geçirmeyi düşünse de kendini tuttu ve herkesle birlikte başını eğdi. Bugün Karina'yı pusuya düşürmek için sadece bir fırsatı olacaktı; bunun hakkını vermek zorundaydı.

Neyse ki bu fırsat çok geçmeden Karina'nın migrenlerinden biri kılığında karşısına çıktığında Malik mükemmel an için uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Sabah duası bittikten sonra, cemaat Güneş Çağı'nı anmak için orta avluya geçti. Malik, Karina'nın titrediğini ve elini şakaklarına götürdüğünü o zaman fark etmişti. Tunde saniyeler içinde onun yanındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu, arkadaşının sesinden bu kızı ne kadar sevdiği belli oluyordu.

Kız onu eliyle savuşturdu. "Sadece bir migren."

Bunun üzerine Malik, o anda başka biriyle ettiği sohbeti bıraktı

ve ters yöne yöneldi. Bir sütunun arkasına eğildi ve nabzı hızlanırken kendi üzerine bir görünmezlik yanılsaması ördü. Acı içinde gülümseyen Karina'ya baktı. Güzel – dikkati dağılmıştı.

"Ziran'ın büyük prensesinin güzel olduğunu, beline kadar inen gümüş renkli örgüleri olduğunu söylüyorlar," dedi Malik sessizce. Bu zor kısımdı; daha önce görmediği bir insanın yanılsamasını hiç yapmamıştı. Kafasında, Karina'nın kalın ve yumuşak olduğu her yerde zayıf ve keskin, yaşça biraz daha büyük bir Karina hayal etti.

Sadece bir çift kulağın seni duyabileceği şekilde konuşacaksın, kalbini sihre akıttı. *Sadece bir çift gözün seni görebileceği şekilde hareket edeceksin.*

Karina konuşmanın ortasında donakaldı, gözleri avlunun öbür ucuna dikildi, sadece onun görebildiği gümüş saçlar dikkatini çekmişti.

"Sorun ne?" diye sordu Tunde tekrar, bu sefer daha da endişeliydi.

"Önemli bir şey değil. Ben... birazdan döneceğim."

Malik'in içgüdüleri haklı çıkmıştı; halihazırda acı içindeyken ablasını görmek Prenses'i sarsmıştı.

Karina hızlıca avludan çıktı ve Malik de sessizce onu takip etti. Yüzünü görse onun kesinlikle gerçek olmadığını anlayacağı için yanılsamanın sırtının Karina'ya dönük olduğundan emin oldu. Karina hızlı hareket ediyordu ama Malik daha hızlıydı ve Prenses Hanane'nin yanılsaması, Karina'nın yakalayamayacağı kadar uzak ama yine de onu ileriye doğru çekecek kadar yakında kaldı.

"Aklımı kaybediyor olmalıyım," diye mırıldandı ve törene geri dönmek için döndü. Ama sonra Malik yanılsamanın bir merdiven boşluğuna döndüğünü gösterdi ve Karina da peşinden koştu.

Malik, çatının onu götürmek için en güvenli yer olacağına karar vermişti; yardım çağırsa bile herhangi birinin onlara ulaşması zaman alacaktı. Karina merdiven boşluğunun tepesine ulaştığı anda Malik yanılsamayı bıraktı. Prenses çatıya girdi ve karşısında göz alabildiğine Ziran manzarasından başka bir şey bulamadı. Karina

kafası karışmış bir hâlde etrafa bakarken, Malik görünmezliğini kaldırıp merdivenlerin gölgesinden çıkmadan önce ona kadar saydı.

"Bir sorun mu var, Ekselansları?" diye sordu Malik, Karina'yı ürkütmemek için ruh bıçağını tam o anda çağırmamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti.

"Hayır, sadece şey gördüm sandım... Hiçbir şey. Hiçbir şey görmedim."

Uzayan sessizliği bölen tek şey Malik'in kalbinin gümbürdemesiydi. Söylemek istediği çok şey vardı ama artık Karina'yı, onu kovaladığı takdirde sadece kaçacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Tıpkı bilmecesindeki ay gibi, onu yakalamanın tek yolu beklemekti.

"Neden buradasın, Adil?" diye sordu kız, sesi yumuşak ve alçaktı. Malik alayla gülmemek için kendini zor tuttu. Aksini bilmese, neredeyse endişesinin gerçek olduğuna inanacaktı.

"Veda etmeye geldim." İşaret, gerçek amacını yerine getirmek için kıvranarak kolunun etrafında sağırip kıpraştı.

"Buna gerek yok. Eminim gelecekte sarayda görüşeceğiz," dedi ancak Malik başını iki yana salladı.

"Solstasia sona erdikten sonra Ziran'da kalmayacağım, Ekselansları."

Malik, geçmişteki yalan söyleme girişimlerinin neden bu kadar sefil bir şekilde başarısız olduğunu şimdi anlıyordu; eylemin ahlaki suçuna o kadar kapılmıştı ki onun barındırdığı zanaatı anlamamıştı. Ama en iyi yalanlar en iyi hikâyelerden farksızdı – her ikisi de bir hakikatin özünün etrafında şekilleniyordu.

Karina keskin bir nefes aldı. "Talafri'ye geri mi döneceksin?"

"Belki. Ama burada kalamam. Son Müsabaka'dan sonra olmaz."

Hakkını vermek gerekirse, Karina, Malik'in haksız kaybının bahsiyle utanmış görünüyordu. Kız bir adım daha yaklaştı ve Malik, onu kendisine çekebiliyor olmanın hazzını kıza yaşatmak istemeyerek olduğu yerde kaldı.

Sonra devam etti, "Burada kalıp seni Tunde'yle birlikte izleyemem. Bunu yapamam."

Karina bir adım daha yaklaştı. Bahia Kuyrukluyıldızı, başının arkasında bir hale oluşturarak parladı ve koyu kahverengi tenin hatlarını aydınlattı. İşaret, Malik'in sıktığı yumruğunda yerini aldı ve çocuk ifadesini bozmamak için direndi.

"Başka birinin kazanmak zorunda olmasının nedenleri var" dedi kız, "ama eğer farklı bir seçim yapabilseydim... o zaman seni seçerdim."

Malik, kızın bunu söylememiş olmasını dilerdi. Bunu söylediği için hain kalbinin sevinmemiş olmasını dilerdi. Şimdi birbirlerinden birkaç santim uzakta, nekropolde olduğundan bile daha yakınlardı ama Malik'in görebildiği tek şey, onu gelip kurtarmasını bekleyen Nadia'ydı.

"Açıkçası," diye fısıldadı Malik, "şimdi beni öpmenin tam sırası."

Karina hafifçe iç çekerek onu öptü.

Malik'in kendine Karina'yı öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etme iznini vermemiş olması iyi olmuştu çünkü fantezilerinin hiçbiri gerçeğin yakınından bile geçemezdi. Kız onu sanki bunu yapmak için doğmuş gibi öptü ve Malik'in bedeninin hissedebildiği tek kısımları kızın bedeniyle bütünleştiği yerlerdi. Ellerini kızın saçına daldırmayacak kadar akıllıydı, bu yüzden beline koydu ve onu elinden geldiğince kendine doğru çekti. Çatıya çıktıklarında ortalık sakindi ama şimdi aniden bir fırtına kopmuş ve onları daha da birbirine dolamıştı.

Kutlu bir an için, Malik kendine öpücüğün tadını keyifle çıkarması için izin verdi. Bu onun ilkiydi ama şimdiden daha fazlasını istiyordu, bu duygunun tanıştıkları günden beri aralarında büyüdüğünü ancak asla daha ileri gidemeyeceğini ima eden karşılıklı bir anlayıştan daha fazlasını istiyordu.

Bunu istemişti. Bunu arzulamıştı. Ve Nadia'nın özgürlüğüyle arasında duran tek kızı istediği için kendinden sonsuza dek nefret edecekti.

Sonunda ayrıldılar ve Karina'nın gözleri ona bakarken arzuyla kararmıştı. Malik'in düşünceleri allak bullaktı ama aralarında net

olan tek şey, Idir Nadia'yı çalmadan çok önce hissettiği yakıcı öfkeydi. Yüzlerce yıldır küçümsenen ve zulüm gören bir halkın öfkesiydi, Malik'in babasının ve tüm atalarının öfkesi tek bir amaca dönüştü.

"Adil..." dedi Karina.

"Benim adım Adil değil."

Karina kaşlarını çattı ve Malik'in şimdiden bir kez daha öpmek için tutuştuğu dudaklarından bir soru dökülmeye başladı. Ama o lafını tamamlayamadan, Malik hançerini çağırdı ve kızın kalbine sapladı.

KAKTÜS TEAM

30

Karina

Karina göğsündeki hançere sanki kendine ait olmayan bir bedenden çıkıyormuş gibi baktı. Adil de en az onunkiler kadar kocaman açılmış, geceden bile kara gözleriyle –asla güvenmemiş olması gereken gözleriyle– ona bakıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

Karina'nın kafasının içindeki basınç, göğsündeki bu acıyı ya da yokluğunu bastırıyordu. Ölüyordu. Adil onu öpmüş, sonra bıçaklamıştı ve şimdi ölüyordu.

Tıpkı wakama turnuvasında olduğu gibi, Karina'yı çevreleyen her şey ışıltılı bir nkra ağıyla parlıyordu. Gökyüzünde binlerce iplik süzüldü, en parlak olanı Bahia Kuyrukluyıldızı'ndan sarkıyordu ve dünya ayaklarının altından çekilirken yakaladığı iplikler bunlar oldu. İplikler onu kaldırıp dünyaya yukarıdan bakana kadar gökyüzüne taşıdı. Gördüğü ve bildiği her şey hafifti ve her şeyin merkezinde küçük bir çocuk vardı.

Karina, annesi ve kız kardeşi dışında başka bir Alahari'yi hiç tanımamıştı ama gümüş saçları aşikârdı. Bu onun ailesiydi. Soyuydu. Bu kuyrukluyıldızın içinde sıkışıp kalmışlardı, tıpkı onun Ziran'da sıkışıp kaldığı gibi.

"Anne?" dedi çocuk.

Sonra Karina gökyüzünde yuvarlanmaya başladı ve çocuk elini tuttu. Saf enerji, içinden geçerek ruhunun her zerresiyle birleşti. Tutunacak başka hiçbir şeyi kalmayan Karina, içindeki öfkeli kuv-

yeni yakaladı ve Ziran'da kendisi kadar güçlü olan diğer tek kuvvete karşı dışarı doğru itti.

Binlerce metre yukarısında Bariyer patladı ve Bahia Kuyruklu-yıldızı kayboldu.

Büyü, Karina'nın içinde parçalara ayrıldı ve onu Ziran'a fiziksel olarak bağlayan ip tuzla buz olurken nefessiz kalmakla coşkulu olmak arasında bir yerdeydi. Eski büyünün yanan kalıntıları, binlerce yıldız kayıyormuş gibi yüzüne yağdı. Her yere gidebilen ve her şeyi yapabilen bir rüzgâr gibi ağırlıksızdı.

Bariyer'den aldığı enerji içinde titreşen Karina, hançerin kabzasını yakaladı ve göğsünden çekti.

Adil'in gözleri kocaman açıldı ve geri adım attı. "Hayır."

Gölgeler tapınağın çatısındaki çatlaklardan sızarak onları çevreledi. Dumanın arasından iki parlak yılan gözü belirdi.

"Harika. Gerçekten de yaptın."

Dumandan çıkan adamın saçları fildişinden daha beyazdı ve eski çağlardan kalma bir elbise giyiyordu. Bu, Karina'nın nekropoldeki duvar resminde tasvir edildiğini gördüğü kişiyle aynı adamdı, adı ve görüntüsü tarihten koparılmış olan adam.

Karina, Meçhul Kral'ın karşısında duruyordu.

Atasının bakışları, yüzünü incelerken yumuşadı. "Tıpkı ona benziyorsun."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Birisi eski hükümdarı hayata döndürmek için Diriliş Ayini'ni mi gerçekleştirmişti? Bu da Adil'in numaralarından biri miydi, onu kendine âşık etmesi gibi?

Kral'ın sesi aynı anda her yönden geliyor gibiydi. "Seninle konuşacağımız çok şey var, torunum ama ne yazık ki gitmem gerekiyor. Fakat önce arkadaşımız Malik'e teşekkür etmeliyim" –Meçhul Kral, Adil'e döndü– "Bariyer'i yok etmene ve tanışmamızı mümkün kılmaya yardımcı olduğu için."

Karina kaşlarını çattı. "Malik de kim?"

"Malik de kim, gerçekten?"

Gölgeler, Meçhul Kral'ın vücudunun etrafında kıvrılarak bir fır-

tına hâlinde çatıyı savurdu. Fırtınaya karşı mücadele eden Adil bağırdı. "Anlaşmamızın üstüme düşen kısmını yerine getirdim. Idır! Onu geri ver!"

"Anlaşmamızı yerine mi getirdin? Kız sana ölü gibi mi görünüyor?" Meçhul Kral'ın vücudu artık gölgelerden ve rüzgârdan ibaret olsa da gürleyen sesi gitmemişti. "Bir yılanın kendi zehrine karşı bağışıklığı olması gibi, güçlerim de bir Alahari'ye zarar vermek için kullanılamaz. Kendi soyuma karşı güçsüzüm."

"Beni kandırdın!"

Gölgeler ağı kendi içine doğru çöktü, Idir'in sesi artık uzaktan geliyordu. "Oğlumu ve beni serbest bıraktığın için çok teşekkürler, delikanlı. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Karina herhangi bir anlaşmadan ya da Idır'den habersizdi ama şimdi Adil'in –Malik'in?– bir tehdit olduğuna hiç şüphe yoktu. Gölgeler solduğunda, Karina onun üzerine çullandı ve kendisini öldürmeye çalıştığı hançeri boğazına bastırdı. Siyah metalin teniyle buluştuğu yer kanadı ama kız onu derisine iyice batıramadan Adil elini büktü ve bıçak kayboldu. Hiç istifini bozmayan Karina çocuğun boğazını yakaladı ve başını çatıya çarptı.

"O yaratık da neydi?" diye çığlık attı Karina. "Sen kimsin? Neler oluyor?"

"Malik," dedi çocuk zar zor, boynunun yumuşak derisinde mor çürükler oluşurken. "Benim adım Malik."

Her şey –hikâye, nekropol hatta adı bile– hepsi yalandı. Bu çocukla yan yana savaşmıştı ve onu öpmüştü, ona hiç kimseye göstermediği yanlarını göstermişti. Hatta düşünmüştü ki ona... Sanmıştı ki belki onlar...

Karina, çocuğun boynunu daha sıkı kavradı. Malik'in gözlerinin feri sönmeye başlamıştı ki ona daha fazla zarar vermeden biri onu uzaklaştırdı. Malik nefes nefese doğrulduğunda kızın arkasından başka bir muhafız koşarak onu geri yere yapıştırdı. Karina omzunun üzerinden baktığında Farid'in ona doğru koştuğunu gördü.

"Bırak beni!" diye çığlık attı Karina. "Beni öldürmeye çalıştı!"

Farid başını salladı ve asker Malik'i ayağa kaldırdı. "Onu diğerinin yanına koyun."

Malik, onu zincire vurduklarında karşı koymak için hiçbir çaba göstermedi. Muhafız, kılıcının kabzasını yankılanan bir çatırtıyla kafasına geçirinceye kadar, kara gözlerini gölgeleyen bir pişmanlıkla Karina'ya baktı. Onu apar topar uzaklaştırdılar ve Farid elini Karina'nın omzuna yerleştirdi.

"Sorun değil. Artık güvendesin." Farid'in saçları terden kafasına yapışmıştı, gözleri vahşi bir ifadeyle parlıyordu. "Her şey iyi olacak."

Karina'nın aklından her biri bir öncekinden daha az anlaşılır olan binlerce soru geçti. Idir'den hiçbir iz yoktu ve parçalara ayrılan gökyüzü bile ortadan kaybolmuştu. Meçhul Kral'ın Ziran'a döndüğünü haykırmak istedi ama halihazırda herkes ona tümden aklını kaybetmiş gibi bakıyordu.

İtaat etmekten başka çaresi olmayan Karina, Malik'in kanını elbisesinin önüne sildi ve onu uzaklaştırmalarına izin verdi.

Gizli bir arabayla Alahari Hisarı'na geri döndüler. Farid, saray duvarları arasında güvende olana kadar herhangi bir soruyu cevaplamayı reddetti.

"Onu nereye götürüyorlar?" diye sordu Karina, Gözcüler Adil'in –Malik'in– bilinçsiz bedenini sürüklerken.

"Çocuk belli ki güçlü bir çeşit sihirbaz," dedi Farid ve onu kalın bir perdeden geçirerek Alahari Hisarı'nın bodrum katında bulunan güvenli odalardan birine götürdü. "Neler yapabileceğini bilmeden onu öldürmeye çalışırsak ne olur kim bilir."

Karina'nın ağzı bir karış açıldı. "Sihirden haberin var mı?"

Farid başıyla onayladı. "Seninle paylaşamadığım pek çok şey var."

Annesi ona sadece Bariyer'i anlatmıştı ve Afua, Ziran'da başka bir Zawenji'nin varlığını hissetmemişti. Nasıl biliyor olabilirdi?

Farid her zamanki gibi sakindi ama bu, Karina'nın midesindeki rahatsız edici burkulmayı hafifletmeye yetmedi. Gökyüzünün ren-

gi, penceresinin parmaklıklarının ardından normal görünüyordu ama Bariyer'in yok oluş ânı bir illüzyon olamayacak kadar canlıydı.

"Farid, şehri tahliye etmeliyiz." Ziran'ın askerî anlamdaki tüm yetkinliğine karşın, kendilerini Meçhul Kral'ın sihirli bir saldırısına karşı savunmalarının imkânı yoktu. Karina'nın halkı için yapabileceği tek şey onları şehirden olabildiğince uzağa götürmekti.

Farid ona şaşkın bir bakış attı. "Bu duvarların içinde yüz binlerce insan var. Onları nereye tahliye edeceğiz? Çölün ortasına mı?"

"Bilmiyorum, sadece... burası olmaz! Gökyüzünün maviye döndüğünü görmedin mi?"

"...Gökyüzü her zaman mavi değil mi?"

"Demek istediğim... Of!"

Karina tırnağını kemirerek odanın içinde dolanıp durdu. Adil olarak tanıdığı çocuk geldi aklına. Hâlâ dudaklarındaki öpücüğünü tadabiliyor, vücudunun etrafına doladığı kollarının güven verici kucaklamasını hissedebiliyordu. Arzu ve öfke içinde bir savaş verirken kan beynine sıçradı.

Ancak Malik'e olan öfkesi, Meçhul Kral'ın Ziran'da elini kolunu sallayarak dolaştığı gerçeğinden daha az önemliydi.

Hepsi onun yüzündendi.

"Hemen şehri tahliye etmek zorundayız."

"Yapamayız. Karina, göğsündeki kan mı?"

Tüm o kargaşada Karina hançer yarasını unutmuştu. Kanı akmış olsa da ona eşlik eden bir acı yoktu.

"Sorun değil! Bir çeşit silahla bıçaklandım."

"Bıçaklandın mı?!"

"Ben iyiyim! Meçhul Kralı Ziran'dan uzak tutan dev bir sihirli bariyer vardı ve parçalandı. Kral saldırmadan önce herkesi tahliye etmeliyiz."

Uzun bir sessizlik oldu. Farid iç çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu benim hatam. Seni çok zorlamalarına izin verdim ve şimdi stres aklını etkiliyor."

"Ben ne gördüğümü biliyorum, Farid!"

"Gördüğünü düşündüğünden şüphe etmiyorum," diye yanıtladı küçük bir çocuğu rahatlatan bir adamın sabrıyla. "Ama gökyüzü parçalanmış ve Meçhul Kral, Ziran'ın tepesinde vücut bulmuş olsaydı sence de insanlar paniklemez miydi?"

Karina'nın bir dakika önce sağlam olan anıları sarsıldı. Her şey tamamen normal görünüyordu ve Idir'in iddia ettiği kişi olduğuna dair elinde hiçbir kanıtı yoktu. Gölgeler bir fırından yükselen duman olabilirdi. Bahia Kuyrukluyıldızı'nın içinde yaşadığı anı bile kendi kafasında kurmuş olabilirdi.

"Sanırım haklısın," dedi kız usulca.

Farid omzunu hafifçe sıktı, bu hareket Karina'nın içini ısıttı. "Yoğun bir travma yaşadın, aşırı çalıştın ve uykunu yeterince almadan tam kapasitede çalışman bekleniyor hâlâ. Anlıyorum."

Bunca zaman Farid bir kez bile Karina'yı yanlış yönlendirmemişti. Belki de şimdi onu dinlemeye başlamanın tam zamanıydı.

"Haklısın," dedi kız tekrar, hâlâ içini kemiren şüpheyi susturarak. "Aşırı tepki verdiğim için üzgünüm."

"Benden asla özür dilemek zorunda değilsin, Karina. Ama senden gelecek bir özrü hak eden başka biri olabilir."

Farid güvenli odaya giden kapıyı açtı ve Tunde öne fırlayarak Karina'yı kollarına aldı. "Karina!"

Tunde korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde geri çekildi ve Farid muhafızlardan son durumu öğrenip onlara üstlerini değiştirmeleri için elbise getireceği hakkında bir şeyler söyleyerek odadan sıvıştı. Oda küçük ve penceresizdi, kraliyet ailesini haftalarca beslemeye yetecek yiyecekle doluydu. Karina, ortada bir tehdit yoksa neden güvenli odada olması gerektiğinden emin değildi ama Farid yok yere hiçbir şey yapmazdı.

"Adil nerede?" diye sordu Tunde, onu bir divana doğru yönlendirirken.

Malik, diye düzeltiyordu kız neredeyse. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Seni onunla çatıda bulduklarını söylüyorlar. Neden birlikteydiniz?"

Sesindeki incinmişlik aşikârdı. Karina'nın buna verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden sessizlik, Tunde sanki tokat yemişçesine uzaklaşana kadar dakikalara uzadı. Farid onlara kıyafet getirdiğinde hâlâ sessizce oturuyorlardı. Karina sadece o gitmek üzereyken tekrar konuştu.

"Farid, bekle," dedi. "Ya bir şeyleri uydurmuyorsam?"

Farid, bir elini kapı çerçevesine koymuş hâlde durakladı. "Her şey yolunda."

"Biliyorum ama yine de şehri tahliye etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Yorgunsun ve düzgün düşünmüyorsun."

"Ama ya gördüğüm şey gerçekse? Ya..."

"Karina, kes şunu!"

Karina irkildi. Farid ona hiç bağırmamıştı ve bu tek başına, onu o gün olan her şeyden daha fazla rahatsız etti. Farid ellerini yüzüne kapamadan önce derin bir nefes aldı. Tunde gergin bir şekilde ikisine bakıyordu.

"Üzgünüm, sadece... Son zamanlarda annen, konsey ve nekropol derken çok fazla şey oldu. Sadece bugünü atlatmayı istiyorum. Lütfen bir kez olsun işbirliği yap. Benim için."

Karina gözlerini kırpıştırdı ve ayağa kalktı. Farid dudaklarını birbirine bastırdı.

"Karina, sinir krizlerinden biriyle daha başa çıkacak sabrım..."

"Sana nekropole gittiğimi hiç söylemedim."

Farid'in gözleri irileşti. "Dün söyledin."

"Hayır, söylemedim. Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben... sen..."

Farid'in bakışları sağa sola kaydı, Karina'nın yüzü hariç her yere bakıyordu. Kızdan bir hırıltı yükseldi. "Neden gördüğümü bildiğim şeyden şüphe etmem için bu kadar uğraşıyorsun?"

Hayatı boyunca güvendiği tek adamın onu sakinleştirmek için

başka bir yalan bulmaya çabalamasını izlerken dünyası başına yıkıldı.

Farid, nekropolü Karina ona söylemeden biliyordu. Ona hainden bahsettiğinde ve konseyin sorgulanması sırasında tuhaf bir şekilde sakin kalmıştı. Ve Karina yanlış hatırlamıyorsa, annesinin bahçesine erişimi vardı.

Karina, Farid'in yüzünden bir santim uzakta durdu. "Sendin. Başından beri gerçek hain sendin."

"Muhafızlar!"

Bir çift Gözcü odaya girdi. Gözcüler ona ulaşamadan Farid'in yüzünü tırnakladı ve ardında kırmızı izler bıraktı. Karina tüm gücüyle savaşsa da, Gözcülerin gücüyle boy ölçüşemezdi. Tunde ona yardım etmeye çalıştı ama diğer Gözcü de onu zaptetti.

Askerler onu zorla yere çöktürürken Karina, Farid'in yüzünü inceledi – pişmanlık, suçluluk, bir zamanlar olduğu adamdan bir iz bulmak için.

Hiçbirinden eser yoktu.

"Bunca yıl planla ve bu şekilde sona ersin." Farid iç çekti.

Karina, Farid kolundan bir hançer çıkarırken kendini hazırladı. Gözlerini, abisi gibi gördüğü tek insanın karanlık, boş gözlerinden kaçırmayı reddetti.

Farid hançeri tek bir hareketle indirdi ve Tunde'nin boğazını kesti.

31

Malik

Malik doğduğu gün neredeyse ölmüştü.

Annesi bu hikâyeyi o kadar sık anlatmıştı ki Malik o günü bizzat hatırladığına yemin edebilirdi. Sadece birkaç hafta erken doğmakla kalmamış, üstüne bir de rahimden göbek kordonu boynuna sarılı olarak çıkmıştı. Ebe kordonu tam zamanında kesmişti ama Malik hayatının ilk günlerini ölü gibi hareketsiz geçirmişti.

Annesi orada onunla yatmış ve kimsenin bebeğin hareketsiz bedenine dokunmasına izin vermemişti. Üç gün sonra, onu annesinin kollarından koparmaya çalıştıklarında Malik kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki, ebe onun bir çeşit iblis olduğuna ikna olmuştu.

"Sana Malik adını verdim çünkü eski krallar gibi güçlü olduğunu biliyordum ve kimse bu gücü senden alamazdı," derdi annesi hep gözlerinde yaşlarla.

Hikâye ne kadar dokunaklı olursa olsun, Malik böyle asil bir ismi hak etmediğini biliyordu.

Güçlü değildi.

Cesur değildi.

Gözcüler onu Güneş Tapınağı'nın çatısından sürüklerken, Malik isminden her zamankinden daha uzak hissetti.

Bir hücrede uyandı, ulaşamayacağı yükseklikte parıldayan bir meşale tek ışık kaynağıydı. Kalın demir parmaklıklardan yapılmış bir kapı dışında, dört bir yanı koyu renkli taş duvarlarla kuşatılmıştı

ve leş gibi küf ve insan pisliği kokuları midesini ağzına getiriyordu. Başı, Gözcü'nün darbesinden dolayı acıyla zonklamasına rağmen Malik'in başka bir yarası yoktu. Kalın fildişi kelepçeler ellerini birbirine bağlanmış olsa da ayakları serbest bırakılmıştı.

İçgüdüsel olarak sihrine yöneldi ama güç ipliklerinin olması gereken yerde, birisi ciğerlerine pamuk tıkamış gibi ağır, sessiz bir his vardı. İçini bir panik duygusu kapladı; bu, zincirlerin marifeti miydi? İşaret kolunda bir yukarı bir aşağı kayıyordu – en azından hâlâ ona sahipti ama ellerini hareket ettiremediğinden o da bir işe yaramıyordu.

Güneş Tapınağı'nın çatısında meydana gelenleri yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Tüm bedenini kasıp kavuran o öpücüğü. Karina'yı öldürmeyen ölümcül darbeyi.

İdir yalan söylemişti. Ruh bıçağı, Karina'yı öldürmek yerine, obosom'u tuzağa düşüren gücü tuzla buz etmişti. Malik, Gaddarların insan dünyasında fiziksel bir şekil alamayacağını sanmıştı ancak İdir, Bahia Alahari'yle evlenip sonra da ona karşı savaşmışsa belli ki bunu daha önce de yapmıştı.

Şimdi obosom, bir zamanlar inşa edilmesine yardım ettiği şehirden intikam almak için özgürdü. Ve Malik bunu yapmasına izin vermişti.

Malik kendinde öfkelenecek, hatta umutsuzluğa kapılacak enerjiyi bulamadı. Karina'yı öldürmek için varını yoğunu vermişti ve yine de bu Nadia'yı kurtarmak için yeterli olmamıştı.

O, Nadia'yı kurtarmak için yeterli olmamıştı.

Artık savaşacak bir şey, yapılacak bir numara yoktu.

Bunun yerine, Malik gözlerini kapadı ve savaşmayı bıraktı. Bu, kendi ölümünün iki kat uzun sürmesi anlamına gelse bile Nadia'nın ölümünün acısız olması için Yüce Ana'ya dua etti. Leila'nın onu tuttukları yerden kaçmanın bir yolunu bulması ve Malik ikisini de defalarca yüzüstü bıraktıktan sonra Nadia'yı kurtarması için dua etti.

Zaman mefhumunu kaybettiği sayısız dakikanın ardından, zin-

dan duvarlarında ayak sesleri yankılandı. "Böyle mi son bulacak, ufaklık?"

Bu noktada Malik, Nyeni'nin hapishaneye girebilmiş olmasına şaşırmamıştı bile. Griot'nun yaptığına tanık olduğu inanılmaz şeylerden sonra, birkaç düzine muhafızı gizlice geçmesi çocuk oyuncağıydı.

Elbette, Griot'nun kazanmış olması yetmemişti. Şimdi bir de gelip Malik'in başarısızlığını yüzüne vurmak zorundaydı.

Nyeni iç çekti. "Senden daha iyisini bekliyordum. Yine de herkesin tahmin edebileceğinden daha ileri gittin."

"Bir önemi yok."

Nyeni başını yana eğdi. "Yani, şimdiye kadar yaptığın hiçbir şeyin önemi yok mu? Peki ya Solstasia Arifesi'nde yardım ettiğin çocuk? Onun bir önemi yok muydu?"

Malik'in gözleri aralandı ve Nyeni'nin hücresinin parmaklıklarından ona baktığını görmek için epey odaklanmak zorunda kaldı. Bir hafta önceki o malum güne kadar hiç tanışmamışlardı ama yine de Griot'nun onu çok daha uzun süredir izlediği hissini üzerinden atamıyordu.

"Neden beni takip edip duruyorsun?" diye sordu Malik boğuk bir sesle.

"Tüm iyi hikâye anlatıcıları gibi, bir hikâyeye başladığımda sonunu getiririm. Soruma cevap ver."

Malik iç çekti. "Bir kişiye yardım etmek, mahvettiğim her şeyi düzeltmez."

"Bu doğru olabilir. Ama başka ne doğru biliyor musun? Bir kişiye bile yardım etmek, tüm dünyayı kurtarmaktır."

Nyeni, Malik'in göz hizasına gelene dek çömeldi ve gözleri bir zamanlar onu dehşete düşüren dünyadışı bir maviyle parladı. "Bedenen güçlü değilsin, evet. Kimse fiziksel hünerlerin hakkında şarkılar yazıp söylemeyecek. Ama naziksin, Malik Hilali. Bizimki kadar acımasız bir dünyada nazik olmak için gereken gücü hafife alma."

Malik kıpırdandı, zincirler çoktan sıyrıklarla dolu bileklerindeki derivi soyuyordu. İçten içe Griot'nun yanıldığını biliyordu.

Ama yine de...

İkinci Müsabaka sırasında hikâye anlatışının ihtişamı. İnsanların tüm kalpleri ve ruhlarıyla ona Şampiyonları olarak inanmaları. Malik, Dar Benchekroun'da onu savunduğunda Boadi'nin rahatlaması. Bu anlar yarattığı sahte kişiliğe aitti ama yine de onun için daha öncesinde yaşananlar kadar değerlilerdi. Kısa bir süre için bile olsa dünyada iyi bir şeyler yaratmıştı ve ne kadar denese de Malik bunun için kendinden nefret edemedi.

"Bilemeyeceğin veya yapamayacağın şeyler için kendini paralıyorsun," dedi Nyeni. "Neden bir tohum henüz ağaç olmadığı için cezalandırılsın ki?"

Malik, Griot'ya ilk kez gerçek anlamda baktı – dövmelerinin, kahkahalarının ve garip güçlerinin ötesinde, Malik'in tanıdığı herhangi bir insan gibi olan gözlerine baktı.

"Sen insan değilsin," dedi Malik.

Nyeni sırıttı. "Zekice bir gözlem. Sana son bir bilmece, ufaklık: Ben kimim?"

Griot, bu bilgiyi ifşa etmeyi seçmiş olsun ya da olmasın her zaman neler olduğunu biliyordu. Solstasia Arifesi'nde Chipekwe'nin kontrolünü kolaylıkla ele geçirmişti ve kafasına estiği yere gelip gitmekte hiç zorluk çekmiyordu.

Ama hepsinin ötesinde kendini belli eden şey, Nyeni'nin tüyler ürpertici kıkırdamasıydı, Malik'in şimdiye kadar yalnızca tek bir yaratıkla ilişkilendirildiğini duyduğu o gülüş.

"Sırtlan," diye fısıldadı.

Bu isim dudaklarından döküldüğü an, Nyeni'nin yüzü kendi içine doğru büküldü. Burnu uzadı ve koyulaştı, dövmeleriyle eşleşen kürkü vücudunun üzerinde bitti ve dişleri büyüyerek çenesini aştı, ta ki Griot insandan çok olduğu hayvana benzeyene kadar.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu çok daha önce çözeceğini dü-

şünmüştüm." Kahkahaları etraflarındaki taşı sarstı. Malik önünde eğilse mi yoksa çömelse mi bilemedi.

Sırtlan, mitlerin arasında bile bir anomaliydi; insan, hayvan, ruh ve tanrı sınırlarının ötesinde bir yerde var olan bir yaratıktı. Malik'in karşısında duruyor olması imkânsızdı ama Solstasia sırasında tanık olduğu her şeyden sonra, bu kelimenin artık hiçbir anlamı yoktu.

Sırtlan devam etti, "Dünyamızın tekrar tekrar yıkımın eşiğine geldiğini gördüm, ufaklık ama Idir şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir tehdit oluşturuyor. Kederinin onu tüketerek bir zamanlar olduğu varlığın bir gölgesi hâline getirmesine izin verdi ve kontrol altına alınmazsa o da tüm dünyayı tüketecek. Sen var olan son Ulrajilerden birisin, bu da ilk etapta dikkatimi sana çeken şeydi. Idir'e karşı koyup da kazanma şansı olan biri varsa, o da sensin."

"Ama sen yaşayan en güçlü yaratıklardan birisin. Onu durduramaz mısın?"

"Eğer mümkün olsaydı bunu şimdiye kadar çoktan yapmış olurdum. İnsan olmayabilirim ama yine de senin gibi Kadim Kanunlar'a ve aynı zamanda bozamayacağım yeminlere bağlıyım." İlk kez, Sırtlan'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Ayrıca, bin yıl önce bu dünyanın hikâyesine zaten müdahale ettim. Bir daha asla. Idir'le yüzleşen ben değilim ve olmamalıyım da."

"Ama sen bile onu yenemezken, ben nasıl yenebilirim?" Malik kendi sihrinin ruhun sihriyle aşık atamayacağını zor yoldan öğrenmişti. Eğer Sırtlan doğruyu söylüyorsa ve Idir'le yüzleşmek ona kalmışsa, o zaman dünya ayvayı yemişti.

Sırtlan'ın sırıtışı geri döndü. "Bu, ufaklık, kendi başına bulman gereken bir cevap. Ama gitmeden önce, senin türün kulak asma konusunda çok kötü olsa da sana iki tavsiyem var. Birincisi, bir hikâye ancak her şey sona erdiğinde sona erer, bir saniye öncesinde bile değil. Bu sondan memnun değilsen, yeni bir tane yaz." Sırtlan omzunun üzerinden Malik'in göremediği bir şeye baktı. "Ve ikincisi, sana yardım etmek isteyen insanlar genellikle düşündüğünden çok daha yakınındadır."

Ve sonra Malik'in bir daha asla duymayacağını düşündüğü bir ses duyuldu. "Malik?"

Dünya durmuş gibiydi. "Leila?"

Malik, eğer bu da onun bir aldatmacasıysa bağırmaya hazır bir şekilde Sırtlan'a döndü ama hilebaz gitmişti. Sanki bu onu ablasından ayıran kalın taşı kaldırabilirmiş gibi kendini duvara yasladı.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" diye sordu. Leila bunca zaman sadece birkaç adım ötesindeydi ve bunun farkına varamayacak kadar kendi umutsuzluğunda kaybolmuştu.

"İyiyim. Beni zincirlemediler bile. Bugün günlerden ne? Solstasia'nın bitip bitmediğini söylemiyorlar. Sen..." Leila'nın sesi alçaldı ve Malik'in boğazına bir yumru oturdu.

"Hepsi bir tuzaktı. Ruh kılıcını Karina'da kullandım ama işe yaramadı. Hiçbir zaman işe yaramayacaktı."

Gözyaşlarıyla savaşan Malik, kız kardeşine her şeyi anlattı. Hiçbir şeyi atlamadı, kulağa şimdi hissettiği kadar korkunç gelen kısımları bile. Ulraji Tel-Ra'yla olan bağlantısını açıklarken, öpücüğü ve ardından gelen başarısız suikastı tarif ederken sesi çatladı. Şimdi bile, sevdiği her şey elinden alınmışken, Malik o öpücüğü unutamıyordu; hayatının az kalsın nasıl olabileceğine attığı kısacık bir bakış olarak sonsuza dek yakasını bırakmayacaktı.

"Haklıydın," dedi Malik. "Şampiyon olmaya kendimi o kadar kaptırdım ve duygularım o kadar kafamı karıştırdı ki gözümün önündekini görmedim. Ve şimdi Nadia – o..." Malik kendine ağlamayacağına söz vermişti. Leila'ya zaten olduğundan daha fazla yük olmak istemiyordu. "Üzgünüm. Ve teşekkür ederim. Yeterince söylemediğimi biliyorum ama teşekkür ederim."

"Bana teşekkür edecek bir şeyin yok," dedi kız usulca ve Malik onun da ağlamamaya çalıştığını duyabiliyordu. "Ortanca'da söylediğim şey adil değildi. Bunların hiçbirini sen istemedin ve ben... Ben de ne yapacağımı bilmemeye alışkın değilim. Sen ve Nadia tüm bu hafta boyunca tehlikedeyken ben bunu durduramayacak kadar güçsüzdüm ve – çok, çok özür dilerim."

Malik aynı odada olmalarını dilerdi, böylece başını abbasının omzuna yaslayabilirdi. "Eğer ben sana teşekkür etmek zorunda değilsem, o zaman sen de benden özür dilemek zorunda değilsin."

"Anlaştık. Ayrıca, sen benim küçük kardeşimsin. Sen beni delirtmesen, kim delirtirdi?"

Malik'in içinde en ufak bir umut dalgası parladı. Tekrar birlikte olmak her şeyi düzeltmeyecekti ama şimdiden kendini daha iyi hissettiriyordu. Belki de tek yapması gereken buydu.

"Pekâlâ, şimdilik bu kadar zırlamak yeter. Odaklanalım," dedi Leila ve Malik emir aldığı için hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. "Sırtlan, Nadia'yı kurtarmanın tek yolunun Idir'i durdurmak olduğunu ima etti. Belki de onu bir yanılsamayla efsunlamalısındır."

Malik başını iki yana salladı. "Bunu daha önce denedim ve işe yaramadı. Ayrıca şu anda sihrimi kullanamıyorum. Sanırım zincirler onu engelliyor." Gücüne bir kez daha uzandı. Tık yoktu. Sihirsiz olmak, çıplak ve savunmasızken karanlık bir odaya girmek gibi çok kötü hissettiriyordu. Zincirlerini oynatan Malik, Idir'i yenmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şey için kafa patlattı. Onun bile yapabileceği bir şey olmalıydı yoksa Sırtlan bunu önerme zahmetine girmezdi.

Bu yalnızca başka bir bilmeceydi. Koşmanın yanı sıra, bilmeceler en iyi olduğu şeydi.

Cevap, Idir'in kendisinde gizli olmalıydı. O birçok şeydi – ruh, baba, kral. Gururlu ve alaycıydı, gücünü aldığı nehir kadar değişkendi.

Ve kindardı. Bin yıl boyunca gazabını bileyerek, yoluna çıkan herkesi yok edecek kadar keskin bir silaha dönüştürmüştü.

Ama bıçaklarla ilgili sorun da buydu. Bir kez keskinleştirildiler mi hem düşmana hem de onu elinde tutana karşı kullanılabilirlerdi. Malik, obosom'u yenmek için herhangi bir şansı olsun istiyorsa, Idir'in öfkesini ona karşı kullanmak zorundaydı.

"Solstasia'nın ikinci gününde bana anlattığın şey neydi?" diye sordu Malik, aklında bir fikir oluşurken. "Bir ruhu bağlamakla ilgili?"

"Bağladığın şey, bağlamaya çalıştığın yaratıktan daha güçlü ise işe yarar bu." Malik bilmeceyi incelerken Leila'nın zihninde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordu. "Bahia Alahari, Idir'i bağladığında onu tutmak için ayrı bir âleme ihtiyaç duymuştu. Onu ikinci kez tutacak kadar güçlü neyimiz var ki?"

Bu, Malik'in cevabını bilmediği mükemmel bir soruydu. Sihir konusunda Bahia Alahari'nin olduğu kadar usta değildi ve Idir'i sürebileceği başka bir âleme erişimi yoktu. İhtiyacı olan şey, bir tür tarafsız topraktı, Meçhul Kral'dan daha güçlü olduğu bir yer.

Ama tıpkı Sırtlan'ın dediği gibiydi. Bu hikâye sonu gelene kadar bitmeyecekti ve hâlâ denemediği bir şey varken burada noktalanmasına izin vermeyi reddediyordu.

"Bilmiyorum ama bir şeyler yapmak zorundayım." Malik zincirlerini salladı. "Buradan çıkmanın bir yolu olmalı."

"Hâlâ ruh kılıcını çağırabiliyor musun?" diye sordu Leila.

Malik bunu yaparak hançeri işe yaramaz bir şekilde sırtında tuttu. "Evet, ama zincirlerim varken ulaşamıyorum."

Neredeyse kız kardeşinin sesindeki sırıtışı duyabiliyordu. "Ah, onu kendi üzerinde kullanmayacaksın."

Birkaç dakika sonra, Leila avaz avaz bağırıyordu.

"Yardım edin! Kardeşim, yaralandı!"

Saniyeler içinde Malik'in hücresinin dışında bir muhafız belirdi. Yere yığılmış olan Malik'i görünce bir küfür savurdu, ruh bıçağı göğsünden çıkmıştı ve bedeni doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

"Bu nasıl oldu?" diye çıkıştı muhafız, hücrenin kapısını açıp aceleyle içeri girerken.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Leila.

Muhafız tekrar küfretti ve Malik'i ayağa kaldırdı. "Beni duyabiliyor musun, evlat? Cevap ver."

Malik gözlerini açtı. Ruh bıçağı bir parlamayla tekrar derisinin altına geçti.

Ve bu sefer dişlerinin arasında tekrar belirdi, boynunu çevirmesiyle bıçağı muhafızın göğsüne sapladı.

Hançer, adamın zırhını delerek derisine saplandı ve muhafız bağırış çağırış yere düşerken Malik'i bıraktı. Biraz yokladıktan sonra, Malik muhafızın kemerinden anahtarlığı çaldı. Hücresinden fırladı ve Leila'nınkine giderek anahtarları ona verdi. Çok geçmeden onu da çıkardılar ve Malik bileklerindeki zincirlerden kurtuldu. Malik'in sihri içinde canlanırken hissettiği rahatlamayla neredeyse ağlayacaktı.

"Muhafızlar yaklaştı ama koridorda kimseyi görmediler," dedi Malik ve diğer muhafızlar zindana girerken o ve Leila görünmezlikle örtüldüler. Yukarıdaki sokağa açılan bir çıkış bulana kadar her yerdeki askerleri atlatarak o kaostan kaçtılar. Kapanış Töreni tüm hızıyla devam ediyordu ve hiç zorlanmadan festivallere karıştılar, yalnızca kalabalığın arasında kaybolan iki insan daha.

Hapishaneyle aralarında güvenli bir mesafe koyar koymaz Malik gözlerini Jehiza Meydanı'nın ortasındaki şenlik ateşine çevirdi. Bahia Kuyrukluyıldızı ufukta parlıyordu, gökyüzündeki yolculuğu neredeyse tamamlanmıştı. Solstasia'nın bitmesine çok olmasa da hâlâ zaman vardı. Zihnindeki fikir bulanık ve belirsizdi ama oradaydı.

"Bir ruh bir insana bağlanabilir mi?" diye sordu Leila'ya.

Kızın kaşları çatıldı. "Neden olmasın ama sanmıyorum ki... Malik, bekle!"

Ancak Malik çoktan gitmişti, Solstasia'nın son kutlama seslerinin yıldızlı gece havasında yankılanmaya başladığı Jehiza Meydanı'na doğru hızla koşuyordu.

Malik'in dünyadaki herkesten daha iyi anladığına emin olduğu tek bir yer vardı. Idir'i bağlayabileceği başka hiçbir şey yoksa, kendi bedeni idare etmek zorundaydı.

32

Karina

Her şey Tunde'nin kanı gibi kokuyordu.

Tek damlası Karina'ya sıçramamış olsa da kanın metalik kokusu aldığı her nefesi dolduruyordu. Dünya, çocuğun cansız bedeni yere çarptığında dönmeyi bıraktı ve Karina, yaşanmakta olan dehşeti durdurmaya gücü yetmeden vücudunun ötesinde bir yerden izledi.

Şimdi Farid, bıçağı bir çift Gözcü'ye teslim ediyordu, onlar da Tunde'nin parlak, hâlâ atan kalbini göğsünden ustalıkla çıkarıyorlardı.

Şimdi Farid, birisine Karina'yı Kapanış Töreni'ne hazırlamasını emrediyor ve Gözcüler, Karina'yı bir oyuncak bebekten yalnızca biraz daha ağırmış gibi yatak odasına taşıyorlardı.

Şimdi bir hizmetçi ekibi onu banyo yapmaya zorluyordu, onu ovarlarken kollarını mengene gibi kavramışlardı.

Kerkenez gitmişti. Komutan Hamidou gitmişti. Farid ve Adil olarak tanıdığı çocuk, başından beri hiç onun tarafında olmamıştı.

Hizmetçiler onu yeni yatak odasına götürdü –Tunde daha dün gece oradaydı; ona burada sarılmış ve her şeyin yoluna gireceğine söz vermişti ve şimdi sadece taştaki bir kan lekesinden ibaretti– ve Aminata oradaydı, sanki sıradan bir geceymiş gibi onu giydirmeyi bekliyordu.

"Konuşma," dedi hizmetçi ve Karina arkadaşının sesinin hiç bu kadar soğuk çıktığını duymamıştı. Yine de onun varlığı Karina'nın

zihninde bir neilik kıvılcımı uyandırdı. Farid, Aminata'ya da zarar vermeyecekti; Karina ona izin vermeyecekti.

"Buradan çıkmalısın," diye fısıldadı Karina. Aminata ona altın nakışlı koyu mavi bir elbise giydirirken. "Farid, Kerkenez'i öldürdü, Tunde'yi de öldürdü. O bir canavar."

Aminata durakladı. Makyaj masasından bir taç seçti ve Karina'nın saçına yerleştirdi. "Farid bu şehirde yaşanan yolsuzluğu gördü ve kimsenin yapamayacağı bir şey yaptı."

Karina'nın göğsü, sanki birl ona çekiç indirmiş gibi sıkıştı. Aminata da Farid'in tarafındaydı.

Hayatında ilk kez, Karina gerçekten yalnızdı.

Aminata işini bitirdiğinde, Karina'yı almaları için başka hizmetçiler çağırdı ve arkadaşı o giderken gözlerine bile bakmadı. Hizmetçiler onu Alahari Hisarı'nın önündeki geçit törenine götürdü, burada son alaya katılanlar ondan gelecek devam etme emrini bekliyorlardı. Herkes onu görünce eğildi, hiç kimse alışılmışın dışındaki çok sayıda muhafızı sorgulamadı.

Muhafızlar ellerini ve ayaklarını metalden daha yumuşak ancak daha az kısıtlayıcı olmayan deri kordonlarla bağladılar. Sonra onu her tarafı açık bir tahtırevana yerleştirdiler. İşleri bittiğinde, askerler heykel gibi kıpırtısız bir şekilde aracın etrafına dizildiler.

Birkaç saniye sonra, Farid de at sırtında yanında belirdi. Kaftanı, kendi gece yarısı mavisi elbisesiyle aynı renkti ve göğsünden altın rengi bir kuşak geçiyordu. Kalçasından, Ziran tarzı bombeli bir kılıçtan çok orağa benzer, Kennoua glifi kakmalı altın bir silah sarkıyordu. Elinin arkasına simsiyah bir şey hızla yerleşti: Sanki canlıymış gibi derisinin üzerinde hareket eden bir dövmeydi bu ve Karina bu görüntüyü daha önce yalnızca bir yerde görmüştü.

Ulraji Tel-Ra'nın duvar resminde taşıdığı sembol.

Karina'nın midesi ağzına geldi. Farid, atalarını köleleştirmeye yardım eden ve halkına dehşet saçan büyücülerin, Ulraji Tel-Ra'nın soyundan geliyordu. Ailesi, hiç kimsenin yapmayacağı bir zamanda

onu yanlarına almış, kendi evlatları gibi büyütmüş ve bunu yaparak en büyük düşmanlarına yıkımlarının anahtarını vermişti.

"Nasıl cüret edersin?" dedi Karina tükürürcesine. Farid cevap vermedi.

Davul sesleri geçit töreninin başladığını işaret ederek duvarın ötesinde gümbürdedi. Farid başıyla onayladı ve muhafızlar Karina'nın tahtırevanını omuzlarına aldı. Yankılanan ritme göre ilerlerken dik kalmaya mücadele etti.

Solstasia'nın kapanış geçit töreni açılıştan bile daha görkemliydi. Peçeli dansçılardan oluşan bir ekip, "Bahia Alahari'nin Baladı"nın insanların gözlerinden yaşlar getiren bir versiyonunu söyleyerek sıranın başını çekiyor, hizmetkârlarsa kalabalığa altın, mücevher ve her türden harika şeyler –ailesinin kişisel kasasından hazineler– fırlatıyordu. Chipekwe, Karina'nın tahtırevanının önünde hantal hantal yürüyordu, yaratığın vücudu örgülü püsküllerle sarmalanmıştı ve sırtında da konsey oturuyordu. Onları görünce Karina'nın kalbi nefretle dolup taştı. Tahtırevanının yanında, aslan kuklalarının en büyüğü kalabalık için dans ediyor ve arada sırada aldatıcı bir şekilde gerçekçi bir kükreme sesi çıkarıyordu.

Hiç kimse Karina'nın katılmamasını garip bulmuşa benzemiyordu.

"Yardım edin!" diye çığlık attı, sesi o yaygarada zar zor duyulurken. Onu duyanlar sevinçle haykırdılar ve Karina korkunç gerçeğin farkına vardı: İnsanlar geçit töreninin bir parçası olarak bağlı olduğunu düşünüyorlardı.

Önünde başka bir seçenek olmadığından enerjisini Farid'e yöneltti.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Karina yalvarırcasına. "Ben mi bir şey yaptım?"

İleride, Jehiza Meydanı'ndaki şenlik ateşi göründü. Alevler, akşam gökyüzüne karşı cehennem kırmızısıydı, kızgın alevlerin ve keskin dumanın görüntüsü en kötü kâbuslarının derinliklerinden kopup geldi. Karina'nın nefesi kısa, kontrolsüz patlamalar hâlinde

çıkıyordu ve başındaki amansız zonklamaya rağmen tutarlı düşünceler üretmek için mücadele etti.

"Lütfen, Farid," diye yalvardı. "Sana her ne yaptıysam, yemin ederim bunu düzelteceğim."

"Tek yolu bu," dedi Farid, o kadar sessizce söylemişti ki Karina onu yanlış duyduğunu sandı.

"Ne için tek yol?"

İlerideki alevler karanlık gözlerinde yansıdı. "Onunla tekrar birlikte olmamın tek yolu."

"Onunla birlikte olmanın..." Farid için önemli olan tek bir "o" vardı, kaç yıl geçerse geçsin. Karina keskin bir nefes aldı. "Hanane'yle mi?"

"Onun adını söylemeye cüret etme!" diye tersledi Farid. Karina'nın öfkesi büyüdü – ona yaşattığı onca şeyden sonra bile her konu, hep ama *hep* Hanane'ye geliyordu.

Şimdi meydana giden yolu yarılamışlardı, saniyeler geçtikçe ateş daha da yaklaşıyordu. Karina'nın ciğerlerindeki duman onu içeriden boğmakla tehdit ediyordu.

"Sen kimsin ki kendi ablamın adını söylememi istemeye cüret ediyorsun?" dedi Karina öksürerek. Tanıdık yüzler görmek için kalabalığa bakınsa da sadece bir yabancı denizi buldu.

"Gerçekten hatırlamıyorsun." Karina, Farid'in sesindeki duygunun tiksinti mi yoksa huşu mu olup olmadığını anlayamadı. "Onu öldürdüğünü gerçekten hatırlamıyorsun."

Başı ağrıdan çatlayacak gibi olan Karina iki büklüm oldu, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyordu. "Hanane yangında öldü."

"Senin başlattığın bir yangında," dedi Farid soğuk bir şekilde, "saraya çarpan ve yangını başlatan bir yıldırım fırtınası çağırdığında. Şimdiye kadar yaptığın tek şey bu işte: Bir şeyleri yıkmak ve hasarla başa çıkmayı başkalarına bırakmak."

Yalan söylüyordu. Fırtına, durgun geçen mevsimin ortasında acayip bir anomaliydi. Bu kadar yıkıcı bir şeyi çağırabilmesinin imkânı yoktu. Karina o korkunç geceyi hatırlamaya çalıştı ama anıları

çözmeyi yıllarca başaramadığı bir düğümün içinde birbirine geçmiş hâldeydi hâlâ.

Şimdi ateşin yanındaki platformdaydılar ve alevlerden gelen ısı dört bir yandan hissediliyordu. Solstasia'nın tüm enerjisi buna, son âna yöneltildiğinden kalabalık çılgına dönmüştü.

"Hanane'ye o lanet Bariyer'i yok etmenin bir yolunu bulacağıma söz verdim." Farid'in sesi çatladı. "Yok ettiğimde ise istediğimiz yerde bir ömür geçireceğimize söz verdim. Sen bunu benden aldın. Bu suikastçı tutmak ve eğitmek, Mwale Omar'ı ve konseyi manipüle etmek – bunların hepsi bunun içindi."

Farid'in profilinin keskin hatlarında Karina, Kerkenez'in elini Farid'in omzuna koyduğunu ve onu kendine iyi bakması için nazikçe cesaretlendirdiğini gördü.

"Annem seni kendi oğlu gibi büyüttü!" diye haykırdı Karina.

"Annen gerçekte ne olduğumu hiç bilmiyordu," diye çıkıştı Farid. "Bilseydi yaşamama izin verir miydi sanıyorsun? Alahari Hisarı'na vardığım gün beni ölüme mahkûm ederdi." Farid'in sesi, kalçasında asılı duran kılıçtan daha keskindi ama yine de sanki herkesten çok kendini buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi titriyordu. "Hanane, benim hakkımdaki tüm gerçeği bilen ve beni yargılamadan kabul eden tek kişiydi."

Farid'e yanıldığını, Kerkenez'in onun Ulraji Tel-Ra'dan olduğunu bilse bile onu seveceğini söyleyebilmeyi diledi Karina. Ama Kraliçe'nin Tapınağı'nda, eski büyücülerin sadece lafının geçmesiyle bile annesinde uyanan öfkeyi bizzat görmüştü. Eğer kol kanat gerdiği çocuğun onların torunlarından biri olduğunu bilseydi...

Karina'nın sessizliği karşısında Farid'in gözleri kararda ve dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

"Kanlı ay çiçeğini bulduğun için teşekkür ederim," dedi. "Yıllarca aradım ama nekropole nasıl erişeceğimi bulamadım. Şimdi benden çaldığın geleceği geri alabilirim."

Muhafızları çağırdı ve Karina onlar onu tahtırevandan çekerken bağırmadı.

Onu binlerce kişilik bir kalabalığın önünde diz çökmeye zorladıklarında çığlık atmadı.

Griotlar bu geceyi masallarıyla ölümsüzleştirdiğinde, hiç kimse Karina Alahari'nin ölümle karşı karşıya geldiğinde bir korkak gibi davrandığını söyleyemeyecekti.

Farid, tüm Ziran'ın karşısında yerini aldı.

"Bu sabah, Ekselansları Prenses Karina, Majesteleri Halssa Sarahel'in öldüğünü açıkladı. Fakat size açıklamadığı şey, Sultan'ın ölümünün ardında kendisinin olduğudur."

Karina, Farid'in daha fazla alçalamayacağını düşünmüştü ama yanılmıştı. Farid, Kerkenez'in suikastını planlamakla kalmayıp bir de suçu ona mı atacaktı?

"Yalancı!" diye kükredi Karina, beyhude bir çabayla delice bağlarından kurtulmaya çalıştı. Migreni, yanında gürleyen ateşle uyum içinde zonkluyordu. Farid bu konuda yalan söylüyordu, tıpkı babasıyla Hanane'yi öldürdüğü konusunda yalan söylediği gibi.

Farid devam etti, "Sadece annesinin değil, babasının ve kız kardeşinin de ölümünden sorumlu. Çocukken bile iktidara olan tutkusu o kadar güçlüydü ki kendi akrabalarını öldürmeyi göze almıştı."

Karina'nın kendini savunacak sözleri olsa bile, Ziran halkının adalet için haykıran kaotik gürültüsünü zaten bastıramazdı. Annesinin ondan hoşnutsuzluğu bir sır değildi; üstüne Farid de hikâyeyi kendi işine gelecek şekilde değiştirdiğinden, Karina'nın insanları kendi tarafına geri çekmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Nefret ve alay silsilesinin arasında, Karina mor elbiseli birinin platformun yanına çömeldiğini gördü.

Farid bir elini kaldırdı. "Bu gece, kraliçemiz için adaleti sağlayacağız. Muhafızlar!"

İki Gözcü beyaz bir kefene sarılmış, insan büyüklüğündeki bir bohçayı taşıdı. Ancak o zaman Karina, Farid'in ne yapmak istediğini anladı.

"Hayır!" Karina kıvranıp debelendi ama nafile. "İşe yaramayacak! Farid, bu mümkün değil!"

Farid'in gözleri yalnızca önündeki cesetteydi. "Ama yarayacak. Atalarım binlerce yıl önce bu ritüelde ustalaştı."

Dövme, Farid'in kolundan aşağı kaydı ve suya damlayan mürekkep gibi yayılarak yerde birikti. Kalabalık, siyah kütleden çözülen bir figür vücut bulurken tezahürat yaptı. Idir, Karina'ya dönüp gözlerini kısarak dimdik doğruldu.

"Tekrar karşılaştık, torunum."

Korku duyularını ele geçirmişti ama Karina yine de onu tersledi, "Elbette tüm bunların arkasında sen varsın. Ailemize bir kez ihanet etmek sana yetmedi mi?"

"Bana istediğin kadar öfkelen ama bu karşılaşma tamamen onun işiydi." Idir, başıyla Farid'e doğru işaret etti. "Kardeşini diriltmek için yardımımı istemeye krallığıma gelen o. Solstasia'nın hem Alaharileri hem de Bariyer'i aynı anda yok etmek için mükemmel bir şans olacağını fark ettiğimde reddedemedim. Çocuğun seninkiyle birleşen sihrinin tahmin ettiğim kadar güçlü olduğu ortaya çıktı."

Karina migreni daha da şiddetlenirken ağlamamak için kendini zor tuttu. "Ama biz de senin torunlarınız! Neden kendi ailene zarar veriyorsun?"

"Sevgili kanım Bariyer'ini inşa etmek için oğlumuzu öldürdüğü ve beni çürüyen bir cehenneme sürdüğü an ailem olmayı bıraktınız." Idir, Ziran'ın geniş sınırlarını taradı. "Tüm bunlar benim gücüm sayesinde var. Bahia'nın benden aldığı gibi benim de bu dünyadan almaya hakkım var."

"Ben sözümü tuttum, Idir," diye araya girdi Farid. "Bariyer çöktü. Şimdi ritüeli uygula."

Idir gözlerini devirdi. "Anlaşma ne yazık ki anlaşmadır. İlk olarak, sadece ölüler şehrinde yetişen kanlı ay çiçeğinin yaprakları."

Farid, beline bağlı kesenin içindekileri ateşin üzerine boca etti. Turuncu alevler, çiçeğe adını veren derin kan kırmızısına dönüştü.

"Sonra, bir kralın kalbi."

Gözcüler, Farid'e Tunde'nin kalbini uzattı ve Farid onu sanki biraz önce yaşayan, nefes alan bir insana ait değilmiş gibi ateşe

attı. Alevler sarı renkte parlarken Tunde'nin annesinin aşırı sevinçli yüzü geldi Karina'nın gözünün önüne. Kadın hâlâ oğlunun ölmüş günü bilmiyordu.

"Son olarak, ölen kişinin bedeni."

"Ona dokunmayın!" Gözcüler, Hanane'nin cesedini Farid'e getirirken Karina çığlık attı. "İşe yarasa bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Farid doğrudan Karina'nın gözlerinin içine baktı. "Tabii ki olmayacak. Bu sefer daha iyi olacak."

Hanane'nin cesedini yalnızca âşık birinin özeniyle kaldıran Farid, kızın bedenini alevlere besledi. Hayatında ikinci kez Karina, tatlı, kahkaha atmayı seven ablasının gürleyen bir cehennemde kaybolmasını izledi. Öğürdü ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Platforma en yakın olanlar tezahürat yapmayı bırakmıştı.

Alevler beyaza döndü, o kadar yükseğe sıçradılar ki yıldızlara dokunuyor gibiydiler. Parçalanmış gökyüzü geri döndü, çatlakların olduğu yerlerde mavi ışık titreşiyordu.

"Şimdi nkra, kaybedileni geri getirmek için bu öğeleri birbirine bağlayacak," dedi Idir. "O zamana kadar, sözünü unutma."

Hem Farid hem de Idir ona döndü. Farid, Kennoua orağını belinden çıkararak gözlerinde samimi bir acıyla ona doğru ilerledi.

"Tek yolu bu," dedi, Karina'dan çok kendine.

Farid'in bıçağı tam aşağı inmeye başladığı an birisi bağırdı, "Idir!"

Aniden beliriveren Malik, Farid'in yanında platforma atladı ve onu hamlesini yarıda bırakacak kadar şaşırttı. Idir, Malik'le göz göze geldi ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İki muhafız kılıçlarını çıkarıp çocuğa doğru koşmaya başladı ancak Idir onlara seslendi, "Onu buraya getirin."

Askerler Malik'i Idir'in ayağına sürükledi. Karina bir kez daha onu bağlayan bağlardan kurtulmaya çalışsa da çok sıkıydılar.

"Ben de etrafta senin kokunu aldığımı düşünmüştüm," dedi Idir, Malik'in hırpalanmış bedenini baştan aşağı süzerek. "Neden hücrende çürümüyorsun?"

"Majesteleri, İlk Müsabaka sırasında sihirli bir isteğim yerine getirilmişti ve size bunun için şükranlarımı sunamamıştım. Bunu şimdi düzeltmek istiyorum." Malik'in sesi titrese de gözlerini ruhunkilerden bir an olsun ayırmadı. Şimdi bile, Karina'nın ilkel bir parçası, daima kuzeyi gösteren bir pusula gibi ona doğru çekiliyordu. "Alaharilere karşı intikam almak için yüzyıllar boyu beklediniz. Neden başka birine Bahia Alahari'nin soyunu bitirme zevkini veresiniz?"

"Bunu yapmayı düşlemedim mi sanıyorsun?" diye çıkıştı Idir. "Paylaştığımız sihir olmasaydı, torunlarının her birinin boyunlarını kendim sıkardım."

"O zaman öyle yapın." Malik elini Idir'e uzattı. "Benim aracılığımla. Size teşekkür olarak kendimi teklif ediyorum."

"Bu çok saçma. Boğazını kesin," diye emretti Farid.

"Olduğunuz yerde kalın," diye kükredi Idir ve Gözcüler oldukları yerde dondu. Geriye çekilen Meçhul Kral gözlerini kıstı. "Kendini açıkla."

"Ben sizin gibi Alaharilere bağlı değilim," dedi Malik. "Bedenimi alırsanız, Prenses'i doğrudan öldürmek için kullanabilirsiniz."

Bir hıçkırıkla isterik bir kahkaha arası bir şey Karina'nın dudaklarından kaçtı. Tam bir aptaldı, bu çocuğun ona karşı hisleri olabileceğini düşündüğü için hayal dünyasında yaşayan, umut dolu bir aptaldı. Onu bir kez öldürmeye çalışmıştı ve şimdi tekrar yapma şansı için vücudunu bir canavara teklif ediyordu.

Idir'in yüzünden, her biri bir öncekinden daha vahşi birkaç duygu geçti. "Neden bunu teklif ediyorsun?"

"Çünkü o zaman diğer görevimi de yerine getirmiş olacağım. Eğer kızı benim aracılığımla öldürürseniz, kız kardeşimi bırakırsınız." Malik, onu aydınlatan alevlerin ışığıyla parlıyordu. "Teklifimi kabul ediyor musunuz?"

Tek bir nefeste bir ömür geçti. Sonra Idir sırıttı. "Kabul ediyorum."

Idir, Malik'in elini tuttu. Dünya ve hava arasında mutlak, mü-

kemmel bir sessizlik anı yaşandı. Son saniyede Malik, Karina'ya döndü ve ona güven verici bir şekilde gülümsedi. Bir fırtınadan sonra bulutların arasından parlayan güneş gibi gülümsemek için yapılmış bir yüzü vardı; şansı varken daha fazla gülümsememiş olması yazık olmuştu.

Alevler hızla söndü, Idir ortadan kayboldu ve Malik dizlerinin üzerine düştü.

KAKTÜS TEAM

33

Malik

Bir zamanlar Malik olan canlı ayağa kalktı ve hayranlıkla kendine baktı. Bütün özellikleri aynıydı, biri hariç – önceden, gece vakti gezinen bir kuzgundan daha koyu olan gözleri, şimdi doğaüstü bir maviyle parlıyordu.

Idir, Malik'in başını geriye attı ve güldü. Malik'in yanağını sıktı ve yüzünde birkaç kan damlası bıraktı. Malik'in kanlı parmak uçlarını dudaklarına getirdi.

"Büyüleyici. Gerçekten büyüleyici."

Idir, Karina'ya doğru yürüdü, sarhoş bir kuklacı tarafından kontrol edilen bir kukla gibi uzuvları birbirinden farklı hızlarda hareket ediyordu. Platformdaki herkes onu durdurabilirdi ama hepsi korkudan donmuştu. Ona en yakın muhafız, Idir onun kılıcını elinden çekerken korkudan sindi.

"Bekle, bu planın bir parçası değildi," diye bağırdı Farid, bakışları içine ruh giren çocukla Karina arasında gidip gelerek.

"Sessiz ol ve tüm bu şehri yerle bir etmediğim için kendini şanslı say. Yani henüz."

Idir, Malik'in yüzünü Bahia Kuyrukluyıldızı'nın olması gereken yere doğru çevirdi.

"Bahia, aşkım, eğer bunu izliyorsan – ben kazandım."

Idir, Malik'in bedenini Karina'yla yüz yüze getirdi ve ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandı.

. . .

Malik, Idir'in aklına girmesine izin verdiğinde ne olmasını beklediğini bilmiyordu. Belki de aptalca bir fikirdi ama orası Ziran'da herhangi bir avantaj sahibi olduğu tek yerdi.

Bunu düşünseydi, zihninin Idir'in hapishanesi gibi çorak ve bozuk bir yer olmasını beklerdi. Ancak vücudunun kontrolünü ruha bıraktıktan sonra, Malik kendini her yöne uzanan yüzlerce büyük limon ağaçlarından birinin altında buldu. Etrafındaki dünya, Malik'in sadece tek bir yerde gördüğü türden bir yeşilliğe sahipti.

Ev.

Bu, Oboure'un, hayatının sonsuz yaz günlerinden oluştuğu çocukluğundaki hâliydi. Malik evini aradı ama kendinden ve limon korusundan başka bir şey yoktu.

Dış dünyayı göremese veya duyamasa da Malik vücudunun eylemlerini belli belirsiz hissediyordu. Idir yanağını pençelediğinde keskin bir acı hissetti ve obosom, Karina'ya döndüğünde göğsünde ölümcül bir arzu kabardı.

Ama aynı zamanda Idir'in kaçırdığı birkaç ipucunu da fark etti, örneğin nefesinin kesik kesik çıkması ve Idir'in bıçağını havaya kaldırırken kalp atışlarının aniden hızlanması gibi.

Malik zihnini her zaman sevmese de onu iyi tanıyordu. Bu yüzden kontrolü ele almak için savaşmaya çalışmak yerine bekledi.

Idir elini Malik'in göğsüne koydu, göğsü sıkışırken gözleri irileşti.

"Neyin var senin?" diye tersledi Idir ancak dışarıdan bakan herkese hiçlikle konuşuyormuş gibi görünüyordu. Vücudunu kontrol edebilseydi Malik omuz silkerdi.

"Zihnim en misafirperver ortam değil."

Panik atak çoktan başlamıştı, bir bahçeyi ele geçiren yabani ot gibi zihninde kök salıyordu. Çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı limon korusunu parçalara ayırdı ve Malik, büyük parçalar ayaklarının altında açılan bir boşluğa düşerken kendini hazırladı.

Idir, Malik'in göğsünü kavradı. "Bu da ne... Ben... Bana ne yapıyorsun?"

Panik ataklarından birine dışarıdan tanık olmak garipti. Malik, Idir'in zihinsel manzaranın etrafındaki kavrayışının gevşedlğini hissetti ve konuşmaya başladı.

"Bin yıl önce, bir obosom sıradan bir ölümlü kıza âşık oldu."

Limon korusunun yeşili eriyerek altın kumlara ve yükselen taşlara dönüştü. Taşlar, içinden pırıl pırıl safir rengi bir nehrin aktığı bir piramit ve dikilitaş şehrini oluşturdu. Nehrin tenha bir dönemecinde, bir kız bir kuyuya ulaştı ve içinden büyük bir yılan çıkardı. Idir, yılanın kızın kollarında beyaz saçlı bir figüre dönüştüğü sırada uludu.

"Birçok kişi ruhu, böyle bir sevginin trajediden başka hiçbir şeyle sonlanamayacağı konusunda uyardı ama o dinlemedi. Kız, köle efendisine karşı savaş açtığında, o da kızın yanında savaştı. Kız halkı için sığınak olarak yeni bir ulus kurduğunda, kral olarak onunla birlikte yönetti."

Malik'in dış dünyayla olan bağlantısı, etraflarındaki yanılsamayı örmeye odaklanırken tamamen koptu. Kennoua şehri kendi içine çöktü ve cesetlerle dolu bir savaş alanı merkezden patladı, genişti ve sonsuzluğa uzandı. İlk yanılsamadaki iki figür, katliam boyunca yan yana savaştı.

Daha sonra savaş alanı, yorgun ama umutlu insanlarla dolu kerpiç evler ve kulübelerden oluşan küçük bir yerleşime evrildi. İki figür, küçük şehre bakan bir uçurumun üzerinde gururla duruyordu, aralarında ise iki gümüş saçlı çocuk vardı.

"Ama bir gün, obosom kıskanmaya başladı. Kadın, bir zamanlar sadece ona ait olan sevgisini artık halkına veriyordu ve obosom ne sevgisini ne de onu paylaşmaya hazır değildi."

Idir yerleşim genişledikçe, kulübeler binalara ve dükkânlara dönüştükçe çığlık attı. Güzel, altın renkli mermerden oluşan bir saray, yerleşimin ucunda filizlendi ve sarmaşık gibi yayıldı. Şehir büyüdü ve gece yarısı saçlı kız, beyaz saçlı figürün kavrayışından uzaklara, çok uzaklara uçtu.

Limon korusu titredi, Malik ruhun kontrolü yeniden kazanma ya çalıştığını hissedebiliyordu.

Nefes al. Anda kal. Burada kal.

"Bu yüzden doğaüstü müttefiklerinin de yardımıyla obsesyon inşa ettiği her şeyi yok etmeyi umut ederek kadının düşmanlarıyla omuz omuza verdi, böylece kadının ondan başka geri dönecek hiç bir şeyi olmayacaktı. Halkını korumak için kadın onu hiçbir şeyin büyümediği ve güneşin asla parlamadığı ıssız, unutulmuş bir alana sürgün etti."

Şimdi, Malik'in Idir'le tanıştığı boş dünyadaydılar. Uzun zamandır ölü olan çalılar ayaklarının altında çıtırdadı ve Idir umutsuzca hapishaneden çıkmak isteyerek toprağı pençeledi.

"Ve işte o zamandan beri oradasın," dedi Malik, acınacak yaratığın yanında diz çökerek, "kederinin takıntıya ve öfkeye dönüşmesine izin verdin."

"Kes sesini!" diye kükredi Idir. Malik, yanılsamayı limon korusuna geri çevirerek anavatanının aşinalığından güç aldı.

"Bu asırlar boyu süren izolasyonun neye benzediğini hayal bile edemiyorum," dedi Malik. Bu kadar uzun süre yalan söyledikten sonra, gerçeği söylemek basit bir güç barındırıyordu. "Hiçbir yaratık böyle yaşamamalı. Bu sürgünün sana yaptıklarından dolayı üzgünüm. Halkının ihanetinle başa çıkma şekli, hiç var olmamışsın gibi davranmaya karar vermek olduğu için üzgünüm."

Malik, en yakın ağaçtan uzun bir kabuk parçası kopardı. Idir sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ancak ağaçlar sıklaşarak yolunu engelledi.

"Ancak katlandığın acı, başkalarına yaşattığın acıyı haklı çıkaramaz. İntikam arayışında daha fazla hayatı mahvetmene izin vermeyeceğim."

Şimdi geriye kalan tek şey, altında durdukları limon ağacıydı. Idir ağaca tırmanmaya çalıştı ancak dallar fiziksel olarak ulaşamayacağı bir yere uzadı. Malik ruhun kolunu tuttu.

Zihnimi istedin ve şimdi senin – beraberinde gelen tüm korku- ve anormallikleriyle."

Kabuk şeridini Idir ve ağaç gövdesinin etrafına sararak onu sı- a bağladı.

"Kendi zihnim beni parçalara ayırmakla tehdit etse bile savaşı- orum. Mücadele ediyorum ve başarısız oluyorum ve yine de sava- şıyorum – anlamsız görünse bile. İnsan olmak hakkında anlamadı- ın şey bu ve bu yüzden beni yenemiyorsun."

Obosom, uzun zaman önce unutulmuş ve daha da uzun süredir ölü olan dillerde küfürler haykırdı. Geride kabuk kalmayınca Malik uzaklaştı.

"Bu benim zihnim. Buradaki en güçlü kişi benim."

Aldığı tek bir nefesle Malik vücuduna geri döndü, şenlik ateşinin keskin kükürt kokusu gözlerini yaktı. Idir'in zihninin derinliklerine saldırdığını, dakikalar –hatta belki de saniyeler– içinde kontrolü tekrar ele geçireceğini hissedebiliyordu.

Ancak bu düşünce onu korkutmadı. Kafasındaki şeytanlara yabancı değildi.

Ayrıca, bu onun zihni ve bedeniydi.

Ancak o yönetebilirdi.

O yok edebilirdi.

Malik, Ziran kılıcını bir kenara attı ve ruh kılıcını çağırdı. Karina'ya döndü ve ona küçücük bir tebessüm etti.

"Tüm yaşattıklarım için gerçekten üzgünüm."

Söyleyecek bir şey kalmadığında, Malik hançeri aldı ve doğrudan kendi kalbine sapladı.

34

Karina

Karina, Malik'in fedakârlığını zar zor sindirebildi çünkü vurucu platforma çarpar çarpmaz gözleri Hanane'ninkiyle buluştu.

Hayatta, kelimelerin asla yeterli gelmediği anlar vardı. Ölçülemez sevinçler ve tarif edilemez kayıplar – doğum ve ölüm anları ve arada kalan tüm o garip kıvrımlarla dönüşler.

Hanane'nin ölümden dirilişini izlemek tüm bunların da ötesinde bir şeydi.

Bir ömür boyu sürmüş gibi gelen bir kalp atışı boyunca iki kız kardeş birbirlerine baktı.

"Karina?" diye fısıldadı Hanane. Ablasının yüzü tam olarak Karina'nın hatırladığı gibiydi; sıcak, uzun ve çilli.

Diriliş Ayini işe yaramıştı.

Karina konuşmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bu onun şimdiye kadar istediği her şeydi, on yıllık duaların ve yalnız günlerin cevabıydı. Hanane'nin gözleri irileşti ve bir tiksinti dalgası Karina'yı derinden sarstı.

Bu *yanlıştı*.

Yukarıda, gökyüzü alevler içinde patladı ve Karina'nın kalbi göğsüne geri döndüğünde dünya tekrar dönmeye başladı. Gökyüzünde kan kırmızı ve gümüş rengi patlamalar hâlinde kırılan göz kamaştırıcı ışık, kalabalığın hoşuna gitti. Karina'nın, Solstasia için yoğun hazırlıkların ayrıntılarının anlatıldığını gördüğü yüzlerce belgede, havai fişeklerden tek bir söz bile edilmemişti. Ancak ona

n gerçek anlamda görmüyordu çünkü gözleri ablasını bir an olsun terk etmemişti.

Yaşayan, nefes alan ablasını.

Havai fişeklerden duyulan mutluluk öylesine büyüktü ki kimse birkaç aslan kuklasının platformun çok yakınında dolaştığını fark etmedi. Biri bağırdı ve kuklalardan çıkan bir dizi insan fırlayarak sahneye koştu, kılıçları Karina ve Farid'e hücum ederken parlıyordu. Muhafızlardan ikisi Farid'in önüne atladı ancak o, Hanane'yi güvenli bir yere götürmeleri için onlara bağırdı.

"Sakın ona dokunmayın!" diye çığlık attı Karina, sert bir çekiş onu bir aslanın ağzına devirirken.

Karina darbe için hazırlandı fakat güçlü kollar düşüşünü yumuşattı. Karina, bir eliyle onu sabit tutup diğeriyle bağlarını kesmeye başlayan Komutan Hamidou'ya baktı. Şaşkınlığı, eski koruyucuları olan Gözcülerin, Farid'in her emrini sorgulamadan nasıl yerine getirdiklerini hatırlamasından önce yalnızca bir dakika sürdü.

"Bırak beni!" diye haykırdı Karina, komutanın kavrayışından kurtulmaya çalışarak.

"Karina, her şey yolunda!" Aminata'nın terli yüzü, Komutan Hamidou'nun omzunun üzerinden uzandı. "Yemin ederim buradaki herkese güvenebilirsin, bu yüzden lütfen savaşmayı bırak ve hareket et!"

Bu da Farid'in hilelerinden biri olmalıydı. Karina daha çok mücadele etti ve komutan da kızın bağlarını sıkıp ağzını bezle kapattı. Aminata bir emir haykırdı ve aslan kuklası ikiye ayrıldı. Karina'nın içine düştüğü yarı, platformun sağına koştu ve etraflarındaki seslere bakılırsa bir grup asker onu takip ediyordu.

Komutan Hamidou ve Aminata, Karina'yı kumaşların arasından kaçırarak önce dev bir zebra, ardından da bir zürafa kuklasına götürdü, onu bir pirinç çuvalıymış gibi insandan insana geçiriyorlardı. Bu şekilde Jehiza Meydanı'ndan kaçtılar.

Tepelerinde patlayan havai fişeklerin sesleri, onları örten bunaltıcı kumaştan dolayı kulağa boğuk geliyordu. Karina'nın görebildi-

ği tek şey, kalabalık kumaştan devasa canavarlarının geçmesine izin vermek için yol açarken etraflarında hareket eden gölgelerdi.

Tüm bunlara rağmen zihninde tek bir düşünce yankılandı.

Platformdaki o şey onun kız kardeşi değildi.

Ve Hanane'nin ilk başta ölmesinin sebebi Karina'ydı. Uzun yıllar boyunca bastırdığı anılar serbest kalmak için can atıyordu ama puslu ve bulanıklardı. O gün o ve Hanane bir şey hakkında tartışıyorlardı ve Karina çok *öfkelenmişti*, sonra ani bir ışık patlamış ve

Zihni itiraz edercesine çığlık attı. Hatırlaması gereken anılar, bulamayacağı kadar acının derinliklerinde saklıydı.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir sürenin ardından Aminata durmaları için emir verdi ve aslan kuklasını üzerlerinden attılar. Nehir Pazarı'nda, Batı Kapısı'nın yakınında bir yerdeydiler. Önlerinde karanlık bir sokak uzanıyordu, Jehiza Meydanı'ndaki kakofoniden sonra sinir bozucu derecede sessizdi.

Komutan Hamidou sonunda bezi Karina'nın ağzından çıkardı ve uzuvlarını çözdü. Karina, bir silahı olmasını dilerken geri geri giderek sırtını duvara verdi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Seni kurtarıyoruz belli ki," dedi Aminata. "Annen bana, sarayın güvensiz hâle geldiğini hissedersem seni dışarı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair söz verdirdi. Ölümünden beri hamlemizi yapmak için bekliyorduk ve Kapanış Töreni mükemmel zaman gibi geldi."

"Ama bu akşam Farid'le aynı fikirde olduğunu söylemiştin."

Aminata iç çekip terli yüzünü sildi. "Ziran'ın içinde çok fazla sorun vardı ve hâlâ var. Üzerine inşa edildiği insanların acısını görmeyi reddeden bir yerden hayır gelmez." Kaşlarını çattı. "Ama Farid'in yöntemleri yanlış. Benden şüphelenmediği sürece, onu durdurmak için elimden ne geliyorsa yapacağım."

Karina, Aminata'ya baktı ve beraber büyüdüğü kızdan daha fazlasını gördü ilk kez. Karina, Aminata'dan vazgeçtiğinde bile Aminata ondan asla vazgeçmemişti.

Karina'nın adlandıramadığı bir duygu vücudunu ele geçirdi ve

kollarını arkadaşının boynuna doladı. "Her şey için çok ama çok üzgünüm."

Aminata uzaklaştı ve alnını Karina'nın alnına dayadı. "Merak etme. Bunun bir elveda olması için hâlâ yapmamız gereken çok şey var." Başıyla komutanı işaret etti. "İzimizi kaybettirmek için aslanı bir yere saklayacağım, sonra kimse gittiğimi fark etmeden önce sarava geri dönmeliyim. Komutan Hamidou'yu takip et. Seni, sana yardım edebilecek insanlara götürecek."

Aminata'nın gözlerinden bir korku ifadesi geçse de sesi güçlü çıktı. Başıyla onaylayan Karina yüzünü koluyla sildi ve sokağın girişindeki Komutan Hamidou'nun yanında durdu.

"Yakında tekrar görüşürüz," dedi Karina, elini belli belirsiz sallayarak. Bu bir veda değildi. Olamazdı.

"Yakında tekrar görüşürüz," diye tekrarladı Aminata.

Düğüm benzeri dolambaçlar ve çökmekte olan sokaklar boyunca Komutan Hamidou, Karina'yı elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde sürükledi. Her seferinde bir adım daha atmayacağından emin olduğunda sahte Hanane'yi hatırladı ve ileriye doğru atıldı. Birkaç saat gibi görünen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren koşuşturmadan sonra, Karina çökmekte olan bir duvarın dibine yığıldı, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Dinlenmem... gerek..." dedi Karina hırıltıyla soluyarak.

"İlerlemeye devam etmeliyiz, Majesteleri," dedi Komutan Hamidou, bölgeyi tararken. "Gerçi bağlantımız bizimle buralarda bir yerde buluşacaktı..."

"...Tam da burada!" Sokağın karanlık bir köşesinden kapüşonlu bir figür çıktı. "Merhaba Komutan! Merhaba Prenses!"

Karina, Afua'nın sesini duymasıyla neredeyse sevinçten ağlayacaktı. "Gözcülerin seni gözaltında tuttuğunu sanıyorduml"

"Öyleydi! Ancak sihirli olmayan hapishaneler sihirli insanları tutmakta pek iyi değiller." Bariyer parçalandığında Karina'nın hissettiği nkra'ya benzer şekilde, Afua'nın her hareketi güç saçıyordu. Belki de küçük kızı hafife almıştı.

"Zamanı geldi..." Komutan Hamidou durdu, bağırış ve ağır ayak sesleri onlardan tarafa ilerlerken eli bıçağına gitti. "Afua, Sultan'ı al ve git."

Karina ve Afua arasında, Gözcü'nün söylemediği şeyi özetleyen bir bakışma geçti: Komutan Hamidou, tüm gücü ve savaş uzmanlığına rağmen bu kadar çok askerle tek başına yüzleşirken kesinlikle ölecekti. Ama kaçmaları için onlara zaman kazandırabilirdi. Karina itiraz edemeden, Komutan Hamidou pelerinini omuzlarından çıkardı ve Karina'nın çenesinin altına sıkıca bağladı.

"Anneniz, onların ölümü için asla sizi suçlamadı. Hiçbirimiz suçlamadık," dedi komutan ve Karina yüzüne akan gözyaşlarını durduramadı. "Döndüğünüzde, bu zırhı aileniz adına giymenin neden bir onur olduğunu bize hatırlatın."

Döndüğünüzde demişti, dönerseniz değil.

Boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmiş olan Karina başını yukarı aşağı salladı ve reverans yaparak eğilebildiği kadar eğildi. Parmaklarını önce dudaklarına, sonra kalbine bastırdı. Komutan Hamidou başını salladı, sonra da saldırganlarla yüzleşmek için döndü. Sol avucunu kaldırdı ve ambleminin ortasında bir şey parladı.

"Ayrıca, Majesteleri, geri kazanılması gereken bir sihir gücüne sahip olan tek kişi siz değilsiniz."

Komutanın elinden ateş püskürdü ve yaklaşmakta olan Gözcüleri yuttu. Karina içgüdüsel olarak irkildi ve zihninden milyonlarca soru geçti ama boşa harcayacak zaman yoktu; o ve Afua, komutanın kurtulmaları için yaptığı son fedakârlıktan ileriye doğru fırlayarak yararlanırken çeliklerin birbirine çarpma sesi ve ateşin kükremesi kızın kulaklarını çınlattı.

"Nereye gidiyoruz? Plan nedir?" diye sordu Dış Duvar'ın yakınlarında durdukları yer o kadar uzun süredir terk edilmişti ki bir adı bile yoktu.

"Bir arkadaşla buluşacağız!"

Yol, yüzlerce yolcuya evsahipliği yapmak için inşa edilmiş fakat

terk edilmiş bir foundouk'ta* sona eriyordu. Alanın merkezinde, Dedele sade, kahverengi bir yelkeni olan düz bir kum mavnasının ucunda duruyordu. Açıkça Karina'nın şaşkınlığıyla eğlenerek sırıttı.

"Sizi tekrar görmek güzel, Majesteleri," dedi Ateş Şampiyonu, Afua ve Karina yelkenliye çıkarken. "Yanınızda bir Gözcü olacağı söylenmişti."

"Gelemedi," diye fısıldadı Karina, Komutan Hamidou'nun alevlerini hatırlarken midesi çalkalandı. Komutan –hâlâ hayattayken– bir Zawenji idi, tıpkı Afua gibi.

...ve aynı zamanda tıpkı Karina gibi.

Afua bağdaş kurarak mavnanın ortasına oturdu. "Hadi gidelim buradan."

Karina içinde beliren tereddüde engel olamadı, sihrin kendisi gitmiş olsa bile Bariyer'in hatırası onu geri dönmeye çağırıyordu. Afua avuçlarını koyu renkli ahşaba yasladığında Karina dişlerini sıktı ve kendini kıpırdanmamaya zorladı. Kum mavnaları genellikle develer veya benzeri diğer yaratıklar tarafından çekilirdi ancak bu bindikleri yalnızca Afua'nın dokunuşuyla ilerliyordu.

Dış Duvar'ı olaysız bir şekilde geçerlerken Karina'nın göğsü neşeyle doldu.

Bariyer gerçekten gitmişti. Artık özgürdü.

Hanane'yi geride bırakıyordu.

Mavna, kumun üzerinde sanki suda gidiyormuş gibi kolayca ilerliyor, Dedele ise uzmanlıkla onu yönlendiriyordu. Afua'nın sihri araca normalin ötesinde bir hız veriyordu, Karina'nın parmaklarının altındaki ahşap neredeyse canlıymış gibi sıcaktı.

Ama henüz güvende değillerdi. Yüzlerce metre ileride, at sırtındaki düzinelerce asker Batı Kapısı'nın dışındaki kontrol noktasından onlara doğru hücum etmeye başladı. Oklar kum mavnasının yanından sıyırıp geçti ve Karina, Afua'yı göğsüne bir ok yemekten kurtarmak için kenara itti.

* Bir foundouk, bölgenin eski ticaret yolları boyunca yaygın olan bir kervansaray veya gezgin hanıdır. –çn

Dedele, mavnayı askerlerin çizdiği hattın çevresinden dolaştırmaya çalıştı ama her taraftan kapana kısılmışlardı ve askerler hızla üzerlerine geliyordu. Karina, bir kez daha kimseyi kurtaramayacak kadar güçsüz bir şekilde korkulukların yanına sindi.

Sekiz yaşındaydı ve ailesi onun eseri olan bir yangında diri diri yanıyordu.

On iki yaşındaydı ve kendisiyle annesi arasındaki uçurum her geçen gün daha da büyüyordu.

Şu an olduğu yaştaydı, kendini unutmaya zorladığı her şeyin kenarında duruyordu.

Tek bir düşünce gürültüyü bastırdı:

Annem burada ölmemi istemezdi.

Gözlerini kapatan Karina, nkra'sını kalbinde karışık bir gümüş düğüm olarak hayal etti. Yumruklarını düğümün içine soktu ama ne kadar çok çözmeyi denediyse düğüm de o kadar sıkılaştı. Askerler özgürlük için tek şanslarını engelleyerek daha da yaklaştılar. Karina, her şeyi değiştiren geceyi tekrar düşündü, ailesini sonsuza dek parçalayacak bir fırtınaya neden olan güç dalgalanmasını hatırladı.

Karina çığlık attı, bugüne dek hiç deneyimlemediği bir acı içinden aktı.

Son gördüğü şey, yıllar önce olduğu kızdı. Herhangi bir yıldızdan daha parlak bir şekilde gülümseyen genç hâli ellerini uzattı ve Karina onları tutarak küçük parmaklarını kendininkilerle sardı.

Başını geriye doğru atarak güldü ve sihirinin düğümü çözüldü.

Kahkahalarının ritmine göre hareket eden yağmur, on yıl sonra ilk kez Ziran'a yağdı.

Karina, delici çığlıklarla şehri kırbaçlayarak geçen yağmuru hayal etti. Ancak birkaç santimlik suya dayanacak şekilde inşa edilen eski temellerin selin ağırlığı altında kırıldığını ve bağlı olmayan her şeyi havaya fırlatıp evlere ve insanlara çarpan şiddetli rüzgârları hayal etti. Platformdaki herkesin güvenli bir yere gitmek için kaçtığını, Farid'in her zamanki gibi Hanane'yi kurtardığını, Malik'in bedeninin tufanda kaybolduğunu hayal etti.

Karina fırtınaya tek bir emir verdi: *İleri*. Ve fırtına, efendisini memnun etmek isteyen bir köpek gibi itaat etti. Hiddetli rüzgârlarla desteklenen kum mavnası, ablukayı gözün alamayacağı kadar hızlı bir şekilde geçti. Mavnanın ipleri isyanla çığlık atıyordu ve parmaklarını ahşabın derinliklerine batırırken Afua'nın alnında bir damar belirdi.

Artık sihir ona geri döndüğünden, Karina ellerinde ne kadar doğru hissettirdiğini unutmasına izin verdiğine inanamıyordu. Yangından sonra paramparça olmuş ve sihrinin uzun bir süre unutulmak üzere sönmesine izin vermişti.

Bir daha asla.

Onca zaman inkâr ettiği güç şimdi hayatlarını kurtaracaktı.

KAKTÜS TEAM

35

Malik

"Neden yeni bir isme ihtiyacım olduğunu hâlâ anlamıyorum."

"Eğer sana Ɔwɔ dersem herkes kim olduğunu anlar. Eğer insan olmak istiyorsan, bir insan ismin olmalı."

"Pekâlâ. Bana bir isim ver."

"...Idir nasıl? Bir keresinde bir hikâyede duymuştum."

"...Idir. Bunu sevdim."

"Ordusu şehirden sadece bir günlük yürüyüş mesafesinde ve Arkwasi'den gelen takviye güçleri zamanında gelmeyecek."

"Buraya varsa bile her şey yoluna girecek."

"Hayır, girmeyecek! Bu şehri almasına izin vermeyeceğim ve zincire vurulmuş bir hayata geri dönmeyeceğim! Bir daha asla... Onları dışarıda tutmanın bir yolu olmalı..."

"Anne? Sen ne – hayır! Bekle, anne, lütfen, özür dilerim! Baba, yardım et! Anne, özür dilerim, lütfen, özür dilerim! Anne!"

"Şşş, canımın içi, sorun yok. Acıtmayacak bile. Sadece bana güven."

Malik bir yalpalamayla Idir'in anılarından sıyrıldı. Ruh, onu limon ağacına bağlayan kabuğa karşı zayıf bir şekilde mücadele ederken, Malik zihninin içinde sırtüstü yatıyordu. İkisi de uğruna savaşacak bir şey kalmadığı için kontrolü ele geçirmeye uğraşmıyordu.

"Oğlun," diye fısıldadı Malik. "Bahia Alahari, Bariyer'i oluşturmak ve savaşı sona erdirmek için onu kurban etti."

Idir kuru bir kahkaha attı.

"Nkra tuhaf bir güçtür. Bağların olumlu ya da olumsuz olmasına bakmaksızın tamamen bağlara tepki verir. İki şey arasındaki bağ ne kadar güçlü olursa, nkra o kadar çok üretilir. Ve sevdiğin birini öldürdüğünde yaratılan nkra miktarı... Esasen Bariyer'in hedefi ben değildim ama ne yapmayı planladığını fark ettiğimde yine de beni sürgün etti."

Idir ağaca yaslandı, karşı koyacak gücü kalmamıştı. "Bahia oğlumuzu öldürdü ve bir şekilde bu hikâyenin kötü adamı ben oldum." Yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Ama Bariyer yok oldu ve oğlumun ruhunun Bariyer'e bağlı parçası artık ölümden sonraki âleme geçmek için özgür. Elimde hiçbir şey kalmasa bile en azından bu var."

Malik'in kalbi sızladı, yarasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir acıydı bu. Çevrelerindeki dünya daha da soldu. "Bir soru daha."

"Ölmekte olan bir yaratık için çok konuşuyorsun."

"Bahia'nın soyunu bitirmek istiyorsan neden ölü prensesi diriltmeye yardım ettin?"

Bu sefer, Idir'in gülüşü samimiydi. "Ölüler ölüdür ve hep ölü kalır, evlat. Yaşayan bir insan ve bir lich arasında büyük fark var."

Malik'in içi titredi. Eski hikâyelere göre, bir lich, akılsız bir yürüyen cesetten biraz daha fazlasıydı ve gücünü kara büyüden alıyordu.

Farid o ateşte ne tür sefil bir yaratık yaratmıştı?

Çevrelerindeki dünyadan geriye artık neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Son gücüyle, Malik zihninin kontrolünü ele geçirdi. Limon ağacının dalları, Idir'in bitkin bedeninin etrafına sarıldı, ta ki ruh, kabuğun arasında sadece bir yüzden ibaret kalana kadar.

"Bunun bir anlamı yok," dedi ruh yorgun bir şekilde. "Kontrol bende olsun ya da olmasın sen ölüsün."

Ama bir anlamı vardı. Kan yemini, katılımcılardan biri veya her ikisi öldüğü an geçersiz hâle gelirdi. Malik gittikten sonra Nadia

özgür olacaktı ve bu bilgi, ölümüyle korkmadan yüzleşebilmesinin nedeniydi.

Malik vücudunda yaşayacağı son bir an için gözlerini kapattı.

Adil olarak değil. İdir olarak değil.

Sadece ve sadece kendisi olarak.

KAKTÜS TEAM

36

Karina

Karina'nın fırtınası kendi başına buyruk davranıyordu ve kız artık çığlık atan fırtınaları kontrol edemiyordu. Ziran çok geride kalmışken, mavnaları baş döndürücü bir hızla öne doğru fırladı. Mavnanın parçalanmasını önlemek için mücadele ederken Afua'nın burnundan kan geldi ve Karina fırtınayı durdurmayı bir kez daha denedi ama bu, bir aslanı sadece bir parça iplikle bağlamaya çalışmak gibiydi.

"Lütfen dur," diye yalvardı Karina. Karina, onlara yardımcı olabilecek herhangi bir şey için gökyüzünü aradı ama kuru toprağı döven yağmurdan ve tepelerinde dolaşan kara fırtına bulutlarından başka bir şey yoktu. "Dur," diye tekrar emretti Karina. Hiçbir şey olmadı. Mavna ayaklarının altında parçalanmaya başladı ve Dedele uyarmak için bağırdı. Gözlerini yuman Karina, fırtınanın sona ermesi için çığlık attı.

Ve öyle de oldu.

Kum mavnası aniden durunca üçü de ileri uçtu. Fırtına kayboldu, bulutlar bir takımyıldızı deryasını açığa çıkararak dağıldı. Afua, mavnanın güvertesindeki kavrayışını serbest bıraktı ve yüzüstü düştü.

Kendi kendine sessizce küfreden Dedele, Afua'nın yanında diz çöktü ve kızın yanağını tokatladı. "Hadi, kalk. Bir şeyin yok."

Birkaç dayanılmaz dakika sonra, Afua inleyerek gözlerini açtı. "Ortalama bir deve, düzgün bir şekilde bakılırsa günde yüz elli litreye kadar süt verebilir."

Karina rahat bir nefes alarak ağladı. Bir kez olsun, Yüce Ana dualarına cevap vermişti.

Dedele, Afua'nın yüzündeki kanı silerken Karina etrafına baktı. Yıldızların aydınlattığı bir kum dünyasında yalnızdılar. Ziran ufukta parlak bir noktadan biraz daha fazlasıydı. Etraflarında belli belirsiz kaya oluşumları ve çok uzun süre onlara odaklanmaya çalıştığında kaybolan garip ışıklar vardı.

Bin yıldır ilk kez bir Alaharı, Ziran'dan ayrılmıştı ve hepsi onun yüzündendi. Karina kendi ellerine korku ve huşu içinde baktı. Çocukça bir parçası, ailelerinin en önemli kurallarından birine itaatsizlik ettiği için ataları onu çarpacak mı diye merak etti.

"Yakında tekrar hareket etmek zorunda kalacağız ama şimdi dinlenmezsek bu yolculuğu bizim yerimize cesetlerimiz yapacak," dedi Dedele, Afua'yı mavnanın korkuluklarına yaslarken.

"Bu işe sürüklendiğiniz için üzgünüm," dedi Karina.

Dedele güldü. "Sonuçta insanın eline her gün Sultan'ı kurtarmak için bir şans geçmiyor. Wakama turnuvasından sonra hizmetçiniz bana bu planla yaklaştığında gerçekten heyecanlandım. Konseyin sahte Arkwasi ipucunu takip etmeye odaklanmaktan onların aşağısındakilere bakamayacak kadar meşgul olacağını bilmesi akıllıcaydı."

Ziranlıların önyargısından bahsedildiğinde Karina utançla doldu. Bu bağnaz inançlara güvenmek onun hayatını kurtarmıştı ama bu, gurur duyulacak bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

"Peki kuklaları yöneten insanlar, onlar kimdi?"

"Ailem." Dedele eklemeden önce durakladı, "Onlardan herhangi birinin meydandan çıkıp çıkmadığını gördünüz mü?" Karina başını iki yana salladı ve Dedele omuzlarını düşürerek ciddiyetle onayladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Karina.

"Osodae. Arkwasi'de." Afua nihayet doğruldu. "Orada sana bu Zawenji olmanın ne anlama geldiğini öğretebilecek insanlar var özellikle de güçlü bir ruhtan geldiğin düşünülürse."

Karina, *Zawenji* adını Afua'nın yaptığı gibi rahatça taşıyacağı

günün gelip gelmeyeceğini merak etti. "Ama eğer gerçekten bir Zawenji'ysem, tanıştığımızda neden bunu hissetmedin?"

"Çünkü güçlerini birinin hissedemeyeceği kadar çok bastırıyordun," dedi Afua nazikçe. "Sadece sen değil – Ziran'daki diğer Zawenjiler de güçlerini bastırıyordu."

Komutan Hamidou'nun elinden çıkan ateşi hatırlamasıyla Karina'nın kalbi hızlandı. "Gözcüler. Hepsi Ziran'da hissedemediğin Zawenjilerden."

Afua başıyla onayladı. "Tüm Gözcülerinizin sihirleri, fiziksel duyularını yükseltmeye kanalize edilmiş. Biz saklanırken Komutan Hamidou'nun üzerindeki sihri bozdum ama eminim bunu Farid veya sihirden anlayan herhangi biri de yapabilirdi."

Karina konuşamayacak kadar dehşete düşmüştü. Gözcülerin gücü ve hızı onu her zaman çok huzursuz etmişti, hareketleri hiçbir zaman gerçekten kendilerine ait gibi görünmüyordu. Ziran'ın kuruluşundan beri kendi ailesi bunu yapıyordu. Bir Alahari olarak doğmamış olsaydı, o zaman o da korumaya yemin ettiği şehir tarafından bir silah hâline getirilecekti.

"Yani bir genç kıza takıntılı olan katilin elinde, emrine amade kocaman bir sihirli ordu var." Dedele iç çekti. "Bu durum gittikçe daha iyi bir hâl alıyor."

Kıl payı sıyırdığı akılsız kölelik hayatını hayal eden Karina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi ve kollarını etrafına doladı. Afua ve Dedele'ye baktı, onu doğru düzgün tanımayan bu kızlar onu güvenli bir yere getirmek için hayatlarını riske atmışlardı.

"Bir gün bunu telafi edeceğim," diye yemin etti ve Dedele sırıttı.

"Bu ve sizin için Solstasia'dan çekilmem düşünüldüğünde bana epey bir borçlusunuz, Prenses. Osodae'ye varmadan önce bir kum fırtınasının mavnamı parçalara ayırmasına izin vermeyerek borcunuzu ödemeye başlayabilirsiniz."

Afua dinlenir ve Dedele aracın hasarını kontrol ederken, Karina mavnanın ucunda oturuyordu. Anılar, bir kum saatine dökülen kum taneleri gibi birer birer ona geri döndü.

Dadılarını anıden çıkardığı rüzgârlarla devirerek Hanane'yi güldürmesi.

Ne yapabileceğini aile dışından kimseye asla göstermeyeceğine ve yeteneklerini asla zarar vermek için kullanmayacağına dair anne babasına söz vermesi.

Yanlışlıkla babasıyla ablasının seslerini sonsuza kadar susturacak şimşekleri çağırması.

Bütün bunlardan o sorumluydu. Sadece o.

Ve şimdi Hanane'nin bir versiyonu, Kadim Kanunları ihlal ederek bir kez daha hayattaydı. Karina hayatının çoğunu ablasıyla sadece bir dakika daha dileyerek geçirmişti ve şimdi buna sahipti ama içinde filizlenen uğursuzluk hissini bastıramıyordu.

"En sevdiğin yalağa biri işemiş gibi görünüyorsun."

Koca bir sırtlan mavnanın önünde Karina'ya pis pis gülerken kız panik içinde geriye doğru zıpladı. Kürkünde dönen ürpertici beyaz lekeler onu normal bir hayvandan ayırıyordu ve mavnadaki diğerleri, yaratığı sanki hiç göremiyorlarmış gibi tepki vermiyorlardı.

"Bir de konuşan bir sırtlan çıktı." Karina şaşkın görünmemeye çalışarak bir iç çekti. "Çıksın tabii, eksik kalmasın."

"Seninle konuşan *esas* Sırtlan. Büyük *S* ile. Küçük fırtınanı durduran kişiyle böyle mi konuşulur? Birini öldürmeden önce bunu kontrol etmeyi öğrenmelisin, yani... *daha fazla* insanı öldürmeden."

Karina'nın dudakları bir hırlamayla kıvrıldı. Yaşayan bir efsane tarafından bile olsa alay edilecek havasında değildi. "Elbette kim olduğunu biliyorum ama sanki tanışmışız gibi konuşuyorsun."

Sırtlan, portakal yağı kokan etkileyici bir bıyığı olan bir insana dönüşürken kıkırdadı. Karina doğruldu, artık tüm dikkati hilebazdaydı.

"Sen Dans Eden Fok'taki ozansın!" diye bağırdı Karina, Dedele ya da Afua'nın kendi kendine konuştuğunu düşünüp düşünmediğini umursamayarak. "Hepsi senin suçun! Eğer o aptal kitabı hiç okumasaydım..."

"...Farid dediğiniz Ulraji sihirbazı seni ritüeli gerçekleştirmen

için her halükârda kandırırdı, sen de sihrini asla geri kazanamaz ya da soyunla ilgili gerçeği öğrenemezdin ve Bariyer'i asla yok edemezdin," dedi Sırtlan, yüzü yeniden köpekvari şeklini alırken. "Idir'in, senin Bahia'ya rakip olacak kadar güçlü bir sihre sahip olduğuna dair teorisi doğruydu. Bu sabah çocuk, Idir'in ona verdiği bıçakla seni öldürmeye çalıştığında, senin Zawenji sihrin onun Ulraji sihriyle birleşti ve bu tam da on yıllık bastırılmış nkra'nı bir anda serbest bırakmak ve böylece Bariyer'e aşırı yükleme yapmak için gereken tetikleyiciydi."

Karina, Malik'ten bahsedildiğinde kalbinin teklemesinden nefret ediyordu. Nefrete sıkıca tutundu ve bu duygunun ona karşı sevgisinin hâlâ sürdüğü yerlere yayılmasına izin verdi. Çocuk Ulraji'ydi, bu da onu düşman yapardı. Karina'nın düşmanlarına ayıracak sevgisi yoktu.

"Neden kitabı bana verdin?" diye sordu Karina ve Sırtlan aşağı baktı.

"Bahia Alahari'ye ölümsüz hayatım boyunca geri ödeyebileceğimden daha fazla borçluyum diyelim."

"Peki, şimdi ne olacak?"

Sırtlan omuz silkti. "Birçok şey olabilir. Osodae'ye gidip kendin gibilerle tanışabilirsin. Ya da bu mavnadan atlayabilir ve ölene kadar çölde dolaşabilirsin. Olasılıkların sonu yok."

Sırtlan öne eğildi ve Karina, hilebazla ilk karşılaştığında Bahia Alahari'nin de bu kadar korkmuş olup olmadığını merak etti.

"Ama sana bir şeyi vadedebilirim: Ne seçersen seç, sen ve Ulraji çocuğun yolları tekrar kesişecek çünkü kaderinizde yazılı."

"Ne yazılı?"

"Bu, küçük Zawenji, senin kararına bağlı."

Karina, efsanevi bir varlığın önünde bunu yapmanın gücendirici olabileceğini hatırlamadan önce neredeyse burnundan gülüyordu. Eğer Malik'le bir daha karşılaşırsa, kaderinde yazılı olan tek şey burnunu kıran yumruğu olacaktı. "Kaderin amacının her şeyin çoktan senin için seçilmesi olduğunu sanıyordum."

Sırtlanın kıkırdaması tüm mavnayı sarstı. "Bu yüzden bunca yüzyıl sonra bile insanlarla etkileşime girmeyi hâlâ seviyorum. Hiçbir şeyin nasıl işlediğini anlamıyorsunuz. Çok tatlı."

Kaslarını bir avcının çömelmesiyle geren Sırtlan başıyla onu selamladı. "Şimdilik hoşça kalın, Majesteleri. Bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde, nasıl birine dönüşmüş olacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Ve şimdiden uyarayım, yarattığın bir sonraki fırtınayı durdurmak için orada olmayacağım. Sihrini kontrol etmek artık senin sorunun."

Hilebaz vahşi bir ulumayla mavnadan atladı. Karina uçtan sarktı ama Sırtlan'ın olması gereken yerde sadece kum vardı. Konuşmaları pek mantıklı gelmiyordu ama Sırtlan'la gerçekleştirilen konuşmalar bütün masallarda böyle anlatılıyordu. Karina'nın anladığı tek kısım, bir gün Malik'le tekrar karşılaşacağıydı ve bu düşünceyle küplere bindi.

Öfkesine takılı kalmak yerine ileriye baktı. Çölün çok ötesinde bir yerde, ormanın kalbinde Arkwasi'nin başkenti Osodae vardı. Orada Afua'nın bahsettiği bu okulu bulacak ama daha da önemlisi, Sonande'de Ziran'ınkine rakip olacak kadar büyük olan tek ordunun lideri olan Arkwasi-hene'yi bulacaktı. Farid ve Gözcülerini yenmek için bir şansı olmasını istiyorsa Arkwasi-hene'yi ona yardım etmesi için ikna etmesi gerekiyordu.

"Majesteleri, hazır mısınız?" diye seslendi Dedele.

Karina, mavnanın dümeninin kontrolünü ele geçiren Dedele'ye ve ellerinin etrafında biriken sihirle yerine çömelmiş olan Afua'ya omzunun üzerinden baktı. Sonra onların ötesine, Ziran'dan geri kalan küçücük şeye baktı, ömrü boyunca üzerinde yaşadığı o ufak lekeye.

Bir gün, halkının ihtiyaç duyduğu kraliçe olmak için geri dönecekti. Bir zamanlar kardeşim dediği adama karşı koyup ailesi adına adalet aramak için geri dönecekti. Şimdi ablasının yüzünü giyen yaratığı yaratan insanlık dışı dirilişi düzeltecekti.

Bu, Karina'nın geçmişinden uzaklaşıp geleceğine bakarken ken-

dine ettiği yemindi. Önünde, onunla tanışmayı bekleyen bir dünya uzanıyordu ve gelecek tüm şeylerin vaadi etrafında esen rüzgârda nabız gibi atıyordu.

"Hazırım. Gidelim."

Rüzgâr onu iter ve yıldızlar beyaz çizgilere dönerek bulanıklaşırken, Karina bilinmeyene doğru yola çıktı.

KAKTÜS TEAM

37

Malik

Malik ölmenin tarif edilemeyecek kadar ezici bir hiçlik veya vücudundan tüm duyguyu emecek buzlu bir tutuş gibi hissettirmesini beklemişti. Ancak şimdi hissettiği tek şey sıcaklıktı, karanlık ve rüzgârlı bir gecede bir battaniyenin altına girmiş gibi. İçgüdüsel olarak, Malik bir kâbustan sonra ebeveynlerine koşan bir çocuk gibi bu hisse doğru ilerledi ve onun tarafından tamamen sarmalandı.

"Ah, uyanıksın."

Malik'in gözleri aniden açıldı. Taze otlar kokan ve her iki tarafı da yataklarla kaplı bir odadaydı. Bir adam yanında tabureye oturmuş, Malik'in alnına serin bir bez koyuyordu. Malik oturmaya çalıştı ama adam nazikçe onu geri itti.

"Vücudun henüz zorladığın değişikliklere uyum sağlamadı. Şu anda barındırdığın varlığa alışırken kendini aşırı yormaman en iyisi."

Malik bu adamla daha önce tanışmıştı, bundan emindi. Bu, Gökyüzü Bahçesi'ne geldiğinde onu karşılayan ve Kapanış Töreni sırasında Karina'yı katil ilan eden saray kâhyası Farid Sibari'ydi.

Adam da Ulraji Tel-Ra'nın işaretini taşıyordu, bu da Malik'inki gibi sihri olduğu anlamına geliyordu. Kâhyanın sakin tavırlarına rağmen, Kapanış Töreni sırasında sergilediği şiddetli öfke gibi değişken bir enerji yayıyordu. Bu adam tehlikeliydi, belki de Idir'den daha tehlikeliydi.

Ve bir nedenden ötürü, Farid onu kurtarmayı seçmişti.

"Nasıl ölmedim?" Malik'in sesi sanki yıllardır kullanmıyormuş gibi kısık ve çatlaktı. Göğsünde, ruh bıçağının kalbine saplandığı yerde bir ağrı vardı – hiçbir insan böyle bir yaradan sağ çıkamazdı.

"Kalp, doğrudan bir saldırı sonrası birkaç dakika daha hayatta kalır. Bu süre zarfında, bir tür komaya neden olmak için sihrini yavaşlattım, böylece şifacılarımız kanamayı durdurabildi ve yarayı tedavi edebildi. Son birkaç gündür dinleniyorsun."

Son *birkaç* gündür mü? O yokken Nadia ve Leila'ya ne olmuştu? Ölmediğini biliyorlar mıydı? Malik bir kez daha oturmak için mücadele etti ve Farid onu daha fazla güç kullanarak tekrar aşağı itti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Malik zayıf bir şekilde.

Malik'in alnındaki bezi alan Farid cevapladı, "İlk tanıştığımızda ne olduğunu hissetmiştim ama İkinci Müsabaka'ya kadar emin olamadım. Herkesin tuhaf bir numara gördüğü yerde, ben ustalaşması yıllar süren güçlü bir sihir gördüm. Ulraji sihrini incelediğim onlarca yıl boyunca, hiç böylesine doğal yetenekli bir öyküdokuyucu görmedim." Farid başını iki yana salladı. "Düşününce, tüm hayatım Ulraji Tel-Ra'nın başka bir torununu aramakla geçti ve sonra iki tanesi kendi özgür iradeleriyle şehrime ayak bastı."

Malik ani bir nefes aldı, sonra acısından dolayı hemen pişman oldu. "Kız kardeşim nerede?"

"Burada, sarayda. Uyandığına göre ona haber yollarım. Kapanış Töreni'nden önce ikinizi de esaret altında tuttuğum için özür dilerim ama size göz kulak olabileceğimiz güvenli bir yerde olduğunuzdan emin olmak istedim."

Bu adamın güvenli bir yer anlayışı hapishane miydi? Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu?

"Sihrimi durduran fildişi zincirler," dedi Malik, parçalar yavaşça bir araya gelirken. "Onları sen yaptın. Ve İlk Müsabaka sırasında bir güç sihrimi bastırdı."

Farid başıyla onayladı. "O da bendim. Sihrin yanılsamalar biçiminde ortaya çıkıyor; benimkiyse hepimizi, özellikle de sihir ipliklerini birbirine bağlayan nkra ipliklerini çekmemi sağlıyor. Di-

rilliş Ayini'nde kullanmak üzere bir kralın kalbini elde etmek için Karina'ya canlı ihtiyacım vardı ama henüz kendimi sana gösteremezdim. Her zaman Ulraji Tel-Ra'nın diğer torunlarının da Kennoua'nın yıkımından kurtulduğunu umuyordum ama sen ve kız kardeşin şimdiye kadar bulduğum ilk kişilersiniz ve Ulraji sihirbazı olan sadece sen varsın."

Farid'in sesi o kadar normaldi ki sanki kadim sihirden değil, havadan sudan bahsediyorlardı. Malik, o aşina olduğu panik duygusu içinde kabarmaya başladığında bile gözlerini adamınkilerden kaçırmamak için kendini zorladı.

Farid'in yüzünde anlatılmamış sırlarla dolu bir gülümseme belirdi. "Ziran dilin oldukça iyi ama batı aksanın duyulabiliyor – Eşralısın sanırım? Ziran, koruyucu tanrıları size zorla kabul ettirmeden önce halkınızın kendi tanrıları yok muydu?" Avucundaki Ay ambleminin çizgilerini incelerken gözleri küçümsemeyle doldu. "Ulraji atalarımız, elementlerin tanrı olarak ibadet edilmeyi hak ettiği fikrine meydan okudu ve bunun için Zawenji meslektaşları tarafından reddedildi. Daha sonra Kennoua'yı kurup bu dünyanın gördüğü en büyük imparatorluğa dönüştürdüler."

Farid bezi indirdi. "Malik, sen ve ben gerçekliği uygun gördüğümüz şekilde bükme gücüne sahibiz. Senin yanılsamaların ve benim nkra ustalığımla bu dünyayı parçalara ayırabilir ve yeniden daha iyi bir şekilde inşa edebiliriz. Bunu yapabiliriz, böylece bir daha hiç kimse sevdiğimiz insanları bizden alamaz. Bu yüzden Idir'i aradım ve kendime sihir hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrettim. Ve sana da öğretebilirim."

Malik ne diyeceğini bilmiyordu. Nkra mı? Zawenjiler mi? Koruyucu tanrılar gerçekten tanrı değil miydi? Sindirilecek çok fazla şey vardı, özellikle de tek yapmak istediği kız kardeşlerini bulmakken. Malik cevap vermeyince Farid gülümsedi ve ayağa kalktı. "Tabii ki, hemen bir cevap beklemiyorum. Daha sonra seni kontrol etmek ve bu konudaki düşüncelerinin ne olduğunu görmek için geri döneceğim."

Farid gitti ve Malik tavana baktı, daha fazlasını yapmak için çok zayıftı. Etrafındaki detaylı tasarımları inceledi ve Alahari Hisarı'nın içinde Alahariler olmadan hâlâ Alahari Hisarı olup olmadığını merak etti.

Eh, bu pek doğru sayılmazdı. Geriye bir Alahari kalmıştı.

Lich benim akrabam falan değil, diye kükredi Idir. Obosom bağlarını salladı ve Malik'in vücudu istemeden titrese de hızlı bir şekilde kontrolü tekrar ele geçirdi. Meçhul Kral zihnini bir kez daha ele geçirir diye uykuya dalmaktan korkarak birkaç korkunç dakika boyunca orada öylece yattı, ta ki başka biri revire girene kadar.

Leila, Malik'in başucuna koştu ancak zincirlenmiş bir aslana duyulacak türden bir endişeyle ona birkaç metre uzakta durdu.

Şu anda zaptedilmişti ama her zaman için bir tehditti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Leila.

Bu soruya verilecek birçok cevap vardı. Farid'den ve artık zihnini Idir'le paylaştığı için hayatının nasıl olacağından korkuyordu. Güçleri hakkındaki gerçeği merak ediyordu. Şansı varken ruhu durdurmak için daha fazla şey yapmadığına pişmandı.

"İyi," diye yalan söyledi Malik.

Leila başını yukarı aşağı salladı. "Peki ya..." Neden bahsettiğini anlaması için ablasının cümlesini bitirmek zorunda değildi: Eğer Malik, Idir'i kontrol edebiliyorsa, bu Nadia için ne anlama geliyordu?

Nerede o? Malik, obosom'a sordu. Ruhun içinde çırpındığını hissedebiliyordu, sanki derisinin derinliklerine sıkışmış bir kıymık gibi.

O kadarını kendin bul, diye tersledi Idir. Ruh serbest kalmak için mücadele ederken Malik'in parmakları uyuşmaya başladı ama karşı koydu. Idir'ın düşüncelerini kalan son enerjisiyle elekten geçirdi, bin yıllık öfke ve kederi bir kenara iterek boş bir dünyada tek başına dolaşan küçük bir figürün daha yeni anılarına itti. Âlemler arasındaki sınırı kırmak için Idir'in gücünü çağırdı – hayır, bu artık onun aklı ve gücüydü.

"Nadia," diye bağırdı, kollarını kocaman açarak. Bu işe yarayacaktı – işe yaramalıydı çünkü işe yaramazsa Malik yaşayamazdı.

Ve birdenbire Nadia geri dönmüştü, küçük kafası Malik'in çenesinin altına sokuldu. Malik bir hafta sonra ilk kez kendini gerçekten bütün hissederken Leila kollarını küçük kardeşlerinin etrafına sarıp hıçkırıklara boğuldu.

"Geleceğinizi biliyordum," dedi Nadia uykulu bir şekilde. Küçük eli, bırakırsa düşecekmiş gibi Malik'in gömleğinin kumaşını kavradı.

Ama düşmeyecekti. Düşse bile, ikisi de Malik'in onu yakalamak için orada olacağını biliyordu.

Üç kardeş, daha önce Oboure'da yaptıkları gibi battaniyelerden bir koza ördüler kendilerine. Malik ve Leila, Nadia'ya Solstasia'nın rüm ayrıntılarını, altı yaşındaki bir çocuk için uygun olmayan kısımları çıkararak anlattılar – evet, Prenses'in gerçekten gümüş rengi saçları vardı ve evet, gerçekten kafan büyüklüğünde limonlu hamur işleri alabilirdin.

Bir gün, ayrı kaldıkları haftanın tam hâlini ona anlatacaklardı. Ama henüz değil.

Malik, Son Müsabaka'yı anlatmaya başladığında Nadia uykuya dalmış, uyurken de salyası akmıştı. Sonrasında o ve Leila, Farid'in teklifini tartıştılar, Ziran'da kalmanın artılarını ve eksilerini gözden geçirdiler. Sonunda, Nadia'nın küçük ellerinden birini tutarak Leila da uykuya daldı. Malik ikisinin uyumasını izledi, tam olarak huzur içinde değildi fakat uzun zamandır olduğundan daha iyi hissediyordu.

Yastığının üzerine geri yattı ve İşaret'in avucunun arkasına kaydığını görünce şaşırdı. Kan yemini yerine getirildikten sonra dövmenin kaybolacağını düşünmüştü ama bu, Solstasia'nın onu sonsuza dek değiştirdiği birçok yönden biriydi.

Kız kardeşlerini uyandırmamak için sessizce konuşan Malik, çiftliklerini dolduranlar kadar parlak bir karahindiba yarattı. Yaprakları tek tek kaybolsa da geride tatlı kokusu kaldı.

Öyküdokuma. Farid, Malik'in yarattığı yanılsamalara böyle demişti.

Malik şimdiden, Farid'in onu ve yeteneklerini nasıl manipüle edebileceğini hayal edebiliyordu. Kennoualıların, Sonande'ye saldıkları köleleştirme ve terör belası yüzünden evrensel olarak nefret edilmesinin nedenleri vardı.

Ama aynı zamanda, hikâyelerini dinleyenlerin yüzlerindeki saf neşeyi ve gücünü kullanmanın ona ne kadar huzur verdiğini de unutamıyordu. Belki de Ulraji sihrinde, hikâyelerin iddia ettiğinden fazlası vardı.

Malik sadece çok az pratikle İkinci Müsabaka sırasında yaptığı gibi bir gösteri yaratabilmişse, Farid'in eğitiminden geçtikten sonra kim bilir neler yapabilirdi?

Nasıl birine dönüşürdü?

Nadia'yı göğsünde salyasını akıtmayacak şekilde kaydıran Malik pencereden dışarı baktı ve ilk kez Karina'nın kaçışının gerçek bedelini gördü. Ziran, onun fırtınasının ardından binaların yaklaşık üçte birinin hasar gördüğü karman çorman bir şehirdi artık. Gökyüzü şimdi açık ve mavi olmasına rağmen sihrinin izleri su basmış sokaklarda, çökmüş binalarda ve ufalanmış duvarlarda görülüyordu. Kaybedilenleri değiştirmek için aylara, belki de yıllara ihtiyacı olan insanları düşününce Malik'in içi burkuldu. Ama hâlâ, Karina her neredeyse zarar görmemiş olmasını umuyordu.

Kendini yıkımın ötesine, Eşra'nın olduğu yöne doğru ufka bakmaya zorladı. Sonunda, o ve kız kardeşleri, annesi ve büyükannesiyle yeniden bir araya gelmek ve evlerini de yeniden kazanmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmek zorunda kalacaklardı.

Ama şimdilik, kendi aile trajedisinden daha büyük bir şey vardı; bin yıldan fazla bir süredir demlenen bir şey. İsteyerek ya da değil, Malik ve kız kardeşleri kendilerini bunun merkezinde bulmuşlardı. Burada, onları kendilerinden başka kimse korumayacaktı.

Avluda gümüş saçlardan gelen parıltı Malik'in dikkatini çekse de gelir gelmez gitmişti. Arkasından ayak sesleri yaklaştı ve dön-

düğünde Farid'in kapıda durduğunu gördü. Kâhya, Nadia'yı orada gördüğüne şaşırdıysa da bunu göstermedi.

"Cevabın nedir?" diye sordu adam.

Malik nihayet konuştuğunda sesinde korkudan eser yoktu.

"Bana bildiklerini öğret."

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Bir gün *Tayfların ve Yıkımın Şarkısı* olacak fikir kafamda ilk kıvılcımlandığında, bu karakterlerin hayatımı en garip, en harika şekillerde değiştireceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir çocuğu yetiştirmek koca bir köy ister ve bu kitabı ilk başlardaki telaşlı, taslak denemeyecek formundan şu anda elinizde tuttuğunuz hikâyeye dönüştürmek için daha iyi bir köy isteyemezdim.

Hiç şüphesiz piyasadaki en şevkli ve en şık menajer olan menajerim Quressa Robinson'a teşekkür ederim. Üzgünüm, kuralları ben koymuyorum. Bir azizin sabrıyla saatte sekiz milyon soruyu yanıtladığın ve hem benim hem de işim için her zaman daha iyisi uğruna savaştığın için teşekkür ederim. Black Girl Magic ve Black Boy Joy'a odaklanan daha birçok kitabal

Kristin Nelson'a ve Nelson Literary Agency'nin geri kalanına – yayıncılık dünyasının sık sık kafa karıştırıcı sularında gezinmedeki rehberlikleri için teşekkür ederim. Film menajerim Alice Lawson'a, bu hikâyeyi Hollywood'un vahşi dünyasına götürecek kadar inandığı için teşekkür ederim.

Bu kitabın özünü ilk günden beri anlayan ve olabileceğinden daha büyük ve daha cesur hâle getirmek için beni zorlayan editörüm Kristin Rens'e teşekkür ederim. Ayrıca, bunun romantik bir hikâye olduğunu ben fark etmeden çok önce fark ettiğin ve bana köpeğinin en tatlı fotoğraflarını gönderdiğin için de teşekkür ederim! Tüm favori karakterlerinizi devam kitabında canlı tutmak için elimden geleni yapacağım. (Ama söz vermiyorum.)

Caitlin Johnson'a, bu kitabı şekle sokmak için doğru editoryal soruları sorduğu için; Ebony LaDelle ve Valerie Wong'a pazarlamanın piri oldukları için teşekkür ederim. Tüm tanıtımlar için Kade-

Evinizi bana açtığınız ve soyadınızı Malik'e ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim.

Ishikawa, Nomi yakınlarındaki Joyfull çalışanlarına bu kitabı sabah akşam demeden yedi saatlik çılgın aralıklarla yeniden yazmama izin verdikleri için teşekkür ederim. Bu kitabın düzenlenmesinde yaşanan gelgitler sırasında beni ayakta tutan Japonya'daki tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Muhtemelen bu kitap hakkında, dünya üzerindeki herkesten daha yüksek sesle haykırmış olan Mariah'ya teşekkür ederim. Rachel ve Emma'ya, en havalı küçük kız kardeşler oldukları için teşekkür ederim. Tüm Brownlara ve Wiredulara, Gana'daki ve dünyanın dört bir yanındaki kuzenlere/teyzelere/amcalara teşekkür ederim. Afua'nın kocaman, sevgi dolu ailesiyle bizimki arasındaki herhangi bir benzerlik tamamen kasıtlı yazılmıştır. Artık beni çocukların masasına oturtmayı bırakın.

Bize daha iyi bir hayat vermek için elinden gelen her şeyi yaptığı için babama teşekkür ederim ve anneme de bana tekrar tekrar herkesin yapabileceği en cesurca şeyin nazik olmak olduğunu gösterdiği için teşekkür ederim. Sizi seviyorum ve her zaman seveceğim.

